DAPHNE DU MAURIER

Puterea iubirii

DAPHNE DU MAURIER

A fost fiica lui sir Gerald Du Maurier, celebru actor şi manager. După studii în Londra şi Paris scrie un prim roman în 1931 (The Loving Spirit). Au urmat alte trei romane şi o biografie a tatălui ei, scrisă cu obiectivitate. în 1938 romanul Rebecca îi aduce consacrarea. Aproape toate cele 15 romane pe care le-a compus au fost bestsellere. După scrierile sale s-au realizat filme de mare succes. Ecranizarea după Rebecca l-a avut ca protagonist pe Laurence Oii vier; Alfréd Hitchcock s-a inspirat din nuvela Păsările. Daphne Du Maurier a scris biografia lui Branwell Bronte şi a relatat viaţa familiei ei în epoca victoriană. A publicat două volume de autobiografii precum şi o evocare a Conrwallului, ţinutul îndrăgit care este fundalul multora din scrierile sale. S-a căsătorit cu general-colonelul sir Frederick Browning şi a fost decorată în 1969 cu Ordinul Imperiului Britanic. A murit în 1989. Margaret Foster scria: „Nici un alt scriitor de succes nu a reuşit să desfidă orice clasificare... Ea satisface şi criteriile contestabile ale prozei de largă audienţă dur în acelaşi timp face faţă pe deplin exigenţelor adevăratei literaturi, cum puţini romancieri o fac”.

DE ACELAŞI AUTOR:

traduceri în limba română la EDITURA DOINA:

The Scapegoat (Ţapul ispăşitor)
The House on the Ştrand (Casa de pe ţărm)

Mary Anne (Mary Anne)
The Glass – Blowers (Sticlarii)
Hungry Hill (Muntele flămând)
The Loving Spirit (Puterea iubirii)

Daphne du Maurier
THE LOVING SPIRIT
Arrow Books Ltd 1994

ISBN: 973-9193 -23 -4

DRPHnE

BB

mmm

mbMn

Vai, nesfârşite Urc se-ntind
Statornice, legându-ne de clic.
Al spiritului iubitor colind Hoinar străbate
vremea în vecie.

E. BRONTE

În româneşte de

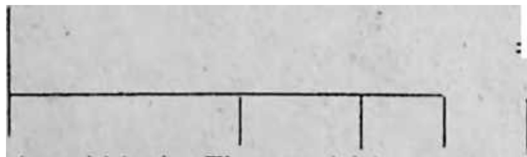
RALUCA TULBURE

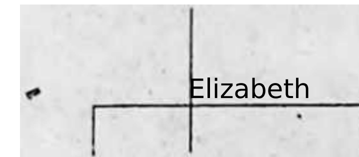

EDITURA DOINA

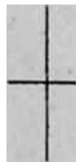
CUPRINS

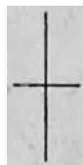
THOMAS COOMBE (1805) = JANET COOMBE (1811)

Elizabeth

1. 9 3. 4. 5. 6

1

Harold Willie Jennifer = John

1891 1893 1906 190
1

Bill

Samuel Mary Joseph 192
8
Herbert Philip

CARTEA ÎNTÂIA

A o

JANET COOMBE

(1830-1863)

Nu laşitatea-n suflet o duc eu. în sfera
lumii de furtuni n-am teamă.
Splendoarea bolţii, strălucind mereu,
Credinţă-mi dă şi frica mi-o destramă.

Sunt inimi de bărbaţi atrase-n van De
atâtea legi, doctrine şi canoane,
Zadarnice ca buruiana-n lan Sau
spuma inutilă din oceane.

Şi n-ar putea al îndoielii hău S-alunge
duhul sacru al iubirii.
Din neclintitul infinit al tău
Şi ancorat în roca nemuririi.

E. BRONTE

Daphne du Maurier

CAPITOLUL 1.

Janet Coombe stătea pe dealul de deasupra Plyn-ului. privind în jos spre port. Deşi soarele era sus pe cer, orăşelul era încă învăluit în ceaţa dimineţii. Se agăţa de Plyn asemenea unei cuverturi subţiri care împrumuta locului o tentă de irealitate ca şi cum totul fusese binecuvântat de atingerea unor degete duhovniceşti. Refluxul se retrăgea, apele liniştite scăpaseră, parcă, din port devenind una cu marea, cea netulburată. Frumuseţea calmă a cerului încă alb nu era tulburată de nici un nor rătăcitor sau de vreo pală de vânt. Pentru o clipă, un pescăruş se roti prin aer. întinzându-şi aripile spre soare, pentru ca apoi să ţipe, pierzându-se în ceaţă. Lui Janet i se părea că dealul acesta era propria ei lume, o planetă mică, de o stranie claritate şi înţelegere; unde toate gândurile chinuitoare şi întrebările bizare . ale inimii devin calme.

Ceaţa albicioasă îngropa grijile şi îndoielile vieţii cotidiene şi odată cu ele toate îndatoririle sâcâitoare şi felul prostesc de a se purta al ţăranilor. Aici în vârful dealului nu era niciun pic de ceaţă, nu erau umbre, ci doar liniştea calmă a unei după amieze însorite.

Era aici un soi de libertate ce nu ţinea de Plyn. ci făcea parte din aer şi din mare; asemenea frunzelor ce cad vesele toamna sau aripilor unei păsări. La Plyn era necesar să fugi spre alte cuiburi şi de dimineaţă până noaptea erau grijile şi necesităţile gospodăriei, o mână de ajutor aici, alta dincolo. încurajările celor din jurul

tău. o vorbă bună şi era aproape un făcut să aştepte ceva în schimb. Acum ea va deveni femeie, un început de viaţă nouă după cum îi spusese predicatorul. Poate asta o va schimba, tristeţea o va însoţi dar şi bucuria, dar dacă va avea o

încredere fără margini în Dumnezeu care este Tatăl nostru al tuturora, în final ea va cunoaşte pacea şi providenţa divină. Era bine să urmeze aceste cuvinte drepte deşi drumul spre Ceruri este un drum anevoios şi mulţi cădeau pe lângă drum, pierduţi de propriile lor păcate.

Fără îndoială că predicatorul spunea adevărul, dar niciodată nu sufla vreun cuvânt despre lucrurile plăcute legate de inimă. Singur Dumnezeu este demn de o mare iubire. Aici, pe deal, oile dorm unaîntr-altaîn nopţile friguroase, mama protejându-şi puii de vulpea care se furişează în umbra tufişurilor pentru a fura.

Până acum, niciunul dintre aceste lucruri nu cunoaşte dragostea pentru Dumnezeu, spunea predicatorul.

S-ar putea ca el să nu ştie adevărul fiecărei păsări, fiare sau flori şi că şi ele erau nemuritoare ca şi fiinţa umană.

Janet îngenunche lângă mal şi atinse o primulă, pală şi uitată care crescuse pe malul apei. O mierlă ţipă de pe o ramură, deasupra capului ei, apoi zbură risipind florile albe pe părul ei.

Era ziua ei de căsătorie. Mama ei încă pregătea bucatele pentru invitaţii care aveau să vină, iar surorile ei aşezaseră rochia ei de mireasă pe pat cu mâini tremurânde.

în curând, clopotele vor răsuna, iar ea şi vărul Thomas, dragul ei viitor soţ, vor sta în faţa altarului şi, în faţa lui Dumnezeu vor fi declaraţi soţ şi soţie.

Ochii Iui Thomas se vor lăsa în jos cu respectul cuvenit şi va asculta cu sfinţenie cuvintele predicatorului; dar Janet ştia că ochii ei vor fugi spre raza de lumină ce se strecura printre ferestrele bisericii şi mintea ei va călători de-a lungul dealurilor liniştite, scăldate de soare.

Ceremonia religioasă i se va părea ireală şi înnegurată, aşa cum era oraşul Plyn, dimineaţa în ceaţă şi chiar dacă s-ar strădui, n-ar putea fi în stare să o

asculte pentru că gândurile ei ar zbura aiurea. Era sufletul ei păcătos care nu putea fi în pas cu porunca predicatorului; păcătos şi capricios aşa cum a fost mereu încă de când era de o şchioapă.

Surorile ei au urmat o şcoală, au învăţat să coasă şi să citească, dar Janet a tras mereu chiulul, petrecându-şi timpul pe plaja din spatele portului. Stătea cocoţată pe pietrele înalte,

înăuntrul ruinelor vechiului castel privind la pânzele maronii ale lugherelor* ce străluceau în depărtare.

„Te rog, Doamne, fă-mă băiat, înainte de a creşte mare“ se ruga ea pe când era de-o şchioapă, cu buclele atâmându-i pe ceafă. Mama-ei o bătea, o certa, o muştruluia pentru caracterul ei băieţos, dar tot degeaba.

A crescut ca un băiat, înaltă şi dreaptă, cu mâini sigure şi ochi netemători şi cu dragostea pentru mare în sânge. Cu toate astea, în adâncul sufletului era fată. Manifesta grijă pentru animale şi pentru lucruri fără apărare iar mai târziu, nu uita să-şi îngrijească ţinuta, să-şi prindă o floare în corsaj, să-şi pieptene buclele ei negre de pe frunte. Băieţii o aşteptau afară, la poarta casei tatălui ei şi o rugau să-i însoţească pe cărarea dintre stânci, duminicile; o aşteptau cu mâini neîndemânatice şi ochi tâmpi, gata de poveşti, dar Janet le oferea un zâmbet în loc de răspuns şi o mişcare a capului în semn de dispreţ.

Ar fi mers cu băieţii dacă ar fi putut să alerge alături de ei, să se caţere pe dealuri şi ei s-o admire pentru îndemânare, însă nu vroia să se plimbe umăr lângă umăr, înlănţuiţi ca nişte îndrăgostiţi. în curând îi va veni vremea când se va mărita, când va avea un soţ şi o casă de care să aibă grijă, o fustă lungă până la glezne care s-o încurce şi o bonetă pe cap, curată şi respectabilă.

Va dori un bărbat şi nu un băiat mătăhălos care n-are nimic de spus despre el şi nimic altceva mai bun de făcut decât să-i dea târcoale în speranţa unei priviri dulci sau a unei vorbe bune. Aşa gândea Janet. pe când de abia trecuse de 18 ani şi pe când surorile ei încă mai purtau funde în păr şi-i priveau pe bărbaţi în biserică, peste cărţile de rugăciuni.

Dar Janet le dispreţuia modul de a fi deşi nici ea nu era mai bună decât ele, „iar în timp ce asculta cuvintele predicatorului, gândurile ei călătoreau pe mare, acolo unde vapoarele navigau spre pământuri străine şi ţări îndepărtate.

Deseori, sq, îndrepta spre şantierul naval, la poalele dealului Plyn, lângă docurile portului.

♦ lugher = velicr mic cu doi arbori, arborele mic fiind prevăzut cu o velă pătrată.

Afacerea era proprietatea unchiului ei şi, deşi era încă la început, era prosperă şi cu fiecare an creştea. Unchiul ei era ajutat de un nepot foart destoinic, Thomas Coombe, cel de al doilea văr al lui Janet.

Vărul Thomas era serios şi cuminte, studiase la Plymouth, şi avea un fel de a fi care îl impresionase pe unchiul său dar şi pe ceilalţi bărbaţi leneşi şi buni de nimic care lucrau pe şantier.

Poate că în curând, firma va înflori din ce în ce mai tare în comparaţie cu şantierul pentru lughere de pescuit. Tânărul Thomas va deveni partener; la moartea unchiului său, afacerea va fi a sa.

Vărul Thomas era un tip minunat, cu darul vorbirii, destul de bine, dacă te gândeai la acest aspect. Nu avea timp pentru măguliri şi vorbe drăgăstoase, nici pentru plimbări pe dealuri duminica, dar totuşi, el nu o scăpa din ochi pe Janet, gândindu-se ce nevastă minunată ar fi, un partener de viaţă demn de orice bărbat.

Şi aşa se făcu că într-o seară, tânărul Thomas se hotărî să-i viziteze pe părinţii ei, mintea lui fiind numai la Janet.

îşi imagină casa, la jumătatea drumului lui spre dealurile Plyn, acoperită cu iederă şi cu vedere spre port, cu Janet care-I aştepta la sfârşitul zilei de lucru, cu copiii lângă ea.

A aşteptat un an înainte de a-şi deschide sufletul lui Janet, a aşteptat până când ea l-a cunoscut la fel de bine ca pe unul din familia ei, până când a avut încredere în el, l-a respectat.

La puţin timp după ce ea împlinit 19 ani, el i-a spus mamei şi tatălui ei că dorea s-o facă pe Janet soţia sa. Ei au fost încântaţi pentru că Thomas îşi făcuse un nume în Plyn şi era serios şi cinstit atât încât orice părinte să şi-l dorească.

Intr-o seară, le-a făcut o vizită şi a întrebat dacă poate s-o vadă pe Janet singură.

Ea a venit, coborând în fugă scările îmbrăcată curat şi ordonat, medalionul prins în piept, iar părul ei închis la culoare pieptănat cu cărare pe mijloc.

- Vere Thomas, zise ea. ai venit aşa de devreme, seara asta, cina nu este încă gata, doar pentru a sta de vorbă cu mine?

- Da, Janet, răspunse el repede, am venit cu un scop special şi de-abia aştept să-ţi pun o întrebare.

Janet se înroşi şi-şi mută privirea spre fereastră. Surorile ei îi şoptiseră ceva cu câteva seri în urmă, dar ea le râse în nas, nedându-le nici o atenţie.

- Spune ce ai pe suflet, vere Thomas, îi zise ea, poate nu-mi va fi greu să-ţi răspund.

Apoi el îi luă mâna într-a lui şi o duse la scaunul de lângă cămin.

- De douăsprezece luni, Janet, tot vin aici, în casa ta, te privesc, sunt atent la vorbele tale. Ce-ţi voi spune acum nu este rezultatul unei gândiri nestăpânite. Sunt douăsprezece luni de când te văd, şi am început să te iubesc pentru inima ta deschisă, pentru modestia ta, iar acum sentimentele sunt atât de puternice încât mi-e greu să vorbesc. Doresc să-mi fii soţie, Janet, să fii stăpână pe casa şi inima mea. Voi munci toată viaţa pentru a te face fericită şi mulţumită, Janet. .

Mâna ei se odihnea în a lui, gândurile îi zburau.

I se părea că dintr-o dată crescuse din copil într-o tânără, dar acum trebuia să se transforme într-o femeie, şi asta pentru totdeauna. Nu mai putea să-şi ridice fustele şi să alerge pe stânci sau să se plimbe printre oi pe dealuri. Acum era vorba despre un cămin, un bărbat al ei şi, poate mai târziu, cu ajutorul Domnului, copilul, ca rezultat al căsătoriei.

Gândul acesta îi ungea inima, asemenea amintirii unui vis sau al unui lucru demult uitat: o rază de recunoaştere ascunsă oamenilor în momentele de slăbiciune şi care, apoi, le apare ciudat, în cele mai stranii clipe ale vieţii. Aşa i se întâmpla lui Janet acum, era ceva mai slab decât o chemare; ca o şoaptă gingaşă.

Se întoarse spre Thomas cu un zâmbet pe buze.

- Sunt mândră de onoarea pe care mi-ai făcut-o, iar eu nu sunt destul de înţeleaptă să recunosc că-mi place de tine. Thomas. Dar, în acelaşi timp, este extrem de plăcut pentru o fată să asculte cu propriile ei urechi că cineva o înţelege şi o îndrăgeşte, şi dacă este dorinţa ta să mă iei, Thomas, să mă suporţi, pentru că, uneori, sunt sălbatică,

atunci voi fi fericită să împart casa cu tine şi să am grijă de tine.

- Janet, draga mea, nu există un om mai mândru ca mine în

Plyn, azi şi nici nu va fi până în ziua în care voi sta alături de tine lângă propriul nostru cămin.

Apoi se ridică şi o ţinu lângă el.

- Şi pentru că este stabilit că ne vom căsători şi seara trecută am vorbit şi cu părinţii tăi, ei fiind de acprd, cred că nu este nici un rău dacă te sărut, Janet.

Stătu în cumpănă pentru o clipă, pentru că nu mai sărutase nici un bărbat până atunci, în afară de tatăl ei.

îşi puse mâinile pe umerii lui şi-şi apropie faţa de a lui.

- N-are importanţă dacă nu se cade, Thomas, îi spuse ea după aceea, este foarte plăcut.

Şi astfel se logodi Janet cu vărul ei Thomas Coombe, din Plyn, Comitatul Cornwall, în anul 1830, el având 25 de ani şi ea abia 19.

Acum ceaţa se risipise şi Plyn-ul nu mai era un loc al umbrelor. Dinspre port se auzeau voci, pescăruşii se cufundau în apă, iar oamenii stăteau în porţile caselor lor.

Janet încă mai stătea pe coama dealului privind marea şi i se părea că în ea eraiţ dpuă persoane; una care dorea să fie soţia unui bărbat pe care să-l iubească şi de care să aibă grijă, alta care vroia să fie parte a unui vapor sau a mării şi cerului de deasupra, cu libertatea unui pescăruş.

Se întoarse şi-l văzu pe Thomas venind spre ea. Zâmbi şi alergă în întâmpinare.

- îmi imaginez că este un păcat de neiertat să-ţi saluţi bărbatul în dimineaţa nunţii, zise ea. Ar fi trebuit să fiu în casă, să mă pregătesc pentru biserică, şi nu aici, pe deal cu mâinile într-ale tale.

El o luă în braţe.

- Poate că sunt oameni prin împrejur, dar nu mai pot suporta, _ şopti el. Janie, te iubesc înfiorător de mult.

Oile zburdau pe câmp, iar aroma dulce a florilor umplea aerul.

Când vor începe clopotele bisericii Lanoc să bată?

- Este ciudat să ne gândim că nu ne vom mai despărţi nicicând, Thomas, spuse ea. Nici nopţile, nici în timpul

zilei când vei lucra, iar când eu mă voi ocupa de casă, gândurile noastre vor fi mereu împreună.

Capul ei se odihnea pe umărul lui.

- Să fii căsătorit e un lucru cât se poate de serios, Thomas, nu?

- Da, iubito, dar sfânta taină a căsătoriei are binecuvântarea lui Dumnezeu, şi nu trebuie să ne facem griji Aşa mi-a zis predicatorul. Mi-a explicat multe lucruri pentru că erau unele chestii pe care le găseam neplăcute şi grele. Dar voi fi bun cu tine, Janie.

- Vor fi zile când ne vom ocărî unul pe altul, sau ne vom pierde cumpătul şi poate că vei regreta că nu mai eşti singur.

- Niciodată, niciodată!

- E nostim când te gândeşti că toată viaţa voi trăi aici în Plyn, Thomas. Pentru tine şi pentru mine nu va fi loc de hoinăreală. Copiii noştri vor creşte lângă noi, şi se vor căsători la fel şi copiii lor după aceea. Vom fi bătrâni şi atunci ne vom odihni în cimitirul de la Lanoc. Aşa va fi, la fel ca florile care înfloresc vara şi păsările care zboară spre sud la prima cădere de frunze. Aşa va fi Thomas, fără să ştim să dăm socoteală.

- E mare păcat să vorbeşti de moarte; Jânie, aşa e viaţa. Totul este în mâinile Domnului şi nu trebuie să ne punem întrebări. Nu trebuie să ne gândim la copiii copiilor noştri, ci la noi doi, la faptul că azi ne vom uni vieţile împreună. Te iubesc enorm, Janie.

Se agăţă cu repeziciune de el, privind, un timp, peste umărul Iui.

- Peste o sută de ani, alt bărbat şi altă femeie vor sta ca noi aici, Thomas, şi ei vor fi sânge din sângele nostru, came din carnea noastră.

Tremură uşor în braţele lui.

- Vorbeşti ciudat, Janie, gândeşte-te doar la noi şi nu la vremurile când vom fi morţi.

- Nu pentru mine mă tem, ci pentru cei de după hoi, îi şopti ea. Poate vor fi mulţi cei ce vor depinde de noi peste mulţi, mulţi ani. Şi ca noi vor sta, în soarele dimineţii pe dealurile Plyn.

- Dacă ţi-e frică, Janie, caută-l pe predicator ca să-ţi limpezească mintea. El ştie cel mai bine pentru că citeşte Biblia în fiecare seară.

- Nu Biblia ne va salva, nici cuvintele predicatorului sau rugăciunile mele continue către Dumnezeu; nici dacă privim păsările sau animalele, nici dacă stăm în soare şi ascultăm valurile liniştite, nici chiar imaginea iubită a Plyn-ului cu faţa înceţoşată, deşi astea sunt lucrurile pe care le iubesc cel mai mult.

- Atunci, ce este, Janie?

- Bârfa, dar recunosc din tot sufletul, că doar un singur lucru contează: să ne iubim unul pe altul şi pe cei ce vin după noi.

Coborâră panta dealului în tăcere.

în poarta casei stătea mama lui Janet. aşteptându-i.

- Unde aţi fost? întrebă ea. Nu-i nici bine, nici cinstit, Thomas, să stai de vorbă cu ea, ce-ţi va fi mireasă înainte de a-i sta alături în biserică. Şi tu Janet, să-ţi fie ruşine, alergi pe dealuri în ziua nunţii tale. Surorile tale te aşteaptă în camera ta ca să' te îmbrace, iară lumea va veni şi tu nu eşti gata. Pleacă Thomas, şi tu, Janet.

Janet urcă sus în micul dormitor pe care-l împărţea cu cele două surori ale ei.

- Urât din partea ta, Janie,’strigară ele. Ce fată ai mai văzut tu să piardă vremea într-o zi ca asta?

Amândouă mângâiau. cu degetele, rochia întinsă pe pat.

- Gândeşte-te că peste două ore vei fi măritată, Janie, şi femeie. Dacă aş fi fost eu. n-aş fi putut vorbi de emoţie. La noapte vei fi lângă Thomas şi nu cu noi. Ţi-e teamă?

Janet dădu din cap.

- Dacă-i vorba de persoana pe care o iubeşti atunci n-are de ce să-ţi fie teamă.

Au îmbrăcat-o cu rochia albă de mireasă şi i-au pus şi vălul peste cap.

- Măi. măi. arăţi ca o regină. îi ţineau în sus oglinjoara crăpată ca să se. vadă.

Se simţea ciudat. Nu mai era sălbateca.Janet, care hălăduia pe malul apei ci. altcineva, palid şi liniştit cu ochii închişi şi trişti.«’ Mama ei o chemă jos.

- O să leşini dacă nu mănânci ceva. Vino jos.
- Nu-mi vine să mănânc, răspuns Janet. Dar voi două.

duceţi-vă şi lăsaţi-mă singură câteva clipe. Vreau să fiu singură, îngenunchie la fereastră şi privi spre port. Inima ei era bântuită de o sumedenie de sentimente ciudate pe care nu le putea numi. îl iubea pe Thomas din tot sufletul, dar, în adâncul inimii, ştia că era ceva mai important decât iubirea ei pentru Thomas. Ceva mult mai puternic şi mai simplu, de o frumuseţe ascunsă.

Uşor, clopotele bisericii Lanoc răsunau, după care din ce în ce mai tare.

- Janie, unde eşti?

Se ridică de la fereastră şi coborî jos unde o aşteptau oaspeţii.

CAPITOLUL 2

Era ca şi cum o mare schimbare veni peste Janet Coombe după ce s-a măritat. Era mai tăcută, mult mai gânditoare şi renunţase să mai alerge peste dealuri. Mama şi vecinii observaseră şi vorbeau despre asta zâmbind cu subînţelesuri.

- Faptul că are un bărbat al ei a schimbat-o mult şi aşa-i normal, nu? Acum, e femeie şi nu vrea altceva decât să facă aşa cum îi spune bărbatul ei. Este singurul mod pentru o fată ca Janet să-i iasă din cap marea şi dealurile şi alte prostii d-astea. Tânărul Thomas a găsit calea să-i liniştească gărgăunii şi să-i trezească instinctele cele mai bune.

într-un fel aveau dreptate pentru că, într-adevăr, măritişul şi Thomas i-au adus lui Janet o pace şi o mulţumire binecuvântată, pe care ea n-a cunoscut-o niciodată şi nici nu şi-o putea explica. Era ca şi cum ar fi avut puterea de a se linişti cu dragostea lui şi de-a avea grijă de toate gândurile chinuitoare şi sentimentele ce nu-i dădeau pace.

Toate astea erau doar rezultatul unei intimităţi noi şi ciudate între ei şi care părea că a schimbat-o pentru o vreme, dar care n-a putut să-i distrugă spiritul ei călător.

Pentru moment, dormita şi se odihnea, în timp ce se lăsa purtată de bucuria şi mândria descoperite. Renunţase la dealuri şi la port şi încetase să. mai privească vapoarele şi marea şi se ocupa, cât era ziua de lungă, de treburile casei.

Thomas alesese un loc plăcut pentru căminul lor, o casă acoperită de iederă, departe de privirile iscoditoare ale vecinilor. Avea şi o grădină, unde îi plăcea lui Thomas să stea seara, cu Janet alături. Acuma, pentru ea nu mai putea fi vorba de vapoare, ci de cârpitul şi curăţatul hainelor lui Thomas şi, poate, şi de perdele pentru salonul cel cochet.

Janet nu înceta să se minuneze de mândria şi dragostea care îşi făcuse loc în inima ei pentru casa lor.

îşi amintea de câte ori îşi bătuse joc şi râsese de surorile ei. „Nu voi fi niciodată bună pentru măritat şi nici nu-mi voi pierde vremea cu o casă. Ar fi trebuit să fiu băiat şi să navighez pe un vapor“.

Dar acum, rar mai găseai în Plÿn o casă la fel de dichisită ca a lui Janet şi pentru orice întrebări puse de surorile ei, acestea primeau ca răspuns o clătinare din cap şi replică scurtă şi înţeleaptă: „Ei bine, puteţi râde cât poftiţi dar eu sunt cea care am casa mea, un bărbat care lucrează pentru mine, în timp ce voi nu aveţi nimic altceva decât nişte proşti dulci la vorbă şi care se plimbă cu voi pe dealuri în fiecare duminică“.

- Vă şi văd, le zise ea, chicotind la dulcegăriile lor, în timp ce eu stau lângă foc cu Thomas alături.

Şi într-adevăr, dacă o ascultai se părea că nu există altă casă pe lume ca „Casa de iederă“, cu camerele ei curate şi ordonate, cu dormitorul cel mare de deasupra intrării, cu celelalte camere „poate, pentru mai târziu“ şi cu propria ei bucătărie cochetă. Era mândră de modul ei de a găti pentru că a ajuns la concluzia că a pune suflet în chestia asta este aproape la fel de fascinant ca mersul prin iarba înaltă, de pe dealuri. Prăjitura ei cu sofran, era

la fel de bună ca a mamei ei, zicea Thomas, cu inima plină de mândrie.

- Dacă stau să mă gândesc bine, Janie, în prăjiturile tale, este ceva ca o uşoară atingere, lucru pe care nu l-am mai mirosit până acum!

La auzul acestor vorbe, ea îşi ascundea zâmbetul şi-i evita privirea.

- Mereu mă flatezi, şi-mi faci curte, răspunse ea. Nu pe mine mă placi, ci prăjiturile mele!

Apoi el se ridica de la masă, îi lua faţa în mâini şi o săruta până când îi lua respiraţia. „Opreşte-te, opreşte-te Thomas“ pentru ca apoi el să ofteze şi să o îndepărteze de el. „Sunt un tip înfiorător, Janie“.

în întuneric, ea îl ţinea aproape de ea, până ce el adormea cu capul lângă obrazul ei. îl iubea pentru forţa lui, pentru delicateţea cu care o trata, pentru felul său grav de a fi, dar şi pentru momentele când ca un copil stângaci se agăţa de ea, înspăimântat, parcă, de el însuşi.

- Vei fi a mea mereu, nu? Spune-mi că-i adevărat, vorbele tale îs atât de dulci! Şi ea i le repeta mereu, conştientă fiind că-i va rămâne până la moarte o soţie devotată, dar ştiind, totodată, că o iubire şi mai mare o aştepta. De unde va veni ea nu ştia, dar o simţea plutind prin aer, se învârtea parcă în jurul dealurilor şi când va fi gata pentru ea va apărea ca din senin.

între timp, primele lor săptămâni împreună au trecut şi ei s-au obişnuit unul cu altul, Janet se bucura de prezenţa lui Thomas lângă ea şi. de permanenta lui dorinţă de a fi prin apropierea ei.

Dimineţile, ea se ocupa de casă şi dacă se întâmpla ca el să lucreze din greu pe şantierul naval, ea îi ducea mâncarea şi statea alături de el până termina.

îi plăceau la nebunie trunchiurile de copaci mari, bătrâne şi bine uscate, care aşteptau să fie tăiate pentru scânduri, rumeguşul de pe pământ, mirosul de frânghie nouă şi de gudron, precum şi formele, încă nedefinite ale vaselor. îşi imagina cum, nu peste mult timp, scândurile vor deveni asemenea unor fiinţe vii, plutind pe mare în bătaia vântului, străbătând lumea în lung şi-n lat, în timp ce ea rămânea doar o femeie din Plyn, cu un soţ şi o casă. încerca să-şi alunge gândurile astea din cap, ele aparţineau'altei Janet şi nu se mai potriveau cu soţia lui Thomas Coombe. Trebuie să ţină cont că acuma purta o

rochie din ţesătură imprimată şi un şorţ în talie şi erau uitate timpurile când avea o fustă grosolană pentru a se căţăra pe stâncile din jurul ruinelor Castelului. Uneori, după amiaza, îşi punea o bonetă pe cap şi mergea pe dealuri până la casa mamei ei, şi unde ceaiul se servea în salonul din faţă, iar vecinii veneau la taifas şi la o prăjitură.

Era destul de ciudat ca pentru toate astea să fii tratată de către celelalte femei ca una de-a lor, deşi doar cu puţin timp în urmă fusese mustrată şi ocărâtă pentru lipsa ei de maniere. De câte ori oare, nu se uitase pe gaura cheii, în salon, ţinându-şi o batistă la gură de frică să nu râdă, ascultând la palavrele vecinilor? Şi acum era una dintre vocile ce le auzea, aşezată pe un scaun, înţepată, cu ceaşca şi farfurioara în mână, interesându-se de reumatismul bătrânei doamne Collins şi dând din cap alături de toţi ceilalţi la păţaniile fetei lui Albie Trevase de la ferma Polmear.

- Se pare că tinerii din ziua de azi nu mai au nici un pic de respect pentru nimeni şi nimic, spuse doamna Rogers. Cât îi ziulica de lungă hoinăresc peste tot. Băieţii nu mai aşteaptă până se însoară, să aibă casa lor, dar nici fetele nu-s mai breze. Trebuie să-i mulţumeşti, în genunchi, lui Dumnezeu că eşti întreagă, doamnă Coombe, zise, întorcându-se spre Janet, pentru felul prostesc în care te comportai uneori, când erai fată, de o băgai în sperieţi pe mama ta.

- Mulţumesc pentru grijă, madam Rogers, răspunse mama lui Janet, dar Janie a mea nu prea le-a dat nas băieţilor.

- Nu, aşa-i, spuse Janet, plină de indignarea unei tinere soţii.

- Sigur că da, n-am spus că ai făcut ceva rău, draga mea. Acum eşti măritată şi poţi să faci aşa cum îţi spune soţul tău, fără să te temi de mânia Domnului. Cu cât îl tratezi mai bine, cu atât îl păstrezi lângă tine, şi dacă uiţi asta, atunci ai să-l găseşti pe Thomas al tău făcându-se nevăzut cu vreo servitoare de la fermă, aşa ca Albie Trevase. Sper, că nu asta vrei, doamnă Coombe.

Janet dădu din cap, cu dispreţ. Puteau spune orice despre Thomas al ei, dar în tot Comwell-ul nu exista un om mai liniştit şi mai serios decât el.

Tăcu din gură şi n-a mai răspuns la întrebările iscoditoare şi răuvoitoare ce i le puneau femeile curioase. Era un lucru obişnuit ca tot Plyn-ul să-şi bage nasul în problemele vecinilor, şi o ţineau tot într-o discuţie ore întregi.

- Dacă într-o dimineaţă, te simţi slăbită şi ameţită, îi spui mamei tale mai întâi, zise una dintre ele, privind-o pe Janet de sus în jos, ca pe o purcică în zi de târg.

- Dacă, sub inimă, te doare, atunci e ceva mai complicat, spuse altă femeie.

- Pot să-mi port şi singură de grijă, mulţumesc, fără să mă duc să mă plâng în stânga şi dreapta, le replică Janet, care nu putea suporta felul lor băgăcios de a fi. Chiar şi Thomas era îngrijorat de starea de sănătate a nevestei lui.

- Eşti cam palidă în dimineaţa asta, Janie, spuse el, poate că te simţi obosită. Ai să-mi spui, iubito, dacă e ceva, aşa-i?

Era ca şi cum el de-abia aştepta ca ea să admită că-i aşa, fiindu-i totuşi, frică de răspunsul ei.

- Sigur că da, băiete, nu-ţi voi ascunde nimic atunci când va fi cazul, răspunse Janet, cu teamă totuşi.

într-adevăr, se simţea obosită şi slăbită în ultimul timp, dar se gândea că nu-i nimic şi că-i va trece repede. Thomas ştia mai bine că ceva se petrecea. O ţinea pe Janet în braţe şi-şi îngropa faţa în părul ei lung şi negru.

- Mă gândeam atunci când m-am însurat cu tine Janie, cât de mândru şi de mulţumit voi fi, dar nu mi-am imaginat că vor fi şi momente la fel de dulci ca astea. E ca şi cum aş fi cel mai grozav bărbat de pe pământ, Janie, pentru că te iubesc. Poate dacă l-aş vedea pe băieţelul nostru pe genunchii tăi şi pe noi stând în faţa focului, ar fi şi mai şi.

Janet îi zâmbi şi îi luă faţa între mâinile ei. *

- îmi pare bine că-ţi pot face o plăcere, zău, spuse ea.

Repede prin Plyn umbla zvonul că Janet Coombe îşi mărea familia.

Mama ei vorbea de parcă totul i se datora ei iar surorile ei îşi aleseseră bucăţele mici şi moi de lână albă pentru a face atât de necesarele hăinuţe.

Thomas cânta la lucru, la şantier, cu zâmbetul pe buze, însă serios, privind spre viitor. în curând va avea

un fiu şi cu timpul puştiul va lucra cot la cot cu el, va învăţa cum să ţină un fierăstrău, să recunoască lemnul bun. Pentru că, desigur că, va fi băiat.

Lui Janet i se părea că e prea multă tevatură, prea mult zgomot pentru un lucru atât de neînsemnat şi să-i auzi pe Thomas şi pe mama ei cum vorbeau, oricine şi-ar fi imaginat că nu s-a mai născut nici un copil până atunci.

în ceea ce o priveşte pe ea, nu prea ştia ce să creadă. Era ceva natural care se întâmpla persoanelor căsătorite şi va fi plăcut dar şi ciudat să aibă un copil să-l îmbrace şi să aibă grijă de el. Era fericită de fericirea lui Thomas. Serile va sta în balansoarul ei; în faţa focului, pentru că venea iama şi nopţile erau friguroase, în timp ce Thomas o va privi cu ochi drăgăstoşi.

Era linişte în casa ei, iar ploaia rece închisă afară, cu dealurile înceţoşate şi sunetele portului nu-i mai bântuiau prin minte. Ceainicul care fluiera, prânzul gata pus pe masă, lumânările care pâlpâiau liniştite, mâinile lui Thomas într-ale ei, copilul care va veni, toate astea îi umblau prin minte.

Se simţea calmă, liniştită şi nu se temea de durerea ce avea să vină, în ciuda cumplitelor poveşti pe care vecinele ei Ie povesteau. Nu era în-Plyn o casă mai fericită decât a ei şi a lui Thomas.

Câteodată, el îi citea, serile, din Biblie, cu o voce joasă, gravă, silabisind cuvintele în gând înainte de a le citi cu glas tare.

- E plăcut să te gândeşti la toţi aceşti oameni care au procreat şi au trecut astfel prin veacuri, zise, gânditoare Janet, legănându-se înainte şi-napoi în balansoar.

-Dacă primii n-ar fi început, n-am fi ajuns aicea cu toţii. E o mare responsabilitate pentru doi oameni să aibă copii. Biblia spune: „Sămânţa se va multiplica la nesfârşit“. De aceea, Thomas, cei ce vor ieşi din noi, care ne iubim unul pe altul, vor ieşi fără să ţină seama de număr.

- Nu-ţi mai face griji, iubito. Tu te gândeşti la ce se va

întâmpla peste o sută de ani, şi îţi închipui tot felul de aiureli. Mai bine gândeşte-te la puiul nostru. îţi ajunge!

- Nu ştiu, Thomas. Căile vieţii şi ale dragostei sunt destul de ciudate. Oamenii mai şi mor.

- Dar, Janie, pastorul spune că toţi credincioşii adevăraţi care au credinţă, merg direct la Dumnezeu în £ai, printre îngeri.

- Dar să presupunem că lasă în urmă pe cineva pe care îl iubesc, dar care este slab şi ca vai de el şi nu poate să-şi poarte singur de grijă, ce se întâmplă?

- Dumnezeu are grijă de el, Janie.

- Dar, Thomas, nimeni nu poate trăi în Rai liniştit, împăcat, făcându-şi griji pentru persoana iubită lăsată în urmă. Gândeşte-te că cer ajutor, că-i strigă pe cei de sus.

- Nu trebuie să vorbeşti aşa de pătimaş, iubito. Biblia spune numai adevărul. Fericirea din Ceruri este deasupra puterii noastre de înţelegere. Cei de acolo sunt atât de liniştiţi şi nu se mai gândesc la lumea cea păcătoasă.

Vântul sufla, şuiera şi se lovea de ferestre, plângând cu tristeţe ca după un lucru pierdut. Lumânările pâlpâiau, tremurânde. Apoi ploaia s-a amestecat cu vântul, iar aerul nopţii era plin de tristeţe. Departe, sub stânci, marea se lovea, ca un trăznet, de pietre. Pomii erau îndoiţi de forţa vântului, iar ultimele frunze cădeau din ei.

Thomas trase draperiile şi puse balansoarul mai lângă foc.

- încălzeşte-te, iubito şi nu ţine seama de ploaie şi vânt.

Janet îşi strânse şalul în jurul umerilor privind la dansul flăcărilor.

„Nu mă voi ruga în cer şi nici nu mă voi odihni aici în mormântul meu. Spiritul meu va fi alături de cei pe care îi iubesc, când ei vor fi necăjiţi sau se vor teme de ei înşişi, voi veni la ei; şi nici chiar Dumnezeu nu va putea să mă reţină“.

Thomas închise Biblia cu un suspin şi o puse pe raft; într-un colţ.

Nu trebuia s-o dojenească pe Janet pentru cuvintele ei, pentru că femeile aveau noţiuni bizare în situaţii delicate.

Luă de pe jos şoseta care căzuse pe duşumea. •

- Este cumplit de mică, Janie, spuse el îngrijorat. Oare

piciorul băiatului nu va fi mai mare?

CAPITOLUL 3.

Lunile lungi de iarnă au trecut încet, a venit şi a trecut şi Crăciunul, iar acum prima boare de primăvară se putea simţi în aer. Dimineţile, gerurile nu mai erau chiar atât de înţepătoare, iar spre cer se înălţau pe ramurile pomilor, mugurei de-abia răsăriţi.

Mieii albi zburdau pe pajiştile de pe coline şi în locurile joase acoperite de iarbă creşteau palele primule.

La Casa cu iederă domnea o atmosferă de mister şi aşteptare pentru că lui Janet Coombe i se apropia sorocul.

Mama ei venea şi plecă mereu, cu aerul ai agitat şi aferat, dând o mână de ajutor la gătit şi curăţenie pentru a-şi menaja fiica.

Comportamentul lui Thomas era tăios şi nerăbdător, certându-se cu oamenii de pe şantier şi fiind tăios chiar şi cu unchiul lui cel blând şi aiurit.

Dar i se iertau toate astea pentru că pentru un tânăr, viitor tată, erau momente de tensiune.

însăşi Janet, privea forfota şi agitaţia din jurul ei cu zâmbetul pe buze şi cu o privire comică şi întrebătoare.

Nu se simţea rău şi era normal ca bebeluşul să vină pe lume primăvara.

De multe ori cărase în braţe mieii de-abia născuţi din vârful . dealului spre Ferma Polmear; de multe ori văzuse ochii liniştiţi dar răniţi.ai vacilor în timp ce-şi lingeau viţeii speriaţi când tremurau pe cele patru picioare.

I se părea că nimic nu este mai simplu şi mai domestic decât naşterea, fie că era vorba de un copil sau de un mieluşel de pe câmpie. La urma urmei, era acelaşi lucru. Mieluşelul ţipa după mâncare şi căldură cuibărindu-se lângă oaia care-i oferea toate acestea, la fel ca şi femeia care ţinea copilul la sân. Dar ea nu

putea înţelege rostul vorbelor şoptite şi al semnelor din cap, şi al fundelor legate de leagănul din dormitor, al zâmbetelor cu

subînţeles al mamei ei, la întrebările vecinilor, al rugăminţilor agonizante ale lui Thomas de a sta în pat şi a se odihni.

- Aş vrea ca să-ţi vezi de treburi, să mă laşi în pace. Nu mi-e frică de durere sau suferinţă şi dacă ar fi după mine, te-aş lăsa cu fundele şi făcutul supei şi m-aş duce să nasc în liniştea dealurilor, în mijlocul vitelor şi al oilor care m-ar înţelege.

- Sfinte Dumnezeule, dacă aşa gândeşti, atunci du-te şi fă-ţi patul şi cât mai repede, ţipă mama ei, după care o luă pe sus pe biata Janet, fără prea multă vorbă.

Două zile mai târziu, pe 5 martie, s-a născut fiul lui Janet, Samuel.

- A fost o naştere frumoasă, povestea bătrâna doamnă Coombe vecinilor. Mai uşoară şi mai bună decât crezusem doctorul şi eu că va fi. S-a comportat grozav, mititica de ea, şi acum, e bine. Cât despre flăcău, este sănătos şi leit taică-său.

în curte au fost înălţate nişte steaguri şi s-a dat bărbaţilor de băut.

Janet, întinsă între perne, cu părul ei negru dat la o parte de pe faţa ei palidă, privea fix spre bebeluşul din braţele ei.

Ce lucru ciudat era, cu căpşorul chel şi ochişorii albaştrii şi apoşi! Oricât s-ar fi străduit nu vedea nici o asemănare cu Thomas. Spera să-i spună în curând „el“, să nu se mai gândească ca la un obiect.

Totul era plăcut, dar şi straniu în acelaşi timp să simţi trupuşorul cald lipit de al tău şi să ştii că tu i-ai dat viaţă. Era o bucurie să priveşti faţa lui Thomas.

Intră în vârful picioarelor în cameră, în ghetele iui grele şi care scârţâiau. cu faţa roşie şi cu ochii lui albaştri, aproape ieşiţi din orbite.

- Janie, te simţi rău? întrebă el aproape în şoaptă. Ea a trebuit să dea din cap, în semn că nu, să-şi ascundă zâmbetul, de frică că el s-ar simţi jenat. Apoi, dădu la o parte cuvertura şi-i arătă bucăţica de came ce stătea în

îndoitura braţului. Gura lui Thomas se deschise a uimire, picioarele i se împleticiră şi rămase pironit privind fix, zâmbetul întinzându-i-se de la o ureche la alta. Janet nu se putea abţine să nu râdă văzându-l, legănându-se, cu faţa lui roşie şi fără să scoată un cuvânt.

- Cred că n-ai mai văzut un nou născut până acum, îi spuse ea. Atinge-l, e viu!

Thomas întinse cu grijă un deget şi-l puse pe obrăjorul fiului său.

Copilul deschise ochii şi clipi.

- L-ai văzut? ţipă Thomas, încântat. Deja, mă recunoaşte.

- Termină cu prostiile astea, spuse bătrâna doamnă Coombe. Bebeluşul nici măcar nu vede, încă. N-ai auzit de aşa ceva până acuma? şi-l împinse afară din cameră, de teamă că purtarea prostească a bărbatului să nu o obosească pe fata ei.

Nu peste mult timp, Janet şi-a revenit, robotind în casă şi în afara ei.

Samuel era un copil bun şi nu prea îi dădea bătaie de cap. Nici nu mânca peste măsură, nici nu urla prea mult, ci se comporta ca un copil sănătos şi normal. Thomas, cu greu, se •putea despărţi de ei şi-i părea rău de timpul petrecut la şantier. Spre imensa lui mândrie şi bucurie i se permitea să-şi ia fiul în braţe şi să-l ducă în vizită la bunica lui peste deal, duminicile.

Janet gâfâia lângă el, mulţumită că a scăpat de greutate pentru un timp. Paşii lui Thomas erau siguri dar înceţi, capul şi-l ţinea sus şi se oprea foarte des pentru a-l arăta pe fiul său vreunui vecin.

- Vă seamănă leit, domnule Coombe, spunea acesta. Ochişorii lui sunt ca ai dumneavoastră, şi au aceiaşi culoare.

- Adevărat? zâmbi Thomas. Ai auzit Janie? Doamna Rogers spune că-mi seamănă ca două picături de apă.

- Aşa-i, oftă Janet, care auzise de mii de ori acelaşi şi acelaşi lucru şi nu era surprinsă că un copil trebuie să-i semene tatălui său.

În casa mamei ei, copilul era trecut din braţe în braţe, sărutat de mătuşi şi legănat pe genunchii bunicii sale; în tot acest timp, Thomas îi privea îngrijorat, cu gelozie. „Aveţi grijă, să nu-l scăpaţi jos”.

Janet stătea la mare distanţă, de cealaltă parte a căminului, ascultând murmurul de voci care vorbeau limba bebeluşului.

Se minuna la auzul cuvintelor de răsfăţ şi dulcegării, când ştia că bebeluşul era cel mai fericit, singur, în pătuţul lui sau

când stătea gol după baie, dând din picioruşe în braţele ei. E ciudat să vezi că oamenii nu realizează asta, şi nici chiar Thomas. Dar atunci când era vorba de Samuel, Thomas era mai slab de înger.

Seara, când Janet dezbrăca copilul şi el îşi întindea, în aer, pumnii strânşi, mândrul tată interpreta gestul ca pe un semn de forţă.

- Janie, priveşte, ce muşchi are la braţe. Băiatul ăsta va fi în stare să ţină fierăstrăul aşa cum trebuie.

Şi aşa trecu primul an, cu ei trei laolaltă în casă, fericiţi, mulţumiţi unul de celălalt.

în toamna anului 1831, bătrânul unchi Coombe ţintuit la pat de reumatism, a lăsat grija şantierului pe umerii lui Thomas. Acum şi-a luat responsabilitatea de a face schimbări şi îmbunătăţiri unde vroia. Docul a fost mărit şi mâlul a fost dragat de pe plajă în aşa fel încât un tip mai mare de vas, să acosteze în întregime fără probleme.

Comenzile veneau una după alta pentru vase de pescuit bine lucrate, puternice, capabile să facă faţă furtunilor iernii, iar Thomas avea puţine momente libere să se joace cu băiatul său. Cei ce-l cunoşteau în Plyn dădeau din cap şi-l arătau cu mândrie, zicând că tânărul Coombe punea pe picioare o afacere înfloritoare.

- îi un băiat destoinic, Thomas al tău, Janet, ziceau ei. Ce muiere fericită eşti, cu un asemenea bărbat minunat şi un băiet sănătos ca al tău!

Şi Janet era mulţumită să-i audă că-i lăudau băiatul, pentru că, oamenii din Plyn erau gata să găsească un cusur şi în cel mai neînsemnat lucru. Samuel se ţâra pe duşumea, la picioarele ei şi, apoi .cădea pe spate; se agăţa, parcă, de cer cu mânuţele şi privea spre mama lui serios, cu faţa lui micuţă şi atât de asemănătoare cu a tatălui său. Janet aştepta să-l pună în pat după ce venea Thomas, seara, apoi stătea în leagăn, lângă focul din bucătărie, în timp ce ei doi stăteau la masă, fericiţi şi mulţumiţi, discutând despre întâmplările de peste zi.

- Vasul cel mare e aproape gata, Janie. Mâine

dimineaţă punem duşumelele. îs tare mulţămit de buştenii pe care i-am

adus din pădurea Truan, acu 10 luni. Din alea folosim acum. Socotesc că nici un vas pe care îl fac nu se va face bucăţele, decât dacă îl vor lovi de stânci, Janie.

- Se spune Thomas, că tu construieşti mai repede şi mai bine decât a făcut-o, vreodată, unchiul Coombe.

- Chiar aşa se zice?

- Da! Tot Plyn-ul vorbeşte, am auzit şi eu. îs mândră de tine, Thomas.

- Totul este pentru tine şi pentru băiat. Uită-te la el, binecuvântat fie-i sufletul şi feţişoara lui inocentă. Cine ştie, poate, peste mulţi ani, va lucra lângă tatăl lui, aşa-i fiule?

Samuel dădu din picioruşe în leagăn, nu vroia să se culce, începu să ţipe din toţi plămânii.

Thomas se ridică în picioare şi îngenunche lângă leagăn.

- Ei, ajunge! Nu mai plânge, Sammie! Tu nu trebuie să plângi, băieţelul meu drag.

Apucă mânuţa întinsă şi o sărută. „Taci, cu tata, puiule! Dacă o ţii tot aşa, îmi sfâşii inima“.

Samuel ţipă până se înroşi.

Janet zâmbi, şi dădu din cap. Se duse spre leagăn, îl luă şi-l întoarse cu faţa, bătându-l pe spate.

- Ce scandal, ce gălăgie, zise ea în bătaie de joc spre soţul ei, pentru o nimica toată.

Thomas oftă şi-şi ridică capul. Ea ştia despre bebeluşi mai mult decât el.

CAPITOLUL 4.

În vara următoare, unchiul Coombe, ce şontăcâia în două bastoane, din cauza reumatismului, a răcit din cauza unui val de vreme rece şi în mai puţin de 24 de ore a murit.

Afacerea, şi Ia bine şi la rău, era pe de-a-ntregul a lui

Thomas, şi trebuia să lucreze din greu pentru a face o afacere înfloritoare. Era o mare responsabilitate pe umerii unui tânăr de numai 27 de ani, dar natura lui Thomas era tenace şi îndârjită şi nu avea de gând să se lase înfrânt cu una cu două.

Se părea că datorită noilor griji, felul vesel al lui Thomas, pe care şi-l ţinuse sub control mai tot timpul, dispăruse de tot. Acum, era un bărbat fără alura de băietan de altădată. Gândea numai în termeni băneşti, şi deşi spunea că munceşte numai pentru nevastă şi fiul său, admitea că nu prea îi avea în cap atunci când privea cu mândrie la semnul de deasupra intrării în şantierul de construcţii. „Thomas Coombe, constructor de nave“. în Plyn îşi făcuse deja un nume mai celebru decât al unchiului său.

Janet a făcut bine că s-a măritat cu el, se gândea Thomas şi ce-şi putea dori o femeie mai mult decât casa pe care el i-o dăduse, grija pe care i-o purta ei şi băiatului ca şi cum ar fi vrut să-l mulţumească pe Dumnezeu.

Aşa, că, Thomas stătea pe şantier, cu statura lui înaltă şi dreaptă, dând ordine aspre pe un ton dominator oamenilor care lucrau pentru el.

Janet a observat schimbarea lui Thomas, dar ea nu-l condamna pentru asta. Pentru ea, felul de a fi al unui bărbat nu reprezintă un mister, ci îl accepta ca atare. Munca lui trebuia să fie acuma pe primul plan; l-ar fi dispreţuit dacă s-ar fi mulţumit să se ocupe de afaceri în maniera neglijentă a unchiului Coombe, şi şi-ar fi petrecut timpul visând, pe lângă casă.

Privea realitatea vieţii în faţă, decantând adevărul de minciună observând şi judecând schimbările din om, fără a se văicări şi a închide ochii. Ştia că dragostea lui Thomas pentru ea era puternică şi adevărată şi că niciodată n-ar căuta alinare în altă parte; dar mai ştia foarte bine că veneraţia ciudată şi minunată – pasiunea dulce şi de nedomolit a unui tânăr care posedă pentru prima dată o femeie a trecut – şi niciodată nu va . mai

reveni.

Samuel strânsese legătura de sânge dintre ei, dar atât şi nimic mai mult. Se vor sprijini unul pe altul la boală şi la sănătate, vor merge prin viaţă împărţind plăcerile şi tristeţile, vor dormi unul lângă altul în camera lor de deasupra porticului, vor îmbătrâni, se vor şubrezi, vor dormi somnul de veci alături în curtea bisericii Lanoc – dar niciodată nu se vor cunoaşte unul pe altul în profunzime.

Sentimentele lui Janet pentru Samuel mergeau în paralel cu cele faţă de Thomas. Unul era soţul ei, celălalt era fiul ei. Samuel depindea de ea pentru că avea nevoie de atenţie şi de grijă până va creşte destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă. Ii spăla şi-l îmbrăca, îl punea să stea lângă ea în scaunul lui înalt la masă, îl hrănea, îl ajuta să facă primii paşi, să articuleze primele cuvinte şi-i dăruia toată afecţiunea şi tandreţea de care avea nevoie. Atât lui Thomas cât şi lui Samuel ea le dădea spontaneitatea naturală a sentimentelor şi marea candoare a • inimii ei; dar spiritul lui Janet era liber şi neîncătuşat, aşteptând să se ridice de la izolarea autoimpusă la amestecarea cu lucruri intangibile, cum ar fi vântul, marea, cerul, mână în mână cu cel pe care îl aştepta. Apoi şi ea va deveni cu timpul, parte a acestor lucruri abstracte şi nemuritoare.

Pentru că ştia că toate acestea vor trece, Janet căuta să izgonească deznădejdea. Işi ascundea singurătatea şi în faţa celorlalţi apărea întotdeauna bine dispusă şi veselă. Era ca şi cum ar fi avut două euri; unul de femeie şi mamă, mulţumită, care asculta planurile soţului ei ce vorbea neîncetat de marile afaceri, care râdea la gunguritul copilaşului ei, care îşi vizita familia şi vecinii din Plyn cu o plăcere reală şi cu bucuria întâmplărilor zilnice; şi celălalt eu, singuratic, liber, triumfător şi care stătea în vârful dealurilor ascunse în ceaţă de lume şi unde lumina soarelui strălucea pe faţa ei frumoasă.

Aceste lucruri nu reprezentau în mintea lui Janet,

definiţii conştiente; introspecţia nu era proprie locuitorilor Plyn-ului de la începutul secolului al nouăsprezecelea şi nici nevestei de 21 de ani a unui constructor de nave din Cornwall. Ceea ce înţelegea ea era că încă nu cunoştea linişte lui Dumnezeu. Se putea apropia de ea doar datorită lucrurilor sălbatice din păduri şi câmpuri, sau printre pietrele de pe marginea apelor, dar mh prin oamenii din Plyn.

Ii veneau în minte doar crâmpeie de linişte, urme clare în momente de veghe care o asigurau de existenţa lor şi faptul că într-o zi va păstra secretul pentru ea.

Puterea iubirii

Aşa că Janet îşi aştepta momentul potrivit, şi-şi trecea zilele la fel ca toate nevestele din Plyn, cocând sau făcând curat, cârpind hainele bărbatului dar şi pe ale copilului. Mai era şi drumul la biserică, dumineca şi alăturarea la bârfa simplă a vecinilor, după slujbă la o ceaşcă de ceai fierbinte şi o felie de şofran sau prăjitură cu anason apoi, înapoi, acasă pentru masă, culcatul copilului, şi dormitul alături de soţ până la venirea zorilor.

în primăvara lui 1833, la două săptămâni după cea de a doua aniversare a lui Samuel, s-a născut sora lui. Era frumoasă şi cu ochii albaştri, foarte asemănătoare lui Samuel şi nu dădea mai multă bătaie de cap decât a dat el la aceiaşi vârstă.

Fetiţa a fost botezată Mary, iar Thomas era, aproape la fel de mândru de ea cât fusese şi de Samuel.

Deşi lui Thomas îi plăcea să creadă că el era ultimul care îşi spunea cuvântul, în general, Janet era cea care hotăra. îi trântea o vorbă soţului ei şi el pleca la serviciu, cu sentimentul destul de neplăcut că ea a câştigat. El o numea: „predarea lui Janie“, dar era mai mult decât atâta, era servilismul inconştient către o personalitate liniştită, dar mai puternică decât a lui.

El n-ar fi admis niciodată asta dar nu putea, s-o înţeleagă pe Janet. Era nevasta lui, o iubea şi o respecta, îi legau un cămin şi doi copii, dar gândurile ei erau un mister pentru el. Era caraghios felul ei de a cădea într-o tăcere profundă, uneori, de a privi pe fereastră marea, cu o expresie şi priviri greu de definit.

O observă într-o seară, în timp ce el se juca cu copiii după o zi lungă de muncă, cum stătea, căzută pe gânduri, cu lucrul pe genunchi.

- La ce te gândeşti Janie? o întrebă el, iar ea fie că dădea din cap, zâmbind şi nedând nici un răspuns, fie că dădea mici răspunsuri stupide de genul „Mi-ar fi plăcut să fiu bărbat, Thomas“,

Nu prea era încurajator să auzi aşa ceva. Ce vroia ea

să spună cu asta, când nu era în tot Plyn-ul casă mai frumoasă ca a lor, doi copiii mai scumpi şi un bărbat mai credincios şi mai iubitor, decât el?

- Janie, uneori eşti o enigmă pentru mine, spuse el, cu un

suspin. Atunci, brusc, îşi schimba dispoziţia, asemenea unei străfulgerări iuţi de vară, venea spre locul unde el stătea cu copiii şi se antrena cu ei în joacă şi îi punea întrebări la care orice bărbat putea răspunde, cum ar fi munca de la şantier. Pentru ca apoi, fără ca el să-şi dea seama, revenea la propoziţii prosteşti ca cele legate de îngrijorarea ei faţă de bătrânul Dan Crabb, care a fost prins, în sfârşit, când făcea contrabandă şi trimis la Sudmin pentru a fi judecat.

- Dar, draga mea, omul este într-adevăr un nemernic, un potlogar cu două feţe care i-a înşelat pe ofiţerii Majestăţii Sale, a încălcat legea şi ridicând mâna asupra unor oameni cinstiţi şi liniştiţi.

- Da, Thomas, dar este o joacă de bărbat la urma urmei.

- Tu numeşti ticăloşia, contrabanda o joacă de bărbaţi? Eu, unul, n-aş da mâna cu unul ca ăsta de frică să nu mă molipsesc.

- Eu aş da şi chiar l-aş urma. Deseori mi-am imaginat o astfel de viaţă pentru tine. O noapte neagră ca smoala în golfuleţul Lanny-whet, nici un sunet decât valurile lovindu-se de mal. Apoi o lumină slabă pâlpâindă în întuneric şi nişte vâsle scârţâind pe ascuns, un fluierat slab şi scurt şi cizmele tale trosnind pe pietriş mergând spre barcă. Un murmur de voci în timp ce materialele sunt descărcate, apoi un strigăt şi un ţipăt de sus din vârful dealului care crează confuzie pe plajă; şi tu alergând pentru preţioasa ta viaţă, cu părul în vânt, cu şase vameşi pe urmele tale. Asta este viaţă şi moarte în acelaşi timp, Thomas şi nu o socoteală a timpului.

Ea începu să râdă la vederea feţei lui palide şi şocate.

- Mă vei ocări ca pe o femeie fără ruşine, neobrăzată?

Iar el îi va răspunde, solemn ca un judecător: „

- Janie, pentru ce să fugi?

Cei doi copii priveau fix pe mama lor: Samuel ţinând mâna tatălui său şi mica Mary în braţele lui, fiind copia fidelă a lui Thomas. Janet zâmbi văzându-i, toţi trei

aparţinându-i, şi parte din ea, poate; dar restul din ea furat din camera caldă şi plăcută, de lângă feţele dragi şi duse departe de tot, nici ea neştiind unde, dincolo de dealurile liniştite şi de portul Plyn, peste mări şi ceruri, departe în aerul necunoscut şi ţări fără nume.

CAPITOLUL 5.

De Crăciunul următor a nins la Plyn. Zăpada acoperea dealurile şi câmpurile asemenea unei mâini albe ce proteja pământul. Chiar şi în valea Palmear apa era îngheţată, iar copacii întunecaţi păreau speriaţi şi mohorâţi. Apoi soarele străluci dinspre cerul albastru unde niciodată nu era vreun nor, gerurile grele au dispărut odată cu zăpada amestecată, lăsând locul unei pojghiţe subţiri.

Thomas s-a dus în păduricea Truan şi a adus braţe mari de ilice cu boabe roşii ca focul. El le-a amestecat cu bucăţi de iederă ce puteau fi tăiate de pe casă şi împreună cu Janet, a pus din loc în loc în camere, iar Thomas în mod ingenios a aranjat 6 curbură dintr-o ramură de ilice într-o- cruce şi a agăţat-o deasupra intrării.

Janet era foarte ocupată cu pregătirile în bucătărie, cocând de zor pentru ziua de sărbătoare când va primi ia ceai, după masă, oaspeţi. Ştia că vor savura din plin prăjiturile, biscuiţii şi budincile şi poate se vor aştepta şi la o ceaşcă de fiertură fierbinte înainte de a pleca în noaptea friguroasă.

Thomas stătea lângă foc cu Biblia pe genunchi, cei doi copii agăţaţi de fustele Iui Janet, rugându-se să guste din ceva ce mirosea atât de bine în tigaia de pe plită.

- Lăsaţi-mă în pace, fiţi copii buni sau nu veţi gusta din budincă decât la Crăciun, îi certa ea, iar tatăl lor nu putea face altceva ca să-şi arate autoritatea decât să-l cheme pe Samuel.

- Dă-i pace mamei tale, Samuel. Tu şi sora ta n-o mai cicăliţi atâta, mai bine veniţi lângă tatăl vostru-şi ascultaţi ce vă Citesc din cartea asta. în tăcere, cei doi l-au ascultat, băiatul târându-şi sora pe duşumea, ea de-abia putea să meargă. Thomas citi, cu voce tare, rar, primele capitole din Sf. Matei, dar era puţin probabil ca cei doi copilaşi la vârsta lor să priceapă despre ce era

vorba, aşa că se jucau la picioarele lui, în linişte, cu o păpuşă din cârpe pe care o împărţeau amândoi.

Janet se îndreptă din şale, odihnindu-se pentru o clipă, cu mâna în şold. După ce va strânge tot şi va pregăti cina, după ce vă culca copiii, se va face timpul să-şi pună boneta şi şalul şi în vreme ce o vecină amabilă va veni să stea în casă, ea şi Thomas vor străbate unul lângă altul dealul îngheţat spre biserica Lanoc pentru slujba de la miezul nopţii.

într-un fel ea n-avea nici un chef să meargă. Nu-i păsa de cuvintele pastorului, nici nu vroia şă se alăture celorlalţi şi să cânte imnuri, nici să îngenuncheze lângă altar pentru a primi Sfânta împărtăşanie. Se gândea să fugă în întuneric şi să alerge pe cărarea dintre stânci pentru a privi marea. Deasupra apei strălucea luna, asemenea unei cărărui de argint care duce de la marea neagră spre cer şi aici ar fi mai împăcată, mai liniştită decât să stea în genunchi în Biserica Lanoc. Mai aproape de ceva ce nu poate fi numit, departe de lume şi pierdută, amestecându-se cu lucruri ce nu ţin cont de timp, unde nu există nici azi nici mâine.

Ea se gândea: „în seara asta n-am nici un sentiment de cucernicie, ci doar dorinţa de a fi singură în lumina lunii“.

Se smulse din reverie şi se apucă să pregătească masa, gândindu-se la o scuză pentru a nu merge la slujbă. Chiar Thomas a fost acela care i-a dat-o.

- Ai ochii cam încercănaţi, Janie şi faţa ta e tare palidă. Nu te simţi bine?

- Cred că gătitul şi statul deasupra plitei mi-au dat o durere de cap şi de spate. Poate ar fi mai bine să stau acasă, Thomas şi să te duci la Lanoc fără mine.

- Nu-mi place' să te las singură, dragă, ar fi primul ajun de Crăciun de când ne-am luat.

- Voi fi bine. Mâine nu pot boli cu toată lumea care vine la noi.

Căzuseră deci de acord şi, când clopotele băteau uşor peste câmpuri, Thomas plecă singur, cu lanterna în mână, în timp ce Janet îl urmărea cum urca dealul.

Vecina, a cărei prezenţă nu mai era necesară, îi ură noapte bună şi Crăciun fericit şi-şi văzu de drum. Janet era singură în casă cu cei doi copii care dormeau liniştiţi în camera de sus. Pregăti o supa caldă pentru soţul ei când va veni de la biserică îngheţat şi flămând după rugăciuni şi de pe drum.

Işi înfăşură şalul mai bine în jurul umerilor şi se depărtă de fereastră. O peliculă subţire de zăpadă acoperea pământul.

Luna era sus pe cer şi nu se auzea nici un zgomot decât tânguirea apei lovindu-se de stânci. Deodată simţi, că trebuie să se ducă pe stânci şi să-şi urmeze chemarea inimii.

Ascunse cheia de la casă în corsaj şi plecă. I se părea că avea aripi care o purtau cu repeziciune departe de casă şi copiii adormiţi, pe străzile înguste şi abrupte ale Plyn-ului spre dealurile îngheţate şi albe şi spre cerul liniştit.

Se rezemă de ruinele Castelului, marea la picioarele ei, şi lumina lunii scăldându-i faţa. Apoi închise ochii şi gândurile confuze îi zburară din minte, trupul ei obosit i se părea că o părăseşte şi era posedată pentru o clipă, de o putere ciudată şi de însăşi puritatea lunii, era înconjurată de ceaţă şi când aceasta se dizolvă, văzu figura unui bărbat, îngenuncheat lângă stânci, cu capul în mâini. Ştia că era plin de disperare şi amărăciune şi că sufletul lui sărman şi pierdut o chema pentru a-l consola.

Se duse spre el, îngenunche lângă el şi-i luă capul punându-i-l pe piept în timp ce-i mângâia părul cărunt cu mâna.

Apoi el se uită în sus la ea, ochii lui căprui plini de o teamă nebună.

Ştia că el aparţinea viitorului, când ea va fi moartă şi în mormânt, dar îl recunoscu ca fiind de-al ei.

- Ssst! Iubitul meu, ssst, alungă-ţi teama. Sunt alături, voi fi mereu, nimeni, niciodată, nu-ţi va face rău.

- De ce n-ai venit înainte? şopti el ţinând-o aproape.

Au încercat să mă smulgă de lângă tine, lumea întreagă e neagră şi plină de duhuri rele. Nu e adevăr pentru mine, draga mea, nici o cărare de urmat. Mă vei ajuta, nu-i aşa?

- Vom suferi şi vom iubi împreună, îi spuse ea. Fiecare bucurie sau durere din mintea şi trupul tău sunt şi ale mele. în curând se va arăta o cărare şi toate umbrele din sufletul tău se vor risipi.

- Deseori, ţi-am auzit şoaptele, ţi-am ascultat cuvintele tale de mângâiere binecuvântate. Am vorbit unul cu altul, singuri în tăcerea mării, pe puntea vaporului care-i parte din tine. De ce n-ai venit niciodată până acuma, să mă ţii ca acuma şi să-ţi simt inima cum bate lângă urechea mea?

- Nu înţeleg, răspunse ea. Nu ştiu de unde venim şi cum de s-a risipit ceaţa pentru a te găsi; ţi-am auzit chemarea şi nimic nu m-a putut ţine în loc.

- Au fost zile lungi şi plictisitoare de când ai plecat de la mine şi nu am dat atenţie sfaturilor tale, n-am meritat încrederea ta în mine, îi spuse el. Vezi, cât de bătrân sunt, cu părul şi barba căruntă, iar tu eşti mai tânără decât te-am cunoscut vreodată, cu faţa ta pală şi mâinile tale delicate şi netrudite.

- Nu-mi aduc aminte de nimic din trecut zise ea, dar tot ce ştiu este că nu există spaţiu şi timp aici, nici în lumea noastră, nici în vreo altă lume de acum încolo. Pentru noi nu va fi despărţire, nici început sau sfârşit, noi suntem uniţi, asemenea stelelor pe cer.

Apoi, el spuse:

- Se spune că-s nebun, dragostea mea, că raţiunea s-a dus şi-n ochii mei luceşte primejdia. Simt întunericul cum mă-nconjoară şi când vine cu adevărat nu te mai văd sau nu te mai simt şi nimic nu rămâne aici decât dizolvare şi durere.

El se cutremură când un nor trecu prin faţa lunii, iar ei i se păru că el este asemenea unui copil în braţele ei plângând după alinare.

- Să nu te temi niciodată atunci când deznădejdea te cuprinde, pentru că eu te voi ţine cum te ţin şi acuma, îl mângâie ea. Atunci când nu vezi sau nu auzi şi când te lupţi cu tine însuţi, eu voi fi alături de tine şi mă voi bate pentru tine.

îşi dădu capul pe spate şi o privi aşa cum stătea, parcă lângă cer, cu un zâmbet pe buze.

- în noaptea asta eşti un înger, zise el, stând la porţile Raiului înainte de naşterea lui Hristos. Este Crăciun, iar ei cântă imnuri în Biserica Lanoc.

- De cincizeci de ani sau de o mie de ani, totul e la fel, spuse Janet. Iar venirea noastră aici, în seara asta, e o dovadă.

- N-ai să mă mai părăseşti niciodată, nu? întrebă el.

- Niciodată.

El îngenunche şi sărută urmele lăsate de ea pe zăpadă.

- Spune-mi există Dumnezeu?

El se uită în ochii ei şi citi adevărul.

Pentru o clipă au stat tăcuţi, s-au privit aşa cum n-au făcut-o pe pământ. Ea văzu un om, aplecat şi istovit cu părul încâlcit şi neîngrijit cu ochii obosiţi; el văzu o fată, tânără şi netemătoare, cu faţa luminată de lună.

- Noapte bună, mama mea, frumoasa mea, dragostea mea.

- Noapte bună iubitul meu, copilul meu, fiul meu.

Apoi ceaţa se înterpuse între ei, ascunzându-i unul de celălalt.

Janet stătea lângă ruinele Castelului, marea lovea stâncile de lângă ea şi pe apă lucea o cărare de argint. Nimic nu s-a clintit, nu s-a mişcat, nimic nu s-a schimbat. Poate că a trecut, doar o secundă de când stătea acolo, nu mai mult.

Deşi, călătorise prin jumătate de secol, în afara lumii prin spaţiu, într-un alt timp. Ea nu păruse surprinsă, nu se temuse de nimic, era doar plină de o mare iubire şi mulţumire.

Apoi s-a întors cu spatele la mare şi a pomit-o, în jos, spre Plyn. Era trecut de miezul nopţii şi se apropia Crăciunul. S-a oprit pentru a asculta marea, iar prin aer se auzeau voci slabe cum cântau în biserica Lanoc colinde. Cântecul venea încet şi duios, vocile oamenilor simpli care aduceau veşti bune lumii.

Tumul bisericii era luminat cu o fâşie de aur.

''Ascultaţi! îngerii cereşti cântă
întru gloria Regelui nou născut
Pace pe pământ şi îndurerare,
Dumnezeu şi păcătoşii se împacă.
Popoarele se ridică bucuroase
Pentru a celebra triumful
Şi a proclama
Naşterea lui Christos în Betleem

Ascultaţi! îngerii cereşti cântă
. întru gloria Regelui nou născut.

Iar Janet zâmbi şi privi către est, unde sus, în înaltul cerului, strălucea o stea ca steaua din Betleem.

CAPITOLUL 6

La începutul anului, Thomas Coombe a luat-o pe Janet să viziteze Plymouth-ul. A câştigat bine din producerea unor scule şi mulţumit de munca lui şi de banii din buzunar, a găsit de puviinţă că nimeni n-ar avea de pierdut dacă ar pleca cu nevasta într-o scurtă vacanţă. în acele timpuri era o adevărată călătorie, mai ales iama şi au fost obligaţi să meargă până la Crane cu căruţa, să înnopteze, iar în ziua,următoare să se urce în diligenţă spre Plymouth unde ajungeau de abia spre după masă.

Cei doi copii au fost lăsaţi în grija mamei lui Janet.

Janet nu părăsise niciodată Plyn-ul şi marele oraş a zăpăcit-o. Thomas era încântat de uimirea ei şi bucuros i-a arătat tot ce se putea vedea, dovedindu-se cel mai bun ghid din lume. îi plăcea să arate că cunoştea bine numele străzilor şi magazinelor deşi nici el nu mai fusese de mulţi ani în oraş.

- Cum Dumnezeu, Thomas, spuse ea, poţi să-ţi aminteşti atâtea nume, când toate străzile arată la fel şi nu ne-am rătăcit niciodată?

- E foarte simplu, Janie, răspunse el. Unui om ca mine nu-i trebuie mult ca să se prindă de cum e cu străzile p-aci. Poate pentru tine e greu, care vii din Plyn, fără să mai fi văzut un oraş aşa de mare.

- Bine, e drept că nu ştiu nimic despre asta, răspunse Janet, cu bărbia în vânt şi e bine să te am lângă mine. Oricum, eu ştiu stâncile şi pădurile din jurul Plyn-ului mai bine decât le vei şti tu vreodată. Dacă ar fi un pic de ceaţă, tu te vei roti în cerc, pe când eu aş fi de mult acasă, pregătind masa.

Thomas tăcu, pentru că se obişnuise ca Janet să aibă ultimul cuvânt în această chestiune. Oricum, acum era acaparată de magazine şi încântată de alegerea lui

Thomas pentru o pelerină gri, călduroasă şi o bonetă cochetă asortată.

- Uită-te la preţ, îi şopti ea la ureche, e o adevărată hoţie la drumul mare.

- îmi place ca tu să ai ce-i mai bun, draga mea, zise el, mândru şi semeţ ca un scutier. Mulţi bărbaţi vor întoarce capul pe stradă când vom merge braţ la braţ.

Era frumoasă Janet a lui, cu părul des şi negru, cu ochii mari şi perspicaci, cu bărbia şi gura hotărâte. Mergea ca o regină. Thomas era conştient de privirile pe care i le aruncau marinarii din Plymouth şi era curios de reacţia ei. De obicei, mergea lângă el, fără să dea atenţie, dar, odată, un tip probabil beat, intenţionat s-a îndreptat împleticindu-se spre ea şi i-a atins pelerina cea nouă cu degetele lui murdare.

Thomas a vrut să intervină, dar Janet s-a descurcat singură, iar marinarul care se aştepta ca ea să se dea înapoi ţipând de frică, a făcut cunoştinţă cu temperamentul ei.

- Ţi-ai cam uitat manierele, omule, îi spuse ea, aspru. în Gomwall, e politicos să-ţi scoţi pălăria când dai buzna peste o doamnă, şi înainte ca omul să aibă timp să-i replice, îi apucă şapca din cap şi i-o trânti în apa murdară din port. Ţi-o vor curăţa păianjenii îi zise ea şi ridicându-şi poalele fustei în mâini trecu mai departe, cu Thomas în urma ei, roşu la faţă şi ruşinat.

- Nu trebuia s-o faci, Janie, o dojeni el. Te admir pentru curaj, dar n-a prea fost demn de o femeie.

- Ai fi vrut să-l las să-şi pună laba Iui murdară pe pelerina mea cea nouă? îl întreba ea, furioasă de-a binelea, încă zâmbind în sinea ei la vederea feţei lui roşii. Dacă nu taci din gură, pălăria ta îi va ţine companie şepcii Iui. Thomas ştia că ea îşi va ţine cuvântul şi că nu dădea doi bani pe stinghereala lui.

Au stat în Plymouth aproape cinci zile şi era timpul să se întoarcă acasă.

Thomas pregătea cele două bagaje, când Janet,

care .se uita, tăcută, pe fereastră, vorbi deodată.

- E o vreme frumoasă pentru perioada asta din an, zise ea liniştită.

Thomas îi dădu dreptate, nerealizând că era pe cale să cadă într-o capcană.

- Marea e atât de liniştită de parcă ar fi vara, continuă ea. Cu ajutorul unei brize bunei am putea fi la PlynŢnainte de căderea nopţii şi am putea anula şederea de la Cane.

- Da, vara există vapoare care merg în susul şi în josul coastei, dar, desigur, că acum nu este niciunui.

- Ah! Greşeşti, zise Janet. E un vapor care pleacă azi. în timp ce tu împachetai aici, am fost şi am vorbit cu căpitanul. Vaporul pleacă la amiază şi am putea fi la Plyn spre seară.

Thomas îşi frecă bărbia, neîncrezător. Janet avea bărbia în aer şi o licărire în ochi pe care el o ştia bine.

- Presupunând că ar începe să bată vântul tare? întrebă el slab.

- Şi ce dacă? Mie nu mi-e frică, dar ţie ţi-e?

El făcu un ultim efort în a-i rezista.

- Janie, dar nu mai are locuri şi pentru noi.

- Oh! N-ai de ce să spui asta, Thomas; am aranjat cu căpitanul, ne va lua, şi spunând aceasta, luă cele două pachete în mână, schiţă un zâmbet de la revedere proprietarului şi ieşi din casă, strigându-l peste umăr.

S-au îndreptat spre acea parte' a portului unde vaporul lor era acostat la chei. Thomas se aştepta ca ea să mai arunce o ultimă privire spre magazine, pe drum, dar se înşela. Nevasta Iui nu avea să-şi piardă vremea cu funde şi materiale când în joc era un vapor ce trebuia prins.

Zăbovi pe chei, admirând pădurea de catarge înalte ce se ridicau spre cer şi-l surprinse cu cunoştinţele ei despre catarge şi velaturi.

- Credeai că-mi petrec timpul învăţând să cos şi să gătesc, aşa-i? zise ea dispreţuitoare. Sau trăgând chiulul tot timpul; alergând pe plajă? fără să învăţ nimic despre vapoare?

- E fantastic cum ai devenit femeia care eşti Janie, se minună soţul ei.

Ea râse şi-şi strecură mâna în mâna lui.

- Nu-s chiar atât de schimbată doar pentru atâta, răspunse ea, dulce.

între timp, ajunseră la vaporul „Waterosprite“ şi se urcară Ia bord.

Căpitanul dori s-o ajute, dar Janet scutură din cap indignată şi luându-şi cu o mână poalele fustei şi cu cealaltă frânghia, urcă scara grosolană. Odată ajunsă pe punte, privi în jurul ei cu

interes, în loc să coboare în cabină, care, după cum îi şoptea Thomas, era locul cel mai potrivit pentru o femeie. Simţea nevoia să critice odgoanele şi felul cum era construit micul vas, dar avea grijă să nu spună nimic cu glas tare.

În ciuda asigurărilor date de căpitan au trecut două ore până au plecat şi se făcuse cinci după masa.

- Nu vom fi acasă înainte de miezul nopţii, dacă vom mai ajunge vreodată acasă, zise Thomas privind spre cer, neliniştit, unde norii se adunau dinspre sud vest.

- Pare să se schimbe vremea, îi spuse căpitanului.

Janet era încântată de ideea unei călătorii agitate, dar Thomas se gândea la cei de acasă şi se blestema pentru slăbiciunea lui de a se lua după ea.

Era prea târziu să dea înapoi, ieşiseră din strâmtoare, spre mare.

- Dacă norii se îngroaşe ne vom împotrivi nu, căpitane? întrebă Thomas.

- Oh, nu! Poate o rafală sau două, râse marinarul, nimic care să ne facă rău. Nu văd nici o furie în ei. Dacă vremea se va înrăutăţi, atunci vom încerca să ne oprim la St. Brides.

Thomas nu avea nici o dorinţă să rămână peste noapte la St. Brides şi cu greu îl credea pe căpitan capabil să găsească intrarea în micul port după căderea întunericului, cu marea insulă ieşită în afară, doar la un sfert de milă spre vest.

în curând s-a întunecat şi a început să plouă. Janet a fost convinsă să coboare şi să se încălzească lângă o mică sobă.

Thomas a stat cu ea, făcând dus-întors pe punte pentru a vedea ce se mai întâmplă.

Vasul naviga anapoda, dar nimănui nu-i era rău. Toţi stăteau tăcuţi, ascultând la scârţâitul şi încordarea catargelor, lă sunetul vântului şi al ploii.

Janet citi pe faţa lui Thomas că era îngrijorat şi-şi făcea reproşuri, dar în acelaşi timp avea un sentiment sălbatic în inimă gândindu-se că se află pe un vas în

mijlocul mării şi vântul îi ameninţă.

*milă = 1609.3 m.

I-ar fi plăcut să fie pe punte, alături de marinari, trăgând de frânghie, făcând băşici la mâini, sau agăţându-se cu toată forţa de cârmă.

„De ce nu m-am născut bărbat?“ se gândi ea. Să fiu acolo sus, în mijlocul lor şi să simţi de parcă natura sexului era ca un lanţ de picioare, la fel de rău ca furoul care o deranja în jurul gleznelor.

Jinduia ca celălalt să fie cu ea în seara asta, el, care era parte din ea, cu părul său negru şi ochii lui închişi la culoare, atât de asemănători cu ai ei. El cel care nu venise încă, dar care o privea dinspre viitor şi care mergea alături de ea în vise. Ei n-ar fi stat ca doi prizonieri în cabină, ar fi stat împreună pe punte, cu părul răvăşit şi umezit de vânt şi de mare, râzând. Şi-l putea imagina cu mâna pe cârmă, cu ochii peste tot pentru ca apoi să privească în sus spre pânze, coborând o privire blândă spre ea.

Picioare lungi şi umeri lăţi ca ai lui Thomas, dar mai bine făcut şi mai puternic. Cu mâna liberă a chemat-o, şi şi-a pus un braţ în jurul taliei, dându-şi capul pe spate şi râzând aşa cum numai el o făcea.

îi cunoştea sunetul vocii lui, joase şi lipsite,de grijă, precum şi mirosul pielii lui.

Janet închise ochii şi se rugă.

„Ah! vino repede dragostea mea, sufăr de aşteptare“, iar când deschise ochii îl văzu pe Thomas, soţul ei, stând înaintea ei, precum umbra şi reflecţia-celui pe care-I iubea.

El se apropie şi îngenunche lângă ea.

- Seara asta eşti atât de frumoasă! Janie, niciodată n-ai fost aşaji şopti el. Atât de mult iubeşti marea şi vaporul?

îşi puse mâinile pe umerii lui şi-I trase s'pre ea.

- E ceva ce este mai tare decât mine, uneori îi spuse ea. Ca în zilele de demult, când o femeie simţea chemarea lui Dumnezeu pentru a-şi părăsi totul, casa ei,

viaţa ei şi poate şi iubitul din cauză că s-a lăsat în grija lui, departe de lume, între zidurile unui schit, aşa mi se arată şi rătăcesc departe de Plyn, de tine şi de copii, navigând pe un vas, având alături numai marea şi visurile meje.

El o ţinea aproape, mângâind-o timid cu mâini temătoare şi nervoase.

- Nu eşti nefericită Janie, nu regreţi că ne-am căsătorit, anii ăştia puţini şi binecuvântaţi de când suntem împreună, nu?

- Nu, băiete, niciodată:

- Poate că n-am fost alături de tine atât de des pe cât aş fi vrut, în ultimul timp de când afacerea este pe de-a-ntregul a mea, tu în casă, grija ta pentru mine şi copii, tu, lucrul viu şi care respiră ce înseamnă pentru mine casa.

- Nu, niciodată nu voi sta departe de tine Thomas, fizic, ştiu că eu, Janet Coombe aparţin bărbatului meu, copiilor mei şi chiar însuşi locului ăsta. Am rădăcini aici asemeni copacilor din pădurile Truan şi nimic nu mă poate smulge de lângă tine.

Işi sprijini capul de al ei, mulţumit de răspunsul ei şi Janet îl vedea stându-i alături şi în moarte, la fel ca acuma, ca un copil adormit, în timp ce spiritul ei neliniştit bântuia întunericul, zbura alături de pescăruşi, cu cântecul mării pe buze.

Căpitanul apăru jos pe scara de lângă cabina sa şi privi înăuntru.

- Sunteţi bineveniţi aici şi simţiţi-vă ca acasă. Nu voi fi la Plyn înainte de unu – două dimineaţa cu vântul ăsta, dar nu e nici un pericol şi puteţi dormi liniştiţi până vă chem eu.

Janet se ridică în picioare.

- Haide, să aruncăm o privire mării, Thomas; mi-e poftă ca vântul să-mi bată faţa.

împreună au urcat pe punte şi au privit scena din jurul- lor. Vântul sufla mai mult spre vest, iar ploaia încetase. Noaptea era neguroasă în afara stelelor care o luminau. Nici urmă de pământ, nimic în afară de apă şi cer, şi de sunetul vântului printre pânze. Janet statea la provă, boneta dată pe spate, cu părul ciufulit.

Arăta asemenea figurii sculptate.de la provă.

Când se uită la ea, lui Thomas i se opri răsuflarea. Ea se mişca în ritmul legănării vasului ca şi cum ar fi fost

parte din el. Thomas stătea lângă ea şi era conştient şi tulburat de frumuseţea ei, „Janie, murmură el, Janie“.

în spatele lui, în spatele vasului, de dincolo de mare, ea auzea pe cineva care o striga tare şi triumfător de dincolo de întuneric, ca şi cum ar fi fost vocea vântului.

- Acum vin spre tine. ACUM, ACUM.

Ea întinse mâna şi-l simţi pe Thomas în spatele ei.

- Janie, zise el, Janie. .

îşi întoarse faţa, de la apă şi el îi atinse buzele cu mâna.

- lubeşte-mă în noaptea asta.

Au plecat de pe puntej iar vasul înainta în întuneric, una cu marea şi vântul.

CAPITOLUL 7

în ultima parte a primăverii au fost o serie de furtuni puternice pe coasta din Cornwall şi multe vase bune s-au scufundat. Thomas Coombe, fiind şi tâmplar de vapoare cât şi constructor, a fost mai ocupat ca niciodată. A angajat mai mulţi oameni să lucreze pentru el şi plaja şantierului a fost tot timpul plină de vase de reparat.

Micul Samuel, acum ajuns la vârsta de cinci ani îşi petrecea cel mai mult timp privindu-şi tatăl şi pe oamenii lui la lucru. I • s-a dat o unealtă veche şi rudimentară ca să se joace şi în ciuda vârstei sale se descurca.

Surioara Jui, Mary, de abia a împlinit doi ani şi mergea legănându-se cu paşi mărunţei după mama ei.

Janet îi binecuvânta pentru faptul că nu-i dădeau prea mare bătaie de cap, acum când se simţea din ce în ce mai rău şi mai ameţită, cu cât se apropia sorocul cu cei de al treilea copil. Cele două surori[1] ale ei se măritaseră în acel an, iar la trei săptămâni după nunta celei mai mici, bătrâna doamnă Coombe muri.

Janet nu prea îi povestea lui Thomas despre starea ei.

El era mândru la gândul unui nou membru în familia sa, însă munca de la şantier nu-i dădea răgazul să se ocupe de nevastă, el nu prea stătea pe acasă, decât la cină după care se ducea la culcare şi dormea buştean.

Niciodată înainte, cu Samuel sau cu Mary, nu s-a simţit Janet atât de obosită şi de slăbită în primele luni. Era preocupată mai mult de starea copilului decât de a ei şi se temea să nu se nască

prematur şi să moară. Sentimentul de pace şi siguranţă pe care îl cunoscuse înainte de naşterea celorlalţi doi copii acum, lipsea.

Vechea şi sălbatica ei dorinţă era mai presus de ea şi nu vroia altceva decât să-şi părăsească căminul şi familia şi să se ducă undeva, departe de lume.

Nu mai stătea în balansoar cu lucrul în mână, mulţumită de liniştea şi căldura casei ei, ci se plimba pe lângă casă, nenorocită, din cauza slăbiciunii ei.

Când a venit vara şi zilele s-au făcut lungi şi călduroase, Janet părăsea casa, îşi lua copiii cu ea, urca cu grijă cărările până în vârful dealului şi rămânea acolo ore întregi, privind marea.

Jinduia după, libertate cum n-o mai făcuse niciodată; un fior o scutura puternic când vedea un vapor părăsind portul Plyn, cu pânzele bătând în vânt şi înaintând asemenea unei fantome tăcute pe suprafaţa apei. I-ar fi plăcut şi ei să fie plecată.

Cu cât treceau lunile cu atâta acest sentiment devenea mai puternic, mai vital şi nu trecea nici o zi fără ca Janet să nu-şi găsească un moment liber pentru a urca pe stânci întorcându-şi faţa spre vânt şi ascultând sunetul mării. Mai mult ca niciodată •în viaţa ei, simţea nevoia şi dorinţa de-a folosi puterea pentru a se mişca mai repede, dar îşi privea trupul deformat şi-şi lua capul între mâini de ruşine că s-a născut femeie.

De obicei, era calmă şi senină, dar acum ajunsese la capătul nervilor.

Casa i se părea goală, nu-şi găsea liniştea între zidurile ei şi nu-i oferea nimic. Cu Thomas era tăioasă, cu copiii nervoasă pentru că cu toţii erau ca lanţurile care o legau de Plyn. înapoi la stânci ea rătăcea tristă şi agitată, în căutarea a ceva ce nu exista, speriată de singurătate dorindu-şi-le pe amândouă, era cu sufletul la fel de bolnav ca şi trupul.

Astfel că lunile de vară au trecut, a venit toamna, dimineţile devreme era răcoare şi înnecate într-o ceaţă

albă, în timp ce nopţile frigul era pătrunzător, prevestind venirea iernii. Pădurea Truan şi copacii din jurul Plyn-ului erau o bogăţie de culori, pentru ca apoi, primele frunze să cadă formând un covor pal. Algele se desfăceau de pe stânci şi pluteau mohorâte pe suprafaţa apei. Florile galbene şi arămii ale toamnei erau îmbi

bate de ploaie şi-şi ridicau capetele deasupra, veştejite.

Recolta era strânsă, merele culese din livezi şi depozitate în podurile întunecate.

Păsările,. parcă, dispăruseră odată cu soarele verii, doar pescăruşii au rămas, dând roată portului şi scufundându-se după peşte la fel ca şi cormoranul cu gâtul lupg şi solitar. Râul era liniştit, salvat doar de murmurul copacilor când frunzele cădeau pe pământ şi de ţipătul jalnic al corlei când stătea în reflux, în mâl după mâncare.

înserarea se lăsa repede, imediat după ora şase, şi oamenii din Plyn închideau uşile şi ferestrele în faţa frigului pătrunzător, lăsând noaptea să-şi întindă în jurul caselor lor valul ei.

Trecuse şi ultima săptămână'a lui octombrie.

Vremea încă umedă se schimbă brusc într-o după amiază când nori purpurii se adunară dinspre sud-vest, iar o linie joasă despărţea marea de cer. Odată • cu venirea fluxului, vântul puternic s-a transformat în furtună şi cu toată forţa potopi Plyn-ul.

Valurile mari se spărgeau de stânci chiar la intrarea în port, măturând totul în cale. Picăturile de ploaie veneau dinspre, ruinele Castelului şi apa se ridica deasupra nivelului cheiului, inundând parterele căsuţelor grupate în piaţa pavată.

Bărbaţii şi-au închis nevestele în case şi s-au îndreptat spre port pentru a vedea dacă vasele lor erau în siguranţă. Era ultima zi din octombrie, sărbătoarea tuturor sfinţilor , când un foc era aprins, noaptea, iar obiceiul era ca el să fie înteţit, la miezul nopţii, cu trunchiuri de copac, lumea străbătând străzile, dar de data asta totul fusese dat uitării, pentru că nimeni nu se aventura pe asemenea vijelie fără un scop precis.

Thomas Coombe era la şantier, privind spre marea crescândă cu îngrijorare şi aşteptând retragerea când nici o stricăciune nu se va mai produce. La casa cu iederă, copiii erau în pat şi adormiţi în ciuda vântului

care sufla. Janet pregăti cina şi aştepta reîntoarcerea lui Thomas.

Ploaia încetase deja, dar vântul şi marea mugeau la unison.

. *HALLOWEEN = sărbătoarea tuturor sfinţilor, la 31 octombrie

Fiecare frunză era împrăştiată, iar ramurile rupte atârnau în copaci, scârţâind şi tremurând ca zgomotul unui întinzător de catarg pe vas. Ceva s-a izbit de fereastră şi a căzut. Janet a deschis fereastra şi a văzut corpul mort al unui pescăruş cu ambele aripi rupte.

Vântul puternic i-a rupt în bucăţi perdelele şi i-a stins lumânările. Focul din cămin a pâlpâit şi s-a stins încet. Apoi, Janet a simţit mişcarea unei fiinţe în înăuntrul ei, ca şi cum cineva ar fi vrut să-i rupă oasele ca să se elibereze.

Şi ea a auzit strigătul de libertate, ultima jinduire disperată a unui suflet în căutarea libertăţii şi suferinţa unui timp lepădat de constrângerile lui.

Ea şi-a ridicat mâinile în sus şi a ţipat, iar vântul sălbatic îi •prelua în ecou ţipătul: „Vino cu mine, îi spuse vocea din întuneric, vino cu mine şi caută-ţi destinul pe dealurile nepieritoare".

Aşa că Janet şi-a înfăşurat şalul în jurul capului şi conştientă numai de durerea ce o sfâşia şi de lupta spiritului şi a trupului, a ieşit împleticindu-se afară în vântul nebun şi umed, având în urechi chemarea mării furioase.

Jos, la şantier, Thomas şi oamenii lui urmărind micşorarea mareei şi constatând că se retrage uşor centimetru cu centimetru, parcă supărată pe forţele care au constrâns-o, atunci, au ştiut că totul era sub control pentru noapte până în dimineaţa următoare.

- Ei bine, băieţi, a fost o veghe groaznică pentru noi. Ce-aţi zice de o ceaşcă de ceva fierbinte la mine acasă? Nevasta trebuie să aibă pregătită şi să aştepte.

Oamenii i-au mulţumit recunoscători şi au pomit-o spre casa cu iederă, alături de el, unii dintre ei aplecaţi de mijloc din cauza vântului.

- Haiti! Nici o lumină, zise Thomas. Cu siguranţă că nu s-a dus încă Ia culcare.

A intrat în casă, urmat de oamenii lui.

încăperea era exact aşa cum o lăsase Janet, cu cina pe masă, dar focul din cămin era aproape stins la fel ca şi lumânările.

- Ciudat, murmură Thomas, nu-i felul Iui Janie de-a lăsa camera în aşa hal.

Unul dintre bărbaţi privi peste umăr.

- Pare de parcă cu'coana a lăsat totul aşa, spuse el. Poate că nu se simţea bine, doar trebuia să-i fie sorocul, nu, domnule Thomas, şcuza'ţi întrebarea?

Teama se strecură în inima lui Thomas.

- Staţi niţel, zise Thomas, mă jJuc să văd ce-i cu ea.

Se îndreptă spre dormitorul de Ia etaj şi deschise uşa.

- Janie, strigă el, Janie unde eşti?

Samuel şi sora lui dormeau profund, în casă nu era nici o mişcare. Thomas coborî, respirând din greu.

- Nu-i acolo, bolborosi el, nu-i niciunde, nu-i în casă.

Oamenii priveau serioşi, citindu-i teama din ochi. Deodată se sprijini de masă, simţind căd lasă picioarele.

- S-a dus la stânci, ţipă el. A ieşit afară pe furtună, înebunită de durere.

Smulse lanterna şi ieşi în fugă din casă ţipând şi rugându-i pe bărbaţi să-l urmeze.

Lumea a început să se strângă la uşa lor.

- Ce-i zarva asta?

- Problema-i Janet Coombe, zise unul. S-a dus la stânci să se arunce.

Bărbaţii şi-au pus hainele, şi-au luat lanternele şi s-au alăturat căutătorilor, una-două femei însoţindu-i, triste şi îngrijorate că una dintre ele ar putea suferi. Grupul îl urmă pe Thomas spre deal, deşi acesta era cu mult înaintea lor.

Purtat de aer, se auzea dangătul clopotului de la Biserica Lanoc, notele finale se înălţau spre cer

triumfătoare şi puternice în lupta cu rafalele vântului.

- E Halloween, murmurau oamenii între ei, şi morţii se ridică din morminte pentru a umbla pe pământ, iar spiritele rele din toate timpurile umplu aerul.

Mergeau unii lângă alţii şi implorau milostenia Domnului şi protecţia lui, temători pentru soarta lui Janet.

în vârful stâncii s-au strâns lângă Thomas, unde furtuna aproape că dărâma iar marea zbuciumată şi neagră se zdrobea de stânci.

Lanternele se mişcau încoace şi încolo, luminând pământul.

- Janie, ţipa Thomas, Janie, Janie răspunde.

Pe iarba umedă nici un semn, la fel printre ferigile înalte.

începu din nou să plouă, ochilor fiindu-le din ce în ce mai greu să caute, valurile zbuciumate se izbeau în mii de bucăţi, trimiţând stropi uriaşi peste stânci.

Vântul mătura totul în cale, iar copacii parcă plângători şi plini de suspine ţipau asemenea unor zeci de demoni sălbatici cărora li s-a dat drumul prin aer.

Urmă apoi un ţipăt slab al Iui Thomas care ţinea lanterna sus deasupra capului, lumina ei căzând piezişă pe chipul lui Janet lângă ruinele Castelului.

Stătea chircită, pe jumătate îngenuncheată în iarbă, cu mâinile încleştate şi capul dat pe spate. Hainele ei erau îmbibate de ploaie, iar părul ei lung şi negru cădea în dezordine pe faţă.

Obrajii purtau urmele lacrimilor dar şi ale picăturilor de ploaie căzute din cer.

Dinţii muşcau buzele sângerânde, iar dintr-un colţ al gurii se prelingea un firicel roşu. Lumina din ochii ei era sălbatică, primitivă, ca lumina primului animal care a călcat pe pământ şi al primei femei ce a cunoscut durerea.

Thomas îngenunche lângă Janet şi o luă.în braţe, coborî dealul până în oraş şi de acolo până la ea acasă, unde o puse în pat.

Toată noaptea furtuna continuă să se dezlănţuie, dar într-un târziu, vântul se opri, iar marea îşi încetă vuietul şi se linişti.

Când Janet îşi strânse la piept copilaşul cel plângăcios cu ochii lui negri şi sălbatici şi părul negru ştia că nimic nu conta mai mult pe lume decât asta, că el, cel pe care îl aşteptase atâta sosise în sfârşit.

CAPITOLUL 8

- Joseph, lasă-l pe fratele tău în pace, nu-l mai chinui ca un mic drăcuşor ce eşti.

- Nu, nu vreau. Mi-a luat vaporul şi trebuie să mi-l dea înapoi, spuse băiatul plin de siguranţă.

- Am vrut doar să văd ce formă are, ţipă Samuel, ştergându-şi

lacrimile de pe faţă. N-am făcut nici un rău. Pleacă, Joseph, mă doare. , •

Cei doi băieţi se luptau pe podea. Samuel cel mai mare, era ţinut la pământ de fratele său mai mic. Părul negru al lui Joe îi acoperea faţa, şi-a dat, apoi, capul pe spate, zâmbi, cu o licărire periculoasă în ochii Iui căprui.

- Dă-mi-o, sau îţi pocnesc una în mutră, zise el, uşor.

- N-ai s-o faci, băiete, ţipă tatăl lui, iar Thomas se ridică din fotoliul de lângă foc şi-i despărţi pe cei doi băieţi; Samuel, palid şi tremurând, Joseph nepăsător şi râzând.

- Aşa trebuie să.vă purtaţi de sabat? Oare biserica nu va învăţat cum trebuie să fiţi? Să vă fie ruşine. Samuel, tu te duci la tine în cameră, te culci fără să mănânci, iar tu Joseph, vei primi o bătaie.

Samuel, tăcut s-a dus în pat, plângând, ruşinat de purtarea Iui prostească. Thomas a rămas singur cu băiatul său cel mic.

Deşi avea numai şapte ani, Joe era înalt şi prea dezvoltat pentru vârsta lui, aproape la fel de înalt ca Samuel, care avea unsprezece ani. Aşa cum stătea acolo, cu ochii lui negri aţintiţi asupra tatălui său, cu capul dat pe spate şi cu bărbiei în vânt, semăna aşa de mult cu mama lui încât Thomas se întoarse pentru o clipă cu spatele, apoi înverşunat, zise:

- Ştii că eşti un copil rău?

Copilul nu răspunse.

- Oare n-ai de gând să-i răspunzi tatălui tău când te întreabă ceva? Spune, repede, că-ţi pare rău.

- O să spun că-mi pare rău, atunci când o să-mi dai vaporul meu şi nu înainte, răspunse băiatul rece şi puse mâinile în buzunare fluierând.

Sfidarea lui îl descumpăni pe Thomas. Niciodată Samuel nu s-a comportat astfel, dar nici Herbert nici Philip, cei doi băieţi mai mici. Numai Joseph persevera în a căuta propriul lui fel de a fi, ca şi cum ar fi fost ceva în el care-l făcea diferit de ceilalţi. Şi la înfăţişare era diferit, cu chipul lui întunecat şi sălbatic, hainele lui aveau întotdeauna găuri, iar din ghete i se vedea degetul

cel mare.

*Sabat = sâmbătă (la evrei), duminică (la protestanţi)

De două sau trei ori pe săptămână chiulea de la şcoală, sau existau plângeri împotriva lui, de multe ori pentru că se bătea. Era ca şi când Thomas n-ar fi avut nici un fel de autoritate asupra lui. Numai Janet ştia cum să-l ia. De şapte ani de când se născuse, în acea noapte de octombrie, acest bărbătuş domina casa. Avea nevoie de o educaţie mai atentă decât Samuel sau Mary şi în primele luni ale existenţei sale casa a răsunat de ţipetele şi sâcâielile lui. Niciunul dintre copii nu făcuse aşa ceva. Tăcea numai când mama lui îl ţinea în braţe şi-i şoptea la ureche. Odată ce a depăşiţi stadiul de bebeluş, a lăsat deoparte fragilitatea sa tempor'ară şi s-a transformat într-un băiat voinic.

Casa cu iederă care până atunci fusese liniştită acum răsuna de râsetele şi urletele lui. Nu era alintat, nu se făcea nici o încercare de a-l giugiuli sau de a-i da frâu liber, ci era doar personalitatea care arunca un fel de vrajă, fără tăgadă.

Odată cu dezvoltarea caracterului său, el părea să-l fi deschis şi pe cel al mamei sale. Din clipa în care s-a născut, Janet s-a schimbat. Flexibilitatea blândă a temperamentului ei care s-a supus dorinţelor lui Thomas în primii ani de căsnicie s-a spulberat şi odată cu ea şi melancolia solitară care a cuprins-o ceva mai târziu. A devenit mai puternică, mai curajoasă, neînfricată la minte, suflet şi trup, lipsită de acele vise umile de a-şi mulţumi soţul sau de a avea grijă de casă, fără acele dorinţe deşarte. Acum nu mai era o fetişcană nesigură, intrigată de lumea din jur, era o femeie, trecută de treizeci de ani, care născuse, deja, cinci copii.

Thomas, care până atunci condusese casa şi şantierul cu mână sigură, s-a trezit deodată plasat pe un loc secund. Janeţ avea primul şi ultimul cuvânt atât la Casa cu iederă cât, mai nou, şi la şantier. Janet a fost cea care

a sugerat o schimbare aici, o îmbunătăţire dincolo, Janet era cea care comanda asta şi refuza ailaltă. Fireşte că Thomas era şeful firmei, el era cel care dădea ordinele, dar toţi lucrătorii lui precum şi locuitorii din Plyn ştiau că nevasta sa era în spatele lui. Orice bărbat care, încetinea ritmul de lucru în mod obişnuit, îşi îndrepta spatele şi ţinea bine unealta în mână cu o oarecare teamă în suflet atunci când Janet venea la şantier cu tânărul Joseph urmând-o îndeaproape.

- Ei bine, Silas Tippet, spunea ea, e ceva timp de când lucrezi la scândurile alea. Care-i motivul?

- Nu prea vă pot spune, doamnă Coombe, murmura omul, roşu ca flacăra la faţă, suntem teribil de ocupaţi, iar dacă îl întrebaţi pe domnul Coombe o să vă zică.

- Termină cu prostiile omule, zise Janet aspru, vasul ăsta trebuie să fie gata Ia întâi iunie şi la acea dată trebuie să fie gata. De cuie are nevoie duşumeaua şi nu de picăturile de bere ce ţi se scurg de prin buzunare, să ştii, şi trecu mai departe ca o regină ţinându-l de mână pe tânărul Joseph.

lar în prima zi de iunie vasul era gata mai mult ca sigur.

La Casa cu iederă, dar şi la şantier nu erau decât două persoane care contau: Janet şi Joseph. Mereu acelaşi cuplu conducea casa şi şantierul Janet şi Joseph.

Dar în 1842 Joseph nu avea decât şapte ani, cunoscut sub numele de.”sălbaticul“, în timp ce Janet era faimoasă în Plyn pentru două lucruri: frumuseţea şi firea ei.

în Casa cu iederă, Thomas stătea în salon, cu bastonul în mână şi cu Joseph în faţa lui.

- Vino aici să-ţi iei porţia, zise el grav.

- Nu, răspunse băiatul, încrucişându-şi braţele.

Thomas făcu un pas înainte şi-l apucă de guler, apoi a aplecat copilul înainte şi i-a aplicat trei bastoane.

Joseph se lupta ca un drăcuşor şi apucându-l pe tatăl său de încheietura mâinii, îl muşcă până la sânge.

Thomas aruncă bastonul cu un ţipăt dar nu de durere ci de uluire faţă de gestul fiului său. Era alb de furie pentru că niciunul dintre copiii săi nu mai făcuse aşa ceva.

- Dumnezeu te va pedepsi în felul său, spuse el liniştit.'

Joseph apucă râvnita navă de pe masă şi cu un strigăt de victorie ieşi afară pe fereastră şi dispăru.

în camera lui, Samuel îngenuncheat lângă patul lui, cu faţa în mâini, se ruga: „Te rog. Doamne, fa din mine un

băiat mai bun“ apoi se dezbrăcă încet, îşi împături hainele, se urcă în pat şi-şi trase cearceaful ppste cap.

Thomas stătea lângă foc, neliniştit. Când va veni Janet înapoi oare ce va zice?

Puterea iubirii

Se dusese la ceai la Sarah Collins şi-i luase pe Mary, Herbert şi micul Philip.

Thomas luă de pe raft Biblia, singura lui consolare şi, din nefericire, cartea se deschise la „Cele 10 porunci“ şi ochii lui căzură pe rândurile: „păcatele părinţilor se vor abate asupra copiilor chiar şi a treia sau a patra generaţie mă va urî“...

Suspină şi clătină din cap. întotdeauna l-a iubit pe Dumnezeu, a crezut în el şi era sigur că nici o acţiune din viaţa sa nu merita durerea pe care i-a adus-o Joseph. A fost mereu mândru de familia lui, Samuel cei bun şi harnic, Mary, cea răbdătoare, Herbert cel flegmatic, chiar şi Philip atât de cuminte, cu trăsăturile lui drăgălaşe; nici unul dintre ei nu i-a ieşit vreodată din cuvânt, în afara lui Joseph.

Janet şi Joseph sau Joseph şi Janet, perechea care controlează totul împreună.

Thomas asculta. în grădină se auzeau paşi şi voci.

Familia se reîntorcea acasă. Janet intră în cameră, urmată de copii. Glumeau şi râdeau, mulţumiţi de după-amiaza petrecută.

Janet zâmbea, ochii îi erau luminoşi şi obrajii îmbujoraţi.

- Credeai că n-o să mai venim? întrebă ea veselă. Copiii s-au distrat aşa de bine, că n-am avut inima să-i iau de acolo. Apoi ea observă dezordinea din cameră, bastonul aruncat într-un colţ, faţa gravă a lui Thomas şi încheietura mâinii bandajată. Nu i-a trebuit decât o singură privire pentru a-şi da seama ce s-a petrecut.

Şi-a muşcat buzele, ochii i s-au întunecat, şi-a ridicat bărbia în sus la fel ca şi fiul ei când este supărat.

- Unde-i Joseph? spuse ea brusc.

Thomas se ridică în picioare şi încercă să se adune.

- Am avut o după masă tare nefericită, zise el încet. Samuel şi Joseph s-au bătut pe nava lui Joseph şi am fost obligat să-i despart. Am fost extrem de supărat pentru că de sabat s-au purtat aşa urât. Pe Samuel l-am trimis la

culcare, spunându-i că nu va primi nimic de mâncare, iar pentru că Joseph nu şi-a cerut scuze l-am bătut. Uite ce mi-a făcut.

Şi-a desfăcut bandajul şi i-a arătat nevestei sale de parcă era vina ei. Mary s-a strecurat afară şi s-a dus la Samuel, buza de jos a lui Herbert a coborât şi lacrimi i-au apărut în ochi, în timp ce micul Philip, era singurul netulburat. A traversat camera spre dulapul unde îşi ţinea jucăriile şi a început să se joace liniştit într-un colţ.

- Unde-i Joseph acuma? se interesă Janet.

- Nu ştiu, replică Thomas supărat. Era profund jignit, că nimeni nu lua în seamă la mâna lui rănită. A sărit pe geam şi bănuiesc că s-a dus pe plajă.

Janet părăsi camera-şi se urcă în odaia pe care cei trei băieţi o împărţeau împreună.

Samuel stătea pe pat şi Mary alături de el.

- îi pare teribil de rău, mamă, spuse sora lui. Samuel şi Mary erau extrem de legaţi unul de altul.

- Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, Samuel, zise mama lui încet. Ştia că-i va spune adevărul.

- Am luat vasul lui J.oseph ca să văd cum e finisat, se smiorcăi Samuel. încercam să-mi fac şi eu unul şi nu-i făceam nici un rău. Apoi a venit Joseph şi mi-a dat una în cap. „Dă-i drumul mi-a spus el ţipând la mine, şi fără să-mi lase timp, deşi vroiam să-l cer frumos, mi-a mai dat una. Bineînţeles că am început să ne batem şi tata ne-a despărţit.

- Ţi-a făcut, Joseph vreun rău? întrebă Janet.

- Nu, nu cred.

- Ba da, răutăciosule, ţipă Mary. Samuel are la ceafă un cucui. Pipăie şi tremură. Se simţea ceva, dar nu era mare.

- Poţi să te scoli, Samuel şi Să cobori. Nu-i nevoi să te culci nemâncat, când eşti în creştere. îmi dau seama că n-a fost vina ta. Acum, Mary, ai grijă de cină, eu mă duc să-l caut pe Joseph. Cu. aceste cuvinte ea a părăsit camera şi ieşi- din casă. Bănuia unde putea fi Joseph. Jos

pe stânci, lângă ruinele Castelului, cu vasul pe care ea i l-a dat, gata să-i dea drumul pe lac. Era refluxul, ea şi-a croit drum spre lacul dintre stânci, fără să mai urce cărarea pentru a coborî, apoi, din nou.

Mai mult ca sigur că era Joseph, până la brâu în apă, împingând vasul cu un băţ lung.

Ţipă de bucurie când o văzu şi-i făcu cu mâna.

- Vino să vezi ce frumos pluteşte, îi strigă el.

* #

Buzele lui Jânet se contractară când îl văzu şi apoi zâmbi.

Hainele lui vor trebui uscate şi cârpite din nou, iar ghetele pingelite. El fugi spre ea, cu faţa roşie, apucând-o cu mâna plină de nisip. O buclă de păr negru îi căzu pe faţă. Sărea jur împrejurul ei, nerăbdător.

- Vasul se cheamă „Janie“ după tine, râse el.

I-am scrijelit numele pe pupă cu tocul lui Mary, crezi că se va supăra? Priveşte, niciodată n-a mai existat ceva asemănător, aşa-i?

O împinse spre apă stropind-o cu picioarele pline de noroi.

Dar o pală de vânt o răsturnă pe „Janie“, o rupse şi vasul se scufundă în apă.

- Hei, întoarce-te, ţipă Joe cu toată puterea, vino înapoi. Se duse după el.

- Joseph vino imediat aici, zise Janet. Ştia că mai încolo apa era adâncă, iar Joseph nu ştia încă să înoate.

Băiatul fugi înapoi spre ea de îndată ce-i auzi vocea.

- Mamă, voi pierde vaporul, şopti el.

Ea apucă băţul pe care el îl aruncase într-o parte şi ridicân- du-şi fustele se urcă pe marginea unei stânci.

- Joe, tu stai acolo unde-i mai puţin adânc şi-l voi împinge spre tine.

Băiatul o ascultă.

- înfige băţul mai adânc, ţipă el, plin de nerăbdare. Uite, se formează o undă. îl vom prinde.

Janet se ţinea cu o mână de margine şi lovea cu băţul vasul.

- Stai o clipă, ţipă ea agitată, îmi intră părul în apă.

Băiatul chicotea.

- Nu-i nimic, iubito, avem timp. Pânzele întinse „Janie“, frumosul meu vas. Nu-ţi fie teamă, te vom salva.

- Nu fă atâta Zgomot, zise Janet, scuturându-se de râs, ai să atragi paza de coastă. Haide „Janie“, acu-i acu. A dat o ultimă lovitură de băţ vasului. Acum, prinde-l Joe, fii atent.

Vasul a nimerit în mâinile întinse ale lui Joseph.

.- Ura! ţipă el. Ştiam eu că numele tău îi va purta noroc.

Janet se aşeză pe stânci şi începu să-şi aranjeze părul.

Imediat ce ea şi l-a strâns în coc, Joseph i l-a desfăcut.

- Cea! Este calul şi omul, zise el, trăgând de capetele părului. Haide!
Janet a încercat să-şi prindă picioarele între mâini, dar el dansa în jurul ei.
- Ia te uită! Paza de coastă, o anunţă el.
- Doamne, Dumnezeule! Unde? întrebă Janet, privind spre stânci. Acolo nu era nimeni, Joseph se rostogoli pe pământ, prăpădindu-se de râs, şi ea s-a repezit la el, plesnindu-l şi gâdi- lându-l între coaste până când a implorat îndurare. Apoi şi-a pus braţele în jurul mijlocului ei muşcând-o uşor de gât.
- Voi fi un cal sălbatic ce te va face bucăţele, îi spuse el.
- N-ai să faci una ca asta, fiule, răspunse Janet, ajutându-l să se ridice în picioare. Ajut-o pe mama ta să se aranjeze.
Stătea alături de ea privind-o cum îşi aranja cu mâna părul şi rochia. Deodată şi-a amintit de ce a venit să-l caute. I-a luat mâinile şi l-a tras în faţa ei.
- Te-ai bătut cu fratele tău Samuel şi l-ai muşcat pe tatăl tău, zise ea serioasă, privindu-l drept în ochi.
Dădu din cap şi-şi înghiţi saliva.
- I-ai făcut pe amândoi nefericiţi şi necăjiţi de cruzimea ta. Samuel nu ţi-a făcut nici un rău, iar tatăl tău a făcut bine ce-a făcut. Te voi pedepsi.
Nu scoase nici un cuvânt, în schimb îrfcepu să respire greu.
- Am să-ţi iau vaporul. Vezi stânca aia de acolo? Acolo voi pune vaporul, ca să nu poţi ajunge până la el. îl vei avea înapoi când mâna tatălui tău nu va mai avea nici urmă de muşcătură. Am dreptate nu Joseph?
Joseph clipi. Era roşu la faţă, iar buzele îi tremurau.
- Da, îngână el.
- Cere iertare tatălui tău şi vei da mâna cu Samuel. îmi promiţi?
-Da.
Puse vaporul pe stâncă, la adăpost, de nici ploaia nu-l putea atinge. Când Joe nu i-a mai zărit, şi-a privit mama cu ochii plini de lacrimi.

I-a dat o batistă şi el şi-a suflat nasul tare. Janet privea în altă parte, făcându-se că nu i-a observat lacrimile.

- Mergem? întrebă ea.

- Ţi-am murdărit rochia, îi spuse el, încercând s-o cureţe cu batista.
Pe obraz îi curgea o lacrimă amestecată cu noroi, iar nasul îi curgea. i !
L-a luat în braţe, ţinându-l strâns.

CAPITOLUL 9

Copiii se jucau, jos, pe şantier. Lui Samuel i se dăduse un fierăstrău rupt şi nişte scânduri vechi. A pus scândurile în aşa fel încât să le poată tăia cu fierăstrăul.
- Ia de vă uitaţi, spuse el serios. Mary îngenunche lângă el, cu păpuşa în braţe, privindu-şi cu mândrie fratele. Herman, ţinea în mâna întinsă spre Samuel o jumătate de duzină de cuie ruginite.
- Zii când ai nevoie de ele şi ţi le voi da unul câte unul, zise acesta, mulţumit că poate fi de ajutor. Fierăstrăul aluneca în jos şi în sus, iar scândurile cădeau tăiate în două.
- Uită-te unde am făcut eu semn cu creta, ţipă Samuel, mândru de siguranţa mâinii lui. N-am dat greş cu nici măcar un

inch. Haide, Herbie, dă-mi cuiele.
Cele trei capete blonde s-au aplecat deodată peste scânduri.. A urmat apoi un strigăt şi Joseph a sărit din spatele magaziei exact în mijlocul lor. Copiii au ţipat speriaţi.
- Ai grijă Joe, ne strici jocul.
Băiatul a lovit cu piciorul scândurile.
- Nu-mi pasă de rahatul ăsta de joc. Ascultaţi! Ştiţi barca cea veche a lui Tine Wşst?
Copiii au dat din cap că da.
- I-am tăiat odgonul şi am adus-O; până la scară. Să nu scoateţi o vorbă, nimeni nu va observa. Haideţi cu mine.

- Nu cred qa ar trebui... începu Mary. Ce spui Samuel?

---

*inch = 2',54 cm

f

*

Samuel privea încurcat. Era cel mai .mare şi avea o conştiinţă severă.
- Ţi-e frică, râse Joseph dispreţuitor.
Atitudinea lui Joseph îi făcu pe toţi să se hotărască.
- Bine. Venim, spuse Samuel în grabă.
Au coborât târându-se pe scara din spatele curţii şi au aterizat pe fundul bărcii găurite.
Joe a apucat vâslele înaintea lui Samuel şi deşi ele erau mult prea lungi şi prea grele pentru el împinse barca,- cu stângăcie spre intrarea în port. Nimeni de pe şantier n-a observat plecarea ' lor. Ba nu cineva a fost totuşi. Un cap mic îşi croi drum din spatele unei găleţi goale şi privi cum barca dispărea după stânci.
Era Philip, cel mai mic dintre băieţi. Era mult mai scund decât Herbert, deşi era cu numai doi ani în urma lui, iar trăsăturile erau şi ele tare mici şi clare. Părul luLavea culoarea nisipului şi era singurul dintre copiii Coombe care avea ochii mici şi înguşti, adânci şi foarte apropiaţi.
Fugi repede din curtea şantierului spre deal şi de-acolo spre Casa cu iederă. La jumătatea drumului se opri şi o idee îi trecu prin cap. Un băiat de vârsta lui se juca într-un şănţuleţ.
-îţi aminteşti că te-am văzut făcând prostii duminica trecută la biserică? spuse el, şoptind în urechea băiatului. Acesta se roşi şi începu să se zvârcolească.
- Da, scânci el.
-Ei bine, ai să te duci la Casa cu iederă şi ai să spui că i-ai văzut pe fraţii mei şi pe sora mea scoţând din şantier barca lui Tom West. Dacă nu te duci, am să le povestesc tuturor despre tine.
- Mă duc, zise băiatul speriat, împleticindu-se.
-Ţine minte, să spui că tu i-ai văzut. Nu care cumva să zici că eu ţi-am spus.
Băiatul a pornit la fugă peste deal, iar Philip a dispărut în cealaltă direcţie.
între timp, Joe şi cu ceilalţi au ajuns cu bine la intrarea în port. Apa era gri şi agitată, iar vântul sufla dinspre sud.

Mary era speriată şi a început să plângă. Herbert era alb la faţă şi avea rău de mare; Samuel îl privea neliniştit. -

Numai Joseph era cu adevărat fericit. A prins un crab cu vâsla lui şi stropi de apă i-au atins faţa, udându-i-6. Şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.

- Aş fi vrut să aibă măcar un catarg vechi şi nişte pânze, zise el. Am fi mers cu ea în Franţa.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem, Joe, zise Samuel care remarcase valurile mari şi ghicea starea proastă de navigabilitate a ambarcaţiunii lor.

- Huo! zise Joe dispreţuitor. Nu se va întâmpla nimic, şi încercând să vâslească mai cu forţă, una dintre vâslele vechi s-a rupt în două, l-a smuls de pe locul lui şi ieşind din furca pentru vâslă pluti pe apă.

- Na c-ai dres-o! ţipă Samuel. Mary începu şi ea să ţipe agăţată de el. Bietul Herbert care s-a luptat vitejeşte cu stomacul său, vomă într-un târziu, peste barca ce se ridica şi cobora, acum când nu mai putea fi domolită. Joe îl privi şi-şi aminti că forţa puhoiului de apă ar putea să-i arunce de stânci, acolo unde se sparg valurile.

- Aici, spuse el calm, veniţi pe centru pentru a contracara, încerc să lopătăm.'

A tras vâsla rămasă până la semnul despicăturii pe traversă. Dar vâsla era prea mare şi grea pentru a o.putea ţine şi nu a putut să o păstreze la locul ei. Samuel i-a venit în ajutor, dar a făcut şi mai rău şi după câteva clipe bune, vâsla rămasă s-a rupt în bucăţi şi a ieşit din lăcaşul ei.

Acum, Mary plângea amarnic, la fel ca şi Herbert între două reprize de vomat.

Samuel se făcu alb la faţă şi luă mâna surorii lui într-a lui, Joe fluieră şi se bătu în piept.

- Eu v-am băgat în chestia asta, eu am să vă scot.

Fluxul îi ducea direct spre stânci.

îi era clar că nu aveau de ales. îi veni ideea că dacă ar lega barbeta bărcii în jurul mijlocului şi ar încerca să înoate spre adăpostul dintre stânci ar putea fi în stare să conducă barca şi se vor salva. Un gând aproape fără

speranţă, dâr totuşi unica şansă rămasă. Nu-i era frică de apă; a învăţat să înoate vara trecută. Şi-a scos hainele şi şi-a înfăşurat frânghia în jurul mijlocului.

- Joe, nu face chestia asta! ţipă Samuel abia după ce realiză ce vrea să facă. O să te tragă la fund.

Joe clipi şi era cât pe aici să se arunce în apă când ceva îl făcu să ridice capul.

Privi înspre stânci şi o văzu pe maică-sa coborând pietrele care se rostogoleau. Probabil că stătuse mult acolo în vârful dealului cu Lizzie cea mică şi a văzut situaţia în care se aflau.

Joe nu-şi lua ochii de la chipul mic şi negru. Presupunând că aluneca...

Aşteptă, gata să se arunce în apă. A azvârlit frânghia în jurul mijlocului. Ce importanţă mai avea ca barca să fie în siguranţă? Samuel, Mary şi Herbert puteau să se înece, dar nu-i pasă, puteau să se lovească de stânci.

Singurul lucru care conta era ca mama lui să ajungă teafără pe pământ.

Nu făcu nici o încercare s-o strige pentru că ştia că-şi croia drum spre golfuleţul îngust pe partea portului, unde o barcă ce aparţinea unuia dintre pescuitorii de crabi era ancorată cam la 30 de yarzi de mal. Va înota până la ea, va ridica geamandura şi va veni să-i salveze.

Instinctiv, el ştia toate astea. De pe marginea stâncii, Janet îşi ridică ochii şi-l văzu uitându-se Ia ea în timp ce stătea la prova bărcii nesigure. Ea îi zâmbi.

Nu-i era teamă că o să cadă pentru că, copil fiind, urcase de nenumărate ori stânca. Singurul lucru care o încurca erau fustele şi jupoanele.

- Vin, Joseph, zise ea ştiind că el o aşteaptă. Marea, jos părea zgomotoasă şi nervoasă, vântul îi sufla prin păr, pietrele şi pământul se fărâmiţa sub paşii şi mâinile ei. Undeva în apropiere, un pescăruş ţipă adunându-şi fraţii şi cu toţii zburară pe deasupra capului ei, dând din aripi.

Ii blestema cu voce tare. Inima ei se bucura. Ăsta da, pericol! îi plăcea. Janet era fericită.

Avea încredere deplină în ea însăşi şi ştia că va ajunge

la sJoseph la timp.

într-un târziu, picioarele au atins nisipul din golfuleţ şi-a aruncat de o parte rochia, şi-a smuls pantofii. Joseph încă stătea nemişcat în prova bărcii.

Janet a trecut cu greu prin apă şi a ridicat mâna.

- N-aveţi de ce vă teme copii, vin la voi.

înota liniştită spre barca pescuitorului de crabi veşmintele ei ude atârnând greu.

Ea desfăcu cârligul care ţinea odgonul de barcă şi dădu drumul la frânghie ascunzând geamandura în apă. Apoi apucă vâslele şi o îndreptă spre barca neajutorată şi pe cale de scufundare, acuma la vreo 30 de iarzi de stânci.

- Să ai barbeta pregătită, ţipă ea lui Joseph, iar el o aştepta cu frânghia în mână, ceilalţi copii s-au strâns unul într-altul, tremurând în pupa bărcii.

Apoi, când s-a apropiat destul, el i-a aruncat-o strigând:

- Prinde-o! Ea a prins-o şi repede a legat-o de a ei. Apoi, a apucat bine vâslele şi remorcând barca copiilor de a ei, Janet smulgându-se de lângă stânci se îndepărtă spre apele liniştite ale portului. Atunci, Joseph Coombe leşină pentru prima şi ultima dată în viaţa sa.

Când a dat ocolul, l-a văzut pe Thomas în curtea şantierului, urmat de o jumătate de duzină de oameni care le veneau în întâmpinare. Soţul ei era palid ca moartea.

- Ce vi s-a întâmplat? îi strigă el, tremurând de frică ca nu cumva ei sau copiilor să li se fi întâmplat ceva.

- Totul e în ordine, spuse Janet, liniştită, nu s-a întâmplat nimic rău.

- Coboram dinspre casă, ţipă Thomas şi băiatul cel mic al lui Harry Tabbs venea alergând şi spunând că Joseph a tăiat barbeta bărcii lui Tim West şi se îndreaptă spre port cu ceilalţi. Am luat-o la fugă mai repede ca niciodată şi am luat barca asta. Când să ne urcăm în ea, a venit doamna Collins cu Lizzie în- braţe. „Am găsit-o pe

asta mică, plângând în vârful dealului de lângă ruinele Castelului, şi m-am temut să nu se fi întâmplat ceva maică-şi". Eu însă n-aveam timp de pierdut.

în curând, erau cu toţii înapoi pe şantier şi totul era clarificat.

.- Oare nu ţi-e ruşine, Joseph? îl întrebă tatăl lui, aspru. Şi vouă, celorlalţi că i-aţi urmat sfatul?

- Dă-le pace, spuse Janet, cu severitate, cred că au fost destul de pedepsiţi.

Micul grup urca dealul spre casă.

Philip îi aştepta în salon cu o carte pe genunchi, iar alături, buna Sarah Collins cu Lizzie în braţe.

- Biata mea Janet, exclamă ea, vino repede să te usuci.

- Unde ai fost Philip? întrebă Thomas obosit.

Era prea mult pentru o singură zi.

- Aici, tată dragă, am citit, spuse micul,Philip cu umilinţă.

- Eşti singurul bun din şleahta asta, suspină Thomas, luându-l pe Philip pe genunchi şi oferindu-i o bucată de prăjitură.

Ceilalţi cfipii se înghesuiau lângă foc, teribil de afectaţi, întrebându-se cum de-i văzuse fugind băieţelul domnului Tabbs. Tatăl lor n-ar fi ştiut nimic şi acum, n-ar fi fost supărat pe ei pentru o săptămână.

Nu s-ar fi înecat, oricum, cu mama lor care le venea în ajutor, întotdeauna ea apărea la timp.

Şi micul Philip îi privea liniştit de pe genunchii tatălui său, ştergându-şi firimiturile de la gură.

- îmi mai dai încă o bucăţică, tăticuţule? întrebă el.

Sus la etaj, buha Sarah Collins punea fetiţa în pat. în camera băieţilor, Janet îngenuncheată lângă patul fiului ei, îl strângea în braţe pe Joseph care plângea.

. – Mi-a fost frică că ai să cazi, şoptea el, îngropându-şi faţa în gâtul ei. Nimic nu mi-a sfâşiat inima, înainte de a te vedea urcând stânca aia. Nu voi uita niciodată, niciodată, până la moarte, cum coborai partea lunecoasă, având în faţă pescăruşii care ţipau şi fâlfâiau din aripi.

Ea îi sărută ochii umezi şi-i netezi părul ce-i cădea pe faţă.

- Taci dragul meu, mamei tale nu i se va întâmpla nimic. Ţine minte că sunt aici ca să am grijă de voi. Ştii că n-a fost bine că ai luat barca aia veche, iar chinurile tale când m-ai văzut pe stâncă îţi vor fi învăţătură de minte ca să nu mai fi niciodată atât de nesăbuit.

- Niciodată n-am să mai fiu rău mamă. Dar e ca o febră care mă cuprinde uneori, aceea de a urca într-o barcă şi s-o pornesc spre nicăieri, pe mare, cu vântul în faţă.

I-a înconjurat gâtul cu braţele.

- înţelegi? Ştiu că tu eşti singura care înţelegi spiritul meu rătăcitor.

Se agăţaseră unul de altul în camera întunecoasă.

- Când voi fi mare vei veni cu mine, aşa-i? şopti el. Vom avea o barcă numai a noastră şi vom naviga încotro ne va duce vântul. Ştii că nu mă gândesc decât la asta, nu-i aşa?

- Da, Joseph, îi şopti şi ea.

- N-am de gând să stau la şantier lângă tata, cu Sammie şi Herbie, zise el. Voi fi marinar, aşa cum ţi-am mai spus-o. Şi când voi fi stăpânul vasului meu, Janet Coombe, vei veni cu mine, înfruntând alături primejdia şi frumuseţea. Promite-mi că vei veni, promite-mi.

El îi luă bărbia în mână.

Ea închise ochii.

- Iţi promit.

- Ştiu că vasul meu va fi cel mai rapid din tot Plyn-ul şi chipul tău va fi sculptat.

Janet îngenunche cu el alături.

în minţile amândurora apărea un vapor cu pânzele albe întinse, Joseph râzând, cu vântul în faţă şi la prova vasului, cu mâinile împreunate pe piept şi capul dat pe spate, figura sculptată a lui Janet.

- Vei fi mândră? şopti băiatul.

îşi ridică capul şi-l privi în ochi.

CAPITOLUL 10.

Se părea că întâmplarea cu barca şi salvarea din ultima clipă îi apropiase pe Janet şi pe Joseph şi mai mult. Nu numai legăturile de sânge îi făcea să-şi aparţină unul altuia, sau faptul că minţile şi trupurile le erau croite pe aceleaşi măsuri, ci era un fel de comunicare de spirit sfidând timpul şi eternitatea; ceva ce existase între ei chiar înainte de a se naşte. Janet continua să-i fie lui Thomas o soţie devotată, credincioasă, iar copiilor o mamă bună şi grijulie, dar între ea şi Joseph exista o înţelegere şi o dragoste ce poseda calitatea rară şi ciudată a nemuririi. Adesea ea îi citea gândurile, ghicindu-i dorinţele înainte ca el să şi le exprime. Câteodată o umbră i se aştemea pe faţă, dar ea ştia despre ce era vorba. îi împărtăşea bucuriile şi, totodată, tristeţile copilăreşti, el era ca un „alter ego“ şi avea să facă tot ceea ce ea nu putuse, fiind femeie. Iubea marea şi vapoarele cu aceeaşi pasiune ca şi ea. Dar, pentru că el era bărbat, avea să fie marinar, iar ea, avea să vadă cu ochii lui toate visele care-i bucuraseră sufletul la vreme de singurătate.

Acum ştia că nu va mai fi singură niciodată. Acest lucru îl cunoşteă şi el chiar dacă între ei nu fuseseră rostite cuvinte. Un zâmbet în trecere, o atingere a mâinii ei, o privire aruncată peste umăr, şi era conştient de fluxul de căldură ce venea de la ea spre el şi se bucura în sufletul lui, acceptând darul ce i se făcea.

Când tatăl, fraţii şi surorile sale se aflau în cameră, la masă, Joseph era tulburat şi înfiorat de sentimentul de conspirator. Mama sa stătea pe scaun, cu ceştile de ceai în faţă, uşor încovoiată astfel încât rochia i se şifona în mii de cute, iar degetele i se încleştau pe mânerul ceainicului. Lizzie, cea mai mică dintre copii, stătea lângă ea; o faţă palidă şi delicată al cărei chip avea ceva din Janet, iar Samuel, cel mai mare dintre băieţi, la dreapta ei. Joseph se aşeza de obicei în aşa fel încât şă

poată vedea lumina lămpii legănându-se deasupra capului lui Janet, ca o aură în jurul părului ei.

Se uita în jurul lui, mestecând încet şi gânditor, în timp ce tatăl său vorbea, Samuel şi Mary discutau vreo problemă pe care profesorul le-o dăduse la şcoală, Philip şterpelea pe furiş ceva din farfuria lui Herbert, iar Herbert îl asculta pe Samuel cu gura căscată.

Joseph zâmbea în sinea lui. „Nici unul din ei nu ştie, ei nu înţeleg nimic”, şi apoi privea spre Janet când aceasta îşi pleca pentru o clipă privirea ca să asculte ce-i spunea Lizzie. îşi dorea instinctiv ca ea să se uite la el, şi într-o clipă ea îşi înălţa privirea peste masă, întâlnindu-i ochii, trimiţând o lumină prin el trans- miţâhdu-i puterea ei, blândă dar poruncitoare, mai puternică decât însăşi viaţa.

-Mai vrei nişte ceai, Joseph? şi el întindea ceaşca încercând să-i atingă degetele cu ale lui.

- Te rog, mamă!

Apoi, îşi zâmbeau unul altuia pe deasupra ceştii, nepăsători, de parcă aveau un secret ce sfida omenirea. El observa cu schimbarea din vocea ei atunci când îi pronunţa numele.

Când îi vorbea tatălui său, tonul vocii ei era amabil şi tandru, când vorbea cu fraţii săi şi cu Mary era cald şi vesel, când vorbea cu Lizzie avea ceva dulce în el, dar în ceea ce-l privea, în vocea ei era o notă care îi aparţinea de drept numai lui, ceva între şoaptă şi mângâiere, ca şi cum ar fi îngenuncheat lângă el în întuneric, strângându-l în braţe. „Joseph, spunea ea, Joseph“.

Adesea în timpul zilei, când treburile casei erau terminate şi când Thomas îşi vedea de ale lui pe şantier, Janet îi lăsa pe Mary şi Sam să plece la plimbare cu copiii mai mici, poruncindu-le să aibă grijă în special de Lizzie, ca să nu se obosească prea mult; apoi, când casa era tăcută şi liniştită, îşi aranja părul în faţa oglinjoarei, din dormitor, căutându-şi apoi şalul şi boneta. Auzea pe cineva mergând în vârful picioarelor la uşă ştiind cine era, o căldură îi umplea inima, dar îşi vedea de treburile ei, prefăcându-se că nu a auzit nimic.

Deodată, simţea că cinbva o apucă de umeri, îşi lipea capul cu tandreţe de spatele ei ca apoi umerii să-i fie eliberaţi şi două braţe să i se strecoare pe sub ale ei, croindu-şi drum în sus. Ea râdea şi se desfăcea din strânsoare, apoi îi mângâia părul, atingându-şi faţa de obrazul lui.

- De ce nu te-ai dus şi tu cu ceilalţi? şoptea ea.

- De ce ţi-ai pus hainele de plimbare? şoptea şi el.

- Nu pricepi nimic, spunea ea. O să-i fac o vizită doamnei Hocken, care, din câte am auzit, e bolnavă şi mă aşteaptă s-o mai înveselesc puţin, săraca.

- – îmi pare tare rău că doamna Hocken o să fíe dezamăgită, spunea Joseph cu voce tandră, pentru că n-o să te duci la ea.

- Nu? Şi de ce nu, băiete?

- Ştii şi fără să-ţi mai spun că mergi cu mine la

plimbare, răspundea el.

- Nu, nu merg, se prefăcea ea.
- Ba da, mergi, spunea Joseph.

Astfel se furişau încet din casă, de teamă că ceilalţi puteau observa, şi ocolind strada principală din Plyn, urcau pe o cărare

îngustă prin spatele caselor până pe stânci, la ruinele Castelului. Stăteau acolo privind marea, ea sprijinindu-se cu spatele,de zid, cu picioarele strânse sub ea, iar el lungindu-se cât era de mare pe iarbă, cu bărbia în mâini, mestecând din când în când un pai şi întorcându-şi mereu privirile dinspre orizonfca să se uite la ea.

Ea îi povestea despre copilăria ei, despre cum tânjea întotdeauna să fie bărbat, şi despre dorinţele ei sălbatice de a fugi nebuneşte părăsindu-şi viaţa liniştită şi paşnică pentru a pleca în căutarea aventurii şi necunoscutului. El o ţinea de mână şi o înţelegea, căci nutrea aceleaşi dorinţe, fiind sigur că într-o bună zi le vor împlini împreună.

- Spune, o implora el. Nu ezita să-mi împărtăşeşti dorinţele şi gândurile tale, povesteşte-mi despre tine când erai mică, despre copilăria şi visurile tale. E ca şi cum te-aş cunoaşte dintotdeauna şi acum doar mi te amintesc.

A rugat-o să-şi facă portretul.

- Te-ai schimbat mult de atunci, erai slabă aşa cum este Liz?

- Da, poate cam ca Liz, dar nu atât de bolnăvicioasă. Semănăm mai mult cu tine, Joseph. *

Iar el muşca şi mai tare din pai bătând din picioare cu mândrie.

- Acum eşti mai frumoasă ca oricine altcineva din Plyn, dar, cu toate astea, tare mi-ar fi plăcut să te fi văzut atunci, subţire şi fragilă, nu cu mult mai mare decât Mary.

Se uita în jos, la figura lui şi încercând să-şi amintească imaginea lui, atunci, pe deal, obosit, între două vârste, cu privirea rătăcită. Acum, la picioarele ei, se afla băiatul acesta, cu părul negru, şi cu un spirit sălbatic lipsit de griji.

Cărarea vieţii îi era trasată, drept poate, strâmtă şi întortocheată pe alocuri, dar ea îi va fi alături totdeauna.

Stăteau amândoi jos, tăcuţi şi gânditori. El îi desfăcu panglicile de la bonetă şi i-o dădu jos, punându-i-o în poală.

- Vreau să văd vântul jucându-se în părul tău, spuse el şiret, dar ea ştia exact ce dorea şi se îndepărtă, căci într-o clipă i-ar fi scos şi acele din păr, lăsându-i pletele să-i 'cadă pe umeri.

- De ce faci asta? suspină ea râzând, nu era furioasă ci mai degrabă amuzată.

- Nu ştiu, zicea lungit pe-o parte plimbându-şi degetele pe braţul ei. Când o să plec pe mare o să-ţi cumpăr podoabe şi haine din alte ţări, panglici şi parfumuri. O să le ascund în locuri secrete de vameşi, ca un contrabandist, şi o să ţi le aduc în cameră în toiul nopţii. O să te îmbrac în veşminte noi şi o să-ţi prind podoabe la gât şi la mâini. Mireasma parfumului să-ţi atingă sprâncenele şi urechile şi poate o să-ţi tom o picătură şi, în palmă.

- Şi ce-o să-mi mai aduci Joseph?

- Nu-ţi ajunge atât, înger lacom? N-o să spunem la nimeni, desigur. O să fie secretul nostru, când ceilalţi sunt în pat şi dorm.

- Unde o să pleci, pe mare, fiule?

- Cred că o să străbat lumea întreagă, din China până-n Peru,
cum scrie în cartea de poezii de la şcoală. O să văd oraşe mari, pline de oameni în veşminte bogate, oameni cu pielea neagră, ciudată. O să văd palate şi regi, munţi înalţi până la cer, păduri întinse, dintr-un ţinut în altul; mă vor însoţi cântecul păsărilor şi foşnetul uşor al frunzelor. Dar, marea-i cea mai frumoasă dintre toate, fără urmă de pământ zile întregi, cu valuri uriaşe lovind pupa. Vântul ca o palmă pe obraz, ploaia.ca un bici, valurile ca o adiere. *

- Asta o să-ţi placă cel mai mult?

- Mai mult ca orice, în afară de tine, când o să mă aştepţi în vârful dealului Ptyn. Chiar înainte de a părăsi Lizard, o să ştiu că eşti acolo. Nici un oraş, nici un ocean, nimic nu o să se. compare cu tine aici, la ruinele de la

Castel. O să vii singură, fără tata, fără Sam sau ceilalţi,, tu singură, doar pentru mine.

- N-o să-ţi pară rău să te întorci? întrebă ea, ştiind dinainte ce răspuns o să-i dea.

- Tu ce crezi?

Rămase o clipă tăcut, apoi vorbi din nou mestecându-şi paiul.

- Am deja în minte modelul corăbiei. îi simt liniile lungi şi graţioase. Pânzele întinse în vânt. O să alerge ca un diavol dacă o s-o las, râzând de bucuria eliberării, dar va fi de-ajuns o atingere a mâinii mele, şi ea va înţelege, se va supune voinţei mele, recunoscându-mă drept stăpân, şi iubindu-mă pentru asta.

Se apleca şi 6 privi pe Janet cu ochii mijiţi, cuprinzând-o toată cu privirea.

- Ce este, Joseph? întrebă ea, conştientă de faptul că el o privea.

- El râse, şi scuipând paiul întinse mâna după a ei.

- Femeile sunt asemeni corăbiilor, zise el.

CAPITOLUL 11.

Pe măsură ce copiii creşteau, orăşelul Plyn prospera şi înflorea.

Deja nu mai semăna cu oraşul pe care Janet îl ştia când era copil şi când îl privise din vârful dealului în dimineaţa nunţii ei. Liniştea şi pacea păreau să fi dispărut, iar Plyn nu mai era sătucul de la poalele dealului, cu apa din port venind până aproape de poarta casei în timpul fluxului. În vremurile trecute, portul fusese adesea gol, exceptând uneltele de pescuit ale oamenilor din Plyn, iar când bărbaţii se întorceau de la pescuit sau de la muncile câmpului, se aplecau peste zidul de la debarcaderul şantierului Coombe şi pălăvrăgeau cu pipa în gură, cu plasele întinse la uscat, pe pietre, privind pescăruşii ce plonjau în apă după peşte

şi fumul ce ieşea încolăciridu-se pe hornurile caselor, în faţa cărora femeile îi aşteptau.

Ciorile se înălţau asemeni unui nor deasupra casei moşierului Trelawney şi se roteau în aer, chemându-se una pe alta..

Imediat după căsătorie Janet şi cu Thomas începuseră să facă plimbări scurte pe câmp în serile de vară şi să privească razele aprinse reflectându-se în apă. Dinspre port nu venea nici, un sunet, poate doar, din când în când, plescăitul uşor al vreunei vâsle, atunci când cineva îşi smulgea cu greu barca dintre alge, croindu-şi drum pe cărarea îngustă ce ducea spre Polmear.

Priveau silueta întunecată a bărcii pierzându-se încet în umbra înserării. Soarele lumina pentru o clipă dealul cel mai îndepărtat cu o pală de foc, aruncând peste Plyn un nor strălucitor şi prindea în văpaia sa ferestrele casei, strălucind puternic . pe acoperişuri, apoi se scufunda dincolo de farul ce se înălţa pe stâncile înalte de deasupra plajei Pennybinny. Culoarea mai
stăruia puţin în apă, şi pe câmp, ultimile raze atingeau apoi uşor snopii de grâu. Tăcerea se lăsa peste oraş, iar ici-colo se auzea câte o voce din piaţă strigând un nume, sau lătratul yreunui câine de la vreo fermă, în valea Polmear. Dacă era duminică,clopotele bisericii Lanoc chemau oamenii din Plyn la vecernie, şi aceştia o luau încet pe cărarea ce ducea spre biserică. înainte de cină, z tinerii, îndrăgostiţii sau proaspăt căsătoriţii, ca Janet şi Thomas, urcau dealul abrupt până la ruinele Castelului şi aşteptau să răsară luna, albă şi fantomatică, făcând din apă un râu magic ce se ţâra departe, spre orizont, asemeni unui deget subţire.

Aşa era pacea şi liniştea din Plyn, pierdută parcă în el însuşi, departe de zgomotul şi larma oraşului. Apoi încetul cu încetul veni schimbarea. Fu descoperită importanţa caolinului şi îşi făcură apariţia minele. în locul în care râul întâlnea portul fură ridicate stăvilare, şi aici fu adus caolinul.

Veneau corăbii multe în Plyn ca să încarce caolin, şi adesea portul era o pădure de catarge aşteptându-şi rândul la stăvilar.

Locuitorii din Plyn erau încântaţi că oraşul se mărea, comerţul avea să-i îmbogăţească, să-i ajute să prospere. Numai cei bătrâni se plângeau; lor nu Ie plăcea schimbarea.

- Ce avantaje am avea noi de la corăbii şi de la caolin? mormăiau ei. .

- De dimineaţă până seara nu mai auzi în port decât bubuiturile ciocanelor şi trosnetul lemnului. De ce nu ne lasă în pace? '

Sus pe deal, se construiseră case noi, cu linii drepte şi mai severe decât vechile case de pe malul apei, şi cu ferestre înguste şi simple, cu perdele de dantelă. Ferestrele de dinainte cu zăbrele erau socotite demodate şi grosiere şi locui acoperişurilor de ardezie cenuşie fusese luat de cele negre şi lucioase. Pe tron se afla acum regina Victoria şi portretul ei atâma, lângă cel al prinţului consort pe pereţii saloanelor din Plyn.

Plyn nu mai era un port leneş, adormit, ci unul aglomerat, plin de zgomotul corăbiilor încărcând caolinul. Şantierul de construcţii navale al lui Thomas Coombe era foarte important pentru oraş. Vase mari erau lansate acum la apă, vase de peste o sută de tone, goelete şi bricuri.

Thomas avea acum patruzeci şi opt de ani, se schimbase puţin, munca îl istovise, umerii i se încovoiaseră şi la ochi îi apăruseră riduri mici, trădând oboseala. Nu se gândea decât la afaceri şi Ja renumele pe care şi-l făcuse în Plyn. Em devotat soţiei şi familiei sale, dar pe primul Ioc erau afacerile. încă mai locuiau în căsuţa cu iederă. Aici, nimic nu se schimbase, bucătăria mare şi călduroasă era la fel şi mâncau cu toţii în jurul aceleiaşi mese.

Mary o ajutase pe mama ei să facă perdele noi în salon, şi în colţul camerei era un armoniu la care

învăţase să cânte.

Samuel i se alăturase tatălui său pe şantier, şi se arăta a fi un muncitor la fel de cinstit şi deştept ca şi Thomas, la vârsta lui. Era mâna dreaptă a tatălui său, şi la fel era şi Herbert, întotdeauna gata să-l imite pe fratele lui; învăţa şi el meserie lângă Samuel, şi poate că în curând firma de deasupra şantierului avea să poarte şi numele lor – „Thomas Coombe şi fiii”. Acesta era visul ce bântuia neîncetat în minţile lor.

Mary rămăsese acasă, voioasă şi plină de energie, nedorindu-şi decât să stea acolo toată viaţa şi să aibă grijă de tatăl şi de fraţii ei.

Philip nu părea să dorească să li se alăture fraţilor săi pe şantier, era un băiat ciudat şi închis în sine care îşi avea proprii lui prieteni şi propriile lui idei, vorbea puţin, petrecându-şi cea' mai mare parte a timpului citind într-un colţ. ’

Lizzie era acum o dulceaţă de fetiţă de zece ani care părea să iubească pe toată lumea şi era considerată mascota casei.

Dar Joseph? La optsprezece ani era mai înalt decât tatăl şi fraţii săi şi avea umeri lăţi şi piept puternic. în afară de Lizzie, era singurul brunet din familia Coombe. Părul îi era des şi cârlionţat, pe obraji deja îi crescuseră perciuni şi arăta mai în vârstă decât fratele său Samuel, care avea douăzeci şi doi de ani. Nu învăţase încă să fie prudent. Nu exista bărbat în Plyn cu care să nu se fi bătut numai de plăcere şi nici o excapadă al cărei conducător să nu fi fost. Bătrânii clătinau din cap când auzeau numele lui Joe Coombe.

Fetele din oraş roşeau când le privea în biserică şi el o făcea înadins, se adunau în grupuri, chicotind şi şoptind emoţionate când trecea pe lângă ele pe stradă. „S-a comportat ruşinos cu Emmie Tippit, şoptea una. Şi acum se spune că a părăsit-o pe Polly Roger, şoptea alta“. Cine avea să fie următoarea victimă? se întrebau ele. Una din ele, poate. Şi în inimi le creştea dorinţa

secretă ce nu putea fi înnăbuşită.

Era timpul ca Joseph s-o pornească pe mare. Se îmbarcase pe „Francis Hope“ ca mus sub comanda căpitanului Collins, soţul lui Sarah Collins.

Simţea că prima şi cea mai mare ambiţie a vieţji Iui era pe cale să se împlinească. Să plece pe mare, să lase în urmă Plyn-ul şi pe toţi oamenii aceia mânioşi care nu îi dădeau pace. Nu-i era frică să se lipsească de cel mai elementar confort pe un vas nu dintre cele mai moderne, să fie tratat poate mai rău ca un câine, să fie udat la piele, să nu aibă ce mânca şi. să doarmă numai câteva ore pe noapte, dar asta era viaţa de bărbat, şi cu toate că trebuia să respecte ordine de dimineaţa până seara, era o viaţă liberă. Râdea de Herbert şi de Samuel care păreau mulţumiţi şi mândri de ei înşişi după o zi de muncă pe şantier. Ce ştiau ei de adevărata muncă? Vânturi reci ca gheaţa şi pânzele ude de apa zbuciumată a mării, punţi lunecoase în întuneric, frânghii tari ce-ţi rup degetele, valurile şi vântul luptându-se la unison împotriva vieţii tale, strigătele şi înjurăturile marinarilor, asta da viaţă. Nimeni din familie nu-l invidia, în afară de o singură fiinţă, Janet, mama lui. La patruzeci şi doi de ani era neschimbată, anii nu-şi lăsaseră amprente pe chipul ei. în jurul ochilor nu avea nici un rid şi nici un fir alb nu i se zărea în păr.

Faţa ei încă mai era tânără şi proaspătă, cu toţi cei şase copii pe care îi născuse. Ochii îi erau îndrăzneţi şi sfidători, ca ai fiului ei, iar bărbia voluntară dădea impresia de hotărâre, pe care, de altfel, o degaja toată fiinţa ei. Ea era singura care îl invidia pe Joseph. Nimic nu dorea mai tare decât să fie alături de el pe prima lui corabie, să împartă cu el lipsa de confort şi pericolele.

înainte ca el să fi sosit, înainte chiar ca el să se fi născut, ea ştiuse mereu că marea i-l va cere aşa cum ar fi cerut-o pe ea dacă ar fi fost bărbat.

Era mândră că Joseph avea să fie marinar, dar gândul despărţirii o îmbolnăvea de inimă. Se dispreţuia pentru

slăbiciunea ei, ea care nu se temea nici de moarte, nici de pericole. Raţiunea o îndemna să fie liniştită, calmă; îl va urma pe Joseph cu spiritul, dar trupul ei îl cerea pe al lui, nu putea suporta ca ochii lui să nu se mai cufunde în ochii ei, ca vocea lui să nu-i mai şoptească la ureche sau ca el să nu o mai îmbrăţişeze. Trebuia să se lupte cu această slăbiciune, să lupte cu toate forţele ei şi să învingă.

Nu încerca să-şi ascundă durerea de Joseph; ei nu-şi< ascunseseră niciodată nimic unul altuia.

îşi vorbiră puţin în aceste ultime zile. Ea pretindea că e ocupată cu hainele lui noi. Joseph nu stătea o clipă liniştit. Alerga ’ pe câmp ca să nu se mai gândească, se bătu cu fiul fermierului la ferma Polmear şi fu gonit de lucrători, seduse trei fete din Plyn în aceiaşi zi şi imediat după aceea le uită. îi deranja în continuu pe fratele şi pe tatăl său care lucrau la o barcă nouă, pe şantier. Strica prăjiturile pe care Mary le făcuse cu atâta grijă pentru cină, ascunse păpuşa lui Lizzie, după armoniu unde aceasta nu o putea ajunge, luă cărţile lui Philip şi le azvârli în puţul secat din fundul grădinii.

Se simţea acum mai sălbatic şi mai bine dispus ca niciodată, cânta şi striga cu toată puterea, distruse un scaun în salon; casa se zguduia de zgomotul şi dezordinea pe care le făcea în extazul care-l cuprinse.

- N-o să fie nici un pic de linişte aici până n-o să pleci, striga Mary indignată.

- Uraaa! Uraaa! încă o zi, ţipă Joe cu ochii sclipindu-i de bucurie.

Singura care ştia că totul nu era decât bravadă, era Janet, o ultimă sfidare, ce-i dădea o binecuvântată senzaţie de putere, şi din când în când privirile lor se întâlneau prin cameră, sălbatice, nefericite „te iubesc, te iubesc, te iubesc“.

O văzu plecându-şi capul, şi îi privi faţa din care pierise orice culoare, acum albă şi compătimitoare. îşi strânse pumnii şi se îndepărtă, îngândurat.

- Fii atentă, Mary, la farfuriile fierbinţi, spuse ea cu voce fermă.

Nu mai putea îndura. Fugi din cameră şi părăsi casa, căţă-

rându-se ca un nebun pe dealul abrupt până la stâncă; lacrimile îi scăldau obrazul în timp ce-l blestema pe Dumnezeu cu voce tare. Pomii se clătinau în vânt, gardurile vii se mişcau lin, oile behăiau trist pe câmp. El nu vedea nimic din toate acestea; nu vedea decât faţa Iui Janet şi ochii ei negri privindu-l blând. îi simţea mâinile răcoroase pe frunte şi vocea şoptindu-i numele. Cunoştea sunetul paşilor ei, foşnetul fustei ei, totul îi era atât de familiar...

Işi amintea forţa braţelor ei atunci când era doar un băieţel şi ea-l căra în braţe; simţea parfumul ei curat şi dulce când îşi rezema capul de corsajul ei. îşi amintea cum se uitau tandru unul, la celălalt, cum o ţinea de mână; cum alerga nebuneşte spre ea să i se caţere în poală şi să-i murmure vreo prostioară la ureche, îşi amintea cum îngenunchea ea lângă patul lui noaptea, făcându-I să se simtă în siguranţă, în timp ce Samuel şi Herbert dormeau buştean în colţul lor.

Cum râdeau şi şopteau ca nişte conspiratori în întuneric, o zărea strecurându-se în cameră ca o fantomă, acoperind cu mâna lumina lumânării, cu ochii strălucind şi eu degetul pe buze.

Joseph ajunsese în vârful stâncilor, şi se aruncă la pământ, smulgând pietrele cu mâinile, gemând şi lovind cu picioarele ca un om pradă durerii. „Fir-ar al dracului să fie, fir-ar al dracului“.

Acasă, Janet stătea în capul mesei, în timp ce ceilalţi membri ai familiei se strângeau pentru a lua masa de seară.

Thomas se uită în jur, încruntându-se:

- Unde-i Joseph? Băiatul ăsta a înebunit de când cu plecarea de mâine şi nu mai e nimic de făcut cu el.

- Lasă-l în pace, spuse Janet încet. Cred că e în camera lui, şi precis îşi termină de făcut bagajele.

Ştia precis că fugise din casă acum, blestemând şi înjurând lângă ruine.

- Ba nu, nu e, aruncă Philip, rânjind. A luat-o la goană

spre deal cât l-au ţinut picioarele. L-am văzut eu. S-o fi întâlnit acolo cu vreo fată, cine ştie, poate s-o sărute pentru ultima oară.

- Era şi timpul să plece pe mare, murmură Thomas gânditor. Janet aruncă o privire aspră fiului ei mai mic. Ce era cu firea
asta a lui, ciudată, care-l făcea câteodată atât de meschin şi de viclean? Era singurul dintre copiii ei în care nu avea încredere. Era mai inteligent decât ceilalţi, dar exista ceva foarte ciudat în caracterul lui, care o făcea să se cutremure. Nu era periculos acum, dar ce se va întâmpla când va deveni bărbat?

Se întrebă dacă această ciudăţenie a lui se datora bolii ei după ce-l născuse. Nu putuse să-l alăpteze, poate asta avusese importanţă. Ea nu-l simţise niciodată al ei, parcă era un străin, nu fiul său.

îşi întoarse privirile de la Philip şi se uită la ceasul de pe perete. Probabil că lui Joseph îi era foame. Ştia că-i va fi neplăcut să stea cu familia în seara aceasta şi că va dori să rămână singur cu ea. în clipa aceea, Joseph intră în cameră. Hainele îi erau mânjite cu noroi şi pe obraz avea un semn urât, roşu.

Janet ştia că plânsese. Toţi se holbară la el. Credeau că se tăiase, căzând peste pârleaz.

Numai Philip râse tăcut, în sinea lui.

- Te-a zgâriat chiar aşa de tare, Joe? întrebă el.

-Taci din gură, Philip, spuse mama sa tăios şi-i dădu lui Joseph o farfurie.

El se aşeză fără un cuvânt, şi nu vorbi deloc în timpul mesei. Ceilalţi nu-i dădură nici o atenţie, erau obişnuiţi cu toanele lui.

Când masa fu strânsă, se aşezară cu toţii în jurul focului aşa cum făceau în fiecare seară. Janet şi Mary îşi luară lucrul în poală, în timp ce Lizzie învăţa o nouă cusătură de la sora sa. Ea singură părea să înţeleagă ceva din agonia din ochii mamei sale şi ai lui Joseph; se duse la fratele ei şi-i luă mâna în mâna ei. El se uită

surprins Ia ea, şi pentru prima dată observă că expresia feţei semăna cu cea a lui Janet. O trase uşor de bucle şi zâmbi.

-O să-ţi aduc o păpuşă, când o să vin înapoi; pe cuvânt, îi spuse el. Thomas stătea în fotoliu în faţa soţiei sale, cu o carte în mână. îşi miji ochii din cauza literelor prea mici şi bâjbâi după ochelari. Cât de bătrân se simţea în comparaţie cu acel Thomas care o sărutase pe Janet în vârful dealului, Plyn, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă şi totuşi nu vedea nici o diferenţă în sufletul său.

Herbert şi Samuel curăţau, într-un colţ al camerei, puşca lui Samuel, iar Philip îşi număra banii din cutie. întotdeauna avea la
el mai mulţi bani decât ceilalţi, Joseph stătea în picioare la fereastră, cu mâinile în buzunare; nu i se putea vedea decât spatele.

Bătrânul ceas ticăia ameninţător pe perete, iar focul ardea leneş în cămin.

Thomas dădu cartea deoparte şi apoi îşi sprijini capul de speteaza fotoliului şi îşi scoase ochelarii. Pleoapele i se zbătură, suspină, deschise gura şi căscă cu zgomot.

- Cred că mă duc sus, dragă, îi spuse el lui Janet.

- Da, Thomas, răspunse ea. E timpul să te culci şi tu, Lizzie.

Se auzi tropotul uşor al lui Lizzie în camera fetelor şi apoi zgomotul unor paşi mai grei, ai lui Thomas, în camera de deasupra verandei.

Din când în când trosnea câte o scândură. Unul câte unul toţi ceilalţi plecară la culcare şi, în curând, Janet şi Joseph rămaseră singuri.

Ea puse lucrul deoparte şi înteţi’ cu vătraiul focul care se stingea. Camera era rece, mohorâtă. Joseph stinse lampa şi suflă în lumânări. Dădu perdelele la o parte şi lumina lunii desenă un cerc alb pe covor. Apoi traversă camera şi îngenunche lângă Janet, în întuneric.

- Ştii cât de mult te iubesc? şopti el.

- Da, Joseph.

îi luă mâna şi îi sărută podul palmei.

- Cred că nu mi-am dat seama până acum ce ar însemna şă te pierd.

Auzind acestea, ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

- Nu o să mă pierzi, Joseph. Trebuie să pleci ca să te regăseşti pe tine însuţi şi ca să duci viaţa care ţi se potriveşte.

- Nu o să am o viaţă fericită departe de tine. Nu va fi decât nefericire şi nelinişte ce mă vor tortura, până când voi fi iar lângă tine.

- Taci, Joseph. Nu o să te las să spui asta. Laşitatea nu e pentru bărbaţi şi nici pentru tine sau pentru mine.

îşi înfipse unghiile în-mâna ei.

- Mă faci laş?

- Da, amândoi suntem laşi şi mi-e ruşine de mine însămi.

Ii dădu drumul la mână şi o apucă de bărbie.

- Ştiam că aşa avea să fie, zâmbi el. Nu e bine, nu trebuie să fim curajoşi în ultimile noastre clipe împreună. Curajul nu-mi e de nici un folos acum. Vreau să stau toată noaptea aici, la picioarele tale, să plâng şi să te venerez, tăcut şi liniştit.

îşi plecă capul, iar ea râse în întuneric şi îl sărută pe ceafa.

- Cât timp o să mai fii aşa copil?

- Mereu, niciodată. Nu ştiu.

- De ce nu sunt eu bărbat, ca să-ţi stau alături? suspină ea. Aş fi toată ziua lângă tine şi aş învăţa meseria de marinar. Parcă simt legănarea vasului în vânt şi văd cerul înnourat şi marea cenuşie măturând puntea, noaptea, sărutul vântului şi al ploii, – strigătele oamenilor în întuneric, şi apoi deodată un val se sparge, iar pe cer apare strălucitoare o stea, albă...

- Vino cu mine, spuse el. O să-ţi găsesc haine bărbăteşti, ne prefacem că eşti Sam, vino!

- N-o să fii niciodată singur, Joseph. îmi promiţi că n-o să fii niciodată singur?

- Mda, îţi promit.

- Cine o să-ţi cârpească ciorapii? Parcă văd că n-o să mănânci cum trebuie. Oh! simt cum mă cuprinde frica şi grijile – să pleci aşa, fără mine.

- Mamă, draga mea, n-o să mi se întâmple nimic rău. Uite, acum eu sunt curajos şi tu eşti galbenă toată şi tremuri, ca un miel pe câmp. O luă în braţe şi o legănă.

- Unde ţi-e mândria şi hotărârea?

- Totul e numai prefăcătorie, aşa a fost toată viaţa mea, şopti ea. Ştii asta, nu?

Râse printre lacrimi.

- încetează, te rog, zise el. Curajul, bărbăţia nu-s decât cuvinte frumoase. Ascultă în fiecare noapte la ora asta, orice aş face şi oriunde aş fi, când o să văd o stea deasupra oraşului nostru, o să închid ochii şi o să-ţi spun „noapte bună”.

- Joseph, ce te face să te gândeşti la asta?

- Mi-a venit ideea în seara asta, la Castel, şi mi-a adus

alinare; şi pe când eu voi fi departe pe mare, tu o să stai pe terasă şi steaua care va fi deasupra ta va fi steaua la care mă voi uita şi eu.

- O să-mi aduc aminte, Joseph, în fiecare noapte. Tu n-o să uiţi?

- Niciodată, niciodată.

Ea îi luă faţa în mâini şi zâmbi, în timp ce lumina lunii îi aruncă o umbră în priviri.

- Copilul meu, dragostea mea.

Din focul din cămin rămăsese numai cenuşă iar ceasul ticăia încet şi solemn pe perete.

Cu toate că a doua zi era Duminică, şi vântul bătea dinspre nord, căpitanul Collins se hotărî să plece în timpul fluxului de seară. Lucrurile lui Joseph fură îmbarcate şi rânduite lângă • hamacul său. Toată familia veni la debarcader să-l vadă plecând şi să-şi ia rămas bun de la el. Ţhomas îi scutură mâna cu căldură şi îşi suflă nasul puţin cam prea tare, când îl văzu urcându-se în barcă cu tovarăşii săi şi îndreptându-se spre navă.

îşi iubea fiul cel chipeş şi era mândru de el şi de firea lui sălbatică. Băieţii îl bătură pe umăr pe fratele lor şi îl tachinară, dar Joseph îşi păstră simţul umorului până în ultimul moment. Mary îi strecură câteva chifle în buzunar, iar Lizzie îi dădu o crenguţă cu flori albe pe care o găsise pe deal. Janet stătea puţin mai departe de ceilalţi, discutând liniştită cu unul din oamenii de pe dig. Joseph stătea şi el mai în spate şi făcu câteva remarci glumeţe despre vreme cu tatăl său.

Ultimile minute treceau, zburau, mai repede, mai repede; zburau departe prinse în încâlceala fără speranţă a timpului. Joseph făcu un pas către Janet. Oamenii îl aşteptau în barcă, gata să plece spre vas.

îi luă mâinile şi o sărută grăbit şi apăsat pe gât, în spatele urechii.

- Nu-mi găsesc cuvintele, murmură el. Aveam atât de multe lucruri să-ţi spun. Dar s-au dus. Nu mai am nici un gând în cap. înghiţi cu dificultate. Janet privi peste capul lui. I se părea că în inima ei nu mai exista nici un sentiment. Se simţea împietrită de durere, limba refuza să i se mişte. Observă că boneta lui Mary era puţin

strâmbă. îi dădea un aer caraghios, parcă era beată. Va trebuj să-şi amintească şi să-i spună.

- Da, spuse ea. Şi asta a fost tot.

- Să nu răceşti, ai grijă să nu te îmbolnăveşti. Adu-ţi aminte că acum serile sunt răcoroase, îi zise el disperat.

- Nu, nu. Janet îşi auzi cu suprindere propria-i voce surdă şi rece.

- La revedere. Se uită la el cu durere, mângâindu-i faţa cu privirea; mâinile i se încleştară nebuneşte de şal.

- Pleci?

El se întoarse şi sări în barcă cu un strigăt.'

- Daţi-ne vâslele şi hai să vâslim nebuneşte.

Barca plutea îndepărtându-se de port; plecase. Deodată.
• clopotele bisericii Lanoc începură să bată, chemând la vecernie.

De obicei, sunau blânde şi mângâietoare, ca o şoaptă liniştitoare, dar acum băteau tare şi furios. Dangătul lor îi rănea urechile lui Janet; era hidos, zgomotos, căzând asupra tuturor într-un amestec sălbatic de sunete.

Thomas veni lângă ea şi o luă de braţ.

- Nu te simţi bine, iubito? o întrebă el blând. Nu-ţi face griji pentru flăcău, sunt sigur că în curând va fi pe propriile lui picioare.

Ea dădu din cap tăcută, fără să scoată o vorbă şi îşi puse mâinile pe urechi.

- Clopotele astea! ţipă ea deodată. N-o să înceteze niciodată, niciodată!!!

Copiii se uitară curioşi la ea.

- Hai la biserică, mamă dragă, zise Mary şi. o să ne rugăm cu toţii ca Joseph să se întoarcă la noi, sănătos.

Thomas îşi scoase ceasul.

- Cred că a început slujba, începu el stângaci. N-am întârziat • niciodată, după câte îmi amintesc.

Aşteptară la debarcader, un grup blând, stângaci, neştiind ce să facă.

Janet se înfăşură în pelerină şi şi-o încheie la gât.

- Nu, nu trebuie să întârziem.

O luară înapoi, pe chei şi urcară dealul. Clopotele tăcuseră pentru o clipă şi acum un alt sunet se auzea din port, zornăitul lanţurilor ruginite. Era „Francis Hope“ care ridica ancora»-**»

Familia Coombe mergea grăbită pe partea de pe câmp. încercau să-şi vorbească uşor şi firesc, dar toţi erau conştienţi de durerea mută a mamei lor. Bietul Thomas vorbea fără nici un pic de tact, fără să gândească, încercând să o înveselească şi să-i aducă alinare.

- Ei, da ştiu c-o să ne lipsească glasul flăcăului în casă. Fără el, totul o să fie diferit.

Clopotele începură din nou să bată, ţipător şi insistent.

Janet încerca în zadar, să-şi astupe, urechile şi să nu le mai audă, să-şi alunge orice gând din cap. Era toamnă, anotimpul care le plăcea lui Janet şi lui Joseph cel mai mult. Grâul copt fusese secerat iar paiele rămase_erau scurte şi aspre. Gardul viu era plin de măceşe, iar în grădinile din Plyn florile începeau să se veştejească. în valea Polmear, mai jos.de biserică, ferigile aurii crescuseră mai înalte de brâu şi pe ramurile copacilor atârnau licheni moi. Fermele miroseau a bălegar şi a fum. Seara era cenuşie, rece. Aerul era îmbibat cu aburi ce se ridicau de pe malurile râului. în ulmul de lângă biserică un sturz îşi cânta cântecul de toamnă parcă mai dulce şi mai duios decât primăvara.

Ajunsă la poartă, familia Coombe se întoarse şi se uită spre port. Nava era deja departe de uscat, cu toate pânzele întinse. Prora îi era îndreptată spre orizont, şi Plyn se întindea departe, în spate. Curând pământul, va rămâne în urmă, ca o pată ştearsă în amurg, şi luminile vor fi înghiţite de întuneric.

- Ei, şi uite-aşa se duse Joseph, suspină Thomas.

Corabia aluneca departe ca o pasăre, pe suprafaţa liniştită a apei. Clopotele încetară să bată. Janet Coombe îşi croi drum în biserică, urmată de soţul şi copiii ei. în timpul slujbei, rămase mută şi îndurerată.

Soarele în amurg cuprinse ferestrele dinspre vest într-

o rază de lumină. Ştia că aceeaşi rază traversa valurile pe care plutea spre depărtări corabia. Biserica era cufundată în linişte. Veche de secole, ea mai păstra încă prezenţa oamenilor care înge- nuncheaseră acolo cu ani şi ani în urmă. Dalele erau uzate de genunchii celor sărmani, acum în morminte, ale căror nume erau de mult îngropate şi uitate. Aceia care se aflau acum lângă Janet aveau să se odihnească la rândul lor aici, în aceiaşi tăcere netulburată.

Vocile lor murmurau o rugăciune şi răspundeau pios preotului. Joseph, pe corabie, se gândea la ei, aşa cum stăteau înge- nuncheaţi în biserica Lanoc. Se gândea la chipul palid al mamei sale, întors spre ferestrele întunecate cu zăbrele.

„Francis Hope“ continua şă înainteze, cu pupa în vânt, briza răcoroasă şuierându-i în pânzele întinse.

în biserica Lanoc, vocile cântau tare şi voios găsindu-şi ecoul în căpriorii vechi.

Alături de ele se înălţa sunetul plângător de orgă.

Isuse a1 sufletului meu
Lasă-mă să zbor la pieptul tău,
Pe când apele se rostogolesc,
Pe când furtuna se deslănţuie.
Ascunde-mă,'o! Mântuitorul meu,
Până ce furtuna va trece,
Călăuzeşte-mă în rai
Şi primeşte-mi sufletul.

Janet cânta cu ceilalţi, dar inima ei era departe de sunetul imnului şi de vocile oamenilor de lângă ea, dincolo de capetele plecate şi de lumânările tremurătoare. Nu vedea decât stelele raiului şi luminile unei corăbii pe o mare singuratică.

CAPITOLUL 12.

în lunile ce urmară, Janet încercă să se obişnuiască cu absenţa lui Joseph. La început, se simţi ca şi cum nu-i mai rămăsese nimic în suflet. Se simţea ca moartă, ca şi cum un robot pusese stăpânire pe trupul şi minţea ei pentru a-i continua viaţa pe aceleaşi poteci înguste ca şi mai înainte. Trupul îi era ca o coajă goală, nervii şi simţurile o părăsiseră. Pe dinafară nu se vedea nici o schimbare, în afara capului pe care-l ţinea parcă mai sus; se învăluia într-o mantie de mândrie pentru a-şi ascunde

durerea.

Cu toate declaraţiile şi convingerea că o separare fizică nu ar însemna nimic pentru ea şi pentru Joseph, în interior era sfâşiată

de dorul lui. Oriunde mergea în oraş, i se părea că păşea pe urmele lui. Dealurile şi stâncile răsunau de glasul lui, îl vedea şi în nisipul ud de la poalele stâncilor şi în valurile spumoase ce se spărgeau de mal. Oriunde se afla se trezea căutând vreun semn lăsat de el.

Nopţile erau lungi şi plictisitoare. Janet stătea trează ore în şir, în timp ce Thomas dormea adânc lângă ea şi îşi întorcea capul spre fereastra cu zăbrele şi perdea şi privea steaua albă pe cerul negru şi greu. Şi-ar fi dorit să se avânte prin spaţiu spre corabia de pe apele îndepărtate şi să stea lângă fiul ei iubit şi să vegheze împreună în noapte, pe puntea tăcută. Ştia că gândurile şi sufletul lui erau cu ea, dar aceasta nu era suficient. îşi blestema slăbiciunea ce o făcea să tânjească după el şi după atingerea lui, lupta împotriva ochilor ei ce doreau să-l vadă. Dorea să-i atingă mâinile şi trupul ce făcea parte din al ei, să simtă parfumul familiar al mării, al pământului, şi al soarelui impregnate în hainele lui, să simtă gustul sărat al pielii lui. Dorea toate acestea dar în zadar, căci ei nu-i rămăsese nimic. Se simţea acum doar o umbră de femeie.

Căminul pe care ea îPtlădise pentru el era pustiu şi rece, îi lipsea singurul motiv care îl făcea să existe.

Din când în când, dorul de el o chinuia la fel ca durerea pe care o suferise când îl purtase în pântec, şi atunci pleca de acasă, de la copiii ei şi urca dealul până la ruinele Castelului. Nu scotea nici un sunet, nu-şi manifesta în nici un fel disperarea. Lacrimile refuzau să-i ţâşnească din ochi. Nu făcea decât să stea rezemată cu spatele de zid, cu capul ridicat, cu ochii fixând linia cenuşie unde marea se întâlnea cu cerul. La căsuţa cu iederă mereu apărea câte ceva nou, care în absenţa lui Joseph intra repede în rutina zilnică.

Samuel îşi făcuse un obicei să aştepte la poarta grădinii lui Silast Trehurst, paznicul de coastă, în după amiezele de duminică. Pe la trei şi jumătate fiica acestuia, Posy venea pe potecă şi după ce pălăvrăgeau

un timp, poarta se închidea şi domnişoara Posy urca dealul la braţul lui Samuel.

Credinciosul Herbert îl ajuta pe fratele său în anevoioasa alcătuire a bileţelelor'de dragoste, şi adesea, seara, cei doi

stăteau într-un colţ al salonului cu tocuri, hârtie şi cerneală. Samuel se încrunta amarnic, străduindu-se să scrie frumos, pe când Herbert îl încuraja şi căuta cuvinte în dicţionar.

Mary nu prea se omora după tinerii din Plyn, ea prefera să-şi facă de lucru acasă şi să asculte de dorinţele tatălui şi de ale mamei ei.

într-o *zi,* Philip sosi acasă la cină şi le-anunţă intenţia sa de a se angaja la firma navală „Hogg and William“, din Plyn.

Tatăl său se uită la el uluit.

-Nu vrei să te alături fraţilor tăi pe şantier? întrebă el, buimăcit de hotărârea pe care o luase fiul său.

-Nu. Mulţam, zise Philip liniştit. M-am dus chiar eu şi am vorbit cu domnul Hogg şi vrea să mă angajeze. La început, plata nu va fi prea mare, dar o să câştig mai mult mai târziu, dac-o să fie mulţumit de mine.

-Fir-aş al naibii sa fiu, spuse taică-său, lăsându-se pe spate în scaun. Să te duci tu singur şi să rezolvi totul fără nici un ajutor. în sinea Iui era mândru de independenţa fiului său.

- Ce zici, Janet? se întoarse el spre soţia lui.

-Cred că Philip ştie ce e bine, răspunde Janet. Cred că o să-şi croiască singur drum în viaţă.şi o să obţină sigur ce vrea. Dacă asta o să-l facă fericit sau nu, rămâne de văzut.

Se uită curioasă la mezinul ei cu părul de culoarea nisipului şi cu ochii înguşti şi aşezaţi în fundul capului. Philip se uita în sus la ea şi apoi îşi lăsă privirea în farfurie. Janet era conştientă de existenţa sentimentelor lui contradictorii şi ciudate faţă de ea şi de tot ceea ce iubea ea. Copilul acesta al ei îi plantase în inimă îndoiala şi chiar frica într-o oarecare măsură. Privi, cu nesiguranţă şi groază, în viitorul îndepărtat şi nu-i plăcu deloc ce văzu. Apoi se întoarse din nou în prezent şi îşi dărui în întregime gândurile lui Joseph, aflat departe de ea, pe mare. Se întrebă dacă avea să se întoarcă la timp

pentru ziua ei, în aprilie. Fusese întotdeauna marea lui plăcere să-şi petreacă ziua singur cu ea. Un motiv pentru primul picnic al anului.

Se va întoarce oare Joseph la primăvară în Plyn? Din când în când primea veşti de la el, din marile porturi ale Americii, şi purta întotdeauna scrisorile lui cu ea, căci ele făceau parte din fiinţa ei. Erau scrisori pline de pasiune, respirând dragostea pentru mare şi entuziasmul pentru viaţa pe care o ducea; ele vorbeau despre încercările prin care trecea Joseph, de vremea aspră, despre truda sa neîncetată de dimineaţa până seara şi care abia de îi mai lăsa timp de gândire; îi povestea despre cum se luptase cu furtuna din mijlocul Atlanticului şi cum tovarăşii săi se temuseră că le sosise sfârşitul; el însuşi deşi ud, epuizat, obosit ca un câine, fusese cuprins de o vervă şi un entuziasm pe care nu le mai putea controla; iubea viaţa aspră şi periculoasă pe care şi-o alesese. Cu toate acestea, Janet îi lipsea în fiecare clipă, zi şi noapte. Muncea din greu, spunea el, avântându-se cu ardoare pe tărâmul cunoaşterii pentru a deveni un bun marinar. Căpitanul Collins, îl învăţa câte ceva din arta navigaţiei şi era sigur că nu-i va lua mult timp până să devină prim locţiitor, dar se părea că trebuia să servească patru ani ca mus, conform regulilor Consiliului de Comerţ. Se străduia să-şi păstreze calmul şi răbdarea până atunci. Orice lucru pe care-l privea îi amintea de ea; ar fi vrut să fie împreună, ar fi dat orice să trăiască aceleaşi experienţe unice amândoi. Noaptea privea steaua care i se părea că luceşte deasupra Plyn-ului şi-o ruga să vegheze asupra ei ’şi să o păstreze neschimbată până la întoarcerea lui.

Aşa că, în primele luni ale anului, Janet aşteptă cu nerăbdare să primească vreo scrisoare în care să-i anunţe sosirea lui în aprilie. în cele din urmă primi una, nu era sigur de data întoarcerii, dar în post scriptum adăugase: „E un calendar aici, şi am însemnat cu o cruce roşie data de 10 aprilie' Ceilalţi m-au întrebat de

ce am făcut asta şi le-am spus că atunci o să trebuiască să fiu înapoi în Plyn căci mi-am dat întâlnire cu femeia inimii mele şi că nici furtunile Atlanticului n-or să mă împiedice să-mi ţin făgăduiala“.

Aceasta a fost ultima scrisoare pe care Janet o primise, şi luna martie se apropia de sfârşit. „Francis Hope“ era aşteptat în Plyn de la o zi la alta, şi în fiecare seară Janet urca panta Ia Castel, îşi ducea mâna la ochi căutând în zare o pânză albă ţâşnind în depărtare.

Câteodată, venea şi Lizzie cu ea, sau vreunul din băieţi,

atunci când găseau o clipă liberă şi o dată fu văzut lângă ea şi Thomas, o siluetă mândră şi impunătoare cu o lunetă sub braţ pe care o cumpărase special pentru această ocazie. Şi totuşi, vasul nu se întorcea.

Pe 9 aprilie, Janet urcă până în vârful dealului, cu inima bolnavă de îngrijorare şi aşteptă acolo rezemată de ruine două ceasuri, în timp ce vântul dinspre est îi răvăşea părul şi fusta, iar marea vuia şi se spărgea ameninţător de stânci.

Erau semne clare că o navă sosea dinspre canal şi avea vântul ' în faţă. Aşteptă acolo până ce soarele apuse ca o minge de foc în spatele norilor şi până ce fumul ieşi pe hornuri şi lămpile fură aprinse, iar amurgul se lăsă pe nesimţite peste Plyn acoperind totul în jur.

„Francis Hope“ nu se întoarce. Aşa că Janet plecă; o luă în jos pe panta abruptă în vreme ce câinii alergau prin şanţuri după mâncare, iar copiii se jucau şi ţipau; sătenii stăteau la poartă fără nici o grijă, doar n-aveau nici o problemă.

Prin perdelele de la căsuţa cu iederă se zărea lumină şi fumul vesel se încolăcea din hom. Soţul şi copiii ei o aşteptau cu masa pusă.

Ceasul ticăia pe perete şi totul era ca de obicei. Ea le privi chipurile blânde şi fericite aşezate în jurul focului, pălăvrăgind fără nici o grijă, mulţumite şi indiferente. „Ei sunt ai mei, gândi ea, şi eu le aparţin. Dar inima mea este acolo, departe pe o corabie ce se leagănă pe mare“.

Seara se duse, focul se stinse şi lumânările se topiră de tot. Copiii plecară în camerele lor şi Janet se aşeză lângă Thomas în patul pe care îl împărţeau de aproape douăzeci şi cinci de ani. Se revăzu mireasă, la pieptul Iui şi cu braţele în jurul gâtului său. Acum el avea aproape cincizeci de ani, faţa îi era ridată şi îmbătrânită.

O cuprinse un val de tandreţe pentru el şi îi luă mâna şi o strânse la piept.

El mormăi ceva şi se mişcă greoi, întorcându-i spatele şi respirând zgomotos în somn. Atunci Janet, îi lăsă mâna uşor şi uitându-se la raza de lumină ce pătrundea prin perdea, văzu steaua ei, ce păru să-i lumineze inima; găsi

astfel alinare şi adormi.

Se trezi înainte de a se crăpa de ziuă, tresărind din cauza unui zgomot ce venea dinspre fereastră. Se ridică în capul oaselor şi văzu cum zorii se furişau în odaie. O pietricică rotundă zăcea la picioarele ei.

Intr-o clipă se duse la fereastră, -rezemându-se de pervaz, neluând în seamă aerul rece, arătând ca o fetiţă cu cele două cozi atârnându-i pe spate.

El stătea acolo, în umbra casei, cu mâna pe iedera deasă şi cu faţa ridicată spre fereastră.

- Joseph, şopti ea. Joseph. El o privi o clipă fără un cuvânt, privindu-i lumina ce i se aprinsese în ochi.

- Credeai că o să uit că e ziua ta? întrebă el blând. Nu ţi-am făgăduit că o să mă întorc în Plyn înainte ca soarele să se înalţe peste dealul Polmear, înainte ca razele sale să lumineze turnul bisericii Lanoc? „Francis Hope“ a sosit acum un ceas; ne-am strecurat în portul adormit, odată cu zorii, în timp ce tu încă dormeai.

O tachina râzând şi când ea îşi scutură capul şi-o lacrimă i se ivi în colţul ochilor, Joseph se sprijini de iedera ce urca pe zidul casei şi se căţără până la cornişa ferestrei, unde ea aştepta nemişcată. '

Şi aşa se întoarse Joseph la Janet în primăvara acelui an, aşa cum de altfel făgăduise.

CAPITOLUL 13.

Multe plecări urmară după cea dintâi, dar şi multe întoarceri.

Copilăria lui Joseph rămăsese undeva în urma şi era prea târziu acum pentru a se întoarce din drumul pe care şi-l alesese. Nu că ar fi dorit aceasta, căci i se părea că era făcut pentru viaţa pe mare şi ştia că nici o altă viaţă nu i s-ar fi potrivit atât de bine, dar vedea suferinţa din ochii lui Janet de câte ori pleca de lângă ea, iar la întoarcere umbrele de pe chipul ei îşi aveau propria lor

poveste.

Dacă ar fi putut s-o ia cu el. Dacă se pregătea din toate puterile sale, în curând avea să se înalţe pe cea mai înaltă poziţie şi atunci nimic nu l-ar mai împiedica să-i pună în mână mamei sale brevetul- de căpitan şi să-i ureze bun venit la bordul propriului lor vas.

împărtăşi aceste năzuinţe în timpul scurtelor vacanţe în Plyn; ea îl privea în ochi şi avea încredere în el, ştiind că nimic nu avea să-l oprească.

Vorbeau împreună despre vasul.ce avea să fie construit pentru ea, despre lemnul tare şi de bună calitate adus din pădurile din Truan; Corabia familiei va-purta cu ea norocul lor. Nu sosise încă timpul, dar poate că peste.şase, zece ani, tatăl şi fraţii lui o vor construi, şi atunci Janet va fi sufletul ei, iar Joseph stăpânul ei. între timp, însă şi-o închipuiau, o desenau cu un ciot de creion, îi calculau mărimea, capacitatea de încărcare, velatura şi forma pânzelor. Thomas şi fiii săi aflaseră despre acest plan şi erau plini de încântare la gândul unei corăbii Coombe, sub comanda unul Coombe care le va aduce bogăţie şi faimă. Thomas făcu o miniatură în atelierul său şi o expuse cu mândrie privirii familiei sale. O parte din averea pe care o agonisise Thomas şi care urma să fie împărţită între copiii săi la moartea sa, avea să fie folosită la construirea navei. Acest lucru fu hotărât în mod solemn într-o duminică, în prezenţa lui Janet şi a copiilor, şi Thomas încheie cu o rugăciune mişcătoare către Dumnezeu,.spunând că în viitor, atunci când nu vor mai fi atât de ocupaţi, el şi băieţii lui vor construi nava şi că aceasta va purta numele mamei lor iubite şi al scumpei sale soţii.

în timp ce vorbea le puse în faţă miniatura şi scoţând un briceag scrijeli pe pupă cuvintele: „JANET COOMBE-PLYN“.

Apoi îşi suflă nasul cu putere şi îşi sărută nevasta şi cele două fiice pe amândoi obrajii şi dădu mâna călduros

cu fiii săi.

- Vom munci cât vom putea de bine, spuse el cu vocea plină de emoţie; Samuel, Herbert şi cu mine. Să sperăm că ea va fi prima navă sub comanda lui Joseph, şi fie ca el să o aducă întotdeauna teafără în port. Iar Philip va avea grijă, poate, de interesele noastre la firmă „Hogg şi Williams“. Aşa că fiecare va avea câte o parte din vas; de acum încolo aveau să trăiască numai pentru ziua în care el avea să fie lansat la apă în portul

Plyn, iar această zi nu era numai un vis, ea era o realitate.

Fericiţi şi mulţumiţi, se adunară cu toţii în jurul pianului şi îşi înălţară vocile pentru a-i aduce mulţumiri domnului. •

Mary, se aşeză la pian, cu privirile pironite solemn pe cartea de imnuri din faţa ei, iar în spatele ei se aşeză Thomas, cu mâinile pe umerii fiicei sale mai mici. Lângă el stăteau fiii săi, iar Joseph, cel mai înalt dintre ei, zâmbea peste capetele lor lui Janet, iar ea îi răspundea din priviri. Aşa că existenţa lui „Janet Coombe“ era acum o realitate, deşi copacii nu fuseseră încă tăiaţi din pădurile din Truan şi nu era încă nimic de arătat decât macheta de pe masa din salon.

Astfel anii trecuseră peste Plyn, şi monotonia zilelor nu fu întreruptă de prea multe întâmplări sau schimbări. Samuel se căsători cu fiu moaşa Posy Trehurst, se mutară amândoi într-o căsuţă lângă Casa cu iederă, astfel încât Samuel era aproape de ’ familia lui şi de şantier, unde lucra. Se căsătoriseră în biserica Lanoc, unde avusese loc şi nunta lui Janet şi Thomas; când Janet îşi văzu fiul, chipeş şi serios la altar, lângă mireasa lui, fu cuprinsă de o stare de frenezie, aducându-şi aminte zilele trecute ale tinereţii sale.

Samuel părea Thomas însuşi, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, cu picioarele lungi ce nu stăteau o clipă locului şi cu ochii albaştri rotunzi şi serioşi.

- Janie, o strigă el. Janie acum stătea lângă un bărbat adus de spate, slab, între două vârste, ce îngenunchease în strană şi se uita pe deasupra ochelarilor în cartea de rugăciuni. în locul lui stătea acuma fiul lor, pe care ea îl legănase în braţe. Şi când îl privea pe Samuel printr-o pânză de lacrimi, nu reuşea să-l vadă pe puternicul şi mândrul mire, ci un băieţel plângând, într-o hăinuţă ruptă, care alerga spre ea.

De ce alesese oare Posy tocmai acest imn pentru ziua nunţii ei? în timp ce cânta, Janet zărea pe fereastră

pietrele de mormânt neîngrijite şi iarba încâlcită din cimitir.

Timpul ca un râu zbuciumat
îşi poartă fiii departe;
Ei zboară uitaţi aşa cum visul
Se destramă la ivirea zorilor.

Fără să bage.de seamă ironia cuvintelor, Samuel şi Posy cântau în faţa altarului, cu mâinile împreunate şi cu gândurile pline de speranţă pentru viaţa ce li se aştemea înainte. Erau un cuplu liniştit şi iubitor, ce nu cunoştea cărarea sublimă a pasiunii şi nici adâncurile durerii, şi Janet îi binecuvântă în inima ei.

în anii ce urmară, copiii ei crescură şi ei.

Mary era încă acasă şi nu se gândea la măritiş, în timp ce Herbert, urmând exemplul lui Samuel, se întâlnea cu verişoara lui Posy, Elisie Hoskett. Dar ei nu s-au căsătorit până în 1858, când Herbert împlini douăzeci şi unu de ani.

Philip ocupa acum o poziţie mai înaltă la firma lui „Hogg şi Williams“, era funcţionar. Continua să fie un băiat liniştit şi închis în sine, lucra din greu şi era respectat dacă nu chiar plăcut de către colegii lui. Acum că Joseph era departe de ea, Janet se bucură să aibă un tovarăş care să semene cu el, iar Lizzie era o fată veselă şi inteligentă, dar era prea mică.

între timp, lui Samuel şi Posy li se născură două fetiţe gemene, spre marea mândrie a părinţilor lor şi fură botezate Mary şi Martha. Lui Janet, i se părea foarte ciudat să-şi ţină în braţe primii nepoţi, întrebându-se cum va fi viaţa lor. Se vor schimba oare multe în Plyn când aceste două fetiţe vor fi mari? Vor iubi şi vor suferi mult? Simţea cumva că vieţile lor vor fi senine şi netulburate şi că totul va fi bine.

în părul negru al lui Janet nu apăruse încă nici un fir alb, şi pe faţă nici un rid, dar absenţa lui Joseph îşi lăsase urmele în interior, şi deşi încă nu împlinise cincizeci de ani, simţea o greutate apăsându-i inima, slăbindu-i-o,

storcând-o încetul cu încetul de putere. Era adesea cuprinsă de ameţeală în timp ce urca dealul, aşa că se oprea la marginea drumului, întrebându-se de ce oare îi pulsau tâmplele şi de ce respira greu şi repede. Un doctor, i-ar fi ascultat inima neliniştit şi ar fi dat din cap grav, prescriindu-i vreun medicament care să o calmeze dar care nu ar fi putut s-o vindece; Janet Coombe însă nu avea încredere în doctori şi nu-i iubea, aşa că nu-şi dădea seama că cu fiecare lună devenea din ce în ce mai slabă, iar inima ei din ce în ce mai obosită, astfel încât orice şoc de bucurie sau de tristeţe putea însemna sfârşitul. Singura clipă pentru care mai trăia era

lansarea la apă a corăbiei încă neclădite, care avea să-i poarte numele şi pentru ziua în care Joseph avea să obţină brevetul de căpitan. Zilele pe care el le petrecea în Plyn erau alături de ea, fiecare minut şi fiecare oră, dar cu toate acestea timpul era prea scurt. Servise ca secund pe „Francis Hope“ şi apoi, spre marea sa bucurie, după ce trecuse examenul necesar, fusese recomandat de căpitanul Collins şi devenise căpitanul navei surori „Emily Stevens“. Ziua făgăduită se profila la orizont şi el îi scrise lui Janet scrisori de dragoste pline de entuziasm rugând-o să le spună tatălui şi fraţilor săi că era timpul să înceapă construirea navei. Dar Thomas şi fiii săi erau prea ocupaţi cu comenzile altora dar când va sosi momentul pe care îl visau cu toţii, îşi vor dărui tot timpul navei făgăduinţei, şi vor investi în ea toate eforturile lor şi cel mai bun material cu putinţă.

Următorul care se căsători, fu Herbert, liniştitul, răbdătorul Herbert, şi cu toate că nu îl imită pe fratele său în a-i dărui soţiei sale gemeni, nu-şi pierdu această speranţă şi la moartea sa, la vârsta de optzeci şi trei de ani, era tatăl mândru a cincisprezece copii. Dacă Janet ar mai fi fost în viaţă atunci, şi-ar fi amintit ce-i spusese soţului ei în dimineaţa nunţii: „O să depindă mulţi de noi în anii ce vor urma“. Dar toate acestea aveau să se întâmple mulţi ani mai târziu şi acum Herbert era un tânăr frumos şi mândru de douăzeci şi unu de ani, iar soţia lui avea aceeaşi vârstă ca el.

Acum, când copiii ei îşi aveau propriile lor vieţi şi puteau să aibă singuri grijă de ei, timpul începuse să atâme cu greu asupra lui Janet. Mary era foarte bucuroasă să preia treburile casei şi să aibă grijă de tatăl ei. încât încetul cu încetul, Janet o lăsă pe capabila ei fiică să se ocupe de toate.

Tânjea după Joseph acum mai mult ca oricând, dorea să fie mereu cu el, să nu se mai despartă de el niciodată. Avea aproape cincizeci de ani şi nu văzuse mai nimic din această lume. Spiritul ei sălbatic şi neînfricat îşi cerea

locul cuvenit lângă Joseph-, Ei se născuseră pentru a împărţi pericolul şi bucuria, marea care îl prinsese în mrejele ei şi care îl ţinea bine îşi aruncase vraja şi asupra ei, şi cu toate că era femeie, şi încă una

între două vârste, ea nu visa la un cămin cald şi la un fotoliu moale, confortabil, ci la o punte înaltă şi la un catarg drept, la mări cenuşii vuind sub un cer bătut de vânturi. Acolo, unde cerul şi marea se contopeau şi unde nu era nici urmă de pământ, acolo simţea ea că ar putea să-şi redobândească tinereţea şi vigoarea; dar viaţa fără Joseph, în Plyn, îi mistuia sufletul şi trupul.

De fiecare dată când o părăsea, el lua ceva din sângele ei cu el, singura dorinţă a Iui Joseph era să obţină brevetul de căpitan şi după aceea toate legile din lume nu ar fi reuşit să-l împiedice să o ia cu el.

-Crezi în mine, nu-i aşa? îi spunea el. Ştii că în curând o să ajung sus şi că nimic nu-mi poate sta în cale? îmi închipui ce a simţit tatăl meu când te-a adus în casa pe care o înălţase special pentru tine, dar chiar mândria lui de atunci, nu este nimic, în comparaţie cu ceea ce am să simt eu când o să păşeşti pe puntea vasului meu.

-Joseph, dragostea mea, spuse ea, când va sosi clipa mult râvnită, voi fi ca un pescăruş ce va zbura pe lângă tine...

-Nava va fi a ta, şi drumurile ei vor fi drumurile tale. îi spuse el. Tu vei fi căpitanul, şi eu voi asculta de ordinele tale. Şi atunci nu va mai exista nici o stea căreia să-i urezi noapte bună şi nici carturi singuratice cu luna drept unic tovarăş. Vânturile vor bătea datorită ţie şi marea va râde de fericire când îţj va vedea silueta lângă mine pe punte; părul îţi va flutura pe spate ca un văl, iar stelele din ceruri.se vor simţi umilite de bucuria din ochii tăi.

-Dar Joseph, sunt bătrână, am aproape cincizeci de ani, de ce îmi spui toate astea?

-Tu bătrână? Râse şi o strânse în braţe. Nu o să-ţi spun acum nimic, ci mai târziu, când o să fii pe corabie şi când Plyn-ul va rămâne departe, în urmă, ca un vis uitat; atunci îţi vei aminti ce ai spus despre bătrâneţe, o să vezi.

De ce erau oare atât de legaţi, ea şi băiatul acesta al

ei?JVa şti ea vreodată? Va ajunge ea, vreodată, să înţeleagă pe deplin cauza tuturor lucrurilor. Viaţa era ciudată, amestecâhdu-i pe oameni în mod greşit şi lăşându-i să se mişte singuri, să-şi schimbe locurile cât puteau mai bine. Jo.seph avea acum douăzeci şi nouă de ani. Rar se mai găsea vreo fată în Plyn care să nu fie îndrăgostită de el şi să i-o spună în faţă. El râdea, le iubea şi le părăsea imediat; legăturile sale amoroase erau la fel de numeroase ca şi escapadele sale pe când era băiat. Janet nu făcu nici o încercare ca să-l oprească, ştia că aceste lucruri îi erau necesare ca mâncarea şi ca aerul pe care-l respira. El îi povestea despre aventurile sale în porturi străine, şi ea nu făcea altceva decât să râdă numai, şi îl îndemna să le înveţe şi pe fetele din Plyn ce învăţase el. Fraţii lui erau oameni serioşi, însuraţi, ce ascultau cu uimire poveştile despre apucăturile rele ale lui Joseph, dar lui nu-i păsa prea tare de părerile lor. în ceea ce-i priveşte pe oamenii din Plyn, ei strângeau din buze când auzeau de marinarul Joseph şi îşi încuiau fiicele în odăi după ora nouă. Aceste precauţii, nu erau o piedică pentru băiatul lui Janet, şi'când acesta vedea o fată frumuşică iţindu-se la dânsul îşi croia drum către ea în ciuda tuturor uşilor ferecate din lume. Părinţii răsuflau uşuraţi când Joseph pleca iar pe mare şi nu mai aveau de ce să-şi facă griji. Nu era de nici un folos să vorbească cu mama lui. Ea îi lua apărarea şi nu vedea nimic rău în faptele fiului ei. Odată a oprit-o pe stradă doamna Salt, dar asta a fost pentru prima şi ultima oară când aşa ceva s-a întâmplat.

- Ia ascultă, doamnă Coombe, spuse femeia furioasă, n-am de gând să-l las pe Joe al dumitale să-mi bage fata-n necaz, m-auzi?

- Mda, te aud doamnă Salt, replică Janet, cu bărbia ridicată şi cu mâinile în şolduri;

- Ei bine, dacă băiatul dumitale se plimbă cu fata mea după ce s-a întunecat şi nu mi-o aduce acasă pân’ la unş’pe, înseamnă că nu la lună stau ei să se uite.

- Sper să ai dreptate, doamnă Salt. Căci dacă fata

dumitale iese cu Joe al meu şi nu face decât să se uite la lună, atunci după părerea mea fata aia e o proastă şi nu are nici sare nici piper, îmi cer iertare pentru jocul de cuvinte*.

- Asta-i bună, spuse mama furioasă. Femeie neruşinată ce eşti! Auzi, să-ţi îndemni băiatul să necinstească pe fetiţa mea nevinovată.

- Doamnă Salt, mai bine ai tăcea din gură, râse Janet.

Dacă Lilly a dumitale se duce în pădure cu Joe al meu, socot că nu-i pentru prima dată. Ulciorul ăsta al dumitale a mai fost până acum la apă, ăsta s-o ştii de la mine. La revedere doamnă Salt.

Şi Janet se îndepărta cu capul sus, înfruntând o lume întreagă, asemenea fiului ei.

Nimeni nu reuşea mai bine ca ea atunci când îşi punea în cap să le ţină piept tuturor. Şi mai ştia ea că nu era fată în Plyn care să nu-şi aştepte rândul să sară de gâtul lui Joe. „Să o necinstească“, se gândea ea. „E nevoie de doi pentru jocul ăsta, şi nici nu găseşti o fată care să fi dat de necaz şi să nu ştie despre ce e vorba. Nu poţi să-i opreşti pe tinerii înfometaţi unul după altul, singuri pe deal, pe înserate, aşa cum nu poţi să opreşti pescăruşii, primăvara, să se împerecheze la Lanny Wheat Cove“. Aşa cugeta Janet Coombe din Plyn, Cornwall în anul 1860. Ştia că firea omenească este mai tare decât concepţiile, şi că nici un jurământ din lume nu-l putea împiedica pe un bărbat, atunci când ieşea cu o fată. Lucrurile acestea erau la fel de simple şi de fireşti pentru ea cum erau pentru vitele şi oile de pe câmp. Era ceva ce înghiţea tot, o putere căreia nu-i puteai scăpa.

Când Janet se uită Ia Joe, şi-i văzu obrajii îmbujoraţi, bucla umedă care-i cădea în ochi, şi strălucirea jucăuşă din priviri, îşi aminti de o seară din trecut, într-o barcă din Plymouth, când ţărmul se zărea neclar în depărtare, şi când marea şi cerul se zbuciumau sălbatic; ea stătea la

* * referire la faptul că salt în engleză înseamnă sare.

proră cu Thomas, bărbatul ei, • care-i murmura tăcut Ia ureche numele. îşi aminti atingerea mâinii lui şi cum ea se întorsese spre el pe puntea legănată de ape în timp ce în urechi îi răsunau cântecul vântului şi al apei, iar ea îl lăsase să o iubească.

De aceea îi era Joseph atât de apropiat, căci sângele care alergase prin vinele ei în noaptea aceea, acum era al lui, şi avea să treacă în copiii lui, şi în copiii copiilor lui.

„Eu o să mor, gândi Janet, la fel şi Joseph. Dar datorită frumuseţii unei nopţi pe mare sângele nostru nu se va irosi. O parte din noi va respira acelaşi aer pe care l-am respirat noi şi. va păşi pe unde am păşit noi”.

CAPITOLUL 14.

în sfârşit, corabia avea să fie construită. Visul avea să fie realizat. Miniatura aşezată cu atâta mândrie pe căminul din salon avea să se mărească, să capete o formă pe şantier, şi în locul unei jucării avea să fie o corabie adevărată, construită pentru mările zbuciumate şi furtunile îngrozitoare, făcută să poarte în grija sa mărfuri şi vieţi omeneşti. Joseph era acasă, iar Janet era alături de el, când a fost adusă prima încărcătură de cherestea pe râu în jos, din pădurile din Truan. Fuseseră copaci uriaşi, ale căror trunchiuri ţinuseră piept furtunilor secole întregi şi ale căror ramuri se legănaseră în vânt, înainte ca tatăl lui Janet să se fi născut.

Fraţii Coombe luară barca cea mare de pe şantier şi-şi aleseră cheresteaua de care aveau nevoie, apoi coborâră din nou pe râu până în port cu buştenii remorcaţi.

Construirea corăbiei dură doi ani, şi Thomas şi cei doi fii ai săi, Samuel şi Herbert munciră cât putură ei mai bine. în fiecare zi, răsunau ciocanele lor în urechile lui Janet care-şi petrecea acum mai tot timpul în casă.

Copiii ei crescuseră şi se căsătoriseră. Lizzie, fiica ei cea mai mică.avea acum douăzeci de ani şi avea să se gândească şi ea probabil curând la căsătorie.

Samuel şi Herbert îşi aveau familiile lor. Philip, care deşi avea numai douăzeci şi trei de ani, devenise funcţionar adjunct la firma la care lucra şi încă nu se însurase. Mary rămăsese acasă. Dar crescuseră cu toţii, aveau propria lor viaţă iar ea trecuse de cincizeci de ani.

Acum nu mai trăia decât ca să vadă corabia la apă, şi pe Joseph, stăpânul ei. Anii trecuseră ca şi cum nici n-ar fi fost, şi ea avea să stea în sfârşit pe punte, lângă Joseph.

Nu trecu o zi în aceşti doi ani în care ea să nu viziteze şantierul şi să nu urmărească cum înainta construcţia corăbiei, încetul cu încetul aceasta lua formă, la început nefiind decât un biet schelet, modelat pas,cu pas.

/

Avea să fie o caravelă, cu pupa pătrată şi lungă de nouăzeci şi şapte de picioare[†]. Lărgimea ei era de douăzeci şi două de picioare, iar adâncimea puţin mai mare de doisprezece picioare. Thomas şi fiii săi socoteau că, atunci când va fi gata, avea să cântărească cu totul aproape o sută şaizeci de tone. Corabia urma să fie echipată ca o goeletă cu două catarge. A fost o adevărată sărbătoare când, în sfârşit, terminară structura corăbiei şi aceasta se înălţa mândră şi aştepta să fie pus bordajul. Toţi oamenii de pe şantier munceau acum, şi oraşul răsuna de zgomotul neîncetat al ciocanelor în timp ce băteau cuiele în scândurile groase.

Janet stătea şi-i privea cu zâmbetul pe buze, şi cu o mână în şold; o siluetă înaltă, mlădioasă, în pofida celor cincizeci de ani ai ei. Dacă vreunul din oameni Jăsa din mână-uneltele, glasul ei se auzea:

- Te-a făcut maică-ta aşa de pomană, băiete, de oboseşti aşa de repede? Şi flăcăul privea în sus ruşinat şi întâlnindu-i privirea neclintită. Nimic nu-i rezista şi nimeni nu încerca de fapt, căci avea un fel al ei de a se purta căruia îţi era imposibil să i te împotriveşti.

Totuşi nimeni, nici măcar ea nu ştia că inima îi slăbea pe zi , ce trecea. în timp ce corabia care avea să-i poarte numele căpăta formă şi putere, trupul lui Janet slăbea şi pulsul i se micşora.

Cu greu mai putea acum .să urce dealul până în vârf fără să î se facă rău, fără ca în faţa ochilor să nu-i danseze umbre negre şi ciudate. Ea nu-şi dădea seama de nimic, credea că e doar schimbarea firească în viaţa ei, căci trecuse de cincizeci de ani.

Nu avea să mai dureze mult până ce corabia avea să fie lansată la apă şi până ce Joseph avea să-i fie stăpân.

Când acesta se întoarse, în primăvara lui 1863, tresări şocat de schimbarea pe care numai el o putea percepe. Nu avea fire albe în păr, nu avea riduri pe faţă, vedea însă slăbiciune gene-

---

† picior = 30,5 cm

rală, ca şi cum puterile o părăsiseră; pielea albă îi era întinsă peste oasele feţei şi vene albastre se zăreau clar la tâmple. Era speriat şi nu ştia ce să facă. îşi izgonea din minte, ca pe un coşmar îngrozitor, gândul că ar putea-o pierde şi de aceea o istovea în mod necugetat'cu dragostea lui, nelăsând-o singură nici o clipă; de aceea marea fericire o dobora încă şi mai repede. În loc să o liniştească şi să o aline, prezenţa lui avea asupra ei efectul unui drog ce întăreşte pentru o clipă, creând impresia de vigoare reînnoită şi de putere, dar care te lasă şi mai slab decât înainte.

Şi ea se dăruia iubirii lui Joseph cu fiecare părticică de trup şi suflet ce-i mai rămăsese. Iar el o înconjură cu dragostea şi cu devotamentul lui, până ce se ameţi şi obosi; era o iubire prea puternică pentru ea, dar ajunsese să nu mai poată trăi fără ea. Joseph avea să rămână în Plyn ceva mai ¡mult timp de data aceasta, până ce avea să treacă probele în Plymouth, după care spera să preia comanda noii nave ce avea să fie lansată la apă în vara aceea. încordarea acestor săptămâni, era mai mult decât putea îndura Janet, şi când Joseph plecă la Plymouth, ea aşteptă cu înfrigurare întoarcerea. Zilele trecură într-o agonie tăcută până la aflarea rezultatului.

în cele din urmă, într-o dimineaţă sosi un document impunător şi Joseph se duse imediat la Janet, ca să-l poată citi împreună. Desfăcută hârtia, tare, pe care se zărea sigiliul roşu al Consiliului de Comerţ. „întrucât ni s-a adus la cunoştinţă că aţi fost găsit apt pentru a îndeplini îndatoririle de Căpitan în Marina Comercială, vă acordăm în conformitate cu Legea Marinei Comerciale din 1854, acest Certificat de Competenţă. Acordat prin hotărârea Consiliului de Comerţ, 9 august 1863“.

Janet îşi întinse braţele spre el cu un strigăt: reuşise. Joseph, fiul ei, care nu avea încă douăzeci şi nouă de ani, era Căpitan în Marina Comercială şi egalul unor bărbaţi mai în vârstă ca el, cum era Căpitanul Collins. în ziua aceea fu sărbătoare mare la casa cu iederă. Janet stătea

în capul mesei’ cu Joseph la dreapta ei, şi în.jurul lor se adunaseră fiii şi fiicele ei, nepoţii ei, cele două fiice ale lui Samuel şi fiul lui, şi băieţelul lui Herbert. Următorul eveniment avea să fie lansarea corăbiei. Profitând

pentru un moment de absenţa lui Janet, Thomas şi fiii săi printre care şi Joseph, avură o discuţie succintă asupra corăbiei şi hotărâră asupra ultimelor detalii.

Căzură de acord ca galionul să semene cu Janet, dar se părea că nimeni din Plyn nu era atât de îndemânatic pentru a duce la bun sfârşit această sarcină. Aşa că un sculptor renumit din Bristol a fost rugat să sculpteze galionul şi i se trimise un portret al lui Janet din tinereţe.

Tatăl şi fiii săi se bucurau în taină că Janet nu avea să afle nimic despre aceasta până Ia lansare, când chipul ei avea să fie înălţat pe corabie, cu o seară înainte de marele eveniment.

Veniseră şi ultimile săptămâni din august şi în corabie fură bătute ultimile cuie. Punţile erau fixate şi carena vopsită. Catargele aveau să-i fie puse când avea să fie lansată la apă şi apoi urma să fie echipată şi pregătită să pornească pe mare.

„Janet Coombe“ era gata să fie lansată la apă. Cei doi ani de aşteptare luaseră sfârşit, pe când vasul mare şi negru zăcea pe şantier, aşteptând parcă evenimentul, lemnul ei părea să tânjească după prima îmbrăţişare a mării pe care nu avea să o mai părăsească niciodată.

Lansarea fu hotărâtă pentru seara zilei de întâi septembrie, înainte de apusul soarelui, în plin flux. Oraşul întreg era cuprins de febra evenimentului, deoarece lansarea unei noi corăbii însemna pentru toţi un fel de sărbătoare; în plus corabia avea să poarte chiar numele familiei Coombe.

În seara de dinainte, într-o duminică, toată familia se adunase în salon. Era o vreme călduroasă şi. Janet, cumplit de obosită din cauza pregătirilor abia reuşind să-şi dea seama că a doua zi avea să fie ziua mult aşteptată, stătea pe scaun în faţa ferestrei deschise, în timp ce aerul răcoros îi mângâia obrajii. Dacă ar fi fost în stare, ar fi urcat dealul până la ruine, dar era prea istovită. Stătea pe scaun, privind în jos, spre port şi-şi

lăsa gândurile să-i rătăcească în voie.

I se părea că aceasta era clipa pe care o aşteptase toată viaţa. Poate doar alte două clipe, erau pe măsura acesteia. Noaptea – petrecută în barcă; în Plymouth, şi dimineaţa în care îl ţinuse pentru prima oară în braţe pe Joseph. Dar mâine, corabia construită datorită ei, va răspunde chemării apelor, iar ea va păşi pe punte şi-i ■va da binecuvântarea. Viaţa ei nu va mai însemna nimic în comparaţie cu frumuseţea acelei clipe. înserarea se lăsa încet peste Plyn, peste oraşul, liniştit şi peste portul adormit. în spate, învăluite în umbre, se zăreau dealurile şi văile pe care le iubea atât de mult. O învăluia o senzaţie de pace şi mulţumire şi se simţi cuprinsă de dragoste pentru toate locurile, toţi oamenii, pentru Thomas, soţul ei, pentru copiii ei, şi mai presus de toate pentru Joseph.

Din salon răzbăteau până la ea sunetele pianului. Familia se strânsese în jurul lui Mary aşa cum făcea de mulţi ani, pentru imnul de duminică. în timp ce se lăsa noaptea şi stele străluceau pe faţa ridicată spre cer a lui Janet, copiii ei îşi înălţau glasurile spre Dumnezeu. „Rămâi cu mine! seara se lasă repede, întunericul se măreşte; rămâi Doamne cu mine! Când nimeni nu mă poate ajuta şi alina. Ajutor al celor neajutoraţi; rămâi cu mine.- Viaţa mea se apropie încet de sfârşit. Bucuriile ei dispar, gloria ei se duce, în jur nu văd decât schimbare şi ruină; O, Tu ce niciodată nu te schimbi, rămâi cu mine!"

Pe când Janet asculta, deasupra tuturor răsuna vocea dulce şi limpede a lui Joseph.

- Rămâi cu mine.

Mai era puţin până la apusul soarelui, fluxul ajunsese la maxim. Lumina roşie a cerului scânteia deasupra caselor şi, strălucirea soarelui stăruia încă în apă. Tot oraşul se adunase pe chei ca să privească lansarea corăbiei la apă. Şantierul era împodobit cu steaguri şi plin de lume. Fusese adus un scaun pentru Janet şi ea se aşeză în el, cu mâna pe braţul lui Joseph. Ochii îi erau pironiţi pe galeonul. corăbiei. Era chiar ea, Janet, Janet cu părul şi cu ochii negri, cu bărbia hotărâtă, îmbrăcată

în alb cu mâna la piept.

Când o văzu pentru prima oară, inima îi zvâcni în piept şi trupul i se cutremură. Era chiar ea, era ea căreia i se îndeplinea visul aici, la prora corăbiei care-i purta numele. Uită totul, în afară de faptul că îi sosise clipa în.care va fi una cu corabia, una cu marea, pe vecie. O ceaţă i se lăsa peste ochi. Nu mai vedea nimic, nu-i vedea pe oamenii din jurul ei, nu vedea decât corabia la marginea debarcaderului aşteptându-i salutul.

Nu auzi aclamaţiile; în urechi îi răsunau numai chemarea vântului şi strigătul valurilor. Soarele sclipi pentru o clipă dincolo de dealuri, ca o minge de foc. Un strigăt se înălţă dinspre mulţime: „lat-o! A pornit!" Portul răsuna de strigătele lor şi de zgomotul făcut de corabie când lovi apa. în clipa aceea, un fior trecu prin trupul lui Janet şi ea îşi deschise braţele. Ochii i se – umplură de o strălucire dumnezeiască, asemenea luminii unei stele şi sufletul îi trecu în corabia care parcă respira vie. Janet Coombe murise.

CARTEA A DOUA

JOSEPH COOMBE

(1863-1900)

O, nu mi-a fost nici noaptea de stele luminată, Nici zorii să-şi reverse lumma pe pământ. Căci strălucirea vieţii şi bucuria toată Tu mi le-ai dus cu tine în umedul pământ.

E. BRONTE

CAPITOLUL 1.

După moartea lui Janet, Thomas se apropie din ce în ce mai mult de fiica cea mare sperând că ea va putea să-I aline, şi să aibă grijă de el. Ea îl ajuta cum se pricepea, cu priviri duioase şi cuvinte mângâietoare şi încetul cu încetul credinţa îi reveni şi iubirea pentru fiica lui mai mare crescu. Samuel şi Herbert erau stăpâni absoluţi pe şantier; familiile li se măreau şi cum locuiau în case separate, nu aveau timp să-şi manifeste durerea pierderii unui părinte.

Philip plecă de acasă şi se mută cu chirie în centru, în apropierea firmei la care lucra. Aici era cât se poate de liber şi nu-l deranja nici una din numeroasele sale rude. Lizzie, resimţise durerea despărţirii bruşte de mama ei şi un timp sănătatea i se şubrezi, dar odată cu convalescenţa îşi făcu apariţia în mica ei lume un anume Nicholas Stevens. Acest om cumsecade, care era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă ca ea şi era fermier în Truan, o ajută să se însănătoşească şi astfel, cu toate că îşi pierduse mama, avea să găsească un soţ devotat şi credincios.

Joseph era altfel. Fraţii şi surorile sale puteau să trăiască fără mamă şi tatăl său fără soţie; dar odată cu dispariţia lui Janet pierise şi ceva din nemurirea lui Joseph. De acum înainte trebuia să păşească prin viaţă ştiind că nu exista nimic pentru care să trăiască şi că oriunde ar fi mers şi în orice tovărăşie s-ar fi aflat, avea să fie întotdeauna singur. Dragostea cea binecuvântată, singura lui salvare se stinsese.

În primele săptămâni după moartea mamei sale, Joseph munci din greu, neîngăduindu-şi nici o clipă de odihnă.

Erau multe de făcut. Corabia tocmai fusese lansată la apă şi mai erau încă multe formalităţi de îndeplinit pe care Joseph, viitorul stăpân al corăbiei, le lua asupra sa. Corabia nu era gata

de plecare şi mai erau încă vreo patru luni până când aceasta avea să fie terminată şi echipată. De toate acestea se ocupau Samuel şi Herbert, Thomas Coombe fiind prea copleşit de „ durere ca să-i ajute; Joseph le dădea cu plăcere o mână de ajutor, sugerându-le pe ici pe colo câte o îmbunătăţire la care îl îndreptăţea experienţa lui pe mare.

Când Janet fu înmormântată într-o după amiază caldă, de septembrie, soarele străluceam ferestrele bisericii şi iarba înaltă se unduia uşor de vântul ce bătea dinspre vest. în aer nu era nici un pic de tristeţe. O mierlă cânta vesel pe o ramură din vârful ulmului şi de pe câmp, din depărtare, se auzeau ţipetele fericite ale şcolarilor care se jucau. Bărbaţii lucrau ca de obicei pe dig; o corabie încărcată cu caolin ieşi din port, îndreptându-se spre tărâmuri îndepărtate. Oamenii se mişcau încolo şi încoace ca nişte musculiţe pe chei; fumul se ridica din hornuri şi dincolo de intrarea în port se zăreau câţiva pescari împrăştiaţi în bărcuţele lor, încercând să pescuiască scrumbii.

De acum încolo, Janet Coombe avea să fie un nume micuţ pe o piatră de mormânt încă cenuşie, până când vânturile şi ploaia o vor întuneca; acoperite de muşchi şi de rădăcinile încâlcite ale iederei, literele vor pieri şi ea va fi uitată ca frunzele uscate ale verii trecute şi ca zăpada topită a unei iemi duse.

Familia stătea lângă mormântul deschis, Thomas fiind sprijinit de Samuel şi Mary, în timp ce ceilalţi plângeau lângă el.

Joseph îi privea cu ochii uscaţi şi tăcuţi. Vedea

veşmintele albe ale preotului fluturând în vânt; privea cenll de unde norii cenuşii dispăreau, auzea glasurile nerăbdătoare ale băieţilor ce se jucau pe câmp în apropiere.

Din ţărână a venit, în ţărână s-a întors. Atunci viaţa nu avea nici un rost – ea era numai o clipă între naştere şi moarte, o mişcare pe suprafaţa apei, şi apoi linişte. Janet iubise şi suferise, cunoscuse/rumuseţea şi durerea, şi acum se sfârşise îngropată în pământul nepăsător; nu mai era decât o aglomerare de litere nedesluşite, pe o piatră funerară.

Joseph privea ţărâna care cădea pe sicriul ei, pietre şi pământ la un loc ascunzându-l vederii sale, apoi totul fu acoperit cu covoare de flori strălucitoare de toamnă.

Pe când mica adunare se împrăştia,Joseph îşi dădu capul pe spate şi râse. Câţiva se întoarseră să se uite la silueta lui singuratică, aplecată peste mormântul mamei sale.

Numai când „Janet Coombe" pomi în primul ei drum pe mare se consolă şi Joseph puţin.

Pustiirea şi mâhnirea din suflet rămăseseră în urmă, asemeni unui vis, căci aici se întindea, liniştită şi singură, marea, şi dragostea pentru ea îi alergase prin vine înainte de a se fi născut. Marea însemna pericol, multă frumuseţe şi necunoscut; aici, poate când vânturile aveau să bată şi marea învolburată să-l împingă înainte, avea să se reverse pentru o clipă asupra lui uitarea şi odată cu ea pofta de a trăi din nou. Corabia purta numele ei, era visul vieţii ei; o plănuiseră împreună ca o poartă de evadare spre libertatea eternă. Acum Janet era moartă. Corabia era vie, croindu-şi drumul pe suprafaţa apei ca un pescăruş ne-păsător, şi Plyn nu mai era decât o linie întunecată, departe, în urmă. Janet era moartă… Acum ar fi putut fi lângă el, păşind pe puntea înclinată, înălţându-şi capul ca să privească pânzele umflate de vânt, ascultând sărutul stropilor de apă, pe când corabia tăia marea vijelios.

Janet zăcea însă în cimitirul Lanoc. Nu mai putea să vadă, nu mai putea să atingă, nu mai putea să simtă; toate făgăduielile ei se împrăştiară în vânt.

„Nu te voi părăsi niciodată" ea spusese oare aceste cuvinte? Dacă exista vreun adevăr în frumuseţe şi vreo putere în dragoste, nu ar fi ea aici, lângă el, şoptindu-i la ureche, strângându-i mâinile cu degete nevăzute? Era singur, în afară de omul de cart şi de cel de la timonă.

Deci, Janet se înşelase; nu exista nici o putere mai mare ca moartea; şi supravieţuirea era un alt adevăr în mersul general al lucrurilor, un basm pentru copiii speriaţi, care nu au învăţat să păşească în întuneric. Deci era singur, nu avea decât vasul care să-i

amintească de ea. De dragul amintirii ei binecuvântate Joseph plecase pe mare, decis să uite...

Joseph privi în jurul său, apoi în sus, la cerul pe care străluceau reci şi grave stelele apoi privi apa întunecată; schimbă două vorbe cu timonierul, se duse jos în cabină,’ unde îl aştepta cina pe masă. I se alătură şi secundul şi după un timp, după ce mâncară şi băură, Joseph se culcă. Peste tot domnea tăcerea. Oamenii de cart de pe punte nu-şi vorbeau unul altuia, fiecare fiind absorbit de propriile lui gânduri. Timonierul privea busola, iar secundul păşea în sus şi-n jos pe lângă el, în timp ce scăpărările pipei sale se pierdeau în întuneric.

Neştiut de nimeni, în afară de cer şi mare, cu picăturile ce-i sărutau ochii şi cu vântul ce i se juca în plete, chipul lui Janet Coombe îşi zâmbea sieşi în întuneric.

CAPITOLUL 2.

Prima călătorie a vasului, „Janet Coombe“ a durat câteva luni. A pornit întâi către Newfoundland din St. John încărcată cu lut de porţelan din Plyn şi de acolo a mers mai departe spre Mediterana cu peşte – o încărcătură foarte importantă în acea perioadă a anului când locuitorii catolici ai acestor porturi sudice se pregăteau pentru Postul Mare. Apoi s-a încărcat cu fructe şi a pornit spre Londra într-o cursă vitejească alături de goelete, brigantine şi alte ambarcaţiuni, toate dornice să livreze primele încărcături perisabile. Cea dintâi care a ajuns acasă a fost „Janet Coombe“ care a dat semnalul pentru pilot cu două mile înainte de Gravesend, în vreme ce rivalele ei încă mai erau cale de jumătate de zi înapoi pe Canal.

De la Londra a luat-o în viteză spre Newcastle, echilibrată de balast, unde a fost încărcată cu cărbune pentru Madeira; apoi către St. Michaels pentru fructe

şi înapoi la Londra, de unde a traversat Marea Nordului spre Hamburg. Trecuse aproape un an de când a plecat din portul Plyn, dar acum pentru Joseph timpul însemna prea puţin.

Nu-şi putea găsi liniştea nici chiar pe puntea propriului său vas, de ale cărei capacităţi şi viteză era mândru pe bună dreptate. Şi călătorea dintr-un port în altul frământat doar de o singură dorinţă: să scape de umbrele singurătăţii care-l bântuiau în clipele sale de linişte.

Pe când se afla la Huli a primit o scrisoare de la Samuel.

Plyn, 13 noiembrie 1864

„Dragă frate,

Aşa cum m-ai rugat, îţi trimit bucuros câteva rânduri ca să te înştiinţez că ieri ne-am întâlnit atât cu domni cât şi cu doamne, peste măsură de încântaţi de succesul tău şi al vasului, precum şi de realizările primului tău an de muncă. Cu toţii ţi-au dorit din inimă ca şi în viitor să-ţi zâmbească aceeaşi soartă norocoasă. Mai adaug doar că despre tine şi despre navă se spun numai lucruri bune şi ştiu că vei face tot posibilul să fie mereu aşa. „Francis Hope“ aşteaptă noi comenzi la Falmouth şi probabil că va fi trimisă la Hamburg, iar dacă totul va merge bine, veţi fi acolo împreună.

Noi suntem toţi bine, sănătoşi şi sperăm că vei primi în curând alte comenzi. îţi dorim o călătorie prosperă şi fără zăbavă şi-ţi trimitem toată dragostea noastră.

Cu afecţiune, fratele tău Samuel“

Joseph a zâmbit pe când împăturea scrisoarea şi a

pus-o deoparte. Şi-a închipuit cum sunt cu toţii la Plyn, sobri şi neschimbaţi, prinşi în munca lor de zi cu zi, fără prea multe griji şi neştiutori de suferinţa care-l apăsa tot timpul, ori de ispita chinuitoare de a se lăsa duşi de aventură.

Parcă îi vedea adunându-se la casa cu iederă în serile de duminică şi acompaniaţi de Mary la armoniu, înălţând imnuri de slavă către un Dumnezeu care no exista. Nu-şi dădea seama dacă în străfundul cugetului său îi era milă de ei, sau dacă îi invidia.

Viaţa lor era plină de siguranţă şi bine orientată, orientare pe care el n-avea s-o cunoască niciodată. Dar ei, în schimb, nu ştiau nimic despre capacitatea de ridicare a unui vapor, despre ţipătul rafalelor sfâşiind velatura sau despre forţa unei mări răscolite de furtună care ar putea arunca umanitatea în ghearele distrugerii.

Aşa că Joseph băgă scrisoarea în buzunar şi se îmbarcă spre Hamburg, unde vin oameni din toate colţurile lumii, unde cei mai bogaţi negustori stau cot la cot cu cei mai jerpeliţi fugari şi unde aventura te cheamă de peste catargele înalte ale vapoarelor aglomerate ca apoi să se piardă în casele funeste ale docurilor.

Nu cunoştea nici o emoţie mai vie ca cea simţită la intrarea într-un port străin. La început se profila o linie de coastă necunoscută, urma semnalul pilotului care venea să preia comanda şi intrarea într-un râu larg care ducea spre port. Pe timp de noapte se desluşeau cu greu contururile altor vase ancorate, se auzeau voci pătrunzătoare de oameni chemându-se pe diferite limbi, apoi izbucnirea luminilor orbitoare, pulsul mulţimii, siluetele, clădirilor înalte pe fundalul cerului. Era o învălmăşeală de picioare în întuneric, un strigăt ascuţit al pilotului şi hurmuzul lanţului greoi. „Janet Coombe“ era ancorată în ape necunoscute.

Când lucrările şi-au reluat cursul normal, Joseph se

uită în jur lăsându-şi privirea furată de luminile provocatoare care-l chemau îndemnându-l să părăsească puntea. Pericolul şi aventura pluteau în aer, sub acele clădiri sălăşluia durere şi sărăcie, dragoste şi moarte.

Joseph îşi lăsă capul pe spate şi trase în piept aerul cu mirosuri amestecate de vapoare, catran şi apă de mare, toate împreună cu duhorile de tutun, băutură şi mâncare, iar, pe deasupra, mai era şi mireasma înţepătoare a femeilor.

Aşadar, Joseph contemplă Hamburg-ul pentru întâia oară, pe când figura sculptată la provă a lui Janet Coombe privea de sus peste apele liniştite spre oraş.

N-a stat mai mult de o lună la Hamburg. A explorat cât a putut din el, între vizitele la agent şi aranjamentele pentru noua încărcătură. întotdeauna, cel mai mult îl interesau docurile. îi plăcea să se piardă prin mulţime, să prindă câteva cuvinte ici, colo din limba lor şi să bea cu ei în atmosfera îmbâcsită a ' cafenelelor supraîncălzite.

Acolo nu era nevoie de fraze căutate, căci oamenii erau uniţi de o înţelegere comună a aceluiaşi subiect de discuţie,>o singură căutare i-a adus laolaltă. Şi femeile, întotdeauna femeile.

Un zâmbet, o clătinare a capului, un gest, clinchetul monezilor, asta era legătura dintre ei, în vreme ce privirile lor neliniştite căutau prin aglomeraţie şi picioarele fără astâmpăr băteau ritmul scârţâit al melodiei cântate de violonist. în ultima sa noapte la Hamburg, căci a doua zi urmau să plece spre Dublin, Joseph ieşi din biroul agentului şi se îndreptă către partea docului unde se afla „Janet Coombe“. Pilotul se îmbarca la orele şase şi urmau alte ore lungi pe mare. Cel mai bun lucru de făcut era să meargă chiar atunci pe vas şi să mai apuce câteva clipe preţioase de somn.

Dar Joseph, nu găsea prea odihnitor somnul şi nu-i păsa de îndemnurile raţiunii. Aici în Hamburg, luminile scânteiau prin uşile deschise ale cafenelelor, siluete întunecate se iţeau pe la colţuri de stradă şi chiar lângă el o femeie murmura ceva ştergându-se cu fusta de el. La picioarele lui se întindeau şi vapoarele liniştite legate de ţărm cu otgoane. în seara asta parcă plutea în aer cheia unui secret ascuns. Aşadar, Joseph zâmbi fără să se mai gândească şi dispăru-de-a lungul străzilor luminate în căutarea aventurii, a inevitabilei aventuri care nu-i altceva decât un moment de imensă plăcere, care-ţi taie respiraţia şi te intoxică totodată, dar atât de neschimbat, acelaşi dintotdeauna.

Joseph stătu lângă mulţimea adunată la uşa unei cafenele privind oamenii dinăuntru. într-un colţ al camerei era o scenă micuţă unde dansa o negresă, iar pe lângă pereţi stăteau înghesuite mese ocupate. Spaţiul din mijloc era pentru dans, dar pe moment era ticsit de femei ce treceau ostentativ ca într-o paradă de circ. Joseph îşi făcu loc şi se aşeză la o masă în timp ce un chelnerii aştepta ordinele abia ţinându-se din pricina îmbulzelii, îşi bău îngândurat berea căutând cu ochii spre femeile din mijlocul sălii. Doi portughezi stăteau la masa de-alături. Unul cu faţa albicioasă, ca un aluat, ochii bulbucaţi şi cu un smoc de barbă

murdar. A mormăit euforic către celălalt strângându-şi paharul cu mâini prăfuite şi nesigure. în timp ce-şi bău berea Joseph îl privi cu dezgust.

Negresa îşi termină numărul. Au urmat câteva strigăte răzleţe şi aplauze slabe, apoi bărbaţii s-au săltat de la mese, luptându-se să ajungă la grupul de femei din centru. Muzica a izbucnit de la

orchestra din colţ şi dansul a-nceput. Cupluri se-mpingeau unele într-altele fără să-şi vadă urâţenia, feţele unsuroase sau zâmbetele forţate şi goale. Bărbaţii ştiau doar că dincolo de fustele lungi şi de jupoanele încâlcite era 0 femeie. Nimic altceva nu-i interesa.

Joseph împinse paharul deoparte, chipul unei fete era îndreptat spre el peste umărul unui bărbat. O fată cu părul şi ochii de culoare închisă şi cu un nas câm, provocator. Dansa bine, iar Joseph putu să-i vadă liniile corpului. Deodată ea îşi scutură umerii hohotind şi spuse ceva pe nemţeşte unei femei care trecea. Pentru o fracţiune de secundă îi trezi amintirea cuiva era ca o dezvăluire a unui mister invizibil, însă doar pentru o clipă. Observă corsajul strâns, conturat peste pieptul ei.

Atunci ştiu că o dorea. Fata veni cu însoţitorul ei către masa din dreptul lui şi putu să vadă că acesta era chiar portughezul acela dezgustător.

Joseph se ridică şi puse mâna pe ea. N-avea importanţă dacă luminile jucau deasupra lui ori dacă duşumeaua i se legăna sub picioare ca o punte. Portughezul strigă o înjurătură şi scoase un cuţit. Joseph îi trase un pumn în faţă râzând. Portughezul se prăbuşi la picioarele lui cu faţa plină de sânge.

- Haide! urlă Joseph. Doar atâta poţi? Vroia să se bată, să apuce mesele şi scaunele şi să le azvârle în capătul celălalt al încăperii, să cotonogească toţi bărbaţii şi să-i calce în picioare. Atunci fata puse mâna pe braţul lui râzând. Oamenii îl împresurară ameninţători. Joseph se eliberă făcându-şi loc să iasă afară, iar fata l-a urmat supusă ca un câine. Se opri în stradă şi o privi insistent.

Se făcuse 5 dimineaţa. Fata aprinse o lampă'cu gaz care fâşâi uşor şi aruncă o lumină palidă prin încăperea întunecată. Se reflectă pe covor, pe fereastra murdară şi pe chipul ei în timp ce păşea apăsat prin cameră.,Turnă apă într-un lighean pe când Joseph

stătea pe marginea unui scaun cu capul în mâini. El întinse mâna după haină şi bâjbâi în buzunar de unde-şi luă pipa, săculeţul de tutun şi un pumn de mărunţiş. Puse banii grămadă pe poliţă, lângă fotografia unui copil. Fata era întoarsă cu spatele la el şi nu desluşea decât o siluetă încovoiată, acoperită cu corsete inflexibile şi neplăcute la vedere, trăgându-şi o pereche de ciorapi lungi. Aprinse pipa şi se îndreptă către uşă.

Dibuind drumul în jos pe scara înnegrită de fum, deschise uşa • de-afară şi ieşi în stradă.

Joseph simţi cum îl încearcă dorul de Plyn. îi era dor să privească apele portului liniştite, căsuţele adunate pe deal şi rotocoalele de fum albăstrui ieşind din coşurile lor îndoite. Ar fi vrut să simtă sub picioare pietrele de pavaj ale vechiului debarcader, unde năvoadele erau întinse la uscat ji pescarii în jerseuri albastre se sprijineau de zidul portului. îi era dor de zgomotul valurilor spărgându-se de stâncile de sub ruinele Castelului şi de foşnetul copacilor din pădurile din Truan, de tropotul turmelor de oi şi de vite în câmpurile liniştite, sau de câte un iepure stârnit, alergând prin tufişurile înalte care mărgineau potecile întortocheate. Tânjea iarăşi după feţele oamenilor simpli, după aripile albe ale pescăruşilor gălăgioşi, ori după chemarea clopotelor din biserica Lanoc. Stând pe marginea docului, Joseph văzu conturul clar al vasului său, cu cele două catarge arătând spre cer. Ridică lanterna şi lumină chipul figurinei de la provă. Lumina îi căzu pe faţă. Rochia ei albă era în umbră, iar cele două mâini micuţe i se împreunau pe piept. La un moment dat i se păru că îi zâmbea şoptind prin aer: „Credeai că te-am părăsit? Credeai că am putrezit în cimitir? Fiul meu, dragul meu, am fost mereu alături de tine, mereu. Am fost aici, o parte din corabie şi o parte din tine, însă nu ţi-ai dat seama. Deschideţi inima, Joseph şi vino la mine! Nu există frică, nici urâţenie şi nici moarte, ci doar lumina pură a curajului, a frumuseţii şi adevărului. Sunt în viaţă, sunt liberă şi te iubesc la fel ca-nainte Joseph“.

Simţi căldura furişându-se în inima lui de gheaţă şi forţa înviorându-i spiritul.

Spectrul îngrozitor al singurătăţii se risipi în vânt. Pentru o clipă Joseph era parcă tras către lumină, deasupra binelui şi răului, deasupra corpului omenesc, spre înălţimi. Parcă fusese pân-atunci orb şi de-abia acum deschidea ochii, la vederea lui Janet cea vie.

Un marinar în trecere văzu un om cu lanterna ridicată luminând faţa goală a unei statuete la proră.

CAPITOLUL 3.

- Ei, Joe, nu te-ai schimbat prea mult, în ciuda călătoriilor tale. Suntem bucuroşi să te vedem iar printre noi – îi spune zâmbind Samuel pe când Mary aţâţa focul din salon. Thomas Coombe stătea la locul lui obişnuit în fotoliu, cu Biblia pe genunchi, ca-ntotdeauna. Ceilalţi fraţi cu soţiile lor s-au alăturat celor de faţă şi toţi îl priveau cu mândrie pe marinarul familiei.

Perdelele erau trase, masa fusese strânsă, imnurile cântate şi ceasul-ticăia pe perete la fel de încet ca de obicei.

Joseph întinse picioarele şi suspină... Nicăieri nu era mai bine ca acasă. Contemplă feţele dragi, familiare şi întrebă ce se mai * bârfeşte prin Plyn. ■ r

- Gemenele lui Samuel sunt o întruchipare a sănătăţii, zise Mary, cu sinceritatea ei caracteristică, deşi era puţin geloasă pe Posy. Acum au 10 ani şi se descurcă foarte bine la şcoală. Parcă sunt bucăţică ruptă din tatăl lor.

Samuel roşi, mândru.

- Cât despre Tom, el e mai delicat dar cu toate astea e mai drăgălaş. Frate-său Dick e deja mai înalt decât el.

Greu de crezut că Samuel cel atât de îndrăgit şi de serios, avea patru copii, iar Herbert, cel liniştit şi muncitor, care acum stătea cu soţia lângă armoniu privindu-l bucuros pe Joseph, se căsătoriseră abia de şapte ani şi avea deja trei băieţi şi două fete, iar soţia

sa brunetă, Elsie, părea că aşteaptă, din nou, un copil.

Philip trecuse şi el pe acasă ca să dea ochii cu Joseph şi să discute notele de plată pentru „Janet Coombe“. Acum era al doilea funcţionar la „Hogg & Wiliiams“ şi voia să se ocupe chiar el de latura comercială a vaporului familiei. Fraţii şi surorile îi ştiau puţin de frică, era atât de superior – „un adevărat gentleman“, îşi ziceau între ei.

Lizzie îl curta pe Nicholas Stevens, iar Joseph îl plăcu din prima clipă pe acest fermier aparent genial, cu ochi albaştri şi cu o strângere de mână mereu cordială.

Oare de ce dispreţuia uneori mulţimea lor restrânsă, socotindu-i înguşti şi simpli? La urma urmei erau şi ei o parte din Janet, ca şi el. Ea fusese mama tuturor. Niciunul din ei nu-i semăna, poate doar Lizzie, cu părul .negru ca şi al lui şi cu ochii mari. Ţinea la Lizzie şi era bucuros că-şi va face casă cu fermierul ei arătos, în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei.

- Fetele din Plyn nu mai pot de bucurie căte-ai întors, râse Mary. Dacă nu eşti atent, o să te vâneze peste tot.

- Cred că lui Joe nu-i mai arde de femei, acum că-i acasă, replică Philip impasibil. Şi apoi, trebuie să i se pară sărăcăcioase pe lângă doamnele din străinătate.

Joseph aruncă o privire fratelui său cu părul de culoarea nisipului şi cu ochi îngustaţi. Ce tip bizar era, cu dispoziţia asta naturală spre cinism. Nu avea nimic din Janet.

- De ce nu te Iaşi de călătorii, Joe? sugeră Samuel. Eşti destul de matur acum ca să mai zici că nu te-ai distrat şi n-ai văzut tot ce-ai dorit. în locul tău, mi-aş găsi o fată drăguţă din Plyn, şi m-aş aşeza la casa mea, cum am făcut eu cu Herbie. Nimic în lume nu ţi-ar prii mai bine decât să ai o nevastă şi copii.

Thomas ridică ochii din Biblie şi-l scrută pe Joseph pe deasupra ochelarilor.

- Cum îţi aşterni aşa dormi, zise el cu hotărâre.

Nimeni nu înţelegea prea bine ce voia să spună, dar erau deja obişnuiţi cu felul de a fi al tatălui lor.

- Nu-i nevoie să renunţi la călătoriile pe mare, se băgă Mary în vorbă, ea care mereu voia să le-mpace. pe toate. Ai putea rămâne stăpânul lui „Janet Coombe“, dar Samuel are dreptate în ce priveşte însurătoarea. Numai o soţie te poate ajuta să te stabileşti, să ai o casă a ta curată şi ordonată.

Joseph zâmbi şi clătină din cap neîncrezător.

- Cred că nu sunt genul de familist. Oricum ideea îi rămase în minte şi, cu toate că îl făcea să râdă, se gândi la ea mai pe îndelete când era singur. Ce îl oprea, de fapt? Ştia că n-ar fi putut iubi nici o femeie. Inima şi sufletul său erau dăruite lui Janet, ca şi vaporului. Dar putea simţi afecţiune şi tandreţe, putea încerca senzaţia de căldură şi mulţumire că cineva îl aşteaptă într-o căsuţă luminată, că nu era chiar nedorit, că poate cineva i-ar putea dărui înţelegere, adăpost, un suflet blând, o fire devotată şi-ar fi la fel de minunat să-şi vadă băieţii crescând în jurul lui, proprii Iui băieţi. Băieţii lui Janet. Curios, straniu. Da, trebuia să se mai gândească Ia asta.

Joseph petrecu primele zile destul de liniştit la Plyn. Făcu plimbări lungi prin regiune căutând vechile ascunzători pe unde hoinărise în copilărie, împreună cu Janet. îi. plăcea să meargă până la epuizare prin câmpurile umede şi peste dealurile pustii, cu ploaia uşoară bătându-i în faţă şi noroiul mocirlos muindu-i ghetele. Deseori stătea în colţul cimitirului Lanoc, unde se afla mormântul lui Janet, adăpostit sub iarba înaltă, lângă ulm şi desişul ghimpos. Să fi fost adevărat că zăcea sub pământul' muiat, neatentă la el şi la nevoia lui pentru ea, ori acea viziune a frumuseţii, pe care o avusese în timp ce stătea pe marginea docului din Hamburg şi-i privea chipul, era purul adevăr? Se agăţă de grandoarea impresionantă a acestui ultim gând. între timp propria-i viaţă i se perinda prin faţa ochilor: zile şi nopţi ce trebuiau trecute cu curaj, iar el ştia prea

bine cât de des ar putea da greş. Joseph se întoarse de la mormânt tăcut şi se îndreptă spre lumea agitată din Plyn, cu zgomotul vaselor şi vocile oamenilor strigând din pragurile caselor. Mary urma să-l întâmpine cu un zâmbet blând şi să-i împingă un scaun lângă cel al tatălui său, la vatră. Totuşi, Joseph începu să se gândească, mai mult ca niciodată, la ideea unei soţii şi a unei case proprii, unde s-ar simţi nestânjenit atunci când se întorcea de pe mare.

Casa cu iederă era încă plină de amintiri. Nu putea privi în sus, la iedera de deasupra cerdacului, pentru că era camera ei. Ecoul vocii i se auzea pe palier şi în bucătărie. Nu se putea odihni în pat fără să-şi întoarcă privirea către uşa pe care ea ar fi intrat în vârful degetelor, cu o lumânare în mână. Amintiri care-i încărcau inima şi-i slăbeau puterile. Inconştient, îi lipseau şi micile atenţii pe care ea i le făcea cu atâta drag. Avea grijă de hainele şi de mâncarea lui, dându-i întotdeauna ce era mai bun şi făcându-l să-i simtă dragostea.

Mary era o soră afectuoasă şi loială, dar nu-i dădea nimic din

toate astea. Pentru ea era doar un membru al familiei şi trebuia să se descurce singur.

Joseph era singur în multe feluri. O parte din el care nu se maturizase niciodată avea nevoie disperată de afecţiune, grijă şi înţelegere. Poate că le-ar găsi într-o căsătorie. Nu s-af lua cu nici una din fetele drăguţe ce râdeau întruna, care-l priveau plim- bându-se pe dealurile Plyn-ului; roşind în obraji şi aruncându-i ochiade pe furiş. Dorea o femeie inimoasă şi iubitoare, care ar şti cum să-i calmeze neliniştea şi care i-ar dărui un cămin, nu o locuinţă bântuită de trecut. Ar fi bun cu ea şi ar respecta-o, ea ar fi mama copiilor săi. Aşa gândea Joseph în vreme ce contempla portul, stând în grădina casei părinteşti. Furat de mişcarea apei observă că „Francis Hope“ era ancorat în dreptul cheiului. îl pierduse pe căpitanul Collins la Hamburg, dar acum putea să-şi ia revanşa, aşa că urma să stea de vorbă despre vremurile de altădată.

Joseph îşi luă pălăria şi se îndreptă spre strada unde locuia familia Collins. Sarah, soţia căpitanului şi fosta prietenă a lui Janet, părea că este bolnavă, la pat. Asta i-a zis băiatul care-i deschisese uşa.

- Bunicii sunt sus, domnule căpitan Joe, zise băiatul dar mătuşica Susan e în salon şi o să vă invite la ceai. Bunicul va veni jos îndată şi mai mult ca sigur că'va fi bucuros să vă revadă.

Joseph intră în casă ştergându-şi picioarele pe covoraşul din faţă. îşi aminti cum fusese adus aici pe când era copil şi cum se jucase cu copiii familiei Collins. Băieţii lor erau mari acum, marinari ca şi el, iar copilul care-l condusese înăuntru trebuie să fi fost fiul vreunuia dintre ei. Pe Susan şi-o amintea doar vag. Ea era fata cea mare, cu trei ani mai mare decât fratele său Samuel şi nu se prea juca pe vremea aceea cu ei. Acum trebuie să fi avut treizeci şi cinci de ani. Cum mai trecuseră anii fără veste...

- Intraţi, vă rog, căpitane Joe, chemă o voce din salon. Ibricul e pe foc şi-ndrăznesc să cred că v-ar

place să vă mai încălziţi puţin după vremea asta umedă. De o lună întreagă e aşa, iar tata a sosit acasă ¿hiar acum. Luaţi loc şi faceţi-vă comod.

Aceasta era, deci, Susan. O femeie bună la suflet, maternă, cu ochi căprui, răbdători şi mâini iuţi, îndemânatice, care se mişcau

cu repeziciune în jurul mesei de ceai, punând ceştile şi farfurioarele.

-Vai, dar sunteţi ud de-a binelea, zise ea arătând către ghetele din care se scurgea apă. Haideţi să le scoateţi şi să le punem la uscat în bucătărie. Şi-ar fi bine să-mi daţi şi haina. Aşa-i mai bine, nu? Oare au existat vreodată fiinţe mai stângace şi mai neglijente ca bărbaţii?

. Lui Joseph îi veni să râdă şi o urmări cu privirea în timp ce umbla prin cameră, cu înfăţişarea ei îngrijită, puţin durdulie, conturul buzelor ei schiţând un zâmbet şi buclele de păr castaniu de sub boneta albă. Işi întinse picioarele la foc şi bău ceaiul. Se simţea bine, confortabil, şi-i plăcea această femeie care nu arăta nici urmă de jenă în faţa lui, a marinarului necioplit, în cămaşă, cu picioarele la gura sobei.

Nu era o frumuseţe, nici prea tânără, dar avea şarmul ei, iar vocea i-era blândă şi joasă. Era'mulţumit să se afle în casa aceea şi s-o vadă aplecată deasupra focului, râzând la vreo replică de-a lui şi apoi dându-şi părul la o parte de pe sprânceană cu un gest scurt.

Parcă-i amintea de cineva, de ceva, nu-şi dădea seama. Fusese doar o părere.

După o vreme, căpitanul Collins veni jos şi odată cu el sosiră de la lucru doi dintre fiii săi care aveau slujbă în Plyn, aşa că salonul se umplu. Când, într-un sfârşit, Joseph se ridică să plece, Susan Collins îl conduse până la uşă, îl ajută să-şi pună haina, acum uscată, şi-l avertiză în glumă:

- Vedeţi să n-o luaţi pe căi greşite şi aveţi grijă să nu răciţi.

- Ştiu unde să vin dac-o să păţesc asta, îi zise el şi fu încântat să vadă roşeaţa colorându-i obrajii şi o gropiţă ce-i apăru în colţul gurii.

- Bună seara, zise ea, pentru întâia oară timidă.

Joseph se întoarse acasă şi găsi focul aprins în ambele camere, tatăl şi surorile lui fiind plecaţi Ia Samuel în acea seară. Cina îl aştepta în bucătărie,

rece şi neapetisantă. Ar fi vrut să fie înapoi în salonul agreabil din casa familiei Collins. înghiţindu-şi la repezeală cina, urcă în camera sa neprimitoare, şi după ce citi puţin se culcă devreme.

Din ziua aceea Joseph făcea ce făcea şi iar mai trecea pe la căpitanul Collins pentru a schimba o vorbă. Asta era doar o scuză ca să meargă pe-acolo, dar, de cele mai multe ori, bătrânul era sus în dormitor şi Joseph nu găsea pe nimeni prin preajmă, în afară de Susan. Iar acest lucru se întâmplase atât de des încât devenise un obicei ca Joseph să stea lângă foc în bucătărie pe când Susan cocea pâine şi făcea prăjituri sau vedea de treburile casei.

Peste o lună urma să plece iarăşi pe mare, aşa că profita de timpul său liber acum cât mai putea.

Intr-o după-amiază, sosi şi ocoli uşa din spate ca de obicei. Bătu uşor în fereastră:

- Pe unde eşti, Susan?

- Vino înăuntru, zise ea, că azi e zi de bucătăreală şi sunt totuna de făină şi drojdie pe mâini. Merse în bucătărie, iar ea-şi ridică faţa de lângă cuptor, roşie ca focul, în timp ce părul îi cădea în bucle dezordonate pe frunte. Mânecile-i erau suflecate şi el observă braţele albe cu o gropiţă la coate.

- Acuma ţi-ai găsit şi tu să vii; îi reproşă, când sunt în halul ăsta. De ce nu te duci cu vreuna din fetele vesele de pe deal, în loc să-ţi baţi joc de mine şi să lenevești lângă foc,' împiedicându-mă de la treabă.

Frământa pâine, lovind-o cu pumnii ei îndemânatici.

- într-o zi, două, mama va fi din nou pe picioare, îi spuse ea, aşa că voi termina cu toate astea, afară doar dacă nu mai are nevoie de mine.

- Ei, dacă mai are, cred că poate şi Cathie s-o ajute, răspunse Joseph, privind-o îndeaproape.

- Da! mie-mi place s-o ajut! exclamă Susan, ştergându-şi o pată de făină de pe bărbie. Nu mai sunt tânără ca să-mi ardă de mers la agăţat prin Plyn, doar aşa mă simt fericită şi în largul meu.

- N-ai decât să faci treabă pân’ la sfârşitul zilelor tale, zise Joseph privindu-i braţele, da n-ai s-o faci aici.

- Şi de ce, mă rog? făcu Susan ironică, răsucindu-şi palmele ca să-şi cureţe aluatul de pe degete.

- Pentru că te vei mărita cu mine şi vei munci în bucătăria ta, spuse Joseph ridicându-se şi îmbrăţişând-o, ca apoi să-i şteargă punctele albe de făină de pe gură cu sărutările lui.

- Doamne fereşte, începu Susan, cu voce slabă luptându-se să iasă din braţele luj. Ce-are a face măritişul cu ce-mi place mie, băietan sălbatic şi ridicol.

- Are din plin a face, draga mea, râse Joseph, şi n-am să-ţi dau drumul până nu-mi promiţi să-mi fii nevastă, iar asta cât mai repede, pentru că vreau o săptămână de viaţă conjugală până să mă îmbarc.

Şi asta a fost cererea în căsătorie a lui Joseph Coombe către Susan Collins, în anul 1865.

Aşa că s-au făcut aranjamentele şi până a doua zi vestea se împrăştiase prin tot oraşul. Tot Plyn-ul ştia că Joe Coombe o să se-nsoare cu Susan Collins, despre care toţi credeau că niciodată nu-şi va găsi un iubit, cu chipul ei de gospodină, trecută de treizeci şi cinci de ani.

- N-o să dureze, socotiră fetele drăguţe din Plyn. Auzi colo, Joe legat de o fiinţă atât de plicticoasă şi de tăcută ca Susan Collins. Păi da, e cu cinci ani mai bătrână ca el, poate şi mai mult.

Totuşi, Susan, tulburată şi copleşită de iubitul ei, nerăbdător, s-a grăbit să-şi facă rost de rochie şi să fie gata la timp. Joseph găsi o casă aproape de capela metodistă. Şi el era ocupat cu vasul său, „Janet Coombe“ pentru că urma să navigheze spre St. Michaels la o săptămână după ziua nunţii lui.

Astfel zilele trecură ca lumina fulgerului şi pe 17 martie Joseph şi Susan se căsătoreau în capela metodistă micuţă şi gri, căci bătrânul căpitan Collins era un wesleian‡ credincios şi n-ar fi lăsat-o pe fiica lui

‡ wesleian = membru al confesiunii întemeiate de John Wcsley

să se cunune la biserică.

Pentru o săptămână, Joseph s-a străduit să-şi facă soţia fericită, lucru care nu a fost greu ci dimpotrivă, era o sarcină chiar plăcută. Era mândru de ea şi de casa în care locuiau şi se bucură din plin de ultima lui noapte acasă. I se părea ciudat că în sfârşit se aşezase la casa lui, acum era un om însurat cu responsabilităţi. Se aplecă asupra ei în timp ce dormea pe

---

în 1791.

umărul său. Erau legaţi pe viaţă la bine şi la rău, dar oare ea-l iubea cu adevărat? Putea ea să-i înţeleagă momentele de rătăcire şi tristeţe. Şi-ar fi dorit ca ea să se trezească să-i prindă capul în mâini, trecându-şi degetele prin părul lui şi să-i şoptească vorbe » liniştitoare la ureche. De mâine va fi iarăşi singur, pe corabia care-l înţelegea atât de bine şi unde se putea cufunda în universul său de vis şi realitate care cuprindea de fapt, esenţa întregii sale vieţi. Singura sa consolare era că acolo acasă, îl aştepta fiinţa iubită pe care o dorea aşa cum un copil îşi doreşte mama şi un iubit mireasa.

- Susan, spuse el uşor. Ea se răsuci în braţele Iui deschi- zându-şi pleoapele.

- Eşti încă treaz, murmură ea somnoroasă. încearcă să dormi, dragul meu, că mâine te aşteaptă un drum lung. Apoi se întinse şi se cuibări din nou în braţele Iui. Tocmai visam că arsesem prăjiturile pentru duminică şi că pastorul venise la ceai.

Joseph rămase treaz până dimineaţa.

în port, înaintea ochilor lui, statueta lui Janet părea să-l aştepte cu privirea în zare, iar barca se clătina nerăbdătoare, încercând parcă să-şi rupă chingile care-o ţineau departe de mare.

CAPITOLUL 4r

Odată ajuns pe punte lumea închisă în care trăise până atunci dispăruse treptat din mintea lui Joseph, ca un fum nedesluşit şi parcă ireal.

Soţia şi casa lui, păreau,doar un vis, fanteziile cuiva care nu mai era sigur de sine şi care-şi crease un zid imaginar pentru a-I apăra de el însuşi. Poate că-n viaţa lui fusese dragoste pentru un timp, dar adevărata sa existenţă era aici, pe mare. Aici, Joseph, se simţea cu adevărat liber, alături de oamenii simpli care-l ascultau

şi luptau împreună cu el împotriva primejdiilor.

Prima lor destinaţie a fost St. Michaels. De-acolo spre Londra încărcat cu fructe, fiind din nou primul în cursă având de

partea lui atât norocul cât şi vânturile. La Londra luară cărbune pentru Madeira şi apoi, echilibraţi cu balast, se întoarseră la St. Michaels de unde plecară din nou cu o încărcătură la Dublin. Marfa era binevenită la St. Michaels în acea perioadă, iar vasul se întoarse la Plyn doar pentru câteva zile, cât să încarce lut de porţelan şi apoi plecară iarăşi.

Joseph, care petrecuse numai o săptămână de viaţă conjugală, era nevoit să plece din nou pe mare şi abia trei zile mai stătu pe-acasă, ocupându-se de dimineaţa până seara cu aranjamentele pentru noul transport. Tranzacţiile se făceau întotdeauna cu Philip la „Hogg & Williams“, care deşi nu avea 30 de ani, ţintea sus, la postul de funcţionar şef. Dl. Hogg era un om mai în vârstă n-avea nici un fiu şi lăsa majoritatea afacerilor în mâinile funcţionarului şef care urma să se pensioneze pe motive de boală. Williams, celălalt partener al firmei era un om plăcut şi maleabil, iar Philip nu se aştepta să aibă probleme cu el. Era înţelept şi prevăzător; privea mereu spre viitor, când bătrânul Hogg nu avea să mai fie, iar tânărul voia să economisească o sumă considerabilă ca să cumpere postul odată eliberat. Nimeni din familie nu-i cunoştea intenţiile. Păstra totul pentru el şi nimeni nu avea idee de suma care creştea cu trecerea anilor. Avea o viaţă foarte retrasă şi nu cheltuia aproape deloc. Singurul indiciu că avea ceva bani erau acţiunile de la , Janet Coombe“. El şi cu Joseph deţineau 4 cincimi din acţiuni, iar ultima cincime era a lui Samuel şi Herbert, care aveau şi ei acţiuni la şantier. Mary şi Lizzie deţineau la rândul lor o mică dobândă din afacere.

Philip aştepta cu nerăbdare timpurile când el va avea controlul asupra întregului şantier din Plyn şi va direcţiona toate mişcările fratelui său, Joseph. – -

Joseph nu era conştient de antipatia fratelui său mai mic. Nu-l plăcuse niciodată, dar nici nu-l interesa prea mult. Philip avea viaţa lui şi nu vedea de ce ar

exista între ei o ciocnire de interese. .

Janet fusese singura care întrezărise pericolul. îl văzuse mereu în ochii lui Philip.

în tot acest timp, „Janet Coombe“ scruta depărtările şi nu au aruncat ancora în Plyn până la începutul primei săptămâni din octombrie.

Joseph de-abia aştepta să se întoarcă, Susan era deja însărcinată în şapte luni şi-l cuprindea o emoţie neobişnuită la gândul că avea să devină tată. înainte nu-l preocupaseră prea mult copiii lui Herbert şi ai lui Samuel şi-l distra întotdeauna să-şi vadă unul din fraţi mergând ţanţoş prin oraş; când mândru, când îngrijorat, căci un nou membru al familiei era pe drum.

Făcea glume cu ei despre „jocurile căsătoriei“ şi-i întreba dacă nu au pică pe un marinar liber ca pasărea cerului, aşa cum era el, fără griji şi responsabilităţi.

Era surprins de tandreţea ce-l cuprindea când se gândea la Susan şi o privea îngrijorat de fiecare dată când o vedea trebăluind prin casă, de teamă să nu-şi dăuneze ei şi.copilului pe care-l purta. Copilul acela era sânge din sângele lui şi-i trezea un sentiment de afecţiune necunoscut lui încă.

Era ca şi cum însăşi Janet fusese prezentă la creaţia lui, îl trimitea ca pe un mesager pentru a-l consola, ca o altă legătură ce i-ar putea uni şi mai strâns.

Săptămânile treceau greu pentru Joseph care nu-şi putea ascunde nerăbdarea şi-l necăjea orice lucru care i se părea o pierdere de timp.

Susan îi zâmbea tăcută. Făcea faţă situaţiei fără să se plângă, căci pentru o femeie trecută de treizeci şi cinci de ani nu era puţin lucru s-aducă pe lume un copil. Dar era mult prea fericită ca să lase ceva să-i întunece bucuria. îşi dorise toată viaţa să fie mamă şi soţie şi-l'alesese pe Joseph Coombe, cel mai arătos bărbat din Plyn. Ar fi suferit cumplit dacă nu i-ar fi adus fericirea.

Copilul urma să vină pe lume în săptămâna

Crăciunului, iar „Janet Coombe“ urma să plece spre St. John’s, la New Foundland, în primele zile din ianuarie.

Crăciunul trecu, iar de Anul Nou, Joseph stătea în grădina din spatele casei încercând să se urnească, să mai sape ceva. Venise vremea prânzului, astfel că-şi puse deoparte uneltele şi intră în bucătărie SrO roage pe Susan să-i pregătească un ceai.

. Din dormitor se-auzi un geamăt. Joseph aruncă lopata şi-alergă spre ea.

- Ce-i cu tine, hu te simţi bine?

Faţa ei era contractată de durere, dar reuşi totuşi să-i zâmbească. în câteva clipe Joseph fugi afară după un doctor.

De ce se mişca aşa de încet omul ăsta când poate, viaţa copilului său era în pericol? Spre disperarea lui fu dat afară din cameră şi i se spuse s-aştepte.

Mânat de o furie surdă, Joseph alergă spre „Janet Coombe“ şi privind statueta liniştea îi coborî în suflet. Ochii lui Janet îi zâmbiră, implorându-l parcă să uite de tristeţe. înţelegea ce mult însemna pentru el acest copil, iar naşterea lui urma să-i apropie mai mult ca niciodată. Veni seara şi Joseph tot acolo rămăsese. Calm şi înviorat, lăsă portul în urmă păşind spre casă. Doctorul îl aştepta la poartă.

- Ai un băieţel minunat, zise el, iar soţia dumitale se simte bine. Te poţi duce sus să-i vezi pe-amândoi, dar să nu stai mult.

Joseph se năpusti în dormitor zâmbind. Doar o dată mai simţise ce simţea acum, când se întorsese la Janet, după o călătorie pe mare, iar ea-l aştepta cu braţele deschise. încercase aceeaşi senzaţie într-o noapte pe mare, după lupta înverşunată cu furtuna şi valurile furioase, când numai datorită priceperii sale desăvârşite reuşise să salveze vasul de la dezastru. Era o emoţie pe care o simţea numai când ancora în porturi străine şi privea pentru prima dată un loc nou unde luminile oraşului se ridicau parcă de mâini misterioase.

Acum parcă era încă o aventură...

Străbătu camera şi se aplecă asupra patului unde Susan zăcea palidă şi slăbită. Apoi se întoarse fără un cuvânt şi privi spre leagăn unde copilul dormea liniştit.

- O să-i spunem Christopher, nu-i aşa Joe, dacă tot s-a născut de Crăciun, murmură soţia sa.

- Da, spuse Joseph încet.

îşi privea fiul pentru prima oară. Avea o faţă mică şi roşie, iar capul îi era acoperit cu păr blond, moale.

- Seamănă cu mama lui, aş zice, strigă doamna Joliff.

Joseph aşteptă, iar pleoapele copilului se întredeschiseră pentru câteva clipe.

Trăsăturile încă nedefinite erau ale lui Susan dar culoarea ochilor era a lui Janet.

CAPITOLUL 5.

Când Joseph se întorcea din călătoriile sale nu mai avea acea scânteie în ochi şi-acel pas tineresc când venea pe mal ca în vremurile de altădată, când nu dorea decât să fie alături de Janet cât mai repede cu putinţă. Acum era alt om, trecut de treizeci de ani stăpân peste vasul său, care stătea ancorat de dig în vreme ce barca era trasă la chei de ceilalţi marinari. Era salutat cu respect de vânzători până să ajungă acasă, lângă capela metodistă. EI era stăpânul vasului său, singurul său proprietar şi cuvântul Iui era lege pentru toţi.

Acum lucrurile se schimbaseră. Joseph se întorcea acasă seara, iar Susan îl aştepta în hol, nerăbdătoare să-i scoată haina ca nu cumva aceasta să-i păteze covorul de noroi. Apoi îi deschidea uşa, aşteptându-l să intre în salonul proaspăt ceruit{ cu scaune de pluş tapiţate şi cu o ferigă ce trona maiestos în ghiveciul de lângă fereastră.

Joseph era mândru de acest salon; era lucrat foarte modem şi toţi locuitorii din Plyn îl admiraseră. Câteodată însă se întreba de ce vechea bucătărie din casa părintească era atât de primitoare, cu lumânările

ei pâlpâitoare ce înlocuiau lumina electrică. Covorul pe care obişnuia să stea în faţa focului părea mult mai confortabil decât fotoliul de aici. Stătea ore în şir pe un scăunel de bucătărie, în timp ce Susan punea faţa de masă pentru ceai; apoi ea îşi lua lucrul de mână şi se muta pe celălalt scaun şi îi împărtăşea şi lui ultimile ştiri de senzaţie din Plyn, în timp ce Christopher, care era mereu agitat, se mişca fură încetare în leagăn.

Odată depăşite şi primele momente ale naşterii copilului, el începu să-şi dea seama că viaţa lui conjugală începe să capete o oarecare rutină. Nimic nou nu se mai întâmpla. Masa era la aceeiaşi oră, hainele îi erau periate şi cusute periodic, zilele se întindeau în faţa lui goale şi lipsite de sens, iar el simţea că nu are cu ce să le umple. Joseph, îşi imaginase că odată însurat, timpul avea să zboare cu repeziciune şi că tentaţia mării va ' deveni tot mai mică. însă se dovedi că se înşelase; se trezi cu tot mai mult timp la dispoziţie, Susan era mereu ocupată şi el nu găsea nici o distracţie în a-şi urmări soţia spălând şi pregătind mâncarea.

Mai târziu fu şocat să descopere că plânsul lui Christopher îl călca pe nervi. îşi făcea în continuu reproşuri în ceea ce privea atitudinea lui faţă de copil, căci, la fel ca şi Janet ura să se enerveze, dar câteodată, când stătea în salon cu o carte în mână, încercând disperat să citească, iar Christopher începea să plângă şi să scâncească fără încetare, Joseph arunca nervos cartea pe podea şi părăsea casa numai ca să nu-l mai audă.

Lizzie era singura din familie cu care se mai simţea bine şi o invita întotdeauna la plimbare în port; câteodată mergea cu el, dar nu foarte des, pentru că de obicei avea treabă la fermă. Atunci, Joseph pleca singur şi se întorcea acasă la soţia lui, la fel de neliniştit cum plecase. '

Se simţi foarte uşurat, deşi se blestemă în gând de zeci de ori pentru lipsa lui de responsabilitate, când

puse din nou piciorul pe „Janet Coombe“ şi plecă pe mare, singur, în sfârşit cu visele sale.

în 1867 i se născu un alt fiu, Albert şi doi ani mai târziu al treilea fiu, pe care-l boteză Charles.

Deşi Joseph se bucura că are o familie mare, spre marea lui dezamăgire constată că era destul de puţin interesat de viaţa copiilor săi. Stătea în Plyn doar patru luni pe an; iar cei trei băieţi, care veniseră pe lume atât de aproape unul de altul, erau doar trei mogâldeţe care se agăţau de mama lor, intimidaţi şi nervoşi în faţa acelui uriaş cu păr aspru şi barbă, care-i trăgea de urechi şi-i ciupea, vorbindu-le cu voce groasă şi răguşită. Joseph îşi dădu seama că fiind plecat atâta timp, în ochii copiilor lui nu era decât un străin. I-ar fi plăcut să se joace cu ei, să-i rostogolească pe jos ca pe nişte căţeluşi. Ceva totuşi îl reţinea, timiditatea poate, teama că ei l-ar înţelege greşit. Susan nu-l ajuta deloc. Era mereu speriată că micuţii ar putea să-l supere pe tatăl

lor şi ie spunea mereu cât de greu se lupta el cu marea şi cu valurile, cât de mult muncea pentru bunăstarea familiei lor.

- Când tata se întoarce de la lucru, vrea linişte în jurul lui, spunea Susan şi se supără dacă voi îl necăjiţi cu vorbăria voastră. Tot ce făcea tata le folosea lor şi dacă erau cuminţi în prezenţa lui, atunci el cu siguranţă va fi mândru de ei.

Aşa că din cauza timidităţii lui şi a modului destul de stângaci cu care Susan trata această situaţie, copiii crescură cu frică faţă de tatăl lor. Erau timizi în prezenţa lui şi de-abia aşteptau să scape de el şi să se ducă să se joace singuri sau să vorbească cu mama lor de care erau foarte legaţi. •

Joseph stătea de multe ori singur în salon, la un .ceai, şi le asculta vocile vesele, dorindu-şi ca măcar pentru un moment ei să vină şi să i se aşeze pe genunchi. Când se gândise pentru prima oară la căsătorie şi la copii, sperase să aibă alături p.e cineva care să-i ţină de urât.

Ar fi vrut să-i ia în braţe şi să alerge cu ei în spate pe dealurile din Plyn, să le arate cum să facă bărcuţe de hârtie, să le privească feţele strălucind de bucurie. Sigur că ei erau foarte mici, era poate normal să vrea să petreacă mai mult timp cu mama lor, dar totuşi îl durea că nu veneau niciodată Ia el din proprie iniţiativă.

- Unde sunt copiii, draga mea? întrebă el nepăsător într-una din după-amieze. Nu i-am văzut deloc toată ziua.

- M-am gândit că or să te deranjeze, Joe, spuse Susan, punându-şi lucrul deoparte. Ştii cum sunt copiii. Când se joacă, nu-i mai ţine nimeni în frâu. I-am trimis în grădină să nu te deranjeze, dar mă duc să-i aduc.

- Nu-ţi face probleme, Susan, mormăi Joseph, ridicându-şi ziarul, se simt mult mai bine singuri, afară.

- Prostii, dragul meu, dacă vrei să-i vezi, trebuie să vină imediat înăuntru. Trebuie să înveţe să-şi asculte tatăl, acesta e primul lucru pe care trebuie să-l ţină minte.

Astfel că Susan ieşi repede din cameră, iar Joseph o auzi cum îi grăbeşte pe copii spre salon, şoptindu-le:

- Tata vrea să vă vadă. Duceţi-vă să vă spălaţi. Joseph, care s-ar fi bucurat să-i vadă plini de noroi şi murdari, alergând spre el, râzând şi ţipând de-abia prididind cu poveştile, văzu intrând pe uşă doi băieţi aranjaţi şi dichisiţi.

Apoi soţia lui se duse sus în cameră să aibă grijă de cel mic 'şi el se trezi singur cu ei, întrebându-se ce să le zică.

Se simţea mult mai ataşat de Christopher cel mai mare, la care tot îi aducea aminte de Janej: ochii căprui, părul blond.

Janet ar fi ştiut cum să se poarte cu ei; i-ar fi luat pe amândoi de mână şi ar fi alergat cu ei peste câmp, toţi desculţi şi cu capul gol; apoi ar fi îngenuncheat în faţa lor, cu rochia şi părul în vânt, inventând jocuri special pentru ei.

Gândurile lui începură să-i zboare la anii când era cât Christopher acuma, când se arunca în apă până la brâu, cu părul căzându-i pe faţă, ţinându-se de mâna lui Janet, în timp ce amândoi râdeau de juponul care-i atârna şi de cât de muraţi erau. Christopher s-ar fi înroşit tot dacă ar fi văzut părul mamei sale ieşind de sub bonetă. Ceva se întâmplase cu lumea de când fusese el copil. Se Schimbase în bine, presupunea el, dar această schimbare îl făcea mai acru şi mai trist. Acum, era la el acasă cu copiii săi alături, neştiind ce să le spună.

-V-aţi jucat frumos, nu-i aşa? spuse el, înmuindu-şi vocea cât putu.

- Da, tată, mulţumim, răspunseră ei serioşi.

-Bine, spuse el. Se scărpină în cap, întrebându-se ce să le mai spună. Puteţi să vă jucaţi aici, dacă vreţi, continuă el. Faceţi cât zgomot doriţi. Le zâmbi şi se aşeză pe scaun. Poate ar fi vrut să i se aşeze pe genunchi? /

Copiii nu spuseră nimic, stăteau liniştiţi lângă uşă, nesiguri dacă să plece sau să rămână. Chiar atunci Susan coborî scările şi ei alergară spre ea.

-I-aţi răspuns tatălui vostru la întrebări? Aţi fost politicoşi? întrebă ea.

Cei doi copii se agăţară de mâna ei, în timp ce Joseph stătea singur lângă foc, abătut şi stânjenit.

-Arătaţi-mi şi mie cum vă jucaţi! sugeră el, roşind

puţin, privind-0 pe Susan în ochi şi sperând ca fiul său Christopher să vină, în sfârşit, să i se aşeze pe genunchi. Dar copiii plecară din cameră şi se reîritoarseră cu un căluţ de jucărie. Joseph se gândi la maimuţica lui de pluş şi la faptul că a dormit cu ea până la doisprezece ani.

- Ah! spuse el vesel, ce animal drăguţ! Parca văd că poate să galopeze de aici până la Plymouth cât ai zice peşte.

Christopher îşi privi tatăl cu mirare şi-l apucă pe Albie de mână.

- E doar o jucărie, zise el politicos.

- Aha, înţeleg, spuse Joseph râzând, dar apoi redeveni serios, temându-se că ar putea apărea ridicol în faţa băieţilor.

- Aţi văzut, spuse Susan, bătând din palme, că tatăl vostru glumeşte cu voi?

Copiii începură să râdă ca la un semnal.

- Doamne! Ce cumplit! Nu ştiu să mă port cu ei. Apoi începu să se caute prin buzunare. Uite, un bănuţ pentru amândoi, spuse el aplecându-se spre Christopher şi răsucindu-i un cârlionţ.

- Mulţumiţi-i tatălui vostru, copii, strigă Susan. Mă întreb dacă au mai existat vreodată copii aşa de alintaţi ca voi.

- Mulţumim, tată! strigară ei în cor. Joseph constată că nici măcar nu putea să-i facă să vorbească, separat. Se întrebă ce gândeşte oare Chris, dacă ştia că atunci când va fi mare se face marinar. De fapt, erau încă copii, mult prea mici să-şi dea seama. Căscă plictisit, apoi îşi ridică ziarul pe cafe-l citise înainte din scoarţă-n scoarţă.

- Duceţi-vă şi jucaţi-vă în bucătărie să nu-l supăraţi pe tata, spuse Susan.

Joseph nu făcu nici o mişcare să-i reţină, văzând cât sunt de nerăbdători să plece. Se gândea dacă să iasă puţin la plimbare, sau nu. Dar ce folos? Nu avea unde să se ducă.

Lizzie era căsătorită acum şi avea un băieţel. Joseph iubea ferma unde ea locuia, la două mile de

Plyn, pe drumul spre St. Brides. Lizzie îl aştepta întotdeauna veselă că-l vede, dar fusese la ea cu, numai două zile în urmă, şi i se părea ciudat să se • întoarcă din nou acolo, de parcă acasă la el nu s-ar fi simţit bine. O privi pe Susan în timp ce trăgea perdelele şi stingea lampa. Cei trei copii o îmbătrâniseră considerabil. Avea doar patruzeci de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Avea deja multe fire de păr alb. Arăta mult mai rău decât Janet la 40 de ani şi cu şase copii. Dar lui nu-i păsa. O alesese pentru calităţile ei de mamă şi soţie, nu pentru tinereţea şi frumuseţea ei. Joseph căscă din nou şi se întinse.

- Ţi-e somn, dragul meu? îl întrebă soţia lui, gata să meargă cu el în dormitor dacă voia să se culce..

- Cred că o să mă duc să arunc o privire la vas, spuse Joseph şi ieşi din cameră.

Se simţea mult mai bine afară, la aer curat, cu .vântul suflân- du-i în faţă. Aproape că se sufocase în salon, iar picioarele îi erau amorţite de la statul pe fotoliu. Nu era prea întuneric, iar în jurul lui era o grămadă de lume, majoritatea venind de la lucru, prin case luminile ardeau. Privi spre şantier şi- văzu că fraţii lui deja închiseseră. Probabil, că erau de acum acasă, luându-şi ceaiul. Sări în bărcuţa de lângă dig şi începu să vâslească, ţinând cu grijă de vâsle. Se simţea mult mai bine decât acasă cu Susan şi cu copilaşii aceia răsfăţaţi. Venea fluxul şi trebuia să fie atent cu vâslele, măi ales la marginea portului, la capătul canalului. La intrarea în golful Polmear, fluxul se apropia treptat, uşor, îşi putu da seama de asta, după adierea vântului. îşi încordă braţele simţindu-se brusc mai bine. Avea capul gol şi vântul îi răsfira părul pe ochi. Trebuia să-şi scuture capul periodic, ca să-şi îndepărteze părul de pe frunte. Mesteca o fărâmă de tutun şi, din când în când,, scuipa în apă. Tot vâslind, ajunse lângă vas, privind statueta de la provă care parcă îi făcea semne. Un pescăruş era la provă, înfruntând vântul şi murmurând, parcă, un cântec triumfător. Corabia tocmai fusese

renovată, vopsită şi curăţată, şi era gata să înfrunte marea din nou. Arăta foarte bine, dichisită şi aranjată şi îşi merita cu siguranţă renumele de cel mai rapid vas din Plyn. Numai figura lui Janet rămăsese neatinsă. Culoarea era puţin ştearsă, dar trăsăturile erau neschimbate din ziua în care fusese lansată îh apă pentru prima oară.

Joseph stătea în picioare în barcă, lovind apa cu o singură vâslă.

- Bună, frumoasa mea! spuse el blând. întunericul se lăsa peste Plyn. Pescăruşul bătu din aripi şi-şi luă zborul. Clopotul bătu la biserica Lanoc purtat până la el de vântul de răsărit. Numai Joseph stătea acolo, liniştit, o siluetă nemişcată în barcă, privind umbrele ce se strecurau spre chipul lui Janet de deasupra iui.

CAPITOLUL 6.

În 1871 Joseph şi Susan avură o fiică şi ea le întregi familia.

Susan fu foarte bolnavă la naşterea lui Katherine, iar bătrânul doctor o avertiză că’va trebui să aibă grijă, pe viitor, dacă ţinea , la viaţa ei. Bănuind că nu-i va spune nimic soţului ei şi, mai mult ca sigur că va ţine vestea pentru ea neluându-i avertismentul în serios, doctorul era hotărât să-l abordeze pe Joseph în problema asta.

Joseph se întoarse în Plyn la trei săptămâni după naşterea fiicei sale şi fu mirat să vadă chipul îngrijorat al doctorului şi faptul că încă-i mai vizita pe Susan şi pe copil în fiecare zi.

- Dar, bineînţeles, că se va pune, curând, pe picioare zise. E tare neplăcut în casă cu o femeie angajată să'facă treabă şi doar din când în când să mai arunce un ochi la copii. Nevastă-mea e puternică şi sănătoasă, nu-i aşa?

- Soţia dumitale e trecută de 40 de ani, Joe, răspunse doctorul serios. Până acum a făcut patru copii şi ăsta din urmă aproape că i-a scurtat zilele. Dacă n-o să aibă mare grijă de ea de-aici înainte, nu răspund de consecinţe.

- Vă mulţumesc, domnule doctor, spuse Joseph cu jumătate de gură* şi intră în casă. Poate că fusese egoist şi lipsit de înţelegere, dar una peste alta, nu socotea că fusese în întregime vina lui. La urma urmei, Susan nu s-a plâns niciodată, nu i-a zis nici o vorbă despre vreo slăbiciune fizică. De unde era să bănuiască aşa ceva când el era pe mare aproape 8 luni pe an. Dar dacă, Doamne fereşte, Susan ar păţi ceva şi l-ar lăsa cu o familie de crescut pe cap? Ce s-ar face? Iar Lizzie era măritată, nici o speranţă c-ar putea să locuiască la ei acasă.

De-acum înainte, Susan urma să fie mereu bolnavă. Ce perspectivă dezolantă... urma să fie’ doar menajeră

şi cea care-i creştea copiii. Nimic mai mult.

-Doctorul mi-a zis că te-ai simţit rău de tot în ultima vreme, draga mea, începu el stângaci. Nu prea mi-am dat seama, fiind plecat atâta vreme, apoi iară pentru puţin timp acasă, şi tot aşa. Ar fi trebuit să-mi închipui... Se opri confuz, cu teamă să n-o jignească făcând aluzie la vârsta ei. întotdeauna ignorase acest lucru cu bună ştiinţă. Cred că bărbaţii nu prea văd lucrurile aşa ca femeile, continuă el încercând să-şi îndulcească vorbele pe cât posibil. Cu atât mai mult marinarii, care sunt egoişti, neglijenţi şi nepăsători la nevoile altora. Eu nu fac excepţie. O s-o luăm altfel de Ia capăt pe^viitor şi trebuie să te faci repede bine şi să ieşi la aer, asta te va pune pe picioare imediat.

-De asta mi-e mie frică! Eu sunt îngrozită, strigă Susan * supărată, că eşti acasă şi nu pot să văd de tine. Toată casa va fi întoarsă pe dos, n-o să fie nici curăţenie, nici ordine şi băieţii o să-şi facă de cap. O să te enervezi aşa de tare c-o să vrei să te întorci din nou pe vas. Aoleu, aoleu! ce mă fac?

-Ei, haide, haide dragă, făcu Joseph, luând-o de mână. Totul e în perfectă ordine, sunt cum nu se poate mai fericit şi mai mulţumit, iar cât despre băieţi, nu le mai duce grija, Susan dragă...

Ar fi vrut să-i spună cât de rău îi părea c-o adusese în halul ăsta, cum se blestema pe sine însuşi c-a fost atât de orb şi de brutal. Ar fi vrut să-i spună că-n anii ce aveau să vie o va iubi din tot sufletul, protejând-o şi împlinindu-i toate dorinţele. Poate că nu era prea târziu să-nceapă o astfel de relaţie, deloc trupească şi pasională, ci întemeiată pe o înţelegere profundă, născută din încredere şi afecţiune reciprocă. Această biată . femeie cu ochi obosiţi era soţia sa, mama lui Christopher; cea care pentru el muncise ca o roabă atâta vreme, iar el în schimb mormăise şi bombănise cum că ea nu putea să-i împărtăşească visurile.

-Of, Of... zise ea înăbuşindu-şi emoţia şi suflându-şi nasul. Acum eşti supărat pe mine că m-a răpus boala şi nu sunt destul de tare ca s-o înving, şi ai dreptate să fii aşa. Sunt o femeie proastă, egoistă şi capricioasă, iar tu eşti prea bun ca să spui că nu-ţi place când e casa

întoarsă pe dos, cu toate că ştiu eu bine c-aşa-i. Da’ nu-i nimic, dragă, lasă c-o să mă fac bine cât de curând şi totul o să fie ca-nainte.

Joseph se ridică rămânând lângă ea neajutorat. Nu-l înţelesese nici de data asta şi un alt ideal abia născut se spulberase în vânt. îşi dădu seama că nicicând n-ar putea exista ceva’per- manent sau adevărat în relaţia lor. Soţ şi soţie. Ciudat. Oare Janet aşa trăise cu tatăl lui? Nu, desigur că vor fi existat şi momente frumoase între ei, îşi zise el.

Privi fetiţa pe care soţia lui încerca s-o liniştească. Biata' micuţă, cu ochişorii albaştri ca un pisoi. De ce nu putea simţi nici un fel de emoţie pentru copiii săi, cu excepţia lui Christopher? Iar Chris era un băiat timid şi sensibil ce nu părea să-nţeleagă asta. „într-un fel am dat toate peste cap“ se gândi în sinea lui, dar lui Susan îi zise:

- Nu o lua aşa în serios, dragă, curând te vei face bine şi fetiţa e o scumpete, după cum văd.-

Apoi coborî scările şi stătu singur în salonul neprimitor.

Joseph a stat aproape o lună în Plyn până să plece iar pe mare şi s-a bucurat de această vacanţă mai mult ca niciodată, de când murise Janet. Temerile lui Susan se dovediseră întemeiate, casa ajungând, într-adevăr, într-o dezordine totală, dar tocmai asta îi plăcea soţului ei, lucru ce nu i-ar fi dat prin minte niciodată. îl amuza să-şi scoată ghetele la gura sobei şi să-şi pună picioarele pe policioara de lângă cămin. Nu mai stătea în salon, ci în bucătărie, atunci când nu era pe-afară. Mesele nu erau la ore fixe şi nici mâncarea nu era bine gătită de femeia care venea zilnic. Timpul nu conta, putea să vină oricând la vreauna din aceste mese sărăcăcioase, să fumeze tot timpul, cu o gioarsă veche-n spate şi cu ziarul în mână.

începu să se ocupe de Christopher cu drag, şi-l scotea la plimbare doar pe el, lăsându-i pe Albert şi pe micul Charles să se joace în grădină. îi ticsea buzunarele cu fructe şi mărunţiş, ■mergea pe la magazine şi-i lua chifle şi dulciuri. Băiatul pricepu

repede că e favorit şi curând scăpă de teamă care-l stăpânea înainte, faţă de tatăl său. Văzu că era de-ajuns să-şi exprime vreo dorinţă şi i se îndeplinea imediat.

Joseph şi-a închipuit că făcându-i pe plac şi câştigându-i afecţiunea, va deschide drumul unei prietenii minunate pe viitor, visul de care i se-agăţau gândurile. Christopher avea să-l înţeleagă aşa cum numai Janet o făcuse. •

Băiatul alerga deja la el cu zâmbetul pe buze şi-i povestea toate nevoile şi dorinţele lui.

Odată, un câine lătrase zgomotos pe stradă şi băiatul se năpustise către tatăl său cu un strigăt îngrozit, apucându-i genunchiul şi ascuzându-şi capul în pantalonii lui.

- Gata, gata, Chris băiete, tata e cu tine. N-o să las bruta aia să-ţi facă vreun rău, zise Joseph, trecându-şi mâna prin buclele copilului, ridicându-l apoi în braţe şi dându-i un pupic pe obraz. Băiatul meu nu trebuie să se sperie de animale. Nu mai plânge, dragă, o să mergem să-ţi iau nişte dulciuri.

Plânsul copilului încetă aproape-n aceeaşi clipă.

- Nu poţi să ai grijă de câine? strigă Joseph supărat la stăpân. Băiatul meu se sperie uşor şi ceva de genul ăsta poate să-l îmbolnăvească.

Băiatul îşi lăsă capul pe umărul tatălui său.

- Poţi să-mi iei bomboane de mentă? şopti el.

- Bată-te norocul, pot să-ţi iau tot magazinul! răspunse Joseph.

Nu-şi putuse închipui vreodată că se va simţi ca acum doar pentru că băiatul era lângă el şi-i cerea ceva.

De data asta, Joseph plecă fericit cum nu mai fusese de ani de zile, simţind că în sfârşit era cineva care conta pentru el, cineva care avea să-I întâmpine Ia întoarcere cu mult drag, şi care, pe măsură ce va creşte, va deveni unul din scopurile vieţii sale, alături de mare şi corabie.

Pe durata acestor ani comerţul cu fructe era la înălţime, iar „Janet Coombe“ era una din numeroasele goelete care se întreceau de la St. Michaels sau Mediterana până Ia Tamisa ori Mersey cu această încărcătură perisabilă. Uneori încărcăturile ajungeau până la preţul de 7 lire sterline o tonă, şi zeci de goelete erau atunci alături de vasul lui Joseph, lângă Podul Londrei, aşteptând să descarce. Călătoriile se făceau până la Smyrna şi alte porturi răsăritene, unde marfa era curentă.

Uneori „Janet Coombe“ pornea către St. Michaels şi-era înapoi în 17 zile, căci Joseph, era cu'adevărat un „marinar de carieră“ forţându-şi micul său vas până la ultima pânză pe care-o putea ridica, iar când alte ambarcaţiuni erau ţinute în loc de câte un viscol din vest, el îşi făcea drum cu greu în jos pe canal, manevrându-şi pânzele până în ultima clipă.

Era o viaţă grea şi necruţătoare, dar, cu toate că marinarii lui îl blestemau uneori că-i un căpitan atât de aspru, erau mândri de el. Iar când soseau la St. Michaels şi găseau depozitele pline de fructe, şi câte vreun vas în port, râdeau, pe bună dreptate de prudenţa altor ambarcaţiuni ancorate sau adăpostite undeva, până ce furtuna urma să se mai liniştească, pe când alunecoasa „Janet Coombe“ se furişa înăuntru şi lua ce era mai bun pe piaţă.

Când vapoarele cu aburi intrau în comerţul cu fructe şi încărcăturile deveneau minore pentru ambarcaţiunile cu pânze, în insulele vestice, „Janet Coombe“ încărca sare sau lut pentru St. John’s Newfoundiand şi după ce înfrunta apele Atlanticului, se umplea cu peşte sărat şi o lua în jos către porturile mediteraniene cu încărcătura ei, uneori luându-i doar 16 zile ca să se întoarcă.

În timpul acestor curse şi lupte cu vânturile şi marea, Joseph uita de Plyn şi de Christopher, trăind doar-pentru scopul vieţii sale, care-i cerea toată puterea şi-capacitatea Iui de îndurare, dimpreună cu o

abilitate mentală neobişnuită pentru a face faţă pericolelor şi dezastrelor neprevăzute. Zilele liniştite din Plyn nu mai erau decât o amintire ştearsă. Asta era viaţa pentru care fusese născut el şi acest vas care era o parte din el.

Acestea erau zilele când Joseph simţea că trăieşte cu adevărat, nu doar că înădea o existenţă solitară cum făcea pe uscat deşi încerca să uite de singurătate şi să se lipească de familia lui. Aici, pe corabie Janet era cu el, dar la Plyn nu o găsea. Christopher era doar un copil şi, cu toate că în anii ce aveau să vină urma să-i fie bucurie şi consolare permanentă, pentru moment era imposibil să-l facă să înţeleagă totul, oricât de afectuos s-ar fi purtat cu el.

Când Christopher împlini 12 ani, se petrecu o întâmplare care pentru tatăl său a fost o lovitură greu de îndurat. Cu toate că Joseph încercă să se amăgească la gândul c-a fost doar o toană de copil, îşi dădu seama că este cuprins de o stranie amărăciune şi o dezamăgire rău prevestitoare i se furişă în sufletul pe jumătate trist, pe jumătate îngrijorat. în primăvara acelui an se nimeri ca „Janet Coombe“ să cucerească recordul pentru cea mai rapidă traversare de la St. Michaels la Bristol, iar vasul rămase pentru câteva zile acolo să descarce, după care urma să se înapoieze la Plyn cu balast.

Sora lui Susan, Cathie, se măritase cu un patron de magazin în Bristol, iar Joseph le făcu o vizită. Cathie petrecuse o vreme la soră-sa în Plyn şi acum se întorcea tocmai la timp pentru a-l găzdui pe cumnatul ei. Chiar atunci s-a-ntâmplat ca Joseph să o roage să-l aducă împreună cu ea ia Bristol şi pe Christopher ca să poată naviga pe ‚Janet Coombe“ amândoi, înapoi spre Plyn.

în timpul celor câteva zile la Bristol, Joseph fu mai degrabă' mirat, că băiatul nu părea prea interesat de viaţa de pe chei, nici de faptul că se descărca marfă de

pe vas. Dacă lui i s-ar fi dat în copilărie şansa de a vizita Bristolul, nimic nu l-ar mai fi putut dezlipi de pe chei; din mijlocul vapoarelor şi ar fi preferat mai degrabă să stea nemâncat decât să piardă plecarea unui vas, ori a vreunei ambarcaţiuni intrând în port cu toate pânzele sus.

Christopher, deşi plin de afecţiune şi bucuros să-l vadă pe tatăl său la vremea mesei, părea foarte fericit să se plimbe cu mătuşa, uitându-se prin vitrinele oraşului şi ţinându-i coşul, fără a-i trece o clipă prin gând să se plimbe spre port.

Şi părea că nimic nu-l încântă mai tare decât să i se dea voie să ajute la servitul clienţilor, stând în spatele tejghelei din magazinul unchiului său.

într-un sfârşit, băiatul îşi luă rămas bun de la rudele lui şi păşi pe puntea lui „Janet Coombe“ cu tatăl său. Era o dimineaţă frumoasă şi era o distracţie să alerge pe punte şi să mai schimbe-o vorbă cu oamenii. însă a doua zi, vasul părea un pic amorţit. începu să plouă şi Christopher care nu suporta să fie udat, coborî dedesubt, în cabină. Era aşa de înghesuit şi neîncăpător, mai ales noaptea, în cuşeta strâmtă, lângă tata.

Nu se prea omora după mâncare, deşi era prea politicos ca s-o spună. Joseph, ivindu-se pentru o clipă pe acolo pe jos, izbucni în hohote de râs văzându-i faţa micuţă şi îmbujorată.

- Simţi cum se leagănă? făcu el, aducând în cabina îngustă un miros de impermeabil ud. O s-avem o noapte urâtă şi cred c-o să-ţi fie puţin greaţă. Da nu-ţi face probleme, n-o să treacă mult până când ai să faci picioare de marinar. Şezi întins în cuşeta mea şi ia-o uşurei cu toate că, drept să-ţi spun, când eram copil am trecut peste asta urcându-mă pe punte şi făcându-mi de lucru pe-acolo. Dacă cumva vrei să mai iei o gură de aer, mă găseşti pe punte.

Lui Christopher nici prin gând nu-i trecea să meargă pe punte. Zăcea în cuşetă gemând şi gâfâind; fiecare

clătinare a micului vas era pentru el o agonie. Fiind cu balast, bineînţeles că „Janet Coombe“ se legăna mult mai tare decât dacă ar fi cărat marfă şi, pe deasupra, se aflau în acea parte a oceanului unde Atlanticul se intersectează cu canalul, şi era greu de traversat. Toată noaptea a ţinut-o tot aşa, iar bietul Christopher nu se mişcase de jos. Era nedrept, ar fi trebuit să fie avertizat că aşa se întâmplă de obicei pe mare. Tatăl său fusese egoist şi aspru să-l aducă cu el.

Abia a doua zi, când nici nu se crăpase încă de ziuă, vasul trecu cu bine de greutăţile din Land’s End şi înaintă destul de mult în Canal, dus de o briză rece din sud-vest şi lăsând în urmă imensitatea oceanului.

Mişcarea vasului era schimbată şi-acum ţopăia ca un drăcuşor, întorcând spatele batjocoritor vremii de-afară. Joseph ar fi dorit să-şi vadă fiul alături de el şi să-i audă strigătul de bucurie. Merse către intrarea de jos, şi ţipă la fiul său:

- Haide sus, Chris, vino să vezi noaptea. Acum tangajul e uşor şi n-o să-ţi mai fie rău. Hai sus, dacă-ţi zic!

Băiatul tremura în cabină. Pentru moment nu-i mai era rău, dar n-ar fi schimbat pentru nimic în lume patul cald pentru vremea rece şi deprimantă de pe punte. Ar fi vrut să fie acasă, în pat, sau la magazinul din Bristol. însă obişnuinţa supunerii părintelui său era prea puternică pentru a nu-i da ascultare, aşa că ieşi din cabină şi se luptă s-ajungă pe punte. Era o noapte neagră ca smoala. Vântul puternic vâjâia prin pânze, îi agăţa picioarele şi-i trântea în faţă rafalele aspre, iar ploaia biciuitoare îl orbea.

- Tată, tată! strigă îngrozit. Joseph sări spre el şi-l apucă strâns de braţ. Zâmbea, scuturându-şi stropii de pe impermeabil.
Barba-i era ciufulită şi încâlcită, faţa severă, înăsprită de experienţă. Băiatului îi păru nesocotit şi ca scos din minţi, ducându-i către o moarte înfricoşătoare.

- Uite! strigă Joseph arătând la pupa. Nu-i asta cea

mai fascinantă privelişte pe care Chris al meu a văzut-o vreodată? Spune-mi că eşti fericit, fiule, spune-mi că eşti cu-adevărat un bun marinar şi eşti mândru de corabia care ne aparţine amândurora! e

Băiatul scrută apele peste braţul tatălui său şi văzu spre oroarea lui, o mare de catran, înspăimântătoare ca o stâncă neagră, uriaşă, înălţându-se în văzduh şi prăvălindu-se asupra lor. O să se-nece, o să se-nece! gândi el.

- Ia-o de aici! ţipă disperat. Ia-o de aici! O urăsc! Urăsc marea. întotdeauna am urât-o. Mi-e frică, mi-e frică!

«

- Christopher! strigă Joseph, ce tot spui, copile, ce vrei să spui?

- Nu vreau să mă fac marinar! suspină Christopher. Urăsc marea şi urăsc corabia. N-am să mai vin pe mare niciodată. Of! Tată, mi-e frică, mi-e frică! Băiatul se smulse din strânsoarea părintelui său şi coborî puntea a doua oară spre cabină urlând de furie şi groază.

Joseph îl privi prostit şi se sprijini de parapet cu o mână tremurândă. Éra buiipăcit pur şi simplu, incapabil să mai gândească în acel moment.

Iar „Janet Coombe“ mergea înainte cu repeziciune, parcă una şi aceeaşi cu vântul şi marea. .

CAPITOLUL 7.

Pentru prima oară în cei 43 de ani ai vieţii sale, Joseph cu- noscu ruşinea şi umilinţa.

Mai bine lăsa băiatul în Plyn, trimiţându-l la mamă-sa fără un cuvânt, iar el să-i părăsească pentru totdeauna şi să plece departe pe mare, să nu mai audă de ei, singur cu vasul şi spiritul lui Janet.

Acestea fură primele gânduri amare ale lui Joseph. Mai târziu se furişă jos în cabină, unde băiatul dormea

şi privi urmele lacrimilor pe chipul micuţ şi drăgălaş, cu un sentiment de regret şi compasiune, jurând pe dragostea ce i-o purta propriului său vas, să uite cuvintele fiului său şi săd iubească la fel ca mai înainte. Chiar atunci puştiul deschise ochii şi, văzând privirea tatălui său, care arăta cât este de trist şi îndurerat, roşi până-n vârful urechilor. Pentru o clipă ar fi dorit să sară din pat şi să-şi arunce braţele în jurul gâtului tatălui său, rugându-l să-l ajute să-şi învingă teama de mare, dar se gândi că o să-l împingă deoparte încruntat.

Iar Joseph privi spre Christopher, înăbuşindu-şi impulsul aproape covârşitor de a îngenunchea alături de băiat cu rugămintea de a-şi pune în el toată credinţa şi încrederea, dar se gândi că l-ar putea intimida vederea tatălui său purtându-se astfel.

Şi aşa trecu un minut, în aşteptarea şansei de a uni tată şi fiu într-o legătură strânsă, de nezdruncinat; dar minutele trecură în van, pentru a nu se mai întoarce niciodată şi din acel moment între Joseph şi Christopher Coombe se ridică un zid de netrecut din cauza mândriei lui Joseph şi a timidităţii fiului său.

Astfel că vasul ancoră în Plyn fără ca vorbele de împăcare să fi fost rostite de vreunul din ei.

Trecură patru ani de atunci, timp în care Joseph petrecea câteva luni pe uscat când la o rudă, când la alta, înainte de a pleca iarăşi pe mare.

Portul răsuna de zgomotul ciocanelor folosite de muncitorii şantierului naval, ori de gălăgia specifică încărcării ambarcaţiunilor cu motor. Samuel şi Herbert Coombe îşi făceau mereu de lucru pe şantier, iar acuma erau însoţiţi chiar de băieţii lor mai mari, Thomas, fiul cel mare al lui Samuel şi James, primul dintre băieţandrii lui Herbert, dintr-o familie de doisprezece cu încă cinci care vor urma.

Al doilea fiu al Iui Samuel, Dick, un tânăr sănătos şi robust, era acum al doilea secund al unchiului său Joseph, dovedindu-se a fi un marinar desăvârşit. Joseph era mândru de nepotul său, dar tare ar mai fi vrute ca în locul lui să fi fost băiatul său, Christopher.

în toamna lui 1882, în septembrie, Joseph Coombe ancora în portul Plyn, după ce descărcase marfa la Londra. Era mulţumit la gândul c-o să mai stea câteva săptămâni acasă înainte de a pleca din nou. Pe când îşi supraveghea oamenii care puneau totul la punct atât pe dedesubt cât şi pe dinafară, aruncă o privire peste parapet şi-l văzu pe Christopher cu fratele său Herbert Coombe vâslind către el într-o barcă. Aşa ceva nu se întâmplase niciodată până acum şi înţelese pe dată că se petrecuse ceva rău. „Slavă Domnului că nu păţise Christopher nimic!“ a fost primul lucru care-i trecu prin minte. Observă chipul nefericit şi palid al băiatului, concurat de expresia gravă a lui Herbert. în câteva minute erau amândoi pe punte alături de el.

- Pregăteşte-te, dragă Joe, s-auzi o veste amară şi tristă, zise Herbert cu ochii plini de lacrimi. Şi sunt cum nu se poate mai necăjit că tocmai eu a trebuit să ţi-o aduc.

- Hai, zii odată! răspunse Joseph morocănos.

- Soţia ta, Susan, ne-a părăsit ieri, îi spuse Herbert cu blândeţe. Christopher izbucni în lacrimi şi plecă, lăsându-i pe cei doi singuri. S-a simţit rău la ora ceaiului şi, deşi băieţii au alergat imediat după doctor, la ora şase era deja moartă. Frate, îmi pare aşa de rău că ţi-am stricat ziua. Ştiu că veştile sunt îngrozitoare.

Joseph îşi frângea mâinile şi fără să spună pn cuvânt se îndreptă spre Christopher şi-l sărută pe frunte. Apoi se urcă în barcă, urmat de ceilalţi.

în timp ce privea faţa soţiei sale, acum albă şi nemişcată, lui Joseph i se făcu milă de ea, pentru că a fost smulsă atât de brutal de lângă copii, dar el unul nu simţea nimic.

N-o iubise niciodată cu adevărat; o folosise doar ca să scape de propria-i singurătate. Acum ea nu mai era, îl părăsise, gă- sindu-şi propria ei libertate. Săraca Susan îi dăruise şaptesprezece ani de dragoste şi

afecţiune, iar acum se dusese. îl lăsase pe Christopher. Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, întrebân- du-se ce-o să se aleagă de casă şi copii, acum că ea nu mai este. Băieţii erau destul de mari, dar Kate era încă un copil.

Problema putea fi însă rezolvată destul de uşor, de.cele două nepoate ale sale Mary şi Martha, care aveau acum douăzeci şi şase de ani şi care îi sugeraseră, deja, că erau în stare să aibă

grijă de casă şi de copii. Aşa că problema asta îi ieşi din minte.

Dar pe Joseph îl mai aştepta o surpriză la întoarcere, în afară de moartea soţiei sale. În după-amiaza zilei în care sosise se duse la biroul agentului său şi îl găsi pe fratele său Philip aşezat la biroul la care stătea de obicei partenerul său mai în vârstă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici, Philip?

- Stau Ia birou, spuse el. Biroul meu. îmi pare rău de soţia ta. Condoleanţele mele. Ştiu că va fi o grea pierdere pentru tine. Oricum, timpul vindecă, ştii cum se spune!

- Ascultă Philip, nu înţeleg deloc ce se întâmplă. Ce este cu domnul Hogg? zise Joseph încruntându-se.

- Bătrânul a murit acum o lună, aşa că am preluat eu afacerea. Philip se lăsă pe spate şi-şi privi fratele cu o bucurie crescândă. Vezi tu Joe, în timp ce tu şi fraţii mei v-aţi pierdut timpul căsătorindu-vă şi întemeindu-vă familii, eu nu m-am îngrijit decât de mine şi iată-mă la patruzeci şi doi de ani, un om bogat, stăpânul propriei mele vieţi. Samuel şi Herbert sunt deja între două vârste, iar tu cred că ai căpătat ceva experienţă pe corabia familiei, nu?

- Nu-i nevoie să-ţi baţi joc de mine Philip, spuse Joseph liniştit. Nu mi-e ruşine de chemarea mea, una dintre cele mai frumoase din lume şi, pe deasupra şi cea mai bărbătească. Se poate să fi tu cel mai bogat din familie, stăpâneşte-ţi averea sănătos, dacă asta te satisface.

- Mulţumesc; răspunse Philip, zâmbindu-i superior. Nu ştiu dacă ştii, dar restul familiei mi-a vândut deja acţiunile, aşa că

• acum suntem asociaţi.

- Dar nu acesta era aranjamentul original, strigă Joseph lovind cu pumnul în masă. Trebuia să beneficiem toţi de acelaşi număr de acţiunf şi să avem acelaşi profit.

- Poate, dar ceilalţi aveau nevoie de bani, competiţia e dură aici, în Plyn şi s-au simţit uşuraţi să scape de o grijă. Ai vreo obiecţie?

Joseph nu mai avu ce să spună. Nu vedea nimic ilegal în toată afacerea, cu toate astea nu avea încredere în Philip.

- Nu! răspunse el.

- Apropo, ce mai face fiul tău Christopher? Bănuiesc că este

suficient de mare acum, să plece pe mare, se interesă Philip absent.

Joseph se ridică fără vreo vorbă şi-şi luă pălăria. încercă să se stăpânească, să nu-şi plesnească fratele peste faţă.

- Fiul meu o să fie gata să plece atunci când hotărăsc eu şi nu mai devreme şi, zicând acestea se îndreptă spre uşă.

- Joe, dragul meu, probabil că tu eşti mai fericit ca mine, cu aşa o familie mare în jurul tău. Totuşi, eu m-am simţit grozav de bine singur în toţi aceşti ani, care au fost cei mai frumoşi ai vieţii mele. Acum că sunt un om important, probabil că o să mă orientez şi eu spre cineva cu care să-mi împart existenţa. Sunt încă tânăr. Aşa că o zi bună, frate.

Joseph încă mai râdea când ieşi din clădire. Aşadar, asta plănuise Philip în toţi anii aceştia. Probabil că va deţine controlul la şantier dacă va cumpăra acţiuni în maniera asta.

Următoarele săptămâni, Joseph le petrecu la ferma lui Nicholas Stevens, unde sora sa Lizzie era întotdeauna bucuroasă să-l primească şi să-l omenească. îi plăcea atmosfera caldă, . prietenească de aici, precum şi devoţiunea necondiţionată a lui Lizzie şi a amabilului ei soţ. Aveau trei copii, două fete şi un băiat. Joseph îl îndrăgi nespus pe puşti, Fred, care avea 12 ani şi era inteligent, cu răspunsuri gata pregătite şi o bărbie ridicată ce-i amintea de Janet.

Thomas Coombe avea acum şaptezeci şi şapte de ani şi arăta destul de jalnic. Abia de mai mergea, singura lui plimbare era, diri când în când, până la gard şi înapoi, ca să vadă ce se mai întâmplă.

Stătea ore întregi pe o băncuţă, în curte, trăgând din pipă şi picând arareori câte o remarcă pe care nimeni n-o lua în seamă. • îl urmărea din ochi pe tizul şi nepotul său Thomas, fiul cel mare al Iui Samuel, care i se părea imaginea propriei sale tinereţi. Mary era cea care venea

şi-l ducea în casă pe înserat. Era o femeie între două vârste, voinică şi care odată cu trecerea anilor nu prea s-a schimbat, avea acelaşi caracter afectuos şi modest. Inima lui Joseph bătea. întotdeauna, mai repede când se apropia de cărarea ce ducea la Casa cu iederă. Redevenea, din nou, copilul care se juca după-amiaza în grădină, în faţa bucătăriei, de

unde Janet îl privea zâmbitoare. Se transforma, apoi, în adolescentul ce se întorcea de pe mare, ştiind-o acolo, aşteptându-1. Nu putea să privească niciodată spre camera de deasupra verandei fără să-şi amintească de prima venire acasă de pe „Francis Hope“, când ea a apărut la fereastră, cu cosiţele de copilă, iar el s-a căţărat până la ea pe ramurile de iederă. Asta cu peste treizeci de ani în urmă.

Intr-o după-amiază o găsi pe Mary aşteptându-l în poartă, îngrijorată.

- Bietul tata, spuse ea. E în pat şi arată îngrozitor. Nu ştiu dacă e numai oboseală sau mai este şi altceva. Vino şi tu să-l vezi şi să-mi spui ce crezi.

îşi găsi tatăl în capul oaselor, sprijinindu-se de două perne. Faţa-i era palidă, ochii înfundaţi în orbite, iar degetele subţiri îi rătăceau în neştire pe cearceafuri, venele îi băteau în tâmple şi buzele erau vinete.

- Tu eşti Sammie? murmură el.

Joseph îşi dădu seama că tatăl său este pe moarte.

- Cheamă doctorul, îi spuse încet lui Mary, care ieşi imediat speriată.

- Sunt Joe, tată, spuse el, îndreptându-se spre pat şi luând mâinile tatălui său în ale sale. Pot să fac ceva pentru tine?

- Te-ai întors de pe mare, băiete? Thomas Coombe îl cercetă atent. Nu te pot vedea fără ochelari, dar sunt sigur că arăţi bine şi eşti bucuros că te-ai întors acasă. Transmite-i complimentele mele Căpitanului Collins.

- Aşa e, tată. De ce nu încerci să dormi puţin?

Thomas îşi mişcă capul cu greutate pe pernă.

- Ar trebui să fiu pe şantier, zise el. Mâine or să lanseze la apă vasul cel nou şi nu cred că băieţii se vor descurca singuri. Proprietarul va fi supărat dacă ceva nu-i în regulă, iar fraţii tăi nu au experienţa mea.

Proprietarul Trelawney era mort de peste douăzeci de ani, iar acum în casă locuia nepotul lui.

Joseph simţi cum lacrimile încep să-i lunece pe obraji

până-n barbă. .

După amiaza se'apropia de sfârşit, stelele apăreau una câte

una pe cer. Zgomotul ciocanelor se auzea pe şantier, şipci ce erau bătute în cuie pentru a da naştere unui nou vas. Mary se întoarse acasă foarte repede. Bătrânul doctor murise şi cel care îl înlocuia era tânăr şi pe deasupra nici nu era din Plyn. Doctorul se apropie de pat şi îl examină pe Thomas pentru câteva secunde, după care îi luă pulsul.

- Nu mai.este nimic de făcut, spuse el. Mă tem că i-a sunat ceasul. Probabil că se va sfârşi în câteva ore. N-o să sufere deloc. Poate că ar trebui chemat preotul?

Mary îşi aruncă şorţul peste cap şi începu să plângă încetişor. Joseph îşi dădu seama că pentru ea ar fi mai bine să facă ceva.

- Du-te mai bine la şantier şi spune-le lui Sam şi lui Herbie
să vină repede. Cheamă-l şi pe Philip, dacă-l mai găseşti la birou. , ,

După ce plecă ea se întoarse din nou la căpătâiul lui Thomas. Bătrânul murmura fraze fără sens, din când în când, dar nimic din ce spunea nu ajungea la urechile lui Joseph. Lumina portocalie de pe cer se făcea din ce în ce mai mică. Umbre lungi jucau pe podea. Brusc zgomotul de pe şantier se întrerupse. Joseph ştiu că «fraţii săi au aflat.

în liniştea care se lăsase, Thomas vorbi cu o voce clară şi fermă:

- S-a terminat' lucrul pe ziua de azi. Probabil că băieţii vin acum la masă. ;

- Da, tată!

- Cred că va fi linişte de acuma şi până mâine dimineaţă, nu?

- Aşa-i.

Liniştea se lăsă din nou în cameră, pentru câteva secunde, apoi Thomas vorbi din nou:

- Aş vrea să pot citi din Biblie, dar nu mă simt în stare. Mă dor teribil ochii. Poate-mi citeşte Mary câteva rânduri când se întoarce.

- Cum vrei tu, tată.

Casa se cufundă din nou în tăcere. Numai ticăitul regulat al ceasului se mai auzea. Prin duşumeaua subţire Joseph îl auzea.

încet, încet, Mary şi băieţii intrară în cameră. Pe Philip nu-l găsiseră, iar Lizzie locuia mult prea departe, Herbert de-abia îşi mai reţinea lacrimile, iar Samuel îngenunche lângă pat şi-i şopti bătrânului cu voce joasă:

- Ai nevoie de ceva, tată?

Thomas bâjbâi cu mâna încercând să-l mângâie pe cap.

- Tu eşti, Sammie? îmi pare bine că ai venit. O să-ţi dea niţel de lucru vasul ăla, dar ai să răzbeşti tu până la urmă.

Vocea începu să-i tremure, încercă să se ridice mai mult şi să-şi îndrepte pema, la spate.

- Văd că s-a lăsat seara, aşa că ar fi mai bine să mâncăm, spuse el. îmi amintesc de vremurile când era aşa de plăcut la căderea întunericului şi când, tânăr fiind, o duceam pe mama noastră la ruinele Castelului...

Se lăsă pe spate istovit şi închise ochii. Respiră greu, din ce în ce mai des. Tăcu mult timp privind doar înspre cei trei bărbaţi care-l vegheau, dar şi spre Mary care stătea la fereastră. Nimeni nu se gândi să aprindă o lumânare.

Apoi vorbi din nou, de data aceasta vocea îi venea de foarte departe.

- Janie, spuse el, Janie unde eşti?

Joseph se aplecă deasupra lui şi-şi privi tatăl în ochi. Acesta, la rândul său, îl privi fix, fără să clipească.

- N-o să mă părăseşti, nu-i aşa, Janie? Am trecut prin atâtea nenorociri împreună... Ştii cât de mult te iubesc, nu-i aşa?

Apoi se întinse uşor şi acoperi cu mâna ochii Iui Joseph, după care suspină încet şi adormi. . -

Thomas Coombe a fost îngropat alături de soţia sa Janet în cimitirul Lanoc. Piatra lor funerară a rămas şi

azi intactă, singurul semn al trecerii vremii este iedera care o acoperă de sus până jos. Se mai poate distinge însă inscripţia „Odihnească-se în pace“, chiar dacă este înegrită de vreme şi aproape distrusă de ploi şi ninsori.

La începutul primăverii, aici răsar primele primule.

CAPITOLUL 8.

Albert Coombe plecase pe mare alături de tatăl său, căpitanul şi vărul Dick. Charles era plecat în Midlands la antrenament într-o unitate militară. Numai Christopher rămăsese acasă aducând drept scuză starea lui de sănătate, nu prea bună. În ultima vreme lucrase destul de mult pe şantier împreună cu unchiul şi cei trei veri ai săi, dar munca de acolo i se părea o adevărată pierdere de timp. Gândul că ar putea pleca pe mare îl umplea de dezgust, nu uitase experienţa pe care o avusese în urmă cu ani de zile. Pe lângă asta, nu putea să nu observe dezamăgirea din ochii tatălui său. De fiecare dată când Joseph se întorcea de pe mare, fiul devenea conştient de întrebarea nerostită ce se putea citi în privirea lui: „Vii cu mine de data aceasta?“ Simţindu-se ca un mizerabil şi cu inima grea de povara ce-o purta, Christopher venea cu diferite scuze, ba că ar fi un marinar stângaci şi nepriceput, ba că e mai potrivit pe şantier. Ura însă munca pe şantier şi nu ştia cum să facă să plece din Plyn.

Dar tatăl său trebuia să mai aştepte. Joseph avea acum 50 de ani şi nu se săturase deloc de mare sau de vasul său. Era la fel de puternic şi de entuziast ca la început; doar câteva fire albe îşi făcuseră apariţia pe cap şi în barbă. în viaţa lui nu ştiuse ce înseamnă să fi bolnav. Doar ochii îl mai supărau din când în când. Câteodată, ochiul drept îi era invadat de sânge iar pupila i se mărea îngrijorător. Nu descoperise cauza încă şi era destul de preocupat. Uneori îşi pierdea vederea pentru câteva secunde, după care îi revenea din nou. Joseph nu vorbise cu nimeni despre asta, refuza să creadă că e vorba de ceva cu adevărat grav.

Nimic nu conta mai mult decât „Janet Coombe“ avea o reputaţie bună, de cea mai rapidă goeletă din Plyn Şi că fiul său Christopher va deveni, curând, bărbat.

. Joseph se întoarse la Plyn, puţin înainte de Rusaliile anului

1885, după un voiaj destul de lung. Fusese de două ori la St. John’s, după peşte, care a trebuit apoi dus pe Mediterana, de la St. Michaels a luat încărcătură până la Mersey, făcând trei curse. Acum, era sfârşitul lunii iunie şi aştepta cu nerăbdare ca acasă să aibă parte de linişte până s-o pornească din nou la drum. Christopher se îndreptă spre „Janet Coombe“ de îndată ce ancoră. Joseph fu extrem de satisfăcut. Unele bărci veneau, altele părăseau portul, iar nişte copii făceau baie în golful de lângă Castel. Era o vară superbă. îşi promise nişte, zile de pescuit, poate alături de Christopher.

- Chris, băiatule, spuse el, mă simt grozav acum că sunt din nou acasă. E grozav! Voi, cei de pe uscat nu ştiţi să apreciaţi cuvântul „acasă“, aşa ca noi, bieţi marinari. Nu-i aşa, Albie?

Christopher roşi şi-şi muşcă buzele. Joseph îl văzu şi înjură uşor. „Bietul de el, îşi spuse, sănătatea lui nu este prea bună, cu siguranţă, de asta nici nu-l tentează să plece pe mare“.

- Ce noutăţi, fiule?

- Soră-mea e bine, Charlie, la cazarmă, se pare că e şi el sănătos^ Amândouă mătuşile la fel, sănătoase, de-abia aşteaptă să te vadă. Avem o groază de lucru la şantier; vărul Tom şi James mă ajută acum la construcţia unei bărci noi şi mi-e teamă că, n-o să ne putem vedea prea des.

- Nu are importanţă, Chris, bine că unchii tăi sunt mulţumiţi de tine, asta contează, nimic altceva.

- Se zvoneşte că unchiul Philip şi-a găsit jumătatea dar numele ei e deocamdată secret.

- Philip? Joseph îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Omul e nebun. Nici nu ştie cum să se poarte cu o femeie. Dacă are pe cineva, probabil că e pentru că are o groază de bani...

Băieţii râseră, iar Joseph plecă spre biroul acestuia amuzat peste măsură de ideea că Philip ar putea fi îndrăgostit.

Philip îl primi ca de obicei, zâmbindu-i superior şi făcându-i semn să se aşeze. Fără ocolişuri. Joseph îl atacă frontal.

- Aşadar, Philip, ai intrat şi tu în rândul oamenilor normali? zâmbi Joseph.

Philip îl privi indignat.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse acesta, iritat.

- Ei hai, nu te mai ascunde după degete, când o văd şi eu pe norocoasa doamnă? Nu vrei să-mi cunoşti părerea? Joseph constată, uşor amuzat expresia crispată a fratelui său. Ii amintea de zilele de demult când îi rănea sentimentele din joacă. Mă bucur să te văd, în sfârşit, la casa ta. Sau, oricum aproape, n-ai făcut încă pasul hotărâtor, e drept. Dar, acum, hai să trecem la afaceri.

Joseph nu s-ar mai fi gândit la situaţia lui Philip, dar acesta nu părea că doreşte să încheie discuţia pe această temă, înţelegând greşit gluma fratelui său. îşi ura fratele din tot sufletul, poate şi pentru că el, avusese aproape orice femeie îşi dorise. îl ura pentru eă era atrăgător, şi-ar fi dat jumătate din avere numai să-l vadă pe Joseph îmbătrânind, măcar puţin. După ce ultimile aranjamente în legătură cu vaporul fură făcute iar Joseph se pregătea să plece, Philip nu se putu abţine să nu se comporte ca o muiere clevetitoare şi să nu comenteze.

- S-ar putea să mă aşez la casa mea curând, nu zic nu şi aflã că de-abia aştept să-mi petrec zilele alături de o nevastă tânără. Pentru că sunt în stare să ofer unei femei tot ce-şi doreşte, o casă mare, bani, servitori. Mă întreb însă tu ce mai aştepţi? De ce nu iei şi tu o gospodină, de vârsta ta care să-ţi aline bătrâneţile? Ai 50 de ani, nu-i aşa? Ar trebui să te gândeşti la pensie şi să laşi locul unuia mai tânăr. La revedere! Transmite salutări familiei!

„Nenorocitule, îşi spuse Joseph, în timp ce părăsea clădirea. Pe cinstea mea, aş vrea să văd care dintre noi e mai bărbat, dacă ar fi să ne luptăm. Face pe viteazul, asta-i tot. Dacă ar fi să trecem la fapte…“

Cu toate astea Joseph nu-şi putea scoate din cap ultimile fraze ale lui Philip. în timp ce urca spre ruinele Castelului – medita abătut la situaţia lui: da Philip avea dreptate. Avea 50 de ani, era un om între două vârste şi nu-şi dăduse niciodată seama de asta.

Băieţii lui crescuseră deja, erau mari, însă el se simţea mai tânăr ca niciodată. Philip era nebun. Un om este bătrân dacă se simte aşa, iar Joseph se simţea de 30 de ani. Se întinse în iarbă şi-şi aprinse pipa. Păcat că micuţa Katherine nu era suficient de matură ca s-o considere o companie plăcută. Era prea mică.

De unde stătea, putea să vadă destul de clar vasul „Janet Coombe“. Părea atât de impunător, atât de strălucitor; era vasul lui Janet... Suspină şi închise ochii, dorindu-şi din toată inima ca ea să fie din nou cu el.

Clopotul bisericii Lanoc bătu ora exactă; era vremea mesei aşa 'că îşi scutură pipa, se întinse şi se sculă în picioare, întrebându-se unde oare dispăruse Christopher.

Deodată, un sunet slab ajunse până la urechile lui. Privi în direcţia de unde venea zgomotul şi văzu pe cineva ghemuit lângă o stâncă mare şi cenuşie. Se îndreptă într-acolo şi văzu o fată tânără care ţinea în braţe un coş cu primule şi plângea de mama focului, strângându-şi picioarele sub ea, speriată.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă el, îngenunchind lângă ea şi pipăindu-i glezna.

Fata se opri din plâns şi-l privi pe sub pălărie. Astfel el a observat o pereche de ochi căprui şi nişte bucle blonde.

- M-am lovit la picior în timp ce încercam să mă strecor printre stânci, spuse ea timid.

- S-ar putea să fie grav, zise Joseph, neluându-şi ochii de la părul fetei. Lasă-mă să mă uit dacă te-ai lovit rău.

începu s-o apese în jurul gleznei, dar fata părea să nu dea semne că ar durea-o ceva în mod special.

- Nu cred că e rupt. Poate doar puţin răsucit, spuse el, sperând ca ea să-l privească.

'- Mă bucur, zâmbi ea. Poate că dacă mai stau puţin aici, o să-mi treacă durerea cu totul şi voi pleca acasă.

- Nici vorbă, spuse Joseph şi o luă în braţe ca pe un copil. Fata roşi şi Joseph văzu genele lungi şi blonde care măturau obrajii când mijea ochii. O strânse tare în braţe, iar capul ei se sprijini uşor de umărul lui.

- Nu-mi spui cum te cheamă? o întrebă el.
- Annie Tabb, căpitane Coombe.
- De unde ştii tu cine sunt? o întrebă el curios.
- Doamne, dar toată lumea vă ştie aici, în Plyn.
- Eşti cumva fiica lui Reuben Tabb?
- Da, sigur, a doua fiică. Suntem opt cu toţii.

Joseph fusese coleg de şcoală cu Reuben Tabb. Amintirile

începură să-l copleşească. Doamne, chiar că începea să îmbătrânească, Philip avea dreptate... La fel de bătrân ca tatăl fetei ăsteia.

- Şi câţi ani ai, donşoară Annie, dacă-mi permiţi să te întreb?

- De-abia am împlinit 19, dar lumea zice că arăt mai tânără, ceea ce mă deranjează tare rău.

Joseph îi privi buzele ţuguiate şi râse.

- Ai vrea să fii mai bătrână? Ai vrea să fii una dintre femeile acelea bătrâne care umblă cu şalul pe umeri şi o bonetă de dantelă pe cap, dintr-o parte în alta a oraşului, fără nici o ocupaţie.

- Vă bateţi joc de mine, căpitane Coombe, se încruntă fata. Vreau să spun că mi-aş dori mult să nu mai fiu tratată ca un copil.

- Nici o problemă. Asta se poate rezolva, spuse el cu timiditate. Ea roşi din nou şi-şi muşcă buzele. Unde locuieşti?

- După colţ, a treia casă, pe dreapta. Te rog, lasă-mă să mă duc singură, nu vreau să ne vadă lumea împreună, pot să merg singură.

- De ce nu mă laşi să te mai conduc puţin, până la poartă măcar.

- O, nu, nu, te rog.

Joseph o puse jos.

- Te simţi mai bine?

- Da, pe cuvânt, căpitane Coombe. N-a fost mare lucru. f' îi întinse mâna.

• – Ai primule frumoase, zise Joseph, căutând un motiv s-o mai reţină.

- Da, sunt florile mele preferate.

- Şi vrei, precis, să mai culegi, nu?

- Da. Sper ca mâine să mai culeg un coş.

Joseph luă câteva şi le examină.

- Ştii ceva, astea nu sunt suficient de frumoase. Ştiu eu un loc, lângă golful Polmear, unde poţi găsi nişte minunăţii de flori, dar acolo nu te duci singură, e prea

periculos.
- Oh, ce păcat! suspină ea, încercând să-şi aranjeze o şuviţă blondă ce-i scăpase din coc.

- Ascultă, spuse el repede. Nu trebuie să-ţi rupi hainele până acolo. Şi e păcat să pierzi nişte primule ca alea! Merg cu tine, dacă vrei, am să am grijă să nu-ţi juleşti mâinile astea frumoase.

- Căpitane Coombe, nu cred că... începu tânăra, scuturând din cap. Oare, chiar ai vrea? Inima îi bătea cu putere din cauza acestui marinar înalt şi atrăgător, cu ochii lui calzi.

Joseph se prefăcu dezamăgit şi suspină, privind-o cu coada ochiului.

- Ce să facem? Asta e. Probabil că florile se vor ofili acolo, de vreme ce nimeni n-o să le culeagă. Bună seara, donşoară Annie.

Se întoarse să plece când ea îl strigă:

- Aşteptaţi un minut, căpitane Coombe. Poate dacă mâine seară va fi vreme frumoasă, am să aştept aici cu un coş în mână.

Fata vorbea aproape fără să mai răsufle iar obrajii ei se făcură ca focul. Joseph o privi din cap până-n picioare.

- Ceva îmi spune că mâine nu va ploua, este extrem de plăcut să te odihneşti în răcoarea văii, spuse el. Apoi se îndepărtă, luând-o spre casă, în timp ce ea îl urmărea cu privirea.

Joseph răsuci o ţigară de foi şi trase fumul în piept, satisfăcut. Şi Philip care zicea că are 50 de ani... Ce nesocotit era şi omul ăla! Se simţea de 25. îşi dădu capul pe spate şi râse. Ce bine e să fii din nou acasă!

Unde te duci, frumoasa mea fată.

Unde te duci, iubito? fluiera el în timp ce făcea cu mâna unui bătrân de pe stradă. Era tânăr, tânăr...

A doua zi, de dimineaţă, Joseph se trezi cu un sentiment ciudat. Sări din pat, trase jaluzelele şi privi vesel pe fereastră, spre cerul albastru şi observă direcţia vântului. Apoi îşi aminti de Annie Tabb şi înjură încetişor.

Joseph se îmbrăcă în faţa ferestrei deschise, cântând.

II cuprinse, brusc, un chef de viaţă de nestăvilit. Christopher avea să fie, probabil, foarte ocupat, iar el avea presentimentul că-şi va umple singurătatea. Luă micul dejun bine dispus, sporovăi vrute şi nevrute cu cele două nepoate ale sale, apoi o duse pe Katherine la şcoală şi apoi se îndreptă spre şantier sperând să-i găsească pe cei doi fraţi ai săi, Samuel şi Herbert.

La ora patru, Joseph părăsi Plyn-ul şi se grăbi spre câmpuri ca şi cum picioarele nu l-ar fi dus destul de repede, deşi mai avea o oră înaintea lui.

Când ceasul bătu ora cinci, Joseph îşi goli pipa, îşi îndreptă gulerul şi privi nerăbdător de-a lungul potecii. Mâinile îi transpiraseră şi-şi simţea picioarele.reci. Naiba s-o ia, n-o să vină! La cinci şi douăzeci, văzu o siluetă fragilă păşind uşor pe câmp şi ducând un coş în braţe. Atunci, îşi scoase ziarul din buzunar,.prefăcându-se că-l citeşte interesat.

Când Annie ajunse în dreptul lui, el se prefăcu că n-o vede. Fata puse coşul jos şi-l atinse timidă.

- Căpitane Coombe, spuse ea.

Joseph puse, în sfârşit, ziarul la o parte.

- Bine că ai venit. Nu credeam să mai vii.

Annie îşi retrase mâna.

- Dacă nu vrei să. rămân, pot să plec, răspunse ea, profund jignită şi pregătindu-se să plece. Joseph îi luă coşul din mână şi fără o vorbă, o împinse jos, pe iarbă.

- Iţi cam lipsesc bunele maniere, căpitane Coombe, începu ea.

- Aşa suntem noi marinarii, îi spuse el, abia abţinându-se să nu râdă şi o porniră amândoi la drum. Puţin îi păsa de lume! Joseph nu se simţise niciodată mai satisfăcut de sine.

Cel mai amuzant lucru se dovedi a fi faptul că deşi fiind doi, coşul se umplea cu greu. Când erau pe punctul de a termina, Annie descoperi câteva albăstrele de cealaltă parte a râului şi insistă să meargă împreună până acolo. Aşa că Joseph traversă primul râul, udându-

şi ghetele, după care o invită şi pe ea să vină pretinzând că el nu era capabil să le aleagă pe cele mai frumoase.

- Nu, nu pot, nu vreau să mă murdăresc, asta e rochia mea cea mai bună.

- O, da? E rochia ta cea mai bună? spuse el. Atunci, iau asta ca pe un compliment. Nu multe femei pe care le ştiu s-ar fi îmbrăcat în cea mai bună rochie pe care o au să însoţească un biet marinar la cules de flori.

Ea încerca să protesteze, spunându-i că nu pentru el îşi pusese rochia cea nouă, dar Joseph, ca un bărbat încrezut ce era, nici nu vru s-o asculte. Fără s-o lase să mai spună un cuvânt, o luă în braţe şi trecură râul împreună.

- Tăcerea e de aur, îi şopti el la ureche şi începu să se clatine de greutatea ei, să respire greu şi să protesteze că-i prea mult pentru el. Annie îi răspunse bosumflată că nimeni nu-i mai spusese până atunci că e grasă şi dacă oricine altcineva i-ar fi spus aşa ceva, cu siguranţă l-ar fi pocnit. Izbucniră amândoi în râs şi apoi se aşezară pe mal, unul lângă altul. Joseph îşi scoase haina şi-o întinse pe iarbă pentru ca ea să se aşeze pe ea şi apoi îi luă mâna şi-o privi lung arătându-se îngrijorat de zgârietura din palmă.

- Nu e nimic, căpitane Coombe, spuse Annie, e doar o zgârietură. Cred că de vină e broşa.

- Atunci, trebuie neapărat să văd broşa, zise Joseph. Asta este? Şi se aplecă spre broşa prinsă de gulerul de dantelă.

- Da... nu, nu pune mâna pe ea, strigă ea speriată pentru că el se pregătea să i-o desfacă şi asta ar fi însemnat să stea mult prea aproape unul de altul.

Atunci el se lăsă din nou pe spate şi o privi, în timp ce ea stătea în genunchi, extrem de dezamăgită, că Joseph nici măcar nu încercase s-o sărute. însă el tocmai asta aştepta şi privirea din ochii ei îi confirmă presupunerea că avea să fie curând a lui.

Seara trecu în mod plăcut, aşa cum el de fapt

anticipase. Joseph o conduse câteva ore mai târziu, până la poartă, purtân- du-se cu ea ca un adevărat gentleman. Cum nu mai avea nici un rost să mai stea cu ea acolo, Joseph o trimise pe Annie în cameră de unde ea îl urmări pe fereastră după care se îndreptă şi el spre casă. Mergea absent, nu vedea pe nimeni în jurul lui, nu auzea nici vocea lui Christopher care-l striga, de pe şantier, nu băga de seamă nici vecinii care treceau pe lângă el. Singurul lucru care-i răsuna încă în urechi era vocea unef tinere femei care nu mai fusese sărutată niciodată de un bărbat.

CAPITOLUL 9.

Joseph era îndrăgostit. Niciodată nu se mai simţise aşa, în viaţa lui nu iubise atât de pasional pe cineva. Nu-şi amintea să fi dorit o femeie aşa de mult cum o dorea pe Annie Tabb, fata de 19 ani, care nu era decât cu cinci ani mai mare decât fiica lui. Dar vârsta nu conta pentru el.

Căsătoria cu Susan fusese rezultatul dorinţei lui de a fi înţeles de cineva, de a-şî uita propria singurătate. Căsătoria fusese un eşec, iar cei unsprezece ani ai vieţii lor împreună nu fuseseră decât un dureros coşmar. Acum, simţea cum toate instinctele i se trezeau la viaţă. Joseph nu mai putea mânca, nu mai putea dormi, se chinuia zi şi noapte gândindu-se la ea – trebuia s-o aibă şi nimic altceva nu mai conta pentru el. înainte femeile erau toate la fel pentru el, nici una nu însemnase nimic special în viaţa sa. Acum, însă situaţia se schimbase.

Gândul că Annie era o tânără inocentă, lipsită de experienţă îl chinuia zi şi noapte.'De ce oare nu înţelesese mai devreme? Cu douăzeci de ani în urmă probabil ar fi râs dacă s-ar fi văzut aşa cum era acum; s-ar fi dispreţuit cu siguranţă. La treizeci de ani, o dorise pe Susan care era mai în vârstă decât el aşa cum dorea un obiect. La cincizeci de ani o dorea pe Annie, din toată inima; ea era simbolul tinereţii sale pierdute.

Aşa că, în timp ce fiul său Christopher trudea de zor de dimineaţa până seara, visând la ziua când o să fie în sfârşit pe picioarele sale, Joseph îşi petrecea ore în şir în faţa unei anumite porţi din Plyn, trecând de la agonie la extaz. I se părea imposibil ca o fată cinstită şi frumoasă ca Annie să se îndrăgostească de el, poate numai cine ştie din ce motiv, pasiunea să izbucnească aşa deodată. Joseph se plimba în sus şi-n josul dealului, după ce copila îl făcea să mai aştepte trei sferturi de oră, apărând apoi cu obrajii roşii şi ochii strălucitori, scuzându-se. în loc să se supere.

Joseph se înveselea şi nu putea fi decât o chestiune de zile ca ea să-i cedeze. Câteodată, seara, se plimbau pe câmpurile din valea Polmear. Annie era nevoită să vină acasă cu tot felul de scuze ridicole, cum că iese cu o prietenă, căci se îndoia că părinţi ei ar fi de acord să iasă împreună cu căpitanul Joe, care pe lângă faptul că era mult mai în vârstă decât ea, nu avea o reputaţie prea bună. Ea însăşi ascultase câteva poveşti nu prea decente despre Joseph şi despre numeroasele sale aventuri; acum, văduv, mult • mai matur şi aşezat, Joseph era respectat de tot oraşul, însă Annie nu putea să nu aibă îndoieli în ceea ce-l privea. Avea senzaţia că se joacă cu focul şi rezultatul jocului o speria, căci ştia că e periculos. Dar ce mai conta? Oamenii nu observaseră că ei ieşeau împreună şi astfel ei nu-i păsa de ce crede lumea. Toţi observaseră buna dispoziţie a lui Joseph din ultima vreme, dar nimeni nu ghicea motivul. Christopher se simţea mult mai uşurat acum că nu-I mai bătea nimeni la cap cu plecarea pe mare, iar Albert bănuind că „Janet Coombe“ nu va pleca curând, se duse la fratele său Charles să-i facă-o vizită la garnizoană. Mary şi Martha descopereau cu stupoare că unchiul lor era din ce în ce- mai drăguţ şi mai amabil, nu mai era aceiaşi om înspăimântător şi neînţelegător. Chiar şi Katherine observă schimbarea şi încetă să-şi trateze tatăl ca pe un monstru inaccesibil şi care de abia o observa.

Joseph abia acum începea să se cunoască cu adevărat. începu să fie din ce în ce mai grijuliu cu îmbrăcămintea pe care o purta, se uita din ce în ce mai des în oglindă. Se bucura căjncă nu albise.

Vremea se îmbunătăţise considerabil, Joseph se simţea în al nouălea cer; i se părea că aude pescăruşii strigând: „Annie! Annie!“ chiar şi vântul care-i şuiera pe la ureche îi şoptea numele duios.

Peste câteva zile veneau Rusaliile şi vacanţa, odată cu scadenţa pentru Annie. Cu o săptămână înainte de vacanţă, într-o sâmbătă, Joseph intră în biroul lui Philip

şi spre surpriza lui o văzu pe Annie ieşind chiar atunci din clădire. Ea se roşi când îl văzu şi ar fi trecut pe lângă el dacă Joseph n-ar fi oprit-o.

- Ce faci tu aici? o întrebă el râzând. Te gândeşti cumva să devii proprietară?

- A, nu. Am avut un mesaj de la mama pentru domnul Coombe.

- Domnul! strigă Joe. Deci îl cunoşti pe frate-meu? Şi ce crezi despre el?

Annie îşi răsuci, nervoasă, batista în mână.

- Cred că este un adevărat domn. E întotdeauna atent şi politicos, ştie cum să se poarte cu fetele. Uite, mi-a făcut cadou de ziua mea, brăţara asta.

Joseph se încruntă, luat prin surprindere.

- De când îl cunoşti? întrebă el, dur.

- Cred că am uitat să vă spun, râse Annie. Vine foarte des ia noi duminica, la o ceaşcă cu ceai. Sunt sigură totuşi că v-am spus, căpitane Joe.

- Nu mi-ai spus niciodată, domnişoară Annie. Jur.

- Ei, bine, nu e mare lucru. Noi aici în Plyn suntem foarte primitori. Acum trebuie să plec.

- Sper că vii cu mine luni la târg, să nu uiţi!

- Dar, n-am promis nimic.

- Probabil că nu. îţi place să flirtezi, nu?

- Ia nu mai vorbi aşa cu mine! Nu ştiu dacă pot să vin. Mă mai gândesc.

- Trebuie să zici „da". Neapărat.

- Căpitane Joe, eşti imposibil.

- Spune „da" Amiie, că dacă nu, iar o să întârzii acasă. Amândoi tăcură pentru câteva secunde, prefăcându-se supăraţi.

- Bine, hai că vin, spuse fata, care nu avusese nici un moment intenţia să refuze, lucru de care Joseph fusese conştient tot timpul. Aşa că se dădu la o parte şi o lăsă să treacă, apoi intră în biroul fratelui său râzând prosteşte. Philip stătea la birou, cu mâinile deasupra capului, privind în gol.

- Ce mai faci Joe? întrebă el.

- Bine, îţi mulţumesc, Philip, răspunse el.

- Vremea e destul de bună. Sper să fie aşa şi în vacanţă.

- Sper să nu plouă, asta e tot.

Niciunul dintre ei nu se simţea bine în prezenţa celuilalt.

.- Uite! – îi spuse Joseph şi-i aruncă o hârtie pe masă, gândindu-se că lucrul pe care îl detestă cel mai mult pe lume era să scrie şi să semneze hârtii.

Philip studie actele, după care le puse neglijent într-un sertar. Apoi îl privi scrutător pe frate-său şi fu nevoit să admită în sinea lui că Joseph arăta mai bine ca niciodată.

- Şi ce mai faci tu în timpul liber, Joe? îl întrebă el curios. Cred că te plictiseşti de moarte, acum că te-ai întors în Plyn.

- Ba nu mă plictisesc deloc, dimpotrivă. Tu eşti tipul cel ciudat, nu eu. Nimeni nu te vede nicăieri. Stai închis în birou, nu faci nimic deosebit. Tot aşa de mult citeşti?

- Da, oarecum. Dar mi-am mai găsit şi alte lucruri de făcut. Sunt încă tânăr după câte vezi.

Joseph se amuză. Işi aminti de istoria lui Philip*cu mariajul, de care uitase.

- Aha! spuse el râzând, să înţeleg că o să avem o nuntă în familie cât de curând?

Fratele lui nu putu să-şi ascundă un zâmbet satisfăcut.

- Poate, Joe, poate. De fapt, e aproape sigur.

- Asta numai dacă doamna vrea'să te ia, spuse Joe.

- De asta sunt sigur, n-am nici o îndoială.

, – E grozav să iubeşti şi să fii iubit, îi aruncă Joe. Deşi cred că şi nesiguranţa e bună la ceva.

- fa uite, nu mă aşteptam ca un om de 50 de ani să gândească aşa, zise Philip, tăios. Credeam că ai renunţat de mult la astfel de idei.

Joseph râse.

- Eu zic să nu fi aşa de sigur de o femeie, Philip, până nu pui mâna pe ea. Eu am mai multă experienţă ca tine şi ştiu ce zic.

- Prostii! Vremurile s-au schimbat. Femeile caută acum un cămin sigur, cu servitori şi dacă un bărbat poate şă il ofere, atunci de ce atâtea îndoieli?

- Nu prea cred că ai dreptate, Philip. O casă scumpă şi o mobilă aleasă, nu înlocuiesc dragostea, patul. Să sperăm că tu o să faci faţă, deşi, recunosc că nişte lecţii de la un expert, nu ţi-ar strica.

- Cu tine nu se poate vorbi, Joe. Trebuie să recunosc că tinereţea ei m-a prins în mreje. Sunt convins că doar o vorbă dacă spun şi totul este ca şi rezolvat. Pe lângă asta, familia ei mă respectă mult.
- Deci ai de gând să te însori* nu? îl întrebă Joseph,
- încă nu m-am hotărât. Poate după vacanţă, răspunse Philip sec.

Joseph parcă îşi imagina scena. Philip stând în salon, în picioare, ţeapăn şi ceremonios, iar tânăra alături de el, la fel de înţepată. Un adevărat triumf de Rusalii. în timp ce el, Joseph, va călări mândru în şea alături de iubita sa spre stâncile singuratice. Dar ce tot zicea Philip acolo?

- •... aşa că sunt sigur că n-o să mă refuze. Orice fată vrea să aibă o situaţie mai bună, de ce ar fi ea o excepţie? Uite am o fotografie aici. Am luat-o de la ei de acasă. Ar putea să-ţi fie fată... atât de tânără...

Joseph privi peste umărul lui Philip şi o văzu pe Annie Tabb, zâmbindu-i din fotografie.
- lisuse!
- Da, e o frumuseţe, nu-i aşa? Ce faci, unde... Philip sări în picioare uluit şi alergă spre uşă. Dar, Joseph plecase deja. Era la jumătatea drumului, aproape de colţul dinspre deal. Ajunse în vârf, taman când fata se pregătea să deschidă poarta.
- Bună! Tot dumneata, căpitane Joe?
- Vino aici, îi spuse el. O să întârzii la masă pentru că vreau să-ţi vorbesc. Vino până la stânci, n-o să te reţin mult.

O trăgea de mână.
- Ce s-a întâmplat?

El nu-i răspunse, dar aşteptă până ajunseră într-un loc liniştit, unde puteau vorbi.
- Fratele meu, Philip te iubeşte, începu el.

Annie tresări, apoi scutură din cap.
- Nu, niciodată nu m-a iubit. Mai îmi face cadouri din când în când, mai vine pe la noi, dar niciodată nu s-a purtat cu mine necuviincios.
- Nu e vorba de cuviinţă sau necuviinţă aici, spuse

Joe nerăbdător. Ceea ce contează este că el se crede înamorat de tine.

- Nu ştiu ce să zic. E întotdeauna foarte atent cu mine.

- Ascultă-mă, copilă. Ştiai că vrea să te ceară în căsătorie?

- Ah! Căpitane Joe, într-adevăr.

- Să se însoare cu tine, fetiţo! Vrea să te ia de nevastă, pricepi?

Ochii fetei se deschiseră mari.

- Domnul Coombe vrea să se însoare cu mine? exclamă ea. Nu-mi vine să cred.

- Ţi-ar plăcea nu-i aşa? Te şi vezi, îmbrăcată elegant,.în dantelă şi mătase... Aşa-i?

- Nu-i adevărat. Nici nu mă gândesc la asta. Nu! Nu i-am dat niciodată de înţeles aşa ceva.

- Ha, ha, ha! Vrei să te şi cred, nu? Cred că ai fost destul de explicită, de vorbeşte de tine aşa cum o face. Aşa va să zică, te vei mărita cu el, vei deveni o hdevărată doamnă, cu trăsură la scară, nu?

- Nu m-am gândit niciodată la asta, zise fata, plângând. Domnul Coombe e întotdeauna politicos cu mine, dar nu-l văd ca soţ al meu, nici într-un caz. în plus, nici nu vreau să mă mărit acum.

- Aha! Deci îl ţii în şah, dar el săracul, atârnă ca un peşte în undiţă până te hotărăşti tu ce material să cumperi pentru rochia de mireasă. Când o să adune suficienţi servitori la picioarele tale, o să cedezi în sfârşit, aşa-i?

- încetează, te rog! îmi pierd minţile dacă continui să-mi vorbeşti aşa. Lacrimile începură să-i alunece pe faţa frumoasă şi fata dădu să plece.

Văzând-o că plânge, Joseph îşi pierdu stăpânirea de sine şi o luă în braţe, strângând-o până-şi pierdu răsuflarea. începu s-o sărute cu pasiune şi furie, în timp ce ea zăcea impasibilă în braţele lui, slabă şi neputincioasă.

- Ai să te duci la el, îl şopti Joseph, pentru că are o casă mare, plină de servitori. Ai să te duci la el şi n-ai să ştii ce înseamnă dragostea. Ai să te duci... ai-să te duci.

- Nu! Joseph, lasă-mă! ţipă ea. Nu trebuie! Joseph, ce mi-a venit? Te iubesc! .Zău, crede-mă!

Dar el o săruta în continuu, trezindu-i sentimente necunoscute ei până atunci; simţea cum i se înmoaie genunchii, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Apoi,

o împinse cu putere de lângă el, iar ea, uimită abia mai ţinându-se pe picioare îşi aranja, tremurând, rochia şi părul, abia uitându-se la el.

El o privea printre gene.

- Ai să-i fii soţie, aşa-i? Atunci, du-te la el, nu mai pierde o secundă.

- Nu vreau să mă mărit cu el, ştii asta. De ce mă faci să mă • simt prost?

- O să-ţi fie un soţ bun. O să ai o casă frumoasă şi tot ce-ţi doreşte inima. Ai fi nebună să-l refuzi.

Biata Annie era pe punctul de a începe din nou să plângă.

El reîncepu s-o sărute, iar ea se sprijini de el, incapabilă să facă un pas; l-ar fi urmat şi la capătul pământului. Nu-şi dorea decât ca el s-o ţină în braţe, să nu-i mai dea drumul niciodată.

- Philip trebuie să aibă aceleaşi şanse ca şi mine. Aşa este corect. Vino după amiază cu mine la el la birou. Trebuie să alegi între noi doi. Trebuie să-i spui adevărul... îmi promiţi?

- îţi promit.

- Acum, du-te la masă. Nu-ţi face probleme, o s-o rezolv eu cumva.

Aşa*că Annie se împletici până acasă, trăind emoţii din ce în ce mai contradictorii, în timp ce Joseph începu să se plimbe fără ţintă, încercând să-şi limpezească gândurile.

în după amiaza aceleiaşi zile, se îndreptară amândoi spre casa lui Philip, mână-n mână.

Annie rămase în hol, în timp ce Joseph bătu la uşa de la salon.

Philip stătea întins pe o sofa, cu o batistă pe faţă. Joseph zâmbi, gândindu-se că fratele lui ştia să se respecte. Philip îşi aruncă batista, se ridică în picioare, părul său, de culoarea nisipului era ciufulit. Părea surprins.

- Unde ai dispărut azi dimineaţă? S-a întâmplat ceva?

- Da, cu siguranţă, spuse Joseph, aşezându-se pe un

scaun. Uite ce este, Philip, am să trec direct la subiect. Nu poţi să te însori cu Annie Tabb, pentru că îmi aparţine mie.

Fratele său îl privi surprins, fără să mai ştie ce face, îşi scoase batista din buzunar şi începu să-şi şteargă palmele transpirate.

- Dacă aşa ştii tu să glumeşti, Joe, află că ai un simţ al umorului de-a dreptul mizerabil.

- Lasă-mă cu prostiile, Philip, n-am timp de asta. N-âş glumi eu cu aşa ceva. Trebuie să-ţi spun că degeaba îi faci curte fetei, ea oricum a mea va fi, fie că-ţi place, fie că nu. Faţa lui Philip se goli, brusc, de orice culoare. îl privea uluit, fără să rostească un cuvânt. Se agăţă de braţele canapelei, fără să-şi scape fratele din ochi.

- Mai spune odată!

- Spun că ea va fi oricum a mea, îmi este deja promisă. îmi pare rău că-ţi stric planurile, dar asta e. Dacă n-ai fi aşa secretos şi ai fi mai deschis, probabil că n-am fi ajuns aici. îmi dau seama că situaţia e jenantă şi, cu cât se termină totul mai repede, cu atât mai bine.

Philip rămase nemişcat pe canapea, vorbind încet şi blând.

- Nenorocitule! începu Philip. Asta ai urmărit de la bun început, nu-i aşa? Ai lucrat pe la spatele meu şi mi-ai furat-o.

- Opreşte-te! strigă Joseph. Eu nici n-am ştiut până azi, când mi-ai arătat fotografia. Ce crezi, că aş fi făcut-o intenţionat?

- Ce mai contează acum! Ideea e că tu te-ai aşezat între noi, tu, un bătrânel neputincios, care, pe deasupra, mai ai şi o familie de întreţinut.

- Blestemată să-ţi fie limba aia ascuţită! Nu uita, că între noi e o diferenţă de doar patru ani. Ce contează patru ani? Annie n-o să fie a ta! Poţi s-o amăgeşti cât vrei. Hainele elegante şi casele pline de servitori n-au nici o importanţă pentru ea. Annie! strigă el. Vino încoace!

- Doamne, doar n-ai avut indecenţa s-o aduci aici?

- Ba da!

Annie apăru în pragul uşii, dezorientată şi roşie la faţă.

- Annie, spune Joseph, se pare că nu pot să-l conving pe fratele meu că tu nu vrei să-l iei de bărbat. Nu vrei să-i spui tu?

- O, Doamne! Nu ştiu ce pot să spun? Eu niciodată...

Philip se sculă de pe sofa şi veni spre ea.

- Domnişoară Annie, spuse el, acesta este, probabil, cel mai important moment din viaţa ta. Gândeşte-te bine! Mă cunoşti de câteva luni bune, de mai mult timp decât îl ştii pe fratele meu. Ştii bine că n-am încercat să te presez. Mă hotărâsem să te cer în căsătorie săptămâna viitoare. Dacă mă accepţi, o să fii o persoană importantă aici în Plyn, iar eu voi fi capabil să-ţi ofer tot ce doreşti. Nu vei regreta niciodată pasul ăsta. Şi acum, eşti pe cale de a da cu piciorul la toate astea, doar pentru faptul că fratele meu, un marinar grosolan, a pus ochii pe tine şi s-a amuzat

spunându-ţi lucruri pe eare le va uita în câteva săptămâni.

- Nu-l asculta Annie, spuse Joseph, apucând-o de mână. Eşti mult prea tânără şi prea frumoasă ca să-ţi pleci urechea la ce-ţi spune el. Sunt cuvinte reci şi fără valoare, o să te transforme într-o păpuşă fără suflet, pentru propria lui plăcere, fără să-i pese de sentimentele tale. Tu te-ai născut să iubeşti, Annie, să ai parte de tot ce-i mai frumos pe lume. Te va pune într-un scaun înalt, cu o piatră preţioasă la gât şi cu trupul înfometat, în timp ce eu nu-ţi voi oferi iluzii şi te voi ţine în braţe, aproape de inima mea. Vino cu mine!

- Doamne, doamne! strigă Annie. Ce pot eu să spun? N-am pe nimeni să mă sfătuiască. E greu pentru o fată care n-are dorinţă de a se mărita încă, să fié pusă într-o astfel de situaţie.

- Gândeşte-te bine, copilă! spuse Philip. Nu vreau să te grăbesc. O să fii cea mai bogată fată din Plyn. Joseph, n-o să-ţi dea bogăţie, ţine minte asta!

- Annie, tu nu vrei să fii iubită? şopti Joseph.

- Vă rog, lăsaţi-mă să mă gândesc, spuse fata, cu lacrimi în ochi. Sunt sigură că te iubesc căpitane Joe, dar trebuie să mă decid singură, aşa cum zice domnul Philip. Lăsaţi-mă să plec acum, vă promit un răspuns după vacanţă.

- Mi se pare corect, râse Joseph. Nu se îndoia că o va câştiga. Ce părere ai, Philip?

Philip se îndreptă spre fereastră, cu mâinile la spate.

- O să ţi-o plătesc, odată! îţi promit! Acum plecaţi amândoi,

vreau să fiu singur. \

- La revedere, Philip, spuse Joseph şi o luă pe Annie de braţ, ieşind împreună din casă.

- Deci, ai nevoie de timp de gândire? se încruntă el. Ar fi bine să nu stai prea mult să meditezi. Şi încă ceva. Să nu găseşti cumva vreo scuză pentru luni seara la târg, bine? Nu vreau decât să ne simţim bine, atâta tot. Să uităm de chestia asta.

Apoi se întoarse pe călcâie şi plecă lăsând-o acolo, singură.

CAPITOLUL 10.

Era lunea Rusaliilor şi parcă special soarele străluci toată ziua, deasupra oraşului Plyn. Portul era animat, bărcile veneau şi plecau întruna.

În sfârşit, veni şi seara şi majoritatea oamenilor se duceau' spre casele lor; cei mai tineri însă se îndreptau spre târg.

Căsuţe pictate în culori vesele, lipite unele de altele se iviseră la marginea oraşului. Se vindea nucă de cocos, gogoşi cu unt şi gem, prăjiturele de toate formele şi mărimile; se făceau concursuri de tir, aruncări cu săgeata, peste tot jocuri cu nume ciudate ca „ghiceşte-ţi greutatea“ sau „nimereşte-mă“. Dar principalul punct de atracţie erau căluşeii. Acolo se adunase grosul mulţimii, marinari proaspăt sosiţi din călătorie, băieţi şi fete de toate vârstele, îndrăgostiţi, străini veniţi din alte oraşe. Peste tot în tot târgul, răsuna cântecul atât de la modă atunci „Charlie, şampanie, e numele meu“.

Noaptea era destul de răcoroasă, vântul începuse să bată şi , norii se adunaseră în grămezi ameninţătoare pe cer. Lanternele se căutau unele pe altele, în întuneric.

- Unde eşti Nancy Penrose?
- L-a văzut cineva pe Jan ai meu?

Peste tot se auzeau cântece de voie-bune, şoapte entuziasmate, râsete din toată inima.

Căluşeii pictaţi în culori vii se roteau nebuneşte, iar vânzătorii de bilete strigau de mama focului.

• „Fetelor, voi fete tinere şi neascultătoare.
De ce nu vreţi să încercaţi măcar să fiţi cuminţi?
De ce flirtaţi voi cu toţi băieţii înfumuraţi?
Şi nu vă opriţi numai la cei care trebuie?“

Lumea începuse deja să danseze în ritmul muzicii. Joseph stătea şi el pe spinarea unui cal, iar Annie era.aşezată în faţa lui.

Christopher era şi el pe acolo pe undeva împreună cu un marinar danez.

Joseph se învârtea fericit cu Annie în braţe; nu mai exista nimic în jurul lui. Buzele lor se atingeau din când în când, dar lor nu le păsa de nimic, putea să-i vadă oricine.

Joseph o trase pe Annie lângă el, mai aproape şi-şi îngropa faţa în părul ei.

- Draga mea, te iubesc, te iubesc, vino acum cu mine. Nu pot să mai aştept.

- Nu, Joe, acum nu pot.

- Ba da.

- Nu, te rog, nu-mi cere asta.

- Te rog, spune da.

- Joe, n-avem unde să ne ducem! Unde să ne ducem?

- Putem merge la mine pe vapor; mergem undeva, pe mare. Te rog.

- Joe...

- Annie, frumoasa mea Annie, te iubesc, vino cu mine.

încercând să protesteze, dar din ce în ce mai slab, pe jumătate speriată, pe jumătate plină de dorinţă, Annie se lăsă dusă pe braţe de Joseph, care împingea oamenii în toate părţile şi-i înghiontea, grăbit să ajungă în barcă.

Apa era neagră şi vijelioasă şi vântul puternic îi flutura părul şi fustă.

- Joe, te rog, hai să ne întoarcem..

- Nu, Annie, e minunat. Noi doi, împreună...

Barca ţâşni în întuneric, Joseph, vâslea ca un nebun, inima îi batea să-i spargă pieptul iar ochii îi străluceau de fericire.

Norii începuseră să se mai răspândească,'luminile din port se făceau din ce în ce mai mici. În mijlocul apei îi prinse refluxul şi vântul care-i purta spre vas cu o forţă la fel de mare ca a unei mori.

Annie îşi strânse picioarele sub ea, îşi simţea mâinile fierbinţi şi genunchii-i tremurau. Ce-o să se întâmple acum? De ce se simţea aşa de neajutorată? 1 se părea

că lui Joseph nici că-i pasă.

Muzica se mai auzea în depărtare, dar foarte slab.

„Fetelor, voi fete tinere şi neascultătoare
De ce nu vreţi voi să încercaţi măcar să fiţi cuminţi?“

De la fereastra sa, Philip Coombe privea mulţimea cu dispreţ, îi văzuse pe Joseph şi pe Armie mână în mână, îndreptându-se • spre port. Trase draperiile enervat şi se aşeză pe scaun lângă foc.

în acest timp, barca lui Joseph se legăna uşor purtându-i pe cei doi tot mai departe.

- Joe, ce-am făcut? Ce-am făcut? şopti Annie.

Joseph îi prinse faţa în mâini. Oraşul era acum departe, iar el era aici, în larg, şi-şi savura victoria. O luă uşor în braţe, o sărută şi o duse fericit în cabină.

Câteva zile mai târziu se căsătoriră cu dispensă la Sudmin.

Căsătoria lor făcu mare vâlvă în oraş. Joseph se mută înapoi în vechea sa locuinţă, la Casa cu iederă, unde nu mai stătuse nimeni de la moartea lui Thomas, căci Mary nu a vrut să rămână acolo singură, acum locuia la Samuel. Joseph nu mai avea nevoie de ajutorul nepoatelor lui gemene.

Christopher nu-şi putea reveni de pe urma căsătoriei tatălui său.

O urî încă dela început pe Annie, o vedea îngâmfată şi prostuţă şi rea, şi era convins că-i va aduce numai nefericire tatălui său. Cei doi îndrăgostiţi de ia Casa cu iederă îl făceau să se simtă foarte prost. îşi petrecea tot timpul pe şantier, pretinzând că-i place munca şi de abia aştepta ocazia să părăsească oraşul şi să se ducă să-şi caute norocul în altă parte.

Albert plecase pe mare, nepăsându-i prea mult de ce se întâmplă în viaţa tatălui său.

Charles scrisese din Africa, trimiţându-i salutări noii sale mame vitrege, iar Katherine era bucuroasă că îşi găsise o prietenă de vârstă apropiată.

Joseph nu-şi mai vedea capul de bucurie, nu mai ştia pe ce lume se află.

Au trecut aşa, şase săptămâni lipsite de griji pentru el şi Annie. Vapoarele veneau şi plecau, era în plină vară la Plyn, iar „Janet Coombe“ rămânea în larg, părăsită.

într-una din zile, la începutul lui iulie, Dick Coombe, acum prim ofiţer pe vasul familiei, veni la cină, hotărât să-i vorbească unchiului său. El nu era căsătorit şi era extrem de dezamăgit de felul în care unchiul său căzuse în plasă. Era o seară călduroasă

şi senină, astfel că îi găsi pe Joseph şi Annie în grădină.

- Nepoate, îmi pare grozav de bine că te văd, spuse Joseph, fără să ridice ochii. Frumoasă, vreme, aşa-i? Annie şi cu mine ne-am petrecut toată ziua aici, nu-i aşa, iubito?

- Joe, a fost grozav, n-aş mai pleca de aici, aşa de frumos este, răspunse Annie, privindu-şi soţul drăgăstos.

Joseph căscă şi se întinse.

- Ei bine, am făcut o indigestie şi tot ce aş vrea ar fi o plimbare de vreo.30 de mile, dar nu mă pot îndura să plec de aici. Stai jos, Dick şi aprinde-ţi o ţigară. Pe Annie n-o deranjează
, deloc.

Dick îşi privi cercetător unchiul.

Categoric, Joseph se mai îngrăşase şi făcuse pungi adânci sub ochi. Ochiul drept, care întotdeauna fusese bolnav, era plin de sânge şi cu pupila dilatată.

- „Mary Hawkins“ a plecat azi dimineaţă la ora 9, spuse el. încărcăturile sunt solide şi am înţeles că nu va fi nici o problemă cu transportul. Ai văzut vasul plecând? Era un vânt puternic şi cred că va merge bine.

Joseph se foi jenat în fotoliu.

- Nu, n-am văzut. Sincer să fiu n-am mai fost demult în port. E plin debarcaderul?

- Plin ochi. Unele vase aşteaptă în larg să le vină rândul. Azi, l-am văzut pe căpitanul Salt. „Hannah Lee“ ţi-a bătut recordul de la Bristol, acum o

săptămână. Toţi vorbesc în Plyn. ,

„Deştept băiat Dick ăsta“. Joseph era încântat că avea, în sfârşit, pe cineva care să-l pună la curent cu ce se întâmpla în port.

- „Hannah Lee“, întrebă el. Ţi-aminteşti că am plecat împreună din Plyn? I-am bătut, cu cinci mile de la Deadman la Lizard. Şi asta, doar cu câteva săptămâni în urmă.

- Trei luni, de fapt, spuse Dick, pufăind din pipă.

- Trei luni! exclamă Joseph şocat. Sunt căsătorit de trei luni? Drace! Da! Ştiu că zboară timpul! Parcă ieri a fost când ne-am căsătorit, Annie, nu-i aşa? întinse mâna după mâna ei.

- Aşa e, iubitule, răspunse ea.

- Căpitanul Salt pleacă din nou pe mare săptămâna viitoare, continuă Dick imperturbabil. Goeleta lui e înregistrată la numărul doi. Pleacă spre Newcastle, apoi la St. Michaels. Toată lumea spune că se vor întoarce primii acasă.

- Ha! râse Joseph dispreţuitor. N-are nici o şansă alături de „Janet Coombe” a mea. Şi Salt ştie asta.

- Aşa i-am spus şi eu, dar el spune că nu este adevărat, mai ales că vasul nostru n-a mai ieşit pe mare de ceva vreme. Duşmănos tip, Salt ăsta! Spunea că „Janet Coombe“ rugineşte acolo unde stă şi că un străin s-a interesat dacă nu cumva este vreo relicvă din războiul cu Franţa.

- Nenorocitul! Bine ar face să se ferească, mormăi Joseph. O să-l învăţ eu pe Jimmie Salt cum să vorbească de vasul meu. Ai auzit ce-a zis individul, Annie?

- Dumnezeule, ce neobrăzat! spuse Annie, care nu auzise nimic din ce vorbiseră cei doi. în tot acest timp se gândise dacă nu cumva ar fi bine să intre în casă şi să pregătească cina. Până Ia urmă se sculă şi-i lăsă singuri, în timp ce Joseph măsura grădina de la un cap la altul, făcându-l pe Jimmie Salt cum îi venea la gură.

în zilele ce urmară, comportamentul lui Joseph se schimbă simţitor. Teama începea să i se strecoare în

suflet. Se trezi petrecând tot mai mult timp în port, prinzând frânturi de conversaţie ici-colo, părându-i-se că aude mereu insulte la adresa sa şi a vasului. Stătea de vorbă la han cu căpitanii care se întorseseră • de la St. Michaels, fericiţi de vremea bună şi de rapiditatea curselor. Vremea era însă în schimbare şi urmară două săptămâni de furtuni puternice. Ploua aproape în fiecare zi, iar Joseph parcă nu-şi mai găsea locul.

„Julia Moss“ dispăruse undeva departe, nici un membru al echipajului nu fusese găsit. Joseph se gândea mândru la „Janet Coombe“, ştiind că vasul lui era printre puţinele care ar fi rezistat luptelor pe viaţă şi pe moarte de pe mare.

în sufletul lui se sădi dorinţa de a pleca din nou, de a se întoarce la viaţa pe care o iubea atât. Se vedea din nou la bordul vasului alături de Janet, scrutând depărtările, cu valurile încre- ţindu-se ameninţătoare, anunţând parcă pericolul ce se apropia.

Nici măcar îmbrăţişările soţiei sale nu-l puteau reţine.

Astfel că, suspinând, se strădui s-o alunge pe Annie din gândurile lui şi ridică din nou ancora. într-o după-amiază de vară, comandantul şi echipajul său porniră la drum, purtaţi de vânt şi mare, spre ţărmuri necunoscute.

CAPITOLUL 11.

încetul cu încetul, Joseph alunecă spre vechile obiceiuri. Ore întregi de relaxare. Era împreună cu prietenii lui, trăiau clipe minunate; luptau împotriva furtunii şi a valurilor, ancorarea lipsită de probleme într-un port străin, unde luminile se ghiceau, pentru ca apoi, din nou, spre orizontul infinit.

Lunile treceau la fel ca întotdeauna fără vreun regret pentru luna de miere irosită, bântuit fiind de senzaţia că pasiunea trecuse. Aşa gândea Joseph, reuşind destul de uşor să-şi alunge nevasta din minte.

Când se reîntoarse, bronzat şi plin de voie bună era doar un bărbat care-şi cerea drepturile de la nevasta lui şi nimic mai mult.

Annie născu un copilaş în 1886, care muri câteva ore mai târziu.

Joseph fu mişcat de durerea soţiei' sale, dar pierderea copilului nu însemnă mare lucru pentru el. Avea deja o familie şi gândul de a mai avea încă una nu-l încânta. Pe lângă asta, un nou necaz apărea la orizont, vederea lui scădea pe zi ce trecea. Durerile de cap deveniseră de nesuportat, iar ochiul drept îl deranja îngrozitor. Ochiul stâng începuse să-l jeneze la rândul lui, dar durerea nu era la fel de mare. Nu se mai putea concentra aproape ,deloc; câteodată vedea destul de clar, apoi durerile îi reveneau şi îi era imposibil să mai citească. Nici măcar busola nu mai putea s-o descifreze. Când i se întâmplă prima oară,- coborî în cabină, se aşeză pe scaun şi stătu acolo ore-n şir, neajutorat, ca un copil pierdut, apoi îl chemă pe nepotul său Dick şi-i împărtăşi temerile.

- Hei, nu poate să fie aşa grav, poate că e ceva temporar.

Dick încercă în zadar să-l binedispună pe căpitan, dar în sufletul său nu era prea convins de ce spunea; şi credea la rândul său că lucrurile sunt mult mai serioase.

- Nu ştiu Dick, spuse Joseph, luându-şi capul în mâini, nu mi s-a întâmplat brusc ci totul a venit cu timpul. Simptomele au apărut acum vreo câteva luni, dar .mi-a fost teamă să spun la cineva. Apoi, a mai fost şi căsătoria, am sperat să-mi mai aline durerea. însă de câtva timp, situaţia s-a agravat. Nu ştiu ce să mă fac.

- Curaj, unchiule Joe, spuse Dick. Poate că nu e chiar

aşa de grav, cum ne întoarcem în Plyn, luăm primi tren spre Plymouth şi mergem la un doctor. Medicina face minuni.

Şi plecă, lăsându-l pe Joseph singur.

„Janet Coombe“ ancoră în Plyn, în prima zi a lui februarie 1888. Toată lumea ştia deja că Joseph are probleme cu sănătatea, deşi Dick nu suflase o vorbă.

Joseph îl trimise pe Dick să regleze afacerile cu Philip, căci de când se căsătorise cu Annie el şi fratele său nu-şi mai vorbiseră.

De cum intră în birou, Philip îl întrebă de problemele de sănătate ale comandantului.

- Ce se întâmplă cu Joseph? începu să orbească? Ar trebui să vadă un doctor.

- Nu e nimic grav, îi răspunse Dick nepăsător, ştii cum se răspândesc veştile în Plyn, lumea vorbeşte. Pe unchiul Joe, îl cam doare capul, e drept, dar asta e tot. Va pleca la Plymouth pentru a cumpăra marfă.

- Hm! îmi pare bine că nu intri în panică. E bine să fii calm în astfel de situaţii. Dar asta e şi problema mea. Şi eu şi fratele meu avem acelaşi număr de acţiuni, la şantier şi nu vreau să-mi las eu averea pe mâinile unui bolnav. Joe ar trebui să se retragă din afaceri.

- Căpitanul nu se retrage din afaceri decât dacă doctorul o să-i spună asta, îi răspunse Dick enervat.

Philip râse şi se ridică de pe scaun. ,

- Iar asta o să-l distrugă probabil, zise Dick cu juma de gură.

- Mai bine aşa, decât să distrugă vasul, râse Philip.

Dick nici măcar nu-i pomeni lui Joseph de discuţie, dar a doua zi când se.întâlni cu vărul său Christopher, îl luă deoparte şi-i explică întreaga situaţie.

Cristopher fu extrem de şocat.

- Asta ar putea fi o lovitură fatală pentru tata. Numai Dumnezeu ştie ce-b să se aleagă de el. Ştii şi tu ce om energic a fost toată viaţa. Pentru el viaţa pe uscat va fi un iad. Nici măcar mama mea vitregă nu-i o alinare pentru durerea lui. Tu chiar crezi c-o să orbească?

- Nu ştiu, Chris. Mi se pare că e destul de serios, oricum singurul lucru pe care-l putem face pe moment este să-l ducem la un doctor. Ar fi bine să mergem toţi trei împreună; în plus, tu eşti singurul din familie de care ascultă. Trebuie să merg la Consiliul de Comerţ şi să încerc să-mi iau gradul de căpitan. Dacă comandantul vrea să plece, mă voi strădui să-l înlocuiesc şi să-i dovedesc că pot. Deşi nu-i aşa uşor.

- Eşti un tip de treabă, Dick, suspină Christopher. Mi-ar fi plăcut să semăn cu tine. Eu ar fi trebuit să fiu în locul tău.

- Prostii. Sunt mai mare decât tine cu opt ani, asta e tot. O să te maturizezi şi tu curând, o să vezi, şi tatăl tău o să fie foarte mândru de tine. Tata zice că munceşti cu spor Ia şantier.

- Se poate Dick, dar urăsc munca de şantier.

- Atunci, hai pe mare, Chris, asta e viaţa adevărată pentru un bărbat! Tatăl tău ar fi aşa de fericit.

- Şi ce folos? Sunt un ratat, Dick cu timpul o să mă îndrept şi tatălui meu nu-i va mai fi ruşine cu mine.

O săptămână mai târziu, Joseph plecă la Plymouth împreună cu fiul său mai mare şi cu nepotul său. Dick îi părăsi imediat după ce ajunseseră în oraş şi se duse să participe la şedinţa comitetului director pentru comerţ. în timp ce-l privea plecând, Joseph îşi aduse aminte de ce simţise el în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, în aceleaşi împrejurări. E drept că pe el îl ajutase foarte mult gândul că Janet îl aştepta întotdeauna nerăbdătoare să-l vadă din nou acasă. Avea acum cincizeci şi trei de ani.

Joseph rămase singur în cabinetul doctorului. Christopher îl aşepta afară. Stătea înăuntru de o jumătate de oră. Christopher îi auzi paşii pe scări iar când ridică ochii, îşi văzu tatăl coborând aplecat şi îmbătrânit parcă cu zece ani.

Părăsiră casa fără un cuvânt, merseră alături fără ţintă. Se

«• • duseră la un hotel, căci nu mâncaseră nimic de la micul dejun. Era trei şi jumătate. Christopher umplea farfuria tatălui său de parcă era un copil mic. Joseph încercă să râdă, dar nu-i reuşi decât o grimasă. Christopher se străduia din greu să înghită mâncarea gândindu-se îngrijorat la viaţa ce-l aştepta pe tatăl său la întoarcerea în Plyn.

Când au terminat de mâncat, Christopher achită nota şi s-au grăbit spre ieşire, la aer curat.

Dick îi aştepta ca să-i ducă la gară. Dick mai rămânea cinci zile în Plymouth. Joseph vorbi pentru prima oară de qgnd se întorseseră de la doctor.

- Ce-ai făcut ia examen, Dick? întrebă el.

- Destul de bine unchiule, sper să fie mulţumiţi de mine.

- Asta e bine. Vreau ca tu să fi noul căpitan a lui „Janet Coombe“, spuse el.

Cei doi bărbaţi ştiau că acesta era sfârşitul. Joseph nu va mai ştii niciodată ce-i marea şi furtuna. Nu va mai înfrunta niciodată valurile şi vânturile.

- Voi face tot ce-mi stă în putinţă să mă ridic la nivelul aşteptărilor taie.

Trenul plecă, ducându-i departe pe tată şi fiu. Christopher îşi apucă tatăl de braţ.

- Nu pot să facă nimic pentru tine, tată? şopti el.

- Nu ştiu, spuse Joseph. Nu-ţi face probleme, băiete.

Lacrimile ţâşneau fără oprire din ochii lui Christopher.

- Tată, pot să fac ceva pentru tine?

- E în regulă, Chris, băiatule. E ca sfârşitul unui vis frumos, asta-i tot. Numai pentru vas îmi fac probleme.

Norii grei începură să se adune pe cer şi curând ploaia începu să izbească în geamul compartimentului.

*

CAPITOLUL 12.

Primele săptămâni după ce „Janet Coombe” a plecat

fără el au fost un adevărat coşmar, aruncându-I într-o stare de depresie din care nimic nu părea să-l scoată.

Annie nu-i era de nici un ajutor. Nu putea înţelege deloc sta-, rea în care se afla. Trecerea anilor, care-l înspăimântase întotdeauna pe Joseph îşi punea acum amprenta serios pe viaţa lui de zi cu zi.

Nu-i mai rămăsese decât casa şi lungile plimbări până la stâncile din port. Joseph îşi mai găsea alinarea la ferma surorii sale, care-l înţelesese întotdeauna; la fel şi fiul ei Fred care avea aceeiaşi tărie de caracter ca a lui Janet. Ciudat lucru e ereditatea.

între timp, fără să sufle o vorbă lui Joseph, Christopher se pregătea să plece pe mare şi se vedea în locul tatălui său, admirat; respectat, ducând mai departe tradiţia familiei Coombe. Christopher îl studiase pe tatăl său în ultimele luni şi învăţase ceva din dragostea care existase între el. şi Janet; începuse să înţeleagă de ce Joseph aştepta atât de multe de la fiul său.

Christopher îl găsi pe Joseph la ruinele de la Castel într-o după-amiază şi deschise discuţia:

- Tată, „Janet Coombe“ se întoarce acasă în mai puţin de o săptămână şi aş vrea să fac şi eu parte din echipaj când pleacă din nou.

Joseph întinse mâna fiului său ca şi cum ar fi fost un copil.

- Ştiu ce vrei şi te înţeleg, spuse el. E o dorinţă mai puternică decât tine, e ceva în sângele tău care se luptă să iasă la suprafaţă. De când aşteptam eu să aud cuvintele astea...

- Aş face orice tată, ca tu să fii mândru de mine şi-ţi jur că vei fi nu peste mult timp.

- Ştiu, Chris băiete, azi mi-ai făcut o mare bucurie. N-am să uit asta niciodată.

- îţi mulţumesc tată. Mă bucur aşa de mult... •

Cei doi urcară dealul împreună, tatăl cu braţul în jurul umerilor fiului său.

Christopher nu mai avea deloc răbdare, .timpul trecea prea încet pentru el. Pleca în sfârşit din Plyn. O nouă viaţă îl aştepta acum. Nu contau primejdiile, era vorba de libertatea lui şi avea să fie cu siguranţă mult

mai interesant decât munca de pe şantier. '. • ■

Cu o zi înainte de a pleca pe mare, tânărul se duse până la firma unchiului său din întâmplare şi fu surprins să vadă cât de frumos se purtă acesta cu el.

- Pleci pe mare, Christopher? Nu ştiu cum un băiat atât de deştept ca tine poate să facă aşa o prostie.

Tânărul roşi imediat.

- Sper să fac o treabă bună, zise el.

Philp Coombe îl privi de sus până jos şi apoi se lăsă pe spate în fotoliu. în mintea sa deja încolţise o idee.

- Bănuiesc că tatăl tău e foarte bucuros.

- Da, unchiule. Trebuie să recunosc că pentru a-l consola am decis să plec pe mare.

- îmi imaginez. Presupun că ştii unde te duci?

- St. John şi apoi Marea Mediterană, cred. întotdeauna mi-am dorit să văd locurile acelea şi mi se pare ciudat să mă gândesc că le voi vedea în curând.

- Hm! îrni imaginez că trebuie să fie foarte frumos dincolo de Atlantic. O să descarci marfa la Londra probabil. Ai fost vreodată la Londra?

- Nu, am fost numai la Bristol, spuse Christopher ruşinat.

- Ah! Londra e locul potrivit pentru un băiat ca tine. Te-ai descurca de minune acolo. Căci până la urmă tu eşti un visător aşa e? La Londra poţi să ajungi cineva. Mulţi băieţi fără un ban în Buzunar şi care lucrau la munca de jos au făcut acolo avere.

Christopher începea deja să simtă că entuziasmul îl părăseşte cu fiecare vorbă a unchiului Philip.

- Sunt sigur că o să fiu cel mai bun în meseria mea.

Philip pufni dispreţuitor.

- Tu nu vrei să ajungi cineva? Eşti mulţumit să fii căpitan pe un văsuleţ oarecare? Când vei obţine brevetul, în 1900, va fi ieşită din uz. Se pare că nu eşti aşa de deştept pe cât am crezut. N-ai decât să faci ce vrei dar nu uita că Londra te aşteaptă.

Christopher plecă, cu mintea confuză, mii de întrebări îi vâjâiau prin cap şi de altfel asta fusese şi intenţia unchiului său.

Următoarele trei luni fură o adevărată binecuvântare pentru Joseph; începea să aibă din nou încredere în viitor. De abia aştepta ca „Janet Coombe“ să se întoarcă la Plyn. După calculele lui asta avea să se întâmple în preajma Anului Nou, perioadă care ar fi coincis cu ziua de naştere a lui Christopher, care împlinea 23 de ani.

Timpul trecea şi Joseph devenea tot mai nerăbdător să afle noutăţile pe care Christopher cu siguranţă avea să i le aducă la întoarcere.

Annie se plângea mereu că băiatul scria rar, cât să-i anunţe că e sănătos, dar Joseph îi lua mereu apărarea, spunând că fiul lui cu siguranţă are lucruri mai bune de făcut, anume să înveţe meserie. O să aibă el ce să povestească la înapoiere.

Trecu şi Crăciunul şi nici urmă de „Janet Coombe“. Vremea se cam stricase şi o serie de vânturi îşi făcuseră apariţia spre Canal. Vestea că vasul se afla în siguranţă la Londra îl linişti pe Joseph. Nu mai aveau de descărcat decât fructele, după care se vor întoarce la Plyn. Ce mai conta că întârziase la propria-i zi de naştere. Important e că se întorcea, familia îl va aştepta cu braţele deschise.

în dimineaţa zilei de 3 ianuarie, Joseph stătea în grădină urmărind vremea, cu puţin înainte de masa de prânz, când un băiat intră pe poartă cu o hârtie în mână.

- Un mesaj pentru dumneavoastră, căpitane Coombe, de la birou, spuse el.

Joseph deschise scrisoarea, încruntat.

„Poţi să vii până la mine, imediat? Am ceva foarte important să-ţi spun“.

Philip Coombe.

Ce Dumnezeu voia şi individul acela? Nu-şi mai vorbiseră de peste trei ani. îl evita întotdeauna pe stradă. Probabil că e ceva urgent, altfel nu ar fi făcut Philip primul pas. îşi luă pălăria şi ieşi pe poartă, atenţionându-şi soţia să nu-l aştepte cu masa.

Nu mai călcase în biroul fratelui său din ziua în care zărise fotografia Iui Annie. Joseph chicoti când.îşi aduse

aminte. El, Joseph o câştigase, iar Philip pierduse. Fusese destul de uşor. Cum nu vroia ca fratele său să-i observe slăbiciunea şi tremurul mâinilor, se îndreptă de spate, şi intră în camera vechiului său duşman.

- Nu mă aşteptam să-mi scrii. Oricum, iată-mă, dar spune repede ce-ai de spus, nu vreau să mi se răcească masa de pomană.

Philip îl privi şi-şi frecă mâinile încetişor.

- Eşti la fel de duşmănos ca înainte, după cum văd, chiar dacă nu arăţi foarte ameninţător, spuse Philip. îmi pare rău, Joe, dar am o veste proastă pentru tine. Tocmai am primit o telegramă aici, la birou. Mi s-a părut de datoria mea să ţi-o înmânez personal. Citeşte-o la lumină, frate, că ştiu că stai cam prost cu vederea!

Joseph luă telegrama şi citi următorul mesaj:

„Scrisă în Londra. Vineri seara. Christopher Coombe a părăsit vasul. Suntem obligaţi să plecăm fără el. Suntem cu unul mai puţin. întoarcerea probabil săptămâna viitoare. Richard Coombe, căpitan”.

- Unde-o fi Joe? se îptrebă Annie îngrijorată. E aproape trei şi el nu s-a întors. L-Iiţi Văzut pe tatăl vostru, băieţi?

Charles şi Albert scuturară din cap.

- N-am idee unde s-a dus, poate e la stânci, dar lui nu-i place să întârzie la masă, zise Albert.

Katherine se întrerupse din cysut.

- Poate s-a dus la fermă la mătuşa Lizzie.

- Nu prea cred, spuse Annie.

Cinci minute mai târziu auziră nişte paşi uşori pe cărarea din grădină.

- El o fi? întrebă Charlie.

- Nu, nu e mersul lui Joe. El calcă mult mai apăsat, chiar dacă nu mai vede bine, zise Annie.

Dar uşa se deschise şi Joseph intră. Nu era Joseph pe care îl ştiau ei: mâinile îi tremurau iar ochii priveau undeva, în gol. Se sprijini de uşă.

- Joe! şopti Annie. Ce s-a întâmplat?

Băieţii săriră în picioare.

- Dumnezeule! Tată! Ce este?

El vorbi încet, cântărindu-şi fiecare cuvânt.

- Vă interzic să mai rostiţi vreodată numele lui Christopher, aici, în casă, sau chiar între voi, oriunde altundeva. N-are decât să moară, în cea mai cruntă sărăcie, eu n-am să ridic un deget să-l ajut. Jur pe ce am mai sfânt că n-am să-l mai privesc în faţă niciodată în viaţa mea. Dacă vreţi să ştiţi motivul, uitaţi, citiţi asta.

Joseph ie aruncă telegrama mototolită şi fără nici un alt cuvânt, urcă la el în cameră şi închise uşa cu cheia.

CAPITOLUL 13.

Joseph străbatea nervos camera dintr-un capăt în altul, se simţea bolnav, îl durea sufletul şi inima şi parcă nu mai ştia de el; în tot acest timp, familia sa tremura de grijă neştiind ce să mai creadă.

Astfel trecu ziua, la fel şi noaptea; Annie rămase până dimineaţa în camera Katherinei. Tot spre dimineaţă adormi şi Joseph, pe care oboseala îl ajunsese în sfârşit. A doua zi dimineaţă, când se trezi, arăta ca o stafie, cu ochii umflaţi şi roşii şi faţa obosită.

Numele lui Christopher nu mai fu niciodată menţionat, tatăl său nu află niciodată motivele pentru care fiul părăsise vasul. Scrisori de la Christopher soseau în fiecare săptămână, dar ele fură puse toate deoparte, nedesfăcute.

Atmosfera din casă se schimbase complet, era pur şi simplu • de nesuportat. Joseph se transformase într-o persoană dură, un adevărat stăpân al cărui cuvânt era lege. Râsul şi veselia nu mai făceau de mult parte din existenţa lor.

Albert şi Charles se bucurau de fiecare posibilitate de a pleca de acasă, Albert pe mare, Charles, în armată. Toate nenorocirile cădeau pe capul lui Annie şi al fiicei sale vitrege. Dacă ar fi fost . mai voluntare şi mai curajoase probabil că l-ar fi adus şi pe Joseph pe calea cea dreaptă din nou. Dar amândouă erau timide şi retrase, alergau la el la cel mai mic semn şi-şi plecau capul sfioase la orice gest pe care el îl făcea. Le interzicea să iasă din casă, excepţie făcea doar dusul la piaţă şi chiar şi atunci aveau oră fixă de întoarcere. Dacă întârziau numai cu un minut, le aştepta la uşă cu ceasul în mână şi începea să le blesteme. Aveau voie să-şi viziteze rudele o dată pe săptămână dar nimeni nu era invitat vreodată la ei acasă, nici măcar vecinii. Katherine nu avea voie să vorbească cu tineri de vârsta ei, astfel că şansele ei de a face o căsătorie bună erau foarte mici. Nimeni nu o căuta vreodată, de frica lui Joseph.

Annie era tratată ca o sclavă în propria-i casă.

Pentru că nu mai aveau nici un bărbat alături să-i ajute, toată munca din casă cădea pe spinarea lor. Toţi erau înspăimântaţi de Joseph, le era mult prea frică de el ca să aibă curajul să se revolte, aşa că trecuseră la munca de jos; frecau podelele, cărau cărbunii din pivniţă, toate astea sub privirile ironice ale tiranului, care o ţâra pe Annie în faţa oglinzii, o apuca de bărbie şi striga:

- Douăzeci şi trei de ani? Arăţi de patruzeci! Nici un bărbat nu s-ar uita la tine!

Nu le bătuse niciodată, cruzimea lui era mult mai subtilă, începuseră să urască mesele pe care le luau împreună cu el, când erau obligate să-i asculte cuvintele îngrozitoare ce-i ieşeau din gură.

în tot acest timp, el le privea dispreţuitor; câteodată nu dădea nici un semn că şi-ar da seama de prezenţa lor acolo.

Dar cel mai rău se temea Annie de nopţile în care era nevoită să stea lângă el şi să-l asculte cum ţipa la ea, ore în şir pentru că nu putea să doarmă şi ţinea morţiş s-o ţină şi pe ea trează.

Cele două tinere îşi petreceau aproape tot timpul împreună întrebându-se ce consolare avea el din felul în care se purta şi din negarea vieţii. Dar nu găseau nici un răspuns. Nu mai rămăsese decât o fărâmă de normalitate în Joseph şi de cele mai multe ori era copleşit de demoni, care îl distrugeau cu fiecare zi. Nu se mai putea opri acum; ajunsese la limită, totul depindea de destin şi de acel „ceva“ pe care îl rezerva acesta. Nu mai exista cale de întoarcere.

Astfel trecu un an şi alte probleme începură să apară.

Nici el nu ştia cum o s-o mai ducă aşa, ştia doar că trebuia să aştepte răbdător până Ia sfârşit.

în primăvara lui 1890, Annie îşi dădu seama că rămăsese din nou însărcinată şi îşi luă inima-n dinţi, hotărâtă să-i vorbească soţului ei.

în timp ce o asculta vorbind, Joseph o privea rece şi

nepăsător, iar când ea, în sfârşit, termină ce avea de spus îi întoarse spatele şi ridică din umeri.

- De ce să fiu supărat? Pleacă de lângă mine şi lasă-mă singur. Nu zic nimic de copilul ăsta care-o să vină. Pur şi simplu nu mă interesează.

însă când ea ieşi din cameră, ochii Iui o urmăriră insistent; era pe jumătate mişcat de ce auzise şi ar fi vrut să-i spună ceva frumos. Dar ea urcase deja scările şi el nu dorea s-o cheme jos din nou. Asta i-ar fi dat de înţeles că-l câştigase de partea ei. Totuşi ceva se schimbase în el, vestea îl mai scoase din moleşeală, inima lui împietrită începuse din nou să bată. Un alt fiu care să-l înlocuiască pe celălalt. Nu-i vorbea nici acum soţiei, însă nu mai era la fel de aspru cu ea.

în tot acest timp, Annie reînodă prietenia cu Philip Coombe. într-o după-amiază, trecea prin faţa biroului lui în drum spre magazin când el ieşi în uşă şi se propti în faţa ei. încercase s-o evite de când se măritase şi acum era, probabil, prima oară când se întâlneau faţă în faţă, Annie îşi plecă ochii încercând să treacă pe lângă el, însă Philip deschise discuţia, văzând că ea nu are curajul:

- Annie spuse el, lasă-mă să-ţi vorbesc. întinse mâna spre . Annie şi ea i-o dădu pe a ei, tremurând nervoasă, uitându-se
peste umăr şi şoptind ceva în legătură cu soţul ei.

- Nu-ţi fie frică! Vino înăuntru. O conduse la el în birou şi închise uşa. Annie izbucni în plâns, şi-şi ascunse faţa în mâini.

- Nu plânge spuse Philip, asta n-o să te ajute de fel. Pe lângă asta, n-am de gând să te învinovăţesc pe tine pentru ce s-a întâmplat. Te-am avertizat, dar tu erai prea tânără şi prea nevinovată ca să înţelegi.

Annie se legăna pe scaun, iar lacrimile îi alunecau pe obraji.

- Numai fiica mea vitregă Katherine ştie prin ce trec. Nu pot să spun cât de greii am reuşit să supravieţuiesc. în ultimii doi ani... domnu’ Philip... Ce-am'făcut eu să fiu astfel pedepsită? Poate am fost prea

îndrăzneaţă cu Joe înainte de căsătorie şi Dumnezeu mă pedepseşte acum. Oh, Doamne! M-am purtat prosteşte! Nu m-am gândit niciodată...

- Nu este vina ta. Nenorocitul de frate-meu e vinovat, merită din plin ce i se întâmplă.

- Domnu’ Philip, eu nu l-aş învinovăţi numai pe el. Bietul Joe, n-a mai ştiut de el de când cu boala de ochi, apoi Chris... Nu şi-a mai revenit de atunci.

- Mi-am imaginat, Annie. Vasul vine regulat înapoi, dârei nu face nimic altceva decât se duce până-n port şi-l priveşte.

- Aşa-i, domnu’.Philip. Şi a fost o vreme când nu era nimic mai important decât vasul lui şi pe mine mă neglija total. Mă simţeam rănită, dar mi-am învăţat lecţia.

- Christopher Coombe a mai'scris vreodată?

- Ah! Sigur. Scrie fraţilor lui, a scris şi lui taică-său de multe ori, dar Joe nu deschide scrisorile. E aşa de crud, domnu’ Philip...

- Mai bine te-aş vedea moartă Annie, decât atât de nefericită cu el. De ce nu-l părăseşti?

- Unde să mă duc, domnu’ Philip? O femeie nu poate să-şi lase omu. N-aş putea, mai ales că ochii lui! acum...

- Sentimentalisme ridicole. Ai doar douăzeci şi cinci de ani, doar nu vrei să-ţi iroseşti viaţa?! Nu trebuie să-l laşi pe Joe lipsit de ajutor, locul cel mai potrivit pentru el e la Sudmin’.

- Domnu’ Philip! Nu la azil! E îngrozitor.

- Mă tem că e cea mai bună soluţie Annie. Fratele meu nu mai ştie de el şi cred că cel mai bun lucru e să fie supravegheat. Oameni care ştiu şi pot să aibă grijă de el. Acolo suntem siguri că nu face rău nimănui.

- Nu, domnu’ Philip! Nici să nu te gândeşti la asta! Joe e poate mai ciudat, dar nu e violent. Nu văd nici un motiv să-l ducem acolo. Nu-i nevoie să fie închis acolo.

- Situaţia se va înrăutăţi.

- Nu cred.

- Ce te face să spui asta?

- Deja e mai bine, are de altfel motive să se simtă

mai bine.

- Adică?
- O să. avem copil. Se va naşte probabil de Crăciun.

Philip se ridică de pe scaun şi se duse spre fereastră.

- Vreau să ai încredere în mine, ca într-un prieten, Annie; vino aici de câte ori vrei. Lunile următoare nu vor fi uşoare pentru tine; nu ezita să vii la mine dacă ai nevoie. Te rog. Promiţi?
- Da, domnu' Philip.
- Şi spune-mi Philip, doar suntem prieteni.
- Iţi mulţumesc... Philip. Acum trebuie să plec.
- La revedere, Annie.

Astfel trecu şi vara, veni şi toamna, zilele se scurtară şi vremea se răci. Joseph îşi petrecea marea majoritate a timpului în faţa focului din bucătărie. Toate speranţele lui se agăţau de venirea pe lume a copilului. Câteodată mintea îi rătăcea prin colţuri întunecate şi ştia că această ceaţă putea să-l înece dacă nu era atent.

Nu ştia nimic de vizitele soţiei sale la biroul fratelui său. Ea se ducea acolo în mod regulat acum, câteodată de două ori pe săptămână şi aştepta cu nerăbdare momentele pe care avea să le petreacă alături de Philip, de parcă erau singura bucurie a vieţii ei. încet dar sigur Philip i-a inoculat ideea de a fi liberă, de a părăsi casa cu iederă şi pe soţul ei.

în toate aceste luni, chinuitoare pe care le petrecea alături de Joseph, Annie nu se gândise nici măcar un moment să-l – părăsească, dar acum, când Philip începuse să se arate din ce în ce mai atent şi grijuliu cu ea, ideea nu mai părea aşa rea. Joe nu avea să se mai însănătoşească, prezenţa copilului ar putea chiar să-i înrăutăţească situaţia, ar putea deveni un sălbatic. Nu, Philip avea dreptate, chiar.dacă era dureros, Joe s-ar simţi mai bine la Sudmin azilul. Era mai bine şi pentru el şi pentru familie. Promisese să aibă încredere în Philip, asta trebuia să facă. El era prietenul ei, era alături de ea, atât de nobil, atât de bun. După ce Joe avea să plece la Sudmin unde urma să fie îngrijit de doctori şi asistente, ea avea să-şi găsească un sprijin în

Philip, care-i promisese că o va face mai fericită ca niciodată.

Se apropia noiembrie, apoi veni şi decembrie. Copilul avea să se nască în săptămâna de Crăciun.

Annie se simţea foarte slăbită, Katherine era nerăbdătoare, dar doctorul nu era prea încrezător.

- Să stea liniştită, să nu se agite în nici un fel, îi spuse el fiicei vitrege. Nu-mi place deloc cum se prezintă lucrurile. Orice şoc în aceste momente, ar putea duce Ia un dezastru. Da, trebuie să se mişte, să facă plimbări scurte. Nu-i va face rău, ba din contră. Dar, ai grijă, să nu se enerveze.

în ajunul Crăciunului, Annie se simţi suficient de bine ca şă-I viziteze pe Philip. O lăsă'pe Katherine acasă şi pe Joseph la sora sa Lizzie. Astfel că se îndreptă uşor spre casa lui Philip, unde locuia singur, în afara menajerei şi a unui servitor, care erau soţ şi soţie.

în ziua aceea, Annie stătea întinsă pe sofa, iar Philip îi turna
puţin ceai. Trecuse deja de ora şase, când deodată îi veni ideea că Joseph ar putea să se întoarcă mai repede acasă; astfel că se sculă repede de pe canapea şi se grăbi spre uşă, Philip îi sărută curtenitor mâna şi o petrecu până la ieşire.

Nici unul din ei nu observase că ea îşi lăsase, într-un colţ al canapelei batista pe care soţul ei i-o făcuse cadou la prima aniversare a căsătoriei lor.

Joseph nu plecă de la fermă decât după zece şi jumătate. Noaptea era senină şi liniştită, luna strălucea deasupra apei şi ceaţa, începuse să se aşeze uşor peste câmp. Străzile erau încă populate, oamenii erau toţi nerăbdători pentru sărbătoarea de a doua zi, majoritatea pregătindu-se pentru slujba de la mijlocul nopţii. Ceva mai târziu clopotele vor începe să bată iar oamenii vor străbate cărarea de pe deal cu lanterne în mână.

Joseph trecea pe stradă liniştit, şi ajungând pe lângă casa lui Philip, văzu luminile aprinse şi silueta fratelui

său în faţa ferestrei. în timp ce-l privea, Joseph realiză că era ajunul Crăciunului şi că în câteva zile avea să i se nască fiul. Viaţa lui avea să fie diferită, mult mai fericită, aşa că era mai bine să dea la o parte ranchiuna şi ura ce le avea pentru Philip.

Ezită câteva secunde, apoi se îndreptă spre uşă şi sună. Servitorul somnoros îi deschise uşă.

- Sunt fratele domnului Coombe. Am venit să-i urez „Crăciun fericit“, spuse Joseph uşor, apoi îl dădu la o parte şi se îndreptă spre camera unde-l văzuse pe fratele său. Philip sări în sus de surpriză la vederea lui Joseph. Primul său gând fu la Annie.

- Ce Dumnezeu te aduce aici frate, la ora asta? S-a întâmplat ceva acasă? Soţia ta?

Joseph zâmbi şi scutură din cap. Se aşeză pe sofa.

- Am ajuns la concluzia, PhiL Am venk să-ţi spun că... Ochii lui căzură pe batista pe care soţia sa o lăsase pe canapea. Gândurile începură să-i rătăcească, cuvintele îi zburară complet din minte.

- De ce şi-a lăsat Annie aici batista? începu el liniştit. Apoi începu să tremure agitat. Annie a fost aici, Annie a fost în camera asta. Spune-mi adevărul, pentru numele lui Dumnezeu, altfel nu mai ajungi să trăieşi şi ziua de mâine.

Philip se făcu palid, în timp de Joseph venea spre el, împie- dicându-se de covor.

- De câtă vreme vine Annie pe aici? strigă el.

Philip ridică din umeri şi rânji dispreţuitor.

- Aha! Deci ai venit să faci o scenă, asta-i? Ei bine n-o să-ţi meargă. Ieşi afară din casa mea!

- De cât timp vine Annie la tine? repetă Joseph, gata să-i pocnească, dornic să vadă faţa fratelui său plină de sânge. .

Philip se duse în celălalt capăt al camerei.

- Annie şi cu mine suntem prieteni de câteva luni, spuse el moale, de când ai început s-o tratezi ca pe un animal. Eu n-am vrut decât să-i uşurez viaţa, asta-i tot.

- Annie vine aici de luni de zile, spui? Annie. a avut îndrăzneala să mă înşele?

- Bineînţeles, brută! Tu şi manierele tale împuţite.

Annie nu te-a iubit niciodată.

- Mincinos nenorocit! Joseph nu mai avea control asupra gândurilor sale, care începuseră deja să-i rătăcească aiurea. Până şi ultima fărâmă de raţiune dispăruse.

- Nu ştii că Annie aşteaptă un copil? întrebă el.

Philip râse.

- Tu mă întrebi asta pe mine? Ai curajul să mă întrebi asta? Eşti nebun, nu eşti sănătos, locul tău este la azil. îţi spun eu, eşti nebun.

Ceva parcă se rupse în Joseph.şi furios, îşi roti pumnul şi-şi izbi fratele în ochi. Philip căzu şi rămase nemişcat. împiedicân- du-se de mobile ca un om beat, Joseph ieşi din casă şi alergă acasă, nevăzând nici pe unde calcă. Oamenii treceau pe lângă el, de la slujbă, dar Joseph nu-i vedea. Deschise uşa cu putere, uşa casei sale şi urcă în fugă spre dormitor.

- O să-ţi arăt eu ţie! spuse el. Aprinse o lumânare şi se aplecă spre soţia sa.

- Kate! strigă ea. Kate, fugi după ajutoare! Repede!

Fata.intră în cameră în halat.

- Tată strigă ea. Tată, ce faci? Aminteşte-ţi ce ţi-a spus doctorul! Ai grijă!

Joseph ţinea lumânarea deasupra capului.

- Aşadar m-ai înşelat. Ai fost la Philip, ai fost cu Philip.

- Joe, dragul meu, n-am vrut să-ţi fac rău, jur. El a fost aşa de drăguţ şi...

- M-ai înşelat, aşa-i?

- lartă-mă, Joe, iartă-mă.Da, te-am înşelat, dar hai să amânăm discuţia. Te rog! Kate, draga mea, mă simt îngrozitor, fugi şi cheamă doctorul!

- Deci nu mă iubeşti, Annie? Nu mai iubit niciodată, aşa e?

- Joe, lasă-mă, lasă-mă. Nu pot să-ţi. explic acum, iartă-mă. Am greşit, am fost slabă, te rog Joe.

- M-ai înşelat, m-ai înşelat... Dumnezeu mi-e martor, o să te fac să suferi. O să-mi plăteşti pentru asta.

Annie coborî clătinându-se, din pat şi se sprijini de perete, acoperindu-şi goliciunea cu mâinile.

- Atunci, dă-i drumul, omoară-mă şi pe mine şi pe fiuLtău. N-am să te opresc. Dar înainte să mă omori vreau să-ţi spun ceva: da, te urăsc, te urăsc şi te blestem pentru ce-mi faci tu acum. Să nu ai linişte niciodată, te blestem să rămâi singur toată viaţa. Lumea te-a urât dintotdeauna în Plyn. Poate că te-am iubit odată, pentru căldura ochilor tăi, dar n-am putut să iubesc inima ta rece şi mândră.

Joseph se răsuci pe călcâie şi lumânarea îi căzu pe covor.

- Janet! strigă el. Janet! Janet! Casa răsuna de strigătele lui. Janet! Vino la mine. Janet!

Apoi ieşi alergând din casă şi urcă împleticindu-se până la ruinele Castelului. ,

Ingenunche pe pământul rece şi dur. Şi deodată simţi o mârp, mângâindu-l cu dragoste pe umăr, pe cap... îşi ridică ochii şi văzu chipul iubit lângă el, dar nu aşa cum o ştia, ci tânără şi suplă, aproape o copilă. Ea îl luă în braţe şi-i şopti la ureche vorbe de dragoste. Atunci, el ştiu că ea aparţinea trecutului, unui timp în care el nu exista încă pe lume.

- Nu-ţi fie frică, dragul meu. Sunt cu tine, nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

- De ce nu ai venit mai-nainte? şopti el. Au încercat să mă despartă de tine. Nu mai există adevăr pe lume, nu mai am pe ce cale s-o apuc. Ai să mă ajuţi, nu-i aşa?

- Vom iubi împreună, vom suferi împreună, îi spuse ea. Fericirea ta va fi a mea, durerea mea va fi a ta. Ţi se va arăta un drum în curând, când umbrele îţi vor elibera spiritul.

- Ţi-am auzit şoaptele deseori, am vorbit mereu împreună singuri, în liniştea nopţii, pe mare, pe puntea care e o părticică din tine. De ce nu ai venit până acum la mine, să mă ţii în braţe?

- Nu înţeleg nimic spuse ea. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Te-am auzit strigându-mă şi... iată-mă.

- Zilele au fost lungi şi nefericite de când ai plecat. Uite, acum sunt bătrân, am fire albe în păr, iar tu eşti mai tânără ca niciodată. ,

- în mintea mea nu mai este nici trecut, nici viitor,

spuse ea. Tot ce pot să-ţi spun este că nu există graniţe, aici, în lumea noastră, sau în orice altă lume. N-o să ne mai despărţim niciodată, vom rămâne împreună perjtru totdeauna.

- Toată lumea şuşoteşte pe la spatele meu că aş fi nebun, că mi-aş fi pierdut nu numai vederea, dar şi raţiunea. Simt că întunericul mă cuprinde şi când mă va copleşi cu totul n-o să te mai pot vedea, sau simţi, nu-mi va rămâne decât tristeţea şi deznădejdea.

Joseph tresări în vreme ce un nor acoperi faţa lunii. I se părea că e ca un copil în braţele ei, care îi aduceau linişte şi siguranţă.

- Nu-ţi fie frică. Când ceaţa te cuprinde, eu am să fiu lângă tine, îl alină ea. Când mă vei mai vedea sau auzi, eu voi fi cu tine, voi lupta pentru tine.

El îşi dădu părul pe spate şi o privi aşa cum stătea, albă, . palidă, profilându-se pe cerul senin şi zâmbindu-i fericită.

- Eşti ca un înger, spuse el, ca un înger la porţile Raiului, înaintea naşterii lui lisus. E Crăciunul, se aud colindele şi cântecele de voie bună dinspre biserica Lanoc.

- De cincizeci de ani, de o sută de ani e la fel: spuse Janet, prezenţa noastră aici e dovada.

- N-ai să mă mai părăseşti niciodată deci? întrebă el.

- Niciodată.

El îngenunche şi sărută urma piciorului ei ce se contura în ceaţă.

- Spune-mi, Dumnezeu există?

El o privi în ochi şi citi adevărul.

Pentru un moment se priviră în ochi, redescoperindu-se aşa cum nu li se întâmplase niciodată pe pământ. Ea văzu un bărbat încovoiat şi istovit, cu părul în dezordine şi ochi obosiţi, el văzu o fată tânără şi încrezătoare, cu faţa strălucind în lumina lunii.

- Noapte bună, mamă, frumoasa mea, iubita mea...

- Noapte bună, dragostea mea, fiul meu, iubitul meu...

Ceaţa îi cuprinse pe-amândoi, îi separă şi-i ascunse

unul de altul.

Gândurile se topiseră din mintea lui Joseph, nu-şi mai aducea aminte de nimic din cele întâmplate înainte. Coborî în fugă dealul, cu mintea rătăcită şi se strecură uşor în casă, în camera în care dormise când era copil şi care rămăsese goală de când Chrîstopher plecase. Se dezbrăcă şi se băgă în pat, adormind imediat. Nu auzi nici gemetele slabe ale lui Annie; nici suspinele lui Katherine, nici măcar sosirea doctorului şi nici panica din casă nu reuşiră să-l trezească.

Dormi până a doua zi de Crăciun. Când se trezi, se îmbrăcă repede şi coborî în bucătărie. Işi luă singur de mâncare. Oamenii intrau şi ieşeau din bucătărie, deranjându-l din meditaţie şi la toţi le ceru să-l lase în pace. Nu, nu vroia să se mute de acolo, nu, nu vroia să iasă. Nu vor mai bine să-l lase în pace! Nu făcea rău nimănui.

O fată veni plângând până în pragul uşii, ştergându-se la ochi cu şorţul. îi dădu puţină pâine; lacrimile ei îi făceau milă. Faţa ei se crispă şi dispăru din uşă. Se întrebă cine era şi de ce erau atât de mulţi oameni în casă.

Un bărbat veni spre el şi-i spuse că e doctor. El nu vroia să vadă nici un doctor. Nu era nimeni bolnav. Cineva îl apucă de mână şi-i spuse că soţia şi fiul său nou-născut muriseră. El scutură din cap şi zâmbi.

- Nu sunt căsătorit, nu am nici un copil, mă confundaţi cu altcineva.

Apoi, se întoarse cu spâtele la ei şi-şi puse mâinile deasupra căminului.

- Nu aprinde nimeni focul? sugeră el. Dimineţile sunt cam geroase aici...

Nimeni nu-i dădu atenţie, toţi ieşiră din bucătărie, rând pe rând. Probabil că au uitat. Poate că nu fusese decât un vis. Nu contează, o să aprindă singur focul. Aşa şi făcu, după care îşi frecă mâinile, râzând. începu apoi să fredoneze fragmente din melodii vechi, de când era copil.

Găsi şezlongul în salon şi-l aduse în bucătărie. Acum putea să se legene înainte şi înapoi, înainte-înapoi.

Putea să privească focul, să asculte ticăitul ceasului, să-şi asculte propria voce cântând. Era foarte plăcut. Parcă cineva a zis că e Crăciunul. I-auzi! Cine-ar fi crezut? înainte, înapoi-înainte, înapoi. Cineva îl privea din uşă. Joseph flutură din mână:

- Crăciun fericit! Crăciun fericit! strigă el.

Nu mai era nici ziuă, nici noapte...

Phiiip Coombe stătea la birou cu capul bandajat şi citea cu voce tare o scrisoare:

Dragă Domnule Coombe,

Nu pot să ajung în oraş mai devreme de ora 11, dimineaţa. Ar fi bine să faceţi toate aranjamentele până la prânz, ca să putem .declanşa totul şi să ajungem la Sudmin cât mai repede cu putinţă.

Al dumneavoastră, R. Tamlin

PS. Aţi găsifvreun loc liber? Dacă nu, telegrafiaţi-mi urgent.

- Tamlin e infirmier şi va avea grijă de Joseph la azil.

Samuel şi Herbert Coombe, dădură din cap, privind trişti spre fratele tatălui lor. '

- Trebuie neapărat să-l ducem la azil? începu Herbert.

- Voi nu vedeţi ce se întâmplă? exclamă Phiiip nerăbdător. Şi-a ucis soţia şi bietul lui copilaş, ca să nu mai spun ce mi-a făcut mie. Omul e periculos, e nebun de-a binelea, vă spun sigur. Joe trebuie să meargă la Sudmin. Am telegrafiat deja la azil, îl aşteaptă chiar azi. Asta e şi nu mai revin asupra hotărârii mele.

Şi-au luat pălăriile din cuier şi-au plecat.

Spre prânz, o mulţime de curioşi se strânsese deja în faţa casei Iui Joseph, majoritatea atraşi de figura gravă a lui Phiiip. Alături de el stătea un bărbat solid care nu părea a fi din Plyn. Intrară în casă împreună. Soarele strălucea, luminând totul în jur, iar dinspre plajă se auzeau ţipetele vesele ale copiilor. Voci agitate care se întretăiau se auzeau dinspre şantier. Apoi se auzi zgomotul specific, atât de familiar al ancorei aruncate de marinari în port. Figurina de la provă iese deja în. evidenţă, mândră şi neînfricată. „Janet Coombe“ se

întorsese în Plyn.

Zece minute mai târziu Phiiip Coombe şi infirmierul ieşiră din casă, ţinându-l pe Joseph Coombe între ei. Joseph nu se

zbătea şi nici nu încerca să scape, nu se opuse deloc. Sufla liniştit în palme încercând să se încălzească, apoi zâmbi la vederea calului. Se aşeză calm în trăsură, puţin cocoşat, privind prostit în jurul lui. Philip vorbea încet cu îngrijitorul; Katherine plângea în pragul uşii.

Joseph privi peste umăr, spre port. Infirmierul se urcă în trăsură alături de el. în timp ce se îndreptau spre chei, Joseph văzu goeleta în mijlocul portului. Iar ea, stătea chiar acolo, în lumina puternică a soarelui. Pentru câteva secunde, ochii lui se însufleţiră din nou, recunoscând frumuseţea şi dragostea; începu să tremure şi lumina dispăru, lăsând în locul ei o privire de gheaţă, confuză, dezorientată. Case înalte se interpuseră între el şi port; trăsura continuă să gonească spre Sudmin.

CAPITOLUL 14.

Joseph Coombe petrecu cinci ani în azilul din Sudmin. Ar fi rămas acolo probabil până la sfârşitul vieţii sale dacă nu ar fi intervenit sora sa Elizabeth Stevens şi fiul ei Fred.

Era în octombrie 1895, Fred Stevens trecea prin Bodmin când îi veni ideea să sune la azil şi să întrebe dacă poate să-şi vadă unchiul. Spre surpriza lui, i se spuse că da şi fu de asemenea informat că pacientul făcea foarte bine, că de fapt ar fi. putut fi externat în urmă cu trei ani, dar familia a preferat să-l lase în grija medicilor. Fred îşi dădu seama imediat că „familia" însemna de fapt Philip.

Fu condus în cameră unde Joseph stătea în faţa ferestrei. Nepotul fu extrem de şocat de uluitoarea schimbare pe care o vedea pe faţa unchiului său. Părul şi barba erau complet albe deşi nu avea mai mult de 60 de ani. Obrajii îi erau supţi, iar ochii îşi pierduseră orice strălucire.

Fred se îndreptă spre el şi-l apucă de mână.

- Unchiule Joseph, spuse el cu blândeţe, îţi mai aminteşti de nepotul tău Fred?

Joseph se mişcă uşor în scaun şi se uită curios la tânărul din faţa lui.

- Ce să zic, Fred, spuse el în cele din urmă, îmi face mare plăcere să te văd. De ce n-ai venit să mă vezi până acum? îmi pare aşa de bine că te văd. Am stat aici ceva timp. Toţi sunt drăguţi cu mine, dar parcă aş vrea să merg acasă. Vrei să-i rogi tu să mă lase să plec de aici? zâmbi el timid ca un copil rătăcit.

- Uite ce e, unchiule. Nu te agita. O să văd ce pot să fac. Vrei să te întorci în Plyn?

- Da, nepoate, te rog. Toţi sunt drăguţi cu mine, dar nu e ca acasă.

Fred îşi părăsi unchiul curând după aceea şi ceru o întrevedere cu directorul azilului. Erau o groază de lucruri care trebuiau făcute înainte de eliberarea unchiului său, dar era hotărât să rezolve totul. în ciuda obiecţiilor lui Philip, nu avea nici un motiv să-l mai lase pe Joseph la azil.

Familia fusese anunţată de externarea lui Joseph. Katherine nu avea nimic împotrivă să se întoarcă acasă şi să aibă grijă de tatăl ei, mai ales că se spusese că nu e violent ci dimpotrivă, e blând ca un copilaş.

Astfel Joseph părăsi azilul într-o dimineaţă rece de noiembrie, şi fu adus acasă unde Katherine îl aştepta nerăbdătoare în pragul uşii.

Părea fericit că se întoarce acasă. Nu-şi aducea aminte nimic din viaţa Iui, nicrmăcar din primii ani pe care îi petrecuse la azil; tot ce ştia era că se află din nou acasă, să se odihnească.

Câteodată urca până la ruine, sprijinindu-se de braţul fiicei sale, iar când ajungea în vârf, suspina şi stătea minute în şir cu şapca în buzunar în timp ce vântul îi răsfira părul.

Cel mai mult îi plăceau serile de vară; soarele apunea lăsând în urmă dâre roşiatice. Fumul plutea uşor în aer, părăsind cu regret parcă hornurile caselor cenuşii. Copiii se jucau fericiţi pe chei. Din când în când, câte o barcă nouă apărea în port, de la pescuit, lăsând în urmă un nor de pescăruşi... Joseph suspina şi strângea mâna fiicei sale, emoţionat.

- Ştii, fata mea, am călătorit mult, am călătorit departe am fost în Africa, am fost la Tropice; am trăit

experienţă, nu uşoară, a nopţilor polare. E ciudat, dar e adevărat, nu cred să mai existe undeva-în lume, un loc atât de frumos ca Plyn. Ce frumuseţe! Priveşte ce minunat arată portul la apus, când umbrele dansează

în jurul nostru. Pescăruşii umplu aerul cu ţipetele lor vesele... Sunt acasă, Kate. Asta e tot ce pot să spun.

în luna mai a anului 1900, Joseph începu să slăbească vizibil şi Katherine îşi dădu seama că nu mai are mult. Mintea îi rătăcea fără oprire, nici nu mai ştia pe ce lume se află. Ea era cea care-l îmbrăca şi-l îngrijea ca pe un copil. Albert şi Charles erau plecaţi, iar Fred urma să se căsătorească. Katherine nu mai avea la cine să apeleze, de Philip nici nu putea fi vorba.

într-o zi, spre surprinderea ei primi o scrisoare din Londra. O deschise tremurând căci recunoscuse deja scrisul fratelui ei Christopher. îi scrisese într-un moment în care dorul de casă îl copleşise iar chipul tatălui său îl urmărea peste tot. Voia să ştie dacă Joseph l-ar ierta? îi scrisese de atâtea ori şi nu primise niciodată un răspuns; nu se aştepta ca scrisoarea sa să ajungă la destinaţie.

Săracul Christopher. Nu aflase ce se întâmplase cu tatăl său, nu ştia nimic de azil. Katherine citi scrisoarea cu atenţie şi după ce întoarse problema pe toate feţele, se hotărî să-i scrie pe ascuns. îl va implora să vină acasă căci tatăl său nu se simţea bine deloc şi se temea de ce-i mai rău. Katherine se închise în cameră şi-i scrise o scrisoare lungă lui Christopher în care îi povesti absolut tot ce se întâmplase în absenţa sa, după care se strecură afară din casă şi puse scrisoarea la poştă.

Două zile mai târziu, Katherine primi răspunsul la scrisoare. Din fericire, Joseph era în salon şi nu-l văzu pe băieţandrul care aducea telegrama de la Christopher în care acesta îşi anunţa sosirea cu trenul de sâmbătă.

Vineri seara, pe 28, Katherine îl lăsă pe tatăl său în siguranţă, în grădină şi plecă în oraş să le spună mătuşilor sale Mary şi Martha, că fratele său se întoarce acasă a doua zi.

Seara se apropia, soarele apusese de mult, la orizont. Joseph, se mişca nerăbdător în scaun. Nu mai voia să stea acolo, toate oasele îi amorţiseră.

îşi întoarse faţa spre cer, trăind din plin senzaţia pe care i-o dădea vântul care-i răsfira părul. Auzea ţipetele

pescăruşilor şi zgomotul pe care-l făceau valurile izbindu-se de ţărm. Simţi cum dorinţa urcă în el, cum îl cuprinde încetul cu încetul; dorul de mare era mai puternic decât el. Voia să mai atingă o dată apa

- Ce să zic, Fred, spuse el în cele din urmă, îmi face mare plăcere să te văd. De ce n-ai venit să mă vezi până acum? îmi pare aşa de bine că te văd. Am stat aici ceva timp. Toţi sunt drăguţi cu mine, dar parcă aş vrea să merg acasă. Vrei să-i rogi tu să mă lase să plec de aici? zâmbi el timid ca un copil rătăcit.

- Uite ce e, unchiule. Nu te agita. O să văd ce pot să fac. Vrei să te întorci în Plyn?

- Da, nepoate, te rog. Toţi sunt drăguţi cu mine, dar nu e ca acasă.

Fred îşi părăsi unchiul curând după aceea şi ceru o întrevedere cu directorul azilului. Erau o groază de lucruri care trebuiau făcute înainte de eliberarea unchiului său, dar era hotărât să rezolve totul. în ciuda obiecţiilor lui Philip, nu avea nici un motiv să-l mai lase pe Joseph la azil.

Familia fusese anunţată de externarea lui Joseph. Katherine nu avea nimic împotrivă să se întoarcă acasă şi să aibă grijă de tatăl ei, mai ales că se spusese că nu e violent ci dimpotrivă, e blând ca un copilaş.

Astfel Joseph părăsi azilul într-o dimineaţă rece de noiembrie, şi fu adus acasă unde Katherine îl aştepta nerăbdătoare în pragul uşii.

Părea fericit că se întoarce acasă. Nu-şi aducea aminte nimic din viaţa Iui, nicrmăcar din primii ani pe care îi petrecuse la azil; tot ce ştia era că se află din nou acasă, să se odihnească.

Câteodată urca până la ruine, sprijinindu-se de braţul fiicei sale, iar când ajungea în vârf, suspina şi stătea minute în şir cu şapca în buzunar în timp ce vântul îi răsfira părul.

Cel mai mult îi plăceau serile de vară; soarele apunea lăsând în urmă dâre roşiatice. Fumul plutea uşor în aer, părăsind cu regret parcă hornurile caselor cenuşii. Copiii se jucau fericiţi pe chei. Din când în când, câte o barcă nouă apărea în port, de la pescuit, lăsând în urmă un nor de pescăruşi... Joseph suspina şi strângea mâna fiicei sale, emoţionat.

- Ştii, fata mea, am călătorit mult, am călătorit departe am fost în Africa, am fost la Tropice; am trăit

experienţa, nu uşoară, a nopţilor polare. E ciudat, dar e adevărat, nu cred să mai existe undeva*în lume, un loc atât de frumos ca Plyn. Ce frumuseţe! Priveşte ce minunat arată portul la apus, când umbrele dansează

în jurul nostru. Pescăruşii umplu aerul cu ţipetele lor vesele... Sunt acasă, Kate. Asta e tot ce pot să spun.

În luna mai a anului 1900, Joseph începu să slăbească vizibil şi Katherine îşi dădu seama că nu mai are mult. Mintea îi rătăcea fără oprire, nici nu mai ştia pe ce lume se află. Ea era cea care-l îmbrăca şi-l îngrijea ca pe un copil. Albert şi Charles erau plecaţi, iar Fred urma să se căsătorească. Katherine nu mai avea la cine să apeleze, de Philip nici nu putea fi vorba.

Intr-o zi, spre surprinderea ei primi o scrisoare din Londra. O deschise tremurând căci recunoscuse deja scrisul fratelui ei Christopher. îi scrisese într-un moment în care dorul de casă îl copleşise iar chipul tatălui său îl urmărea peste tot. Voia să ştie dacă Joseph l-ar ierta? îi scrisese de atâtea ori şi nu primise niciodată un răspuns; nu se aştepta ca scrisoarea sa să ajungă la destinaţie.

Săracul Christopher. Nu aflase ce se întâmplase cu tatăl său, nu ştia nimic de azil. Katherine citi scrisoarea cu atenţie şi după ce întoarse problema pe toate feţele, se hotărî să-i scrie pe ascuns. îl va implora să vină acasă căci tatăl său nu se simţea bine deloc şi se temea de ce-i mai rău. Katherine se închise în cameră şi-i scrise o scrisoare lungă lui Christopher în care îi povesti absolut tot ce se întâmplase în absenţa sa, după care se strecură afară din casă şi puse scrisoarea la poştă.

Două zile mai târziu, Katherine primi răspunsul la scrisoare. Din fericire, Joseph era în salon şi nu-l văzu pe băieţandrul care aducea telegrama de la Christopher în care acesta îşi anunţa sosirea cu trenul de sâmbătă.

Vineri seara, pe 28, Katherine îl lăsă pe tatăl său în siguranţă, în grădină şi plecă în oraş să le spună mătuşilor sale Mary şi Martha, că fratele său se întoarce acasă a doua zi.

Seara se apropia, soarele apusese de mult, la orizont. Joseph, se mişca nerăbdător în scaun. Nu mai voia să stea acolo, toate oaselq îi amorţiseră.

îşi întoarse faţa spre cer, trăind din plin senzaţia pe care i-o dădea vântul care-i răsfira părul. Auzea ţipetele

pescăruşilor şi zgomotul pe care-l făceau valurile izbindu-se de ţărm. Simţi cum dorinţa urcă în el, cum îl cuprinde încetul cu încetul; dorul de mare era mai puternic decât el. Voia să mai atingă o dată apa

cu degetele, să-şi mai simtă o dată buzele sărate şi trupul tremurând în, răcoarea nopţii. Acolo, undeva, departe, „Janet Coombe“ îşi ridică bărbia mândră spre cer.

Joseph se ridică uşor. Ieşi clătinându-se din grădină, lăsând în urmă casa.

Ochii nu-i mai erau de nici un folos, dar simţurile nu-l părăsiseră. Ajunse pe dig. O barcă zăcea părăsită, legată de ţărm. De când se ştia el, de treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani, o barcă stătuse întotdeauna acolo, noapte de noapte. Joseph îşi amintea de asta; simţea cum încetul cu încetul memoria îi revenea. Se aplecă uşor, sări în barcă şi desfăcu tremurând frânghia ce o legii de mal. Apucă apoi vâslele şi, cu putere pe care nici el n-o bănuia, se îndepărtă uşor, croindu-şi drum în depărtări. Se simţea din nou tânăr, alături de mama lui, care îl ţinea de mână şi-i conducea fiecare mişcare. Era din nou copil, dădea nerăbdător din vâsle şi-i zâmbea fericit lui Janet, care stătea alături de el.

Era din nou tânărul plin de elan şi entuziasm, care tânjea după aventură, sfidând pericolul.

Era el, comandantul vasului, nerăbdător să urce din nou pe punte.

Era Joseph, soţul, cel care o învăţase totul pe Susan.

Era el, tatăl, care-l ţinuse pe Christopher pe genunchi, mân- gâindu-i părul şi încercând să-i transmită dragostea pentru mare.

Era el Joseph, iubitul, amantul, cel care o avusese pe Annie.

Era Joseph, un bătrân neputincios, sătul de viaţă, care voia să se elibereze, căutând salvarea în apele limpezi care parcă-l aşteptau.

Joseph nu era nimic din toate astea, era doar un spirit care şi-a rupt lanţul şi a ieşit triumfător. Era doar un biet spirit rătăcitor, un suflet care scăpase din întunericul abisurilor şi se înălţa acum spre lumină.

Noaptea se aştemea peste ocean, vântul şi marea se înfrăţeau încă o dată. Nori de furtună se arătau la orizont. Fulgerel&şi tunetele străpungeau tăcerea şi valurile, parcă ţipau deznădăjduite.

Joseph îşi dădu capul pe spate şi râse în timp ce barca se dădea peste cap.

îşi deschise larg braţele şi valurile mării îl acoperiră.

CARTEA A TREIA

CHRISTOPHER COOMBE

(1888-1912)

«•

Suni acuzai ades, însă mereu Revin la simfămintele-mi primare Nu jinduiesc averi, las sludiul greu în schimbul viselor imaginare. Nu voi păşi pe urme de giganfi Şi nici pe cele-nscrise de virluie Cu chipuri de eroi şi de savanţi Prin pâclele istoriei pierduie.
Voi merge unde mă călăuzesc Doar paşii mei, spre locul singuralec. Unde cu ferigi păsări se hrănesc Şi urlă vântul peste munţi, sălbatic.

E. BRONTE

CAPITOLUL 1

Când Christopher Coombe părăsise oraşul Plyn pentru prima oară, în ziua aceea blestemată de august a anului 1888, era hotărât să reuşească. Va sta la cârma lui „Janet Coombe“ aşa cum o făcuse şi tatăl său înainte, la fel ca şi vărul său acuma. Era convins că dacă un tânăr are curaj şi este ajutat şi de îndemânare şi deşteptăciune atunci nu-i vor trebui mulţi ani să reuşească.

Astfel că la cei douăzeci şi doi de ani ai săi, Christopher, fiul lui Joseph, hotărî că sosise timpul să-şi facă ucenicia şi părăsi portul Plyn cu pânzele sus, îndreptându-se spre St. John's, Newfoundland.

Christopher se trezi curând că nu-i prea plăcea compania în care se găsea. Alături de el, mai erau patru marinari, plus bucătarul şi musul.

Echipajul unei goelete era diferit de cel al unui vas obişnuit, unde ţe simţeai mult mai liniştit, nimeni nu-ţi tulbura şirul gândurilor, nimeni nu te deranja atâta vreme cât îţi făceai treaba. Un vas care transporta fructe şi peşte era altceva; nu puteai fi singur, nu aveai nici un minut de odihnă, obsedantul strigăt „Toată lumea pe punte“ îţi răsuna mereu în urechi. Unghiile ţi se rupeau, ochii şi pleoapele de abia mai făceau faţă picăturilor de ploaie care cădeau grele, fără să se oprească. Ud până la piele, nemâncat cu mădularele care-l dureau, ameţit de rău de mare, bietul Christopher se lovea când de unul când de altul, pentru

a putea trece de noaptea neagră şi vântul şuierător ce lua gabierul cu el. Lui Christopher i se părea că luptă cu mii de vânturi şi era mereu într-o stare de confuzie generală; picioarele nu-l mai ascultau, iar capul îl durea mai tot timpul îngrozitor, de parcă îl crăpase cineva cu ciocanul. Ameţit mai tot timpul, Christopher

îşi petrecea fiecare clipă agăţat de pânzele corăbiei sau de scânduri până când unul dintre marinari venea la el şi-l scotea din amorţeală.

Doamne, oare ce aşteptau de la el? Cum putea el să tragă de frânghii când degetele îi erau amorţite şi unghiile rupte? Ştia că cea mai mică ezitare putea să-l trimită direct în apele reci ale mării. Deşi vântul nu era prea puternic, de ce oare lui i se părea că e furtună? Cum arăta atunci o furtună?

Bietul Christopher avea să-şi dea seama de diferenţă mai curând de cât s-ar fi gândit vreodată. Erau la cinci zile depărtare de Lizard când vremea se schimbă. Mai aveau aproape douăzeci şi cinci de zile de îndurat până să ajungă la St. John’s, după ce mai tot drumul se luptaseră cu vântul şi ploile. Şi era de-abia septembrie. Cele treizeci de zile de chin şi luptă continuă cu vitregiile naturii nu-l ajutaseră deloc pe Christopher, iar dragostea sa pentru viaţa pe mare rămăsese la stadiul de iluzie. Slăbise îngrozitor din cauza mâncării proaste şi a lipsei de somn, iar pielea îl ustura îngrozitor.

Era însă mult prea mândru ca să-şi recunoască suferinţa, astfel că scrisoarea pe care o mâzgălise pentru cei de-acasă cuprindea o descriere foarte sumară a călătoriei precum şi ideea generos expusă cum că totul era în regulă.

„Janet Coombe“ nu rămase multă vreme în St. John’s. Plecară curând de-acolo, cu o încărcătură de peşte. Următoarele două luni fură un adevărat coşmar'pentru tânărul marinar. După ce au descărcat la Oporto, s-au dus din nou spre Newfoundland, în toc să se îndrepte direct spre St. Michaels după fructe, aşa cum se aşteptase. Absenţa încărcăturii însă clătina vasul în toate părţile, iar bietul Christopher nu părea să mai facă faţă stomacului său care se revolta aproape la fiecare oră. Nimeni însă nu-l compătimea, vărul său

Dick avea multe alte probleme pe cap ca să-şi mai facă griji şi .pentru Christopher.

Christopher era de-a dreptul disperat. Singurul motiv pentru care nu lăsase totul baltă era imaginea tatălui său şi orgoliul, care-şi făcea puţin câte puţin loc, însă dacă lucrurile n-aveau să se schimbe, cu atât mai rău; va renunţa. în ultima săptămână nu dormise aproape deloc, tot timpul fusese nevoie de el pe punte. câte ceva de reparat, câte ceva de înlocuit. Până la urmă simţi că înnebuneşte, mintea i-o luase razna şi cădea din picioare de oboseală.

Cu două zile înainte de a ajunge la Londra, descoperiră o spărtură pe punte, nu era nimic serios, dar trebuia oricum reparată. Astfel că, în ciuda vremii îngrozitoare, a ploii şi a vântului, Christopher fu nevoit să-şi ajute tovarăşii, căci nimeni nu se grăbea să-l menajeze. Căzu într-o stare de depresie nervoasă, începea să cedeze încetul cu încetul. îi venea să se arunce peste bord şi să pună astfel capăt acestei vieţi mizerabile. Aşa că, tânărul se hotărî să rămână în Londra.

Ajunseră astfel în oraşul tuturor posibilităţilor, acolo unde tinerii săraci deveneau bogaţi aproape peste noapte. Sigur, îţi venea cam greu să crezi asta la lumina zilei, când te trezeai învăluit în ceaţă fără să ai nici o şansă să distingi ceva în jurul tău. Turnurile şi clădirile din jurul lui păreau că-l sufocă, era ceva sinistru în ceaţa care plutea peste oraş, în zgomotul pe care-l făceau vasele care veneau şi plecau din port. Oraşul trebuia totuşi să fie dincolo de şantierele acelea, îngrozitoare, dincolo de punţile murdare şi de debarcaderele inundate de apă.

Christopher suspină, nu ştia nici iei de ce şi se întoarse pe punte. Din fericire începuseră deja să descarce. Aveau să scape în curând de încărcătura de fructe, în cel mult zece zile, urmau să ridice ancora şi să plece înapoi spre Plyn. Cel puţin asta înţelesese el

din discuţiile celorlalţi marinari.

Nu mai putea continua aşa. îşi iubea tatăl şi-l respecta, dar adevărul era că nu aveau aceiaşi părere despre viaţa pe mare. Trebuia să răzbească pe cont propriu. Viaţa nu era făcută numai din mare şi vase; putea să reuşească şi în altă parte. Unchiul Philip îi vorbise despre Londra şi despre ce ar putea să realizeze acolo dacă era suficient de ambiţios. Ei bine, el, Christopher Coombe era ambiţios şi avea să le arate tuturor din Plyn şi . familiei sale că era un învingător. într-o zi, îşi vor da cu toţii seama de ce a părăsit viaţa pe mare; îl vor privi plini de respect pe cel care se va întoarce în oraşul său natal doldora de bani şi cu o poziţie de invidiat.

în după-amiaza în care „Janet Coombe“ se pregătea să plece
înapoi, spre Plyn, Christopher părăsi pe furiş vasul, fără să arunce în urmă nici o privire, nici spre tovarăşii săi, nici spre figurina de la provă.

Astfel se trezi Christopher, singur, în Londra cu numai cinci lire în buzunar.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi găsească o locuinţă. Era hotărât să evite cu orice chip cartierul de lângă docuri, ideea de a se izbi la tot pasul de marinari îl deprima. Luă un omnibus la întâmplare şi se îndreptă spre West End[§] uluit la vederea taxiurilor şi a magazinelor cu firme luminoase. Trecuse deja de ora şase şi el încă se învârtea prin oraş, căscând gura.

Singurul lucru pe care-l putea face era să întrebe un poliţist de adresa unei pensiuni respectabile şi ieftine, deşi nu voia să apară în ochii nimănui drept ignorant. Totuşi poliţistul fu drăguţ cu el şi-i scrise pe o hârtie câteva adrese.

- Nici o problemă, îmi pare bine că v-am putut ajuta spuse el şi Christopher fu impresionat de accentul ales

§West End = cartier londonez cu cele mai mari magazine, teatre.

al poliţistului şi-şi puse în cap să încerce să-l imite pe viitor căci suna mult mai inteligent decât al său. Prima adresă de pe listă era „Doamna Johnson de pe strada Albany nr. 53“. Fusese sfătuit să ia omni- busul până acolo. Era o noapte ceţoasă astfel că drumul a fost destul de lung caii fiind obligaţi să meargă cu grijă.

Christopher ciocăni nerăbdător la intrare şi aproape imediat uşa-i fu deschisă de o femeie între două vârste.

- Ce vrei? întrebă ea. Era nervoasă şi arăta ca un şobolan.

- Mi s-a spus că aş putea găsi o cameră aici se bâlbâi Christopher, uşor surprins. Poate e vreo greşeală.

- A, nu, nu. E în regulă. Vino înăuntru să te văd mai bine.

Christopher păşi înăuntru în timp ce doamna Johnson îi privea dezaprobator hainele murdare de noroi.

- Hm! înfăţişarea ta m-a înşelat pentru o clipă. Prefer persoanele curate, nu...

- E din vina omnibusului, spuse Christopher. A trecut chiar pe lângă mine şi m-a stropit cu noroi.

- Nu vorbeşti ca un londonez. De unde vii?

Din Cornwall, acolo m-am născut. Am venit la Londra să caut de lucru.

- Vai! Deci nu ai de lucru! îmi pare rău dar nu pot să te primesc.

- Am să mă ocup de asta chiar mâine dimineaţă. N-o să aveţi nici o problemă cu mine, vă promit.

- în zilele de azi nu mai poţi avea încredere în oameni. Pe unde ai umblat de te-ai murdărit aşa de rău pe mâini?

- Vasul a ancorat acum patru zile, suspină Christopher, dar am fugit pentru că vreau să stau pe uscat. Sunteţi mulţumită?

Astfel ajunse Christopher să locuiască la numărul 53 pe strada Albany, oarecum dezamăgit de primirea care i se făcuse. Se consola însă la gândul că în curând îşi va căuta de lucru şi-şi va găsi altă locuinţă.

A doua zi dimineaţă, Christopher traversă strada vesel, fluierând bine-dispus. Ce nevoie avea el să-şi caute de lucru, când erau atâtea lucruri de făcut?

Vrăjit de tot ce vedea în jurul lui, Christopher pierdu de pomană două săptămâni, hoinărind prin oraş. în cea de-a treia săptămână din ianuarie după ce plăti chiria, îşi dădu seama stupefiat că nu mai are decât câţiva bănuţi în buzunar. Pentru câteva momente fu de-a dreptul îngrozit, apoi îşi reveni şi-şi jură solemn c-o să-şi găsească o slujbă cât de curând.

Trecând pe lângă pescăria din strada Albany văzu chiar în geam un afiş pe care scria: „Caut ajutor“. Intră în prăvălie, şi pe un ton umil îl rugă pe vânzător să-i dea o şansă.

Astfel ajunse Christopher Coombe din Cornwall să lucreze ca ajutor într-o pescărie din strada Albany în Londra, nu prea mândru însă de meseria lui, dar fericit că scăpase de foamete.

Astfel se hotărî să scrie acasă şi prima lui scrisoare fu datată 25 ianuarie 1889.

Dragă tată,

ie

Pot să spun că m-am stabilit destul de bine în Londra şi intenţionez să mai rămân aici până voi face ceva bani.

Pe moment mă ocup de pescărie, ca să zic aşa. Ştiu că a fost

o prostie să părăsesc vasul aşa cum am făcut şi trebuie să-ţi spun că pe moment n-am nici o intenţie să mă întorc acasă. îmi dau seama că am scăzut în ochii tăi, dar sper ca sentimentele faţă de mine să nu-ţi fi dispărut cu totul. îmi pare extrem de rău că n-am primit încă nici o veste de la tine sau de la fraţii mei şi îmi e teamă că n-am să vă obţin iertarea aşa de uşor.

Londra e un oraş frumos, am văzut o groază de lucruri interesante însă nu mă pot împăca deloc cu gândul că s-ar putea să nu te mai văd pentru o vreme. Sper că eşti bine sănătos, aşa cum sunt şi eu şi mai sper din tot sufletul să te mai înmoi în ceea ce mă priveşte. închei aici, trimiţându-ţi toată dragostea mea.

FIUL TĂU IUBITOR,
CHRISTOPHER COOMBE *PS. Te rog mult să-mi răspunzi la adresa următoare: c/o. Mrs. Johnson, strada Albany nr. 53 Marylebone Road, Londra.*

Această scrisoare însă fu pusă deoparte, nedesfacută şi fu găsită împreună cu multe altele peste treizeci şi cinci de ani mai târziu de către Jennifer Coombe în 1925.

CAPITOLUL 2

Lunile treceau şi Christopher lucra tot la pescărie, fericit că cel puţin avea ceva bani în buzunar, din care oricum jumătate din ei se duceau pe chirie, dar uşor deziluzionat de farmecul oraşului, bine descris de unchiul Philip.

Pe lângă asta starea sănătăţii nu i se îmbunătăţise în mod special. Nu se mai simţea la fel de istovit ca înainte, dar învăţat cum era cu aerul curat din Plyn, cu

căldura soarelui, pe timpul verii, frigul şi ceaţa Londrei nu erau dg natură să-l binedispună.

Dacă ar fi reuşit să-şi găsească o slujbă mai bună, ca funcţionar poate, situaţia n-ar mai fi fost la fel, cu siguranţă. Scria frumos şi corect, fusese un copil inteligent şi se descurcase

bine cu şcoala. Lucrurile nu puteau să stea chiar aşa rău.

Astfel îi veni ideea să urmeze cursuri la seral şi să-şi perfecţioneze cunoştinţele. Odată cu reînceperea cursurilor, Christopher se trezi alături de tineri de aceeaşi vârstă cu el-dar şi de oameni de-o vârstă cu tatăl său. Din fericire, directorul şcolii, domnul Curtis îl îndrăgi pe Christopher încă de la început, văzu că era mai dotat decât mulţi dintre colegii săi.

Christopher îşi pierdea timpul, energia şi inteligenţa de pomană în prăvălie. Discută problema împreună cu directorul şi acesta îşi dădu seama că tânărul avea idei destul de vagi despre ceea ce vroia să facă în viaţă.

După şase luni de cursuri la seral, directorului îi veni ideea să-l trimită pe Christopher să lucreze la poştă.

Astfel dpmnul Curtis începu să pună întrebări în toate părţile şi după ce-l recomandă pe Christopher câtorva persoane influente, băiatul se trezi că lucrează, în sfârşit, în slujba guvernului. îşi începu activitatea pe 1 mai într-un birou de pe strada Warren. Directorul îl sfătuise să rămână cel puţin trei luni de probă şi dacă îi plăcea într-adevăr munca de acolo şi era domic să reuşească, el, domnul Curtis îl va ajuta să se pregătească pentru examene.

Era deja septembrie 1889 şi se împlinea un an de când Christopher plecase de acasă. Nu avea nici o veste de la tatăl său şi deşi continua să-i scrie, nu mai avea acelaşi entuziasm. Nu-I încânta deloc felul în care fusese tratat de parcă făptuise o crimă şi era mai hotărât ca niciodată să nu se mai întoarcă în Plyn.

La poştă, Christopher cunoscu un tânăr de vârsta lui, care părea prietenos şi, cei doi petreceau mult timp împreună. în timpul unei discuţii, Christopher aduse vorba despre pensiunea unde locuia şi despre dorinţa lui de a se muta.

- De ce n-ai spus nimic până acum? exclamă

prietenul lui. Da, ştiu că eşti cam ciudat. Am înţeles din discuţiile noastre de până acuma că îţi place unde stai şi că nu te-ai muta de acolo pentru nimic în lume. Trebuie neapărat să vii să vezi unde stau eu. E o pensiune extrem de respectabilă, iar doamna Parkins e o femeie extraordinară. Are trei fete, este văduvă şi trebuie să-ţi spun că nu mă plictisesc un minut la numărul 7. Nu e departe de

locuinţa ta. Ascultă, ai putea să vii mâine la ceai, o să-ţi fac cunoştinţă cu proprietăreasa. Sigur, doamna Parker nu primeşte pe oricine, dar dacă e vorba de un prieten de al meu, nici o problemă. Mi-ai spus că tatăl tău are un vas sau cam aşa ceva, nu?

- Da. A fost căpitan pe un vas comercial.

- Oho! Bine.

în după amiaza următoare, Christopher sună la numărul 7 în strada Maple şi fu primit de o servitoare cam ţepoasă. Prietenul său Harry Frisk îl aştepta în hol.

- Ceaiurile de duminică au ceva formal, îi şopti el nervos. E mai bine să te previn, în cazul în care te vei speria. Voi fi lângă tine, n-ai teamă.- Doamna P. mă preţuieşte foarte mult.

Puţin alarmat, Christopher intră în sufragerie, trezindu-se în mijlocul unui grup de persoane aşezate în jurul unei mese imense.

- Domnul Christopher Coombe, spuse proprietăreasa, cu voce tare. O femeie înaltă şi impunătoare, cu o bonetă de dantelă pe cap şi o rochie de catifea maron, se ridică de la masă şi veni spre el.

- Domnul Frisk mi-a spus câte ceva despre dumneavoastră, îmi pare bine că ne vizitaţi. Aşezaţi-vă aici, lângă mine. Edith, draga mea, toarnă-i puţin ceai domnului Coombe. Domnule Coombe, ea e fiica mea cea mică, Edith.

Christopher se aplecă uşor, roşu la faţă, apucând stângaci ceaşca de ceai.

- Vă mulţumesc mult.

- Domnul Frisk ne-a spus că vă descurcaţi foarte bine la poştă, domnule Coombe.

- încerc şi eu, spuse el modest.

- Luaţi o înghiţitură din prăjitura asta. Toţi internii de aici, aşteaptă cu nerăbdare ziua de duminică numai ca să poată s-o guste.

Lumea din jur începu să râdă politicos.

- Nu e numai prăjitură, doamnă P., ştiţi asta, spuse Harry Frisk. Apoi se întoarse spre Christopher.

- Povesteşte-i doamnei P. despre tatăl tău, despre marină, îi sugeră el.

- Ce interesant! Mă încântă astfel de poveşti, se gudură domnişoara Edith. Marea e aşa de romantică...

- Taci, draga mea. Lasă-l pe domnul Coombe să vorbească.

Spre deznădejdea lui, Christopher se trezi că toată lumea din cameră îl privea cercetător.

- Nu e vorba de marină propriu-zis, Frisk, ci de Marina Comercială, începu el jenat. Tata a fost comandantul unei goelete, dar acum e la pensie. Presupun că aţi auzit de oraşul Plyn din Cornwall? Acolo m-am născut.

Se părea că nimeni n-auzise de oraşul său natal, astfel că bietul Christopher se văzu obligat să le explice puţină geografie: Plyn se găsea de cealaltă parte a oraşului Plymouth.

- Ah! Plymouth! strigă Edith. Grozav! îţi aminteşte de Armada spaniolă şi de poemul lordului Macaulay.

- Trebuie să fie interesant să locuieşti în Cornwall, aşa-i domnule Coombe? Presupun că ştii să cânţi?

- Ei, nu prea...

- Prostii! Să lăsăm modestia. Toată lumea din Cornwall cântă aşa de frumos... Ce păcat că Bertha nu e aici... Bertha e fiica mea cea mare, explică ea. S-a dus să viziteze nişte rude în Chichester. Draga de Bertha, e aşa de talentată, de obicei, duminica după amiaza ascultăm muzică aici. E un mod agreabil de a ne petrece timpul, nu?

- Cu siguranţă că da.

- Nu-i nimic, când Bertha se întoarce... Oricum, domnul Frisk mi-a spus că ai dori să ni te alături. Acum că ne-am cunoscut, nu am nimic împorivă, te aştept aici cât de curând.

- Vă mulţumesc mult, doamnă Parkins.

- Oricine e recomandat de domnul Frisk e binevenit la noi. Doamnelor şi domnilor, aş vrea să vă aduc Ia cunoştinţă că domnul Coombe va veni în curând să locuiască la noi şi sunt sigură că nu va regreta ziua

când a luat această decizie.

- I-auzi, ce drăguţ, se auziră voci din cor.

- Domnule Coombe, să-ţi prezint pe membrii micului nostru grup. Pe domnul Frisk îl ştii deja. Să nu mai pierdem timpul cu el. Pe Edith, ai cunoscut-o, iar aici este May, copilaşul nostru drag. O creatură de vreo. 19 ani pluti prin încăpere şi-i întinse o

mână mare şi umedă. Aceştia sunt domnul şi doamna Amold Stodge, care locuiesc aici de foarte mulţi ani.

Christopher se înclină uşor în faţa unui bărbat slab, cu mustaţă, însoţit de o doamnă îmbrăcată în negru care purta un şal în jurul umerilor.

- Domnul Stodge e un „călător“ la pensie, continuă gazda.

- Ce interesant! Presupun că aţi călătorit cam peste tot.

- Comerciant, idiotule, comerciant, mormăi Frisk, desfigurat la faţă din cauza gafei comise de Christopher.

- Oh, scuzaţi-mă, aveţi dreptate! spuse Christopher, roşind la rândul lui.

- Dânsa e domnişoara Davis, una dintre cântăreţele noastre cele mai pasionate. Domnişoara Davis, o tânără palidă şi cu ochi căprui, îl privi cercetător pe Christopher şi-l întrebă dacă ascultase „Faust“.

- Nu, nu cred... începu el, agitat. „Ce dracu vrea să spună?“ se gândi el.

- Domnişoara Davis predă ore de muzică în timpul liber, spuse doamna Parkins. Domnul din dreapta dumitale este maior, maiorul Carter. Un individ solid şi pompos îl privi scurt, pe sub ochelari după care îi întoarse spatele.

- Un maniac al etichetei, şopti Frisk. Nu trebuie să-l ofensezi.

- La stânga, e doamna Crisp, o femeie irascibilă, micuţă de statură, cu o bărbie ascuţită. Apoi domnişoara Tray, o politiciană înflăcărată, o femeie înaltă, înspăimântătoare, care-şi îndreptă pincenez-ul spre el. Domnul Wooten lucrează în afaceri, un tânăr cu păr roşcat se răsuci pe călcâie şi chicoti. Acesta e domnul Black, este nggustor de lumânări. Aceste cuvinte sugerau o mare cantitate de ulei şi grăsime, dar Christopher întinse mâna unui individ solid, cu nasul roşu şi ochii apoşi.

- I-ai cunoscut pe toţi acum, cu excepţia fiicei mele

Bertha. Ce-ar fi să citim puţin? Ce ziceţi?

în câteva minute camera se goli şi în mijloc fură trase o mulţime de scaune. Christopher se trezi aşezat între domnişoara Davis şi domnul Black.

- De obicei citim poezie, îi explică domnişoara Davis cu blândeţe, ne delectăm cu frumuseţea limbii engleze. în du- pă-amiaza aceasta citim din Tennyson.

- Dumnezeule! strigă lumânărarul. Mă plictiseşte de moarte. Mă adoarme întotdeauna. Treziţi-mă şi pe mine dacă schimbaţi subiectul. înţelegeţi ce vreau să spun? Domnul Black îşi duse mâna la nas şi făcu şmecher cu ochiul celor din jur.

- Domnule Coombe, noi obişnuim să citim la întâmplare pasaje din carte, spuse doamna Parkins. Astfel că nu ne plictisim niciodată. Edith, draga mea, vrei să începi tu?

Christopher, prea agitat ca să mai poată râde, se aplecă peste cartea pe care o împărţea cu domnişoara Davis şi ascultă, uşor jenat, cum diferite persoane din grup, citeau versurile cu voce tare. Când îi veni rândul şi doamna Parkins îşi întoarse ochii întrebători spre el, îşi închise ochii, răsfoi nervos paginile şi din nefericire deschise cartea spre sfârşitul poemului „Guinevere“, începu să citească spre mijlocul paginii.

„O, *tu formă divină*
De o frumuseţe unică,
Tu, care ai fost blestemată de un regat întreg
Nu-ţi pot atinge buzele, nu-mi aparţin mie
Ci lui Lancelot; n-au fost niciodată ale regelui
Nu pot să-ţi ating mâinile, ele sunt din carne
Şi astfel tu ai păcătuit; şi trupul meu... “

în spatele lui Christopher începuseră să se audă chicoteli. Lumânărarul se trezise complet. Tânărul îşi ridică ochii şi observă că domnişoara Davis roşise puternic. îşi făcea nervoasă vânt cu evantaiul şi se foia neliniştită pe scaun. Cele două fete stăteau liniştite cu ochii plecaţi.

Ruşinat, Christopher continua şă citească:

„Te dispreţuiesc, totuşi, Guinevere
Căci am fost întotdeauna pur trupeşte
Şi de n-ai fi fost tu şi dragostea...“

- Da, bine, eu zic să încheiem, pentru ziua de azi, îl întrerupse doamna Parkins, ridicându-se în picioare. Domnişoară Davis, poate puţină muzică...

Christopher, dându-şi seama că a comis o greşeală de neiertat, se retrase într-un colţ al camerei. Curând i se alăturară domnul Frisk şi domnul Black.

- Eu zic, dragul meu, începu cel dintâi că ar fi bine să-ţi arunci înainte ochii pe pagină şi apoi să-ţi alegi pasajele pe care vrei să le citeşti. Sensibila persoană, doamna P., dacă înţelegi ce vreau să spun. Sper că nu te-ai supărat?

- Nu, sigur că nu, spuse Christopher. Dar n-aveam idee că...

- Ha! Ha! chicoti lumânărarul, ticălos mic ce eşti. De unde naiba ai scos versurile alea? Pe cinstea mea, eşti grozav. Eu am căutat printre poeziile astea zile întregi şi n-am găsit nimic. Se vede treaba că lucrurile se vor îmbunătăţi acum că te muţi cu noi.

Christopher asculta cum domnişoara Davis cânta „Sonata Lunii“.

Când muzica încetă şi Christopher se pregătea să plece, gazda îi făcu semn s-o urmeze în camera ei pentru câteva minute.

- Bine! şopti Harry Frisk, aşa face ea de obicei înainte de a accepta pe cineva la pensiune. O să-ţi pună întrebări despre religie, o să-ţi spună poveşti nesfârşite despre foştii chiriaşi. Un cuplu care a locuit aici s-a comportat necuviincios, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun... Chestii de genul ăsta.

Ajunşi în cameră, doamna Parkins îl pofti pe Christopher să se aşeze.

- Domnule Coombe, înainte de a pleca, trebuie să te întreb câte ceva despre religia dumitale.

- Mama a fost metodistă, tata însă a fost protestant.

Am fost crescut în ambele religii.

- Ah! Bun! Atunci mă declar mulţumită. Cel puţin nu eşti ateu sau catolic. Altfel nu te-aş fi primit aici.

- Sunt sigur că nu, doamnă.

- Tot ce mai pot spera domnule Coombe, este ca moralitatea dvs. să fie ireproşabilă.

- Cum? întrebă Christopher, încurcat.

- Cu alte cuvinte eşti curat şi la minte şi la trup.

- Oh! Fără îndoială, doamnă Parkins.

- Bine, domnule Coombe, o femeie în situaţia mea nu-şi poate permite să fie nedemnă. Mai ales că sunt şi văduvă şi... mă înţelegi.

- Sigur că da. Se -simţea de-a dreptul pierdut, însă nu înţelegea absolut nimic.

- Şi pentru că tot am discutat despre lucruri personale, mă simt obligată să-ţi povestesc ceva. S-a întâmplat chiar sub acoperişul meu acum trei ani. Am aflat, nu mai spun cum, că doi dintre intemii mei, un bărbat şi o femeie erau... doamna Parkins îşi coborî vocea – ... amanţi.

- Vai, ce şocant! murmură Christopher.

- – Oh! înfiorător! Sigur că, imediat cum am aflat, i-am dat afară. Dar îţi poţi imagina cum m-am simţit eu, ca mamă a trei fete...

- Da, sigur, doamnă Parkins.

- De atunci trăiesc tot timpul cu groaza că aceste lucruri s-ar mai putea întâmpla. Mi-e frică să n-o păţească şi fetele mele la fel. Domnule Coombe, sper că pot avea încredere în d-ta.

- Sigur doamnă, vă asigur că puteţi avea încredere.

- Atunci nu te mai reţin. Noapte bună! Ne vedem sâmbăta viitoare. Bine-ai venit la nr. 7, domnule Coombe. Se înclină uşor spre el şi Christopher ieşi din cameră. Lumânărarul îl aştepta pe hol, râzând.

- Ha! Ha! Ai fost în biroul dragonului? Hai că te conduc până la capătul străzii. Aşadar ţi-a făcut istoria familiei? Mă gândeam eu. Să nu asculţi un cuvânt din ce spune. Dacă vrei să te distrezi, la vârsta ta mi se pare normal. Doi tinerei au fost prinşi ceva mai demult. Fraierii... Dacă aveau lumina aprinsă... Se vedea pe sub uşă. Eu prefer întunericul. Ha! Ha!

Christopher, mai pudic, grăbi pasul. Ce tip infatuat!

- Hei! Nu te grăbi aşa! Nu mai sunt foarte tânăr. Dar îmi place să mă distrez. Aşadar, ne vom mai întâlni cât de curând la nr. 7! Hm, nu prea ai ce găsi acolo! Toate fecioare, trecute de prima tinereţe. Nu-s pe gustul meu. Bertha, în schimb e grozavă, însă, rece ca gheaţa. Marmură, nu alta. Vezi tu ce poţi să faci din ea. Ha! Ha! Nu uita însă să stingi lumina.

- Noapte bună, spuse repede Christopher şi trecu pe cealaltă parte a străzii, lăsându-l pe lumânărar în

mijlocul străzii fluturând din umbrelă.

CAPITOLUL 3

Astfel ajunse Christopher să locuiască la nr. 7 în strada Maple, printre favoriţii sorţii deşi el personal se simţea mai privat de libertate ca niciodată. Erau prea multe reguli de respectat, prea multă etichetă; dar ceea ce era mai rău era că toţi internii se dovedeau a fi prost crescuţi şi lipsiţi de gust. începuse să creadă că este el mult prea pretenţios. Urâse compania celor de pe vasul „Janet Coombe“ şi tânjise după oameni înţelegători şi cultivaţi. Acum că îi găsise, deşi nu erau la fel de răi ca ceilalţi, i se păreau mult prea înguşti şi sofisticaţi. Se vedea înconjurat din toate părţile, căci deşi muncea din greu la Oficiul poştal, se găsea mai tot timpul plictisit şi obosit Ducea dorul aerului curat din Plyn, a mării şi a brizei uşoare de primăvară. Asta a durat numai până la sosirea Berthei la pensiune. Christopher n-avea să uite niciodată ziua în care s-au cunoscut. Se întorsese de la lucru şi intrase în sufragerie unde se adunaseră toţi internii pentru masa de seară. Doamna Parkins îi ieşi în întâmpinare:

- Dumneata n-o cunoşti pe draga mea fiică Bertha. Nu vii să te prezint fiicei mele mai mari?

Q fată înaltă şi graţioasă se ridică din faţa pianului şi se înclină uşor, indiferentă.

- îmi pare bine că ni te-ai alăturat, domnule Coombe, spuse ea.

Christopher o privi cu gura căscată, roşind până în vârful urechilor. Cum se putea ca o asemenea fiinţă să fie membră a familiei Parkins? Era frumoasă ca o prinţesă.

îi amintea de o pictură a lui Marcus Stone ce reprezenta o femeie în alb în mijlocul unei grădini. Probabil că arăta atât de jalnic în ochii ei... ca să nu mai zică nimic de accentul lui de Cornwall. Surorile ei nu-i ajungeau nici până la degetul cel mic. Era atât de graţioasă, atât de simplă, iar rochia de pe ea sobră şi închisă până la gât, o făcea să arate ca o regină.

Christopher era un tânăr destul de ciudat. Avea aproape douăzeci şi trei de ani şi nu luase niciodată până atunci femeile în serios. Şi iată că această domnişoară Bertha, cu frumuseţea ei rece şi cu firea-i stăpânită reuşise să-l dea peste cap, lăşându-l pradă unor emoţii neobişnuite. în prezenţa ei parcă avea'limba legată, nu era capabil să rostească un cuvânt. îşi pierduse complet controlul, se temea să nu apară ridicol în ochii ei, mai ales ţinând cont de eticheta de la nr. 7.

începu să meargă la biserică în fiecare duminică şi să citească aceleaşi cărţi pe care le citea zeiţa lui sperând să găsească subiecte comune asupra cărora să comenteze. Când ea însă se întorcea spre el zâmbindu-i încurajator şi întreba câte ceva, Christopher se zăpăcea complet şi bâlbâia cuvinte fără înţeles.

Cu timpul, sentimentele lui se intensificau. Descoperi curând spre uluiala sa, că domnişoara Bertha nu era chiar aşa inabordabilă; accepta chiar buchete de flori pe care le punea în camera ei; încetul cu încetul, Christopher încerca să profite de fiecare situaţie: „poate că ar dori să se întoarcă acasă cu el de la biserică, poate că ar fi amabilă să-i împrumute nişte cărţi“.

Christopher îşi dădu seama că era îndrăgostit. N-avea rost s-o nege, era mult prea evident. O iubea pe Bertha Pafkins. Se simţea îngrozitor de nefericit când nu erau împreună, zilele de lucru însă păreau interminabile, de-abia aştepta să vină seara, când se întorcea acasă Ia ea.

Observaseră oare ceilalţi de la nr. 7 sentimentele lui profunde pentru Bertha? Cu siguranţă. Doamna Crisp şuşotea fel de fel doamnei Stodge, domnişoara Davis suspina melancolică în timp ce cânta la pian. Domnişoara Edith şi domnişoara May bârfeau pe la colţuri iar domnul Black începuse să asculte pe Ia uşi. El fu de altfel primul care-l informă,-pe thristopher de

ce se întâmpla în casă.

- Hei, Coofnbe! îl strigă el familiar. Lucrurile nu mai pot continua aşa. Nu-ţi foloseşte nici ţie, nici ei. Pune mâna pe ea.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, Black, spuse Christopher înţepat.

- Ha! Ha! Nu mă prosteşti tu pe mine, vulpoi bătrân. Te-am văzut eu. Nu mai eşti tu când o anumită persoană nu-i spun numele este în aceiaşi cameră cu tine. Nici ea nu-i de gheaţă de fel. Se va topi curând dacă ştii ce să faci. Vai, ce n-aş da să fiu cu douăzeci de ani mai tânăr. Aş învăţa-o chiar eu vreo câteva.

Christopher îi întoarse spatele. Era gata-gata să-I pocnească, dacă ar fi continuat să vorbească. Cum îşi permitea să vorbească aşa despre domnişoara Parkins? Tocmai atunci apăru Mary Frisk, sărindu-i în ajutor.

- Mă întreb şi eu, amice, nu te supăra pe mine, care sunt intenţiile tale?

Christopher înghiţi în sec, abia mai ţinându-se pe picioare.

- Ce vrei să spui?

- îmi e cam jenă să-ţi vorbesc despre asta. Dar, fetele n-au nici tată, nici frate şi într-un fel mă simt responsabil. Doamna P. are încredere în mine. Aşa că, ce ai de gând să faci?

- Ce... ce. pot să fac?

- Fă declaraţia, bătrâne.

- îmi pare rău, dar nu am curajul. Nu m-am gândit niciodată la asta. E mult prea bună pentru mine.

- Oh! Nu ştiu ce să zic. Eşti un tip inteligent. Ca să nu mai spun că ai şi o slujbă bună la Oficiul poştal. Eşti în stare să întreţi o soţie...

- O soţie? Dumnezeule! Doar nu-mi sugerezi că ar trebui să mă căsătoresc cu ea?

- Da! Dar tu ce credeai?

- Nici eu nu prea ştiu ce vreau. Parcă n-am fost deloc în apele mele în ultima perioadă. Tu mă sfătuieşti

s-o cer de soţie?

- Sigur. Mi se pare cea mai bună soluţie.
- Sigur! Ai dreptate! Ea este o fată cinstită, ar trebui să legalizez.
- Aşa să faci! Mai gândeşte-te. Dar bine ar fi să-i spui.
- N-aş fi prea sigur. în orice caz, nu prea cred că mai poţi rămâne aici dacă nu clarifici situaţia. Aşa că, adună-te şi vorbeşte-i. Sper că nu te superi că am abordat subiectul acesta delicat...
- O, nu. îţi mulţumesc, Harry.

Săptămânile treceau şi Christopher Coombe nu-şi luase încă inima în dinţi să-i vorbească Berthei. Lucrurile ar fi continuat probabil în acest fel Ia infinit dacă pe 26 aprilie Stanley nu s-ar fi întors din Africa. Bertha dorea din tot sufletul să se alăture mulţimii care se strângea în gara Victoriei să-şi aştepte idolul, dar mama ei se opusese categoric până când Christopher se oferise sfios să o însoţească. Situaţia se schimbase atunci; doamna Parkins zâmbi aprobator, iar fiica ei roşi de plăcere. Toată lumea din pensiune simţea instinctiv că momentul se apropia. Domnul Black bău un pahar în plus la masă şi încercă s-o ia de mână pe domnişoara Tray pe sub masă, spre indignarea acesteia din urmă. Domnul Amold Stodge îi citi toată seara cu voce tare soţiei sale, iar domnul Wooten îi făcu ochi dulci lui May Parkins cât putu el mai meşteşugit.

Christopher şi Bertha se.aşezară ca de obicei în faţa pianului, pentru un duet, în timp ce domnişoara Davis cânta.

- Aveţi o voce minunată, domnule Coombe, vă potriviţi atât de bine cu domnişoara Bertha, murmură domnişoara Davis.

Bertha îşi plecă ochii, iar inima lui Christopher sări din piept. Ce voiau să spună? Era oare posibil...?

Domnişoara Davis lovi cu putere clapele pianului şi vocea de bariton a lui Christopher se împleti cu cea de soprană a Berthei.

„Oh! Dacă ne-am plimba“.

Şi câtă pasiune şi dragoste punea Christopher în vocea sa! Dacă nu avea curajul să o ceară în căsătorie, cel puţin cântecul avea să vorbească’de la sine. Bertha îi zâmbea pe deasupra capului domnişoarei Davis.

în acel moment Christopher simţi că nimic altceva nu mai avea însemnătate pentru el: Plyn, tatăl său, vasul, nimic altceva nu mai exista pentru el. Nu mai vedea decât ochii Berthei. Simţi cum îl cuprinde un sentiment de afecţiune pentru toţi cei de la pensiune, inclusiv domnul Black. Era primăvară, avea 23 de ani şi mâine avea s-o ducă pe Bertha să-l vadă pe Stanley. Aveau să se plimbe în jurul parcului Regent ore întregi, ascultând cântecele copiilor.

„Oh! Dacă ne-am plimba“.
Pe râu în jos unde bate vântul de primăvară
Precum copiii să ne jucăm cu violete“

- Fermecător, fermecător, spuse doamna Parkins, căutându-şi batista.

Cu mâinile tremurânde, Christopher dădu foaia partiturii domnişoarei Davis.

- Cântă mai lent ultima strofa, te rog, murmură el cu îndrăzneală şi ea dădu din cap, în timp ce inima-i bătea să-i spargă pieptul.

„Am să-ţi dăruiesc o rochie de mătase
Dacă vrei să mergem,
Dacă vrei să vorbim...“

De ce oare scutura din cap atât de hotărâtă? Nu vedea că el îşi punea viaţa la picioarele ei?

Domnişoara Davis apăsa cu putere pedala pianului, degetele ei de abia atingând clapele. Plin de ardoare, dar profund emoţionat, Chistopher cântă ultima strofă.

„Am să-ţi dăruiesc cheile sufletului meu,
Ne vom uni până când moartea ne va despărţi,
Dacă vrei să mergem,
Dacă vrei să vorbim,
Dacă vrei să mergem şi să vorbim împreună“

în seara următoare, Christopher şi Bertha erau la

gară, în mijlocul unei mulţimi dezlănţuite.

Reuşiseră să-l vadă pe celebrul navigator, doar pentru câteva secunde, după care acesta fu aproape ridicat pe sus de cordonul de poliţişti şi dispăru din raza lor vizuală.

- Ce om deosebit, exclamă Bertha cu ochii sclipindu-i de fericire. Nu eşti de acord cu mine, domnule Coombe?

- Nu prea ştiu ce să spun, nu prea l-am văzut, dar te cred pe cuvânt.

Se urcară din nou în omnibuzul care avea să-i ducă spre casă. Mintea lui Christopher lucra în continuare.- Nu era posibil să se întoarcă atât de repede, nu putea da cu piciorul ocaziei de a fi singur cu Bertha.

La capătul străzii Baker coborâră pentru a lua un alt omnibuz. Deodată, Christopher o apucă hotărât de braţ.

- Domnişoară Parkins, spuse el grăbit, nu cred că e nevoie să ne grăbim. E o seară atât de. frumoasă. Ce zici dacă ţi-aş propune să ne plimbăm puţin prin parc?

- Oh, domnule Coombe, nu prea cred... poate... cred că ar fi minunat.

- Deci nu ai nimic împotrivă? Uraaa! Scuză-mă pentru entuziasmul meu deplasat, domnişoară Parkins, nu ştiu nici eu ce m-a apucat.

Zece minute mai târziu, Christopher Coombe şi Bertha Parkins stăteau unul lângă altul într-o birjă care-i purta în jurul parcului Regent.

Christopher îşi privi tovarăşa de drum, înfofolită până în gât deşi era aprilie. Pălăria îi era înfundată pe cap până aproape de nas. Uitând complet de el, Christopher întinse mâna şi o apucă pe a ei. Spre marea lui încântare ea nu şi-o îndepărtă, suspină doar şi îşi trase fularul mai aproape de bărbie. Nici unul nu vorbea, dar nu era nevoie de cuvinte, amândoi se simţeau ca în rai.

Apoi, el se ridică şi lovi uşor în tavanul birjei.

Birjarul ridică trapa şi se uita în jos la cei doi.

-Mai fă o dată turul parcului, birjar! strigă el. Se aşeză din nou pe banchetă şi se întoarse spre tânăra fată.

-Domnişoară Parkins, începu el. Domnişoară Bertha, pot... pot să-ţi spun Bertha?

O strângere uşoară de mână îi confirmă răspunsul la întrebare.

-Ai să mă urăşti pentru ce o să-ţi spun, continuă el. N-am nici un drept să te plictisesc cu prostiile mele. Nu merit să-ţi ating nici măcar tivul rochiei, ce să mai vorbesc de ce e mai sus.

„Doamne Dumnezeule, ce tot spunea acolo? Nu asta vroia el să spună de fapt...“

-Nu, nu. Ceea ce vreau să-ţi spun... O, Bertha, n-ai vrea mai bine să mergem acasă? îşi scoase batista din .buzunar şi-şi şterse fruntea.

-Ce vrei să-mi spui? îl întrebă ea cu blândeţe. Modestia o împiedica să meargă mai departe cu presupunerile.

-Asta e, nici eu nu sunt prea sigur. Nu ştiu ce vreau să-ţi spun, e ceva ce de fapt doresc atât de mult să-ţi spun, ca să fiu

- mai exact. Mă lupt cu mine însumi de luni de zile, dar în van. Sunt sigur că ţi-am distrus încrederea în mine. Acesta e probabil momentul când viitoarea mea agonie va începe şi nu se va sfârşi niciodată.

Se opri puţin, în timp ce ea se întoarse uşor spre el.

- Bertha, vei putea tu oare să te uiţi la mine, fără ca... fără ca în ultimă instanţă să vezi... Christopher se înecă, înghiţi în sec, şi suflă uşor nasul şi începu să-i sărute mâinile înfocat.

- Domnule Coombe, Christopher, ce vrei să-mi spui de fapt? murmură ea.

- Bertha... aş... aş vrea să-mi fi soţie. Doamne! O zisese în sfârşit. Nici unul dintre ei nu vorbea. Christopher îşi blestema în gând lipsa de tact. Apoi îi

apucă şi cealaltă mână.

- Christopher, şopti ea, cum de ţi-ai dat seama?

- Să-mi dau seama? De ce să-mi dau seama? O întrebă el privind-o ţintă.

-. Că sunt a ta, spuse ea. Un val de fericire îl inundă pe Christopher. Nu putea fi adevărat. Nu înţelesese bine. Dar eâ era lângă el şi-i strângea mâinile în ale ei. Simţea că lumea se învârte cu el. îşi puse mâna în jurul taliei ei şi uitând şi de bunele maniere şi de eticheta de la pensiune, îi şopti uşor:

- Ridică-ţi voalul. Ea îi ascultă. Christopher bătu din nou în tavanul de la birjă..

- Ocoleşte parcul de şase ori, foarte încet! Apoi o luă pe Bertha în braţe.

Astfel îi declară Christopher Coombe iubirea sa Berthei Parkins în anul 1890.

CAPITOLUL 4

1890 32, York Road
Nr. Comden Town

Dragă tată,

Astăzi, m-am gândit în continuu la casa părintească, astfel că mi-a venit ideea să-ţi scriu şi să te pun la curent cu fericirea mea recentă: m-am căsătorit.

Nu am primit nici un răspuns de Ia tine şi mă gândesc că scrisoarea în care îţi anunţam logodna s-a pierdut.

îţi strecurasem în plic şi o poză a miresei, se vede treaba că n-ai primit-o, mi-ar fi plăcut să-ţi aflu părerea.

Trebuie să-ţi spun că am cutreierat Londra în lung şi-n lat şi n-am găsit pe cineva mai potrivit ca ea. Dar nu vreau să te influenţez. Aşa că îţi mai trimit o

fotografíe în care este ea alături de surorile ei, care i-au fost domnişoare de onoare la nuntă.

în curând, ne vom face împreună o fotografie şi ţi-o vom trimite şi (ie. Nunta a avut Ioc pe 26 august în Marylebone şi luna de miere ne-am petrecut-o la Harrogate. Nu mai trebuie să-ţi spun că a fost alegerea ei, căci dacă ar fi fost după mine, am fi venit la Plyn, dar din nefericire n-a fost să fie. Sper să reuşim să venim la tine cât de curând posibil. Trebuie să trec câteva probe la serviciul poştal şi dacă reuşesc, voi avea şi eu dreptul la o vacanţă. Dacă nu reuşesc voi demisiona de la Poştă şi voi căuta altceva. Oricum, munca la poştă e foarte obositoare. Probabil te întrebi de ce nu ne-am căsătorit rnai repede. Ei bine, mama ei a ţinut să avem o logodnă de patru luni şi am respectat-o până la ultima zi.

Suntem căsătoriţi de trei luni, dar parcă am fi de numai trei săptămâni. îţi poţi imagina ce fericiţi suntem. înţeleg dorinţa soţiei mele de a sta alături de familie, dar aş prefera să fim mai mult în doi, ceea ce nu prea se întâmplă având în vedere că e mai tot timpul înconjurată de surorile ei şi de prieteni. Bertha nu vrea să plece din Londra pentru nimic în lume. îmi e tare dor de Plyn, dar se pare că n-o să pot veni chiar aşa de repede. Nu mai sper să mai aud noutăţi despre voi. Poţi să-i spui lui Albie din partea mea că nu-l mai consider fratele meu, i-am scris de atâtea ori şi nu mi-a răspuns. Nici el, nici ceilalţi. Mi-am făcut datoria şi v-am cerut iertare, dar se pare că a fost în zadar. Sper, ca în timp să-ţi dai seama că nu sunt un om de nimic, că mă străduiesc să ajung ceva important în viaţă. Sper să am şi eu o familie care să nu facă de ruşine numele. Sigur că e mult prea devreme să ne gândim la copii... deşi în lumina ultimelor evenimente s-ar părea că voi avea şi alte noutăţi pentru tine. Dar nu vreau să anticipez. Aş putea să greşesc, deşi nu cred.

Câteodată mă gândesc că dintre toţi membrii familiei Coombe eu sunt singurul care a fost la Londra. Oricum, trebuie să-ţi spun că viaţa e destul de scumpă

aici, e -destul de multă mizerie şi posibilităţile sunt destul de limitate.

Aşa că, dragă tată, ţi-am povestit cam toate noutăţile. închei aici şi-ţi urez sănătate, şi-ţi transmit dragostea mea şi a Berthei.

Rămân fiul tău
iubitor, Christopher
Coombe „

După luna de miere şi după ce se stabiliseră în noua lor casă, cu mama ei alături aproape tot timpul, Bertha se înstrăină de Christopher atunci când acesta avea mai multă nevoie de ea. Dacă ar fi avut mai multă intimitate, probabil că ar fi învăţat până la urmă să se lase pradă emoţiilor. Tenacitatea doamnei Parkins era însă mult prea mare astfel că educaţia şi mediul în care crescuse până atunci îşi puseră amprenta şi asupra căsătoriei lor.

Prima discuţie a lor în contradictoriu avu loc cu ocazia procesului de divorţ Pamell-Q'Shea. El tocmai ce pusese ziarul la o parte şi făcea comentarii asupra situaţiei destul de jenante în care trebuia să se găsească bietul bărbat, mai ales că era o persoană publică. -

- O! Christopher! Cum poţi să spui aşa ceva? exclamă ea. Sunt surprinsă că iei apărarea unui om ca ăsta. E o persoană fără morală.

- Se poate, draga mea, replică el. Nu-l cunosc prea mult, nu ştiu decât ce citesc în ziare. Pare însă a fi un om capabil şi un bun politician. Soarta sa e posibil să fie soarta ţării şi nu mi se pare cinstit ca bietul om să-şi distrugă viaţa şi cariera din cauza unui'divorţ.

- Dar, Christopher, nu văd cum ar fi posibil ca cineva din partid să vrea să-l urmeze după ce a făcut. încrederea lor în el e deja distrusă.

- De ce? Bertha, doar pentru că omul e îndrăgostit?

- Nu, nu pentru asta, ci pentru că, nu e corect ce face, ea nu este liberă, iar el a păcătuit.

- Draga mea, probabil că a fost foarte legat de această doamnă O'Shea, poate că nu poate trăi fără ea...

- Prostii! Un om cu voinţă trebuie să ştie să-şi controleze pasiunile.

- Vreau să-ţi amintesc totuşi că nu numai pasiunea poate lega doi oameni, mai sunt şi alte lucruri, la fel de profunde.

- Christopher, au trăit în păcat, e imoral. Mă întreb cum oare de îndrăznesc să tipărească totul în ziare.

- Da, dar s-au iubit şi... Au făcut acelaşi lucru pe care l-am făcut şi noi, numai că ei nu aveau binecuvântarea bisericii şi a statului şi...

- Christopher! Cum poţi să spui aşa ceva? Bertha sări în picioare, roşie la faţă cu ochii plini de lacrimi.

- Bertha, dar ce-am spus? întrebă el, întinzându-şi mâinile spre ea.

Niciodată nu m-am simţit aşa de umilită în toată viaţa mea, suspină ea şi ieşi din cameră..

Christopher se simţi mizerabil după această primă ceartă cu soţia. îi venea pur şi simplu să-şi zboare creierii.

Era sigur că o s-o vadă intrând în cameră, cu ochii plecaţi, ameninţându-l că se mută la maică-sa, dar asta nu se întâmplă. Peste o jumătate de oră, Bertha intră în cameră, mult mai liniştită şi-l întrebă dacă s-a spălat, căci masa era gata. Christopher îşi dădu seama în seara aceea că n-avea să înţeleagă femeile niciodată.

între el şi soţia lui avură loc numeroase certuri înainte de naşterea fiului lor Harold în toamna anului 1891. Atmosfera din casă era din ce în ce mai încărcată spre disperarea lui Christopher, obişnuit cu liniştea din Plyn. Nimeni nu discuta aproape nimic în casă, de parcă faptul că urma să aibă-un copil era o ruşine. La Plyn, toată lumea discuta în mod deschis despre orice.

Christopher n-avea să uite niciodată seara când se

întorsese acasă de la serviciu, fericit şi încrezător în viitor, având în buzunar o şepcuţă de pânză pe care o văzuse într-un magazin.

Intrase în salon şi-şi găsise soţia înconjurată de o mulţime de persoane, aşezate în faţa mesei, discutând ultimile noutăţi. Ascultă şi el conversaţia, pentru un timp, intervenind din când în când, după care îşi aduse aminte de şapca pe care o cumpărase, îşi înfundă mâna în buzunar şi le spuse zâmbind:

- Uite ce-am cumpărat, cred că va sta grozav pe capul copilaşului!

Urmă un moment de linişte apăsătoare. Bertha roşise până în vârful urechilor, prietenii ei îşi pironiseră ochii în farfurii, iar doamna Parkins îşi întinse mâna după ceainic.

- Sunt sigură că mai doreşti o ceaşcă de ceai, nu-i aşa Christopher? întrebă ea cu voioşie.

- Mulţumesc, spuse el ruşinat, încercând să se ascundă în spatele unei felii cu unt.

Se simţea îngrozitor de prost, atmosfera era extrem de încărcată, parcă era un peşte pe uscat. Ar fi trebuit să fie flatat că era căsătorit cu o femeie atât de cultivată, dar în loc să fie un motiv de mândrie era ca o piatră atârnată de gâtul lui.

Copilul se născu la timp, provocând mare agitaţie în casă. Micuţul Harold petrecu ore în şir închis în cameră împreună cu Bertha şi mama ei, în timp ce tatăl, care era intrusul în mod evident, fu tratat cu dispreţ, de parcă el n-ar fi avut nici un rol în tot ce se întâmplase.

La începutul verii, Christopher pică toate examenele de la Oficiul Poştal. La început fu extrem de supărat şi îngrijorat simţindu-se vinovat pentru că ştia că nu învăţase mai deloc. Mai târziu îşi dădu seama că avea acum o scuză extrem de bună pentru a-şi părăsi slujba de la poştă.

Familia Coombe se descurcase destul de bine cu economiile lui Christopher, dar spre sfârşitul anului situaţia se înrăutăţi mai ales că pe timpul verii făcuseră

câteva investiţii nu prea fericite. Astfel, Christopher îşi plasase o mare parte din capital la Liberator Building Society care dăduse destul de repede faliment.

Găsindu-se în această situaţie, Christopher scrise următoarea scrisoare acasă:'

Dragă tată,

A trecut cam multă vreme de la ultima mea scrisoare, aşa că mi se pare de datoria mea să-ţi cer iertare pentru neglijenţă.

Sper că eşti bine sănătos. îmi pare extrem de rău că te-am lăsat să aştepţi atât, sper să nu fii îngrijorat. Dacă i-ai cunoaşte pe soţia şi pe fiul meu sunt sigur că te-ai linişti. Am tot amânat să-ţi scriu, în parte pentru că n-am primit niciodată un răspuns de la tine.

Sper că fraţii şi sora mea precum şi mama vitregă sunt bine şi se descurcă.

îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar pe moment nu am nimic de lucru. Am picat toate examenele şi n-aş putea să spun că sunt foarte sănătos, dar trebuie să rezist pentru soţia şi Hui meu. Banii sunt puţini şi tu ştii din proprie experienţă ce greu e să întreţi o familie. Sper să mă pun pe picioare curând şi să redevin cel de dinainte. Nu ştiu dacă (i-am mai spus, dar şi băieţelul nostru a fost cam bolnav, dar acum e bine sănătos.

Ai aflat şi tu de falimentul societăţii „Balfour“, probabil, din ziare şi eu am fost unul dintre cei afectaţi. Am pierdut cea mai mare parte din economii. Nu ştiu dacă nu cumva ar fi mai înţelept să părăsesc Londra şi să mă întorc la Plyn: Nu i-am spus nimic soţiei mele, aştept să primesc întâi un răspuns de la tine.

Sunt departe de casă de atâta timp, cinci ani şi nu mi-ai scris niciodată. Te rog din inimă să-mi răspunzi la această scrisoare şi să-mi spui ce părere ai despre reîntoarcerea acasă.

Ştiu că n-are rost să mă vaiet atât; câteva rânduri din partea ta ar însemna foarte mult pentru mine, ar putea să-mi schimbe întreaga ¡viaţă. Dacă însă îmi vei ignora şi această scrisoare cum ai făcut ţu celelalte, trebuie să-ţi spun că va fi ultima oară când vei mai auzi de mine.

• • •

v *Fiul tău iubitor,*
Chris

• V

Christopher Coombe aşteptă patru săptămâni un răspuns de la tatăl său şi când văzu că nu primeşte nimic, îi spuse soţiei sale că se simţea mizerabil, că nu-i fusese un soţ bun şi nu vedea ce ar mai putea să facă pentru a îndrepta situaţia. .

Bertha îşi chemă imediat mama, iar Christopher fu nevoit să asculte cb umilinţă predicile doamnei Parkins. în final, se hotărî ca cei doi să stea la pensiune până când el avea să-şi găsească ceva de lucru; se vor descurca ei cumva având în vedere că doamna Parkins mai pusese ceva bani la ciorap.

Din acel moment, Christopher obţinu câteva slujbe, toate însă temporare, îi era aproape imposibil să rămână undeva mai
mult de o săptămână. în vara lui 1893 i se mai născu un fiu, lucru care crea o groază de controverse în jurul numelui .său. Christopher dorea să-l boteze Joseph, după tatăl său care nu-l iertase; Bertha îi alesese numele de George, în onoarea căsătoriei Ducelui de York cu Prinţesa Mary, în final rămase alegerea bunicii, şi anume Willie, după fostul domn Parkins.

În timp ce Joseph îşi petrecea zilele la azilul din Sudmin, Christopher trudea din greu la Londra, rămânând totuşi alături, de soţia sa şi de cei doi băieţi.

Astfel, Christopher Coombe, la vârsta când tatăl său Joseph obţinuse deja certificatul de căpitan şi era

mândrul proprietar al unui vas, ajunsese asistent într-un magazin de draperii şi locuia într-o pensiune.

CAPITOLUL 5

Draga mea soră,

Se împlinesc opt ani de când am scris ultima oară acasă. Jurasem să-mi ţin promisiunea şi să nu vă mai scriu niciodată, dar.îmi este tare dor de voi şi aş vrea să ştiu dacă sunteţi bine sănătoşi.

Cred că am fost cam aspru cu tata, având în vedere şi vârsta lui înaintată. Ar fi trebuit să fiu mai indulgent, mai ales că trebuie să sufere rău de pe urma bolii de ochi. Ultimii ani au fost foarte grei pentru mine, mi-am dezamăgit soţia şi copiii. Eram pe punctul de a ceda, însă imaginea tatălui meu m-a ţinut în viaţă în tot acest timp; tăria sa de caracter şi voinţa nestrămutată mi-au fost alături. El a luptat curajos cu furtunile şi marea toată viaţa lui şi a înfruntat cu resemnare hotărârea doctorului care într-un fel i-a semnat condamnarea la moarte. II văd cu ochii minţii sus, pe stâncile din Plyn, privind în depărtări cu îndrăzneală.

Gândul la tata mă urmărea în fiecare zi, Kate, el a fost ca o stea pe care marinarii bătrâni o urmează în zilele triste,

ajutându-i să depăşească pericolul şi disperarea şi să ajungă într-un port oarecare sănătoşi. Ştiu că şi-a pierdut încrederea în mine, dar sper să i-o recâştig. Imaginea tatei şi prezenţa fiilor mei, adevăraţi urmaşi ai familiei, reproşul din ochii soţiei mele, m-au determinat să nu abandonez lupta şi am ajuns să ocup, din nou, o poziţie destul de importantă. Avem o casă, a noastră, înainte trăiam din mila soacrei mele, ceea ce nu era deloc pe placul meu după cum îţi poţi imagina.

Când a început nebunia cu burii m-am gândit, imediat la Charlie, convins fiind că deşi şi-a făcut datoria faţă de regină şi ţară, se va întoarce nevătămat acasă.

Ideea de a-(i scrie mi-a venit acum câteva zile, când, ajungând în port cu afaceri, am zărit câteva vase ancorate acolo. Spre mirarea mea, am văzut o goeletă care se îndepărta de mal şi în ultimul moment am descifrat numele pe ea: „Janet Coombe". Am fost extrem de mişcat, aş fi dat ani din viaţă să fi putut să vorbesc cu cei de pe punte, dar n-a fost să fie. N-am să uit niciodată emoţiile puternice care m-au copleşit, când am văzut chiar şi de la distanţă, figurina de la provă, imaginea celei care a însemnat atât de mult pentru tata. Aşa că m-am gândit să scriu din nou acasă, cu prima ocazie, dar am fost reţinut de veştile venite despre pierderile armatei în lupte. Cred că nicj vouă"nu v-a mai ars de nimic.

Apoi, acum doliă nopţi am participat cu Bertha la o serată muzicală, la un concert la Qeen 's Hali. încă o dată fibrele inimii mele au tresărit în timp ce ascultam cu lacrimi în ochi un cântec de dragoste irlandez ale cărui versuri trişte îmi aminteau de casă. Mi se părea că văd apele liniştite ale portului, că aud ţipetele înfometate ale pescăruşilor; marea se întindea la picioarele mele, dealurile în spate, iar aerul răsuna de dangătul clopotelor de la Biserica Lanoc. Mă credeaţi mort sau dispărut cine ştie pe ce meleaguri. în vis, am

părăsit clădirea, cu Bertha de braţ, iar în stradă am fost martorii unei scene tulburătoare: întreaga populaţie a Londrei înnebunise parcă, fluturând steaguri, bărbaţii strigau precum copiii, în timp ce vânzătorii de ziare anunţau că Mafeking fusese eliberat.

Tumultul şi entuziasmul ne cuprinsese şi pe noi. iar acesta

esté primul moment în care m-am simţit, în sfârşit, liber să-ţi scriu. Ciudat, erai o fetiţă de 16 sau 17. ani când te-am văzut ultima oară şi acum cred că eşti o tânără de 29 de ani, căsătorită probabil, cu copii.*

îţi scriu ţie pentru că îmi imaginez că Albie e pe mare, iar Charlie la război. Pe tata nu îndrăznesc să-l deranjez după ultimele eforturi zadarnice, dar voi pune scrisori de la copii în plicul pentru tine, cu speranţa că-l vor impresiona. Copiii sunt puterniciei sănătoşi, bucuria mea şi a soţiei mele. Katherine, dacă această scrisoare nu-(i va parveni, deşi mă îndoiesc, voi veni să te văd la Plyn, indiferent de consecinţe. Dacă, pe de altă parte, o primeşti, ţi-aş rămâne recunoscător dacă mi-ai răspunde imediat. Dacă ai cel puţin pe jumătate sentimentele ce le am eu precum şi nerăbdarea de a ne revedea curând, atunci mi-ai îndeplini dorinţa fără nici o greutate. Asta e tot pentru moment, am să închei transmiţându-ţi dragostea mea, atât ţie cât şi tatei şi întregii familii, rămânând al tău frate iubitor,

Christopher,

În această scrisoare au fost incluse următoarele scrisori de la cei doi băieţi:

Dragă bunicule,

Sper că vei fi fericit să primeşti o scrisoare de Ia noi şi să afli cum o ducem. Sunt bucuros să-ţi spun că suntem foarte bine şi sper şi tu să fii la fel.

Mă gândesc cu părere de rău la unchiul Charlie la război, trebuie să-ţi fíe tare dor de el, nici nouă nu ne-ar plăcea să nu-l avem pe tata lângă noi, dar mai cred că unchiul Charlie se distrează de minune ca soldat. Şi eu voi fi soldat când voi creşte mare, dar dacă nu voi mai avea cu cine lupta, voi pleca la Plyn să ajut la şantier.

■Tata ne-a povestit despre Plyn.

Săptămâna trecută Willie şi cu mine am luat prânzul la ‘Regent Park lângă lac şi ne-am prefăcut că eram în port, sunt sigur că ai fi zâmbit dacă ai fi văzut ce pungă mare de mâncare am luat cu noi, căci suntem mari şi puternici.

Asta e tot, transmite-i dragostea mea mătuşii Kate şi unchiului Albie dacă e acasă.

, Nepotul tău iubitor
Harold Coombe
(8 ani în septembrie trecut)

Dragă bunicule,

Sunt destul de mic pentru a scrie scrisori, dar am să fac tot posibilul să scriu la fel de bine ca Harold, sunt destul de bun la lecţii după cum spune mama, aşa că vei fi mândru de mine, cred. Tata mi-a dat un cadou drăguţ, o bărcuţă într-o sticlă trebuie să' mă străduiesc s-o păstrez bine să (i-o arăt când te voi vedea. Aş vrea să te văd şi pe tine şi pe unchiul Albie şi alţi unchi şi mătuşi şi într-o zi o să vă văd. Ţi-ar plăcea o fotografie de-a mea, am să încerc să găsesc una, am să mă fac marinar când voi fi mare, acum trebuie să închei, sper că eşti bine,

Nepotul tău iubitor,
Willie Coombe (şase
ani în iulie.trecut)

După câteva zile, spre mirarea şi fericirea lui Christopher, un plic sosi pentru el din Plyn. După masa de dimineaţă se retrase în cameră să citească lunga scrisoare a surorii lui. Katherine nu se scumpise la vorbă şi-i povestise în detaliu tot ceea ce se întâmplase de la plecarea sa cu 13 ani în urmă.

Pentru câteva momente, Christopher Coombe rămăsese uluit, izbit de ce citise. Gândul că el fusese

cauza crudei comportări a tatălui său, aducându-l în pragul nebuniei, îi provoca oroare şi ştia că va trebui să trăiască până la moarte cu povara vinovăţiei, pe care o va duce cu el în mormânt. Nu exista pedeapsă prea mare pentru el; chiar şi anii de muncă, sudoare, ameninţat de sărăcie hu erau nimic, comparativ cu suferinţa tatălui său.

Vineri seara, Christopher stătea în colţul unui vagon slab luminat, îndreptându-se spre Plyn.

Vremea fusese destul de frumoasă când părăsise Pad- dington-ul, dar pe măsură ce se apropia noaptea şi trenul gonea spre vest, vântul se pornise să bată, semn că furtuna se apropia.

Putuse să se odihnească puţin în timpul nopţii dar se trezise palid, obosit şi tremurând din tot corpul. în momentul în care trenul se apropia de gară, era aproape 7,30 dimineaţa; hamalul îi ridicase bagajele şi le pusese în trenul de legătură spre Plyn. Era un tânăr necunoscut lui Christopher, dar sunetul vocii lui plăcute cu un uşor accent vestic, îi gâdilase plăcut urechea. Christopher Coombe, fiul rătăcitor se întorcea acasă în sfârşit.

Trenul scârţâi, se auzi un şuierat şi apoi plecă.

Râul se întindea în faţa lui, la fel pădurile Truan, ciu- boţica-cucului împodobind văile, o undă de albastru ca un covor încercuind pomii tremurători, iar în depărtare se zărea un covoraş de violete şi clopoţei. Silueta unui fermier alături de caii săi se profila la orizont, urmărind trenul care trecea înghiţind parcă pământul.

Apoi râul se lărgi, treceau acum pe lângă fermele ce se întindeau de-a lungul mâlului, pe lângă catargele vaselor, vapoare şi bărci prăfuite, pline de nămol. Apa murdară din port, fery- boat-urile pe care vremea schimbătoare îşi pusese amprenta, casele cenuşii, fumul cenuşiu, acoperişurile strălucind în

lumina dimineţii. Plyn: acasă, acasă în sfârşit.

Lacrimile din ochii lui Christopher se prelinseră pe geam. Vântul îl izbea răsfirându-i părul, iar el trase în piept aerul curat şi sărat simţind briza mării încă de departe, ca pe o binecuvântare.

Uitată era Londra, uitaţi'erau anii de trudă şi sudoare, de dragoste, tristeţe, dorinţă şi frustrare, aceste'lucruri nu contaseră niciodată, erau un vis urât care-l depărţise de locul care era o – parte din el.

Era din nou acasă, la Plyn, care era al lui, fusese al lui de când se născuse, chiar de dinainte. Plyn cu apa murdară din port, cu pădurile de conifere, cu pescăruşii înfometaţi, cu şoaptele sale liniştitoare, adevărat medicament pentru o inimă singuratică. Plyn cu frumuseţea lui cenuşie, copleşitoare.

Acasă. Deschise uşa de la vagon şi păşi pe peronul atât de familiar. Nimeni nu l-a recunoscut. Era doar un tânăr de 22 de ani când plecase pe mare, iar acum era un bărbat de 35 ani care suferise din plin şi muncise din greu, un bărbat al cărui păr blond se rărise în creştet, a cărui frunte era ridată, care umbla acum puţin adus de spate. Nu, nimeni nu-l recunoştea, nu era nimeni pe care să-l recunoască. O femeie-stătea pe peron, cu ochii roşii de plâns şi buzele tremurând. Haina îi era ridicată în jurul bărbiei. Nu o cunoştea şi ar fi trecut liniştit pe lângă ea, dacă femeia nu şi-ar fi ridicat ochii şi nu l-ar fi privit într-un mod foarte ciudat. întinsese mâna spre el şi îi atinsese braţul.

- Christopher? întrebă ea.

' Era sora sa Katherine.

- Kate! Nu te-am recunoscut, nu mă gândeam...

Imediat ea izbucni într-un torent de lacrimi.

- Ai ajuns prea târziu, frate, s-a dus... s-a dus.

O mână rece se agăţă de mâna lui Christopher.

- Ce vrei să spui? Tata... a murit?

- S-a dus, Christopher, azi noapte; trebuie să se fi înecat. Şapca şi haina i-au fost aduse la mal şi

pescarii i-au găsit barca părăsită, cu scândurile rupte. Nu i-au găsit corpul „încă, probabil a fost purtat de apă mult prea departe.

Se strânseră unul într-altul, frate şi soră care se despărţiseră cu ani în urmă, fiind încă doi copii, din nou împreună, bărbat şi femeie, după suferinţe şi lacrimi.

- Ai ajuns prea târziu, Christopher, prea târziu, s-a dus...

CAPITOLUL 6

Christopher a fost mult prea ocupat în primele zile pentru a resimţi şocul morţii tatălui său; erau mult prea multe treburi de rezolvat, facturi de'clarificat şi rude de vizitat. Afacerile familiei fuseseră neglijate la casa cu iederă iar Katherine îi spusese, spre marea lui surpriză, că de când cu boala tatălui lor, unchiul Philip – se ocupase de tot. Nevoile lor erau destul de puţine, dar în acelaşi timp, interesul lui în acţiunile ei de la „Janet Coombe“ era mult prea mic, trăiseră din pensia lui Joseph.

- Tata avea majoritatea acţiunilor însă, exclamă Christopher, pe lângă alte mici afaceri cu proprietarii altor vase. Ştiu asta cu siguranţă, mi-a spus-o foarte des. Nu a vândut nici unul din drepturile de proprietate, nu?.

- Nu am cunoştinţă s-o fi făcut, replică Katherine, dar când devenea mai ciudat, nimeni nu punea mâna în foc pentru el.

A doua zi de dimineaţă, Christopher se duse în oraş, la birourile de pe chei.

Numele „Hogg şi Williams“ împodobeau încă firma de deasupra, chiar dacă Williams era mort şi singurul

care deţinea puterea era de fapt Philip Coombe.

După ce îşi anunţă numele, Christopher fu lăsat să aştepte douăzeci de minute şi când, în sfârşit, răbdarea lui ajunsese la . limite şi se pregătea să plece, funcţionarul îi spuse că domnul Coombe îl putea primi.

îşi găsi unchiul puţin schimbat deşi depăşise şaizeci de ani. Faţa îi era la fel de cenuşie şi palidă ca de obicei, părul blond era presărat cu câteva fire albe. îl privi pe sub ochelari şi îi indică un scaun de parcă ieri s-ar fi despărţit şi nu cu ani în urmă.

- Ei bine, nepoate, spuse el, auzisem că te-ai întors şi chiar mă întrebam dacă o să vii să mă vezi. Te-ai schimbat mult. Nu te-aş mai fi recunoscut. Cum e la Londra? Te-ai îmbogăţit? Mă uitam mereu în ziar în speranţa că o să-ţi văd numele la cei bogaţi şi faimoşi, dar nu te-am găsit niciodată la rubrica asta.

- Nu am venit aici să vorbesc de mine, unchiule, răspunse Christopher, ci de tata. Aud că te-ai ocupat de ultimile aranjamente. Aşa este?

- Aşa este, am simţit de datoria mea s-o eliberez pe sora ta de o povară, pare să fie o fată timidă şi lipsită de experienţă. Ca să nu mai spun de fratele meu – probabil că ştii povestea...

- Ştiu că a trebuit să rămână la azilul Sudmin trei ani mai mult decât ar fi fost necesar şi asta la ordinele tale.

- Nepoate, n-am de gând să mă cert cu tine. Tatăl tău se comporta ca un nebun prin 1890, când tu te distrai la Londra.

- însă sora mea îmi spunea că nu era deloc violent, nu a făcut rău nimănui niciodată, până în noaptea aceea...

Philip ridică din umeri.

- Asta dovedeşte că nu poţi avea încredere în bolnavii mintal, spuse el. Bineînţeles, tatăl tău ar fi sfârşit prost, mai devreme sau mai târziu.

- Cine ştie cine l-a îndemnat să facă rău? Oare cine poate spune ce s-a întâmplat între voi doi în seara

aceea, de Crăciun? Poţi să-mi răspunzi la asta?

Philip îşi îngustă ochii şi începu să bată darabana cu degetele pe birou.

- Ai grijă, nepoate, te joci cu focul! Sunt un om foarte influent pe aici. Vrei să fii arestat pentru calomnie?

Christopher se lăsă pe spatele scaunului de pe care aproape se ridicase:

- Bine, unchiule, ai câştigat din nou. Trecutul rămâne trecut, iar vina e a mea cu totul. Dar să ne întoarcem la afaceri. Vreau să ştiu cu exactitate la cât se ridică averea tatălui meu.

- Trebuie să-ţi spun că fratele meu a neglijat complet afacerile familiei. Datora chiar acestei firme o sumă impresionantă de bani. Când totul s-a plătit, ei bine, îi rămăsese destul de puţin. Am toate documentele aici dacă vrei să le vezi.

- Dar acţiunile pe care le deţinea la alte vase şi la „Janet Coombe“?

- Suma se ridică la foarte puţin, îi răspunse unchiul său. De fapt, am fost obligat să-i vând acţiunile de la „Janet Coombe“ ca să-i pot plăti şederea Ia azil.

- Adică le-ai trecut în contul tău?

- Asta e un fel răuvoitor de a pune problema. Te-ai fi aşteptat să-i plătesc şederea acolo din propriul meu buzunar?

Christopher îşi ridică pălăria mânios, tremurând din tot corpul.

- Doamne! spuse el. Te voi da în judecată pentru asta. O să plăteşti cu vârf şi îndesai.

Philip râse.

- îţi va fi foarte greu s-o faci, te asigur, şi te vei face de râs. N-am făcut nimic ilegal. Du-te şi citeşte ce spune legea şi apoi întoarce-te la mine.

Nepotul fusese învins şi îşi dădu seama imediat.

- Dacă există un Dumnezeu, vei plăti într-o zi pentru asta, spuse Christopher.

- Mă bucur să aflu ce gândeşti, nepoate. Te-ai dovedit a fi de la început un ratat, i-am spus şu tatălui tău... Deci, suntem duşmani?

- N-aş putea fi prietenul tău.

- Puţini oameni mă vor duşmanul lor, te avertizez.

- Nu mi-e frică de tine.

- Ţi-ai regăsit curajul, nu-i aşa? Ţi-l pierduseşi acum 12 ani după cum îmi amintesc, când ai plecat pe mare, iar tatăl tău a înnebunit, cam tot în aceeaşi perioadă, cred.

Christopher părăsi încăperea fără un cuvânt.

CAPITOLUL 7

Christopher Coombe părea foarte mândru când îşi aduse acasă pentru prima dată soţia şi fiii.

Au străbătut în trăsură strada principală din Plyn, calul urcând cu greu, dealul spre Casa cu iederă.

Christopher îşi conduse soţia în dormitorul spaţios de deasupra verandei.

- Acesta este al nostru. Spune-mi că-ţi place şi că nu-ţi lipseşte Londra prea mult.

Ea îi zâmbi şi-şi scutură capul.

- Uite, tată, strigă Willie, aplecându-se pe fereastră, a crescut iedera! E suficient de mare ca să mă caţăr pe ea.

- Să nu te prind! îi spuse mama îngrijorată. Vrei să-ţi rupi gâtul?

Willie sări supărat de la fereastră întorcându-se cu spatele spre crengile pe care se căţărase tu ani în urmă bunicul său, Joseph Coombe.

- Duceţi-vă şi spălaţi-vă pe mâini, băieţi! le spuse

tatăl lor, masa e gata.

Bertha îşi lăsa haina şi pălăria pe pat, cel pe care stătuseră cu

şaizeci, şaptezeci de ani în urmă, alături, Thomas şi Janet Coombe.

- E o cameră drăguţă, îi spuse soţului ei, cu o atmosferă plăcută.

Christopher suspină şi îi atinse uşor obrazul.

- Mă bucur că am venit acasă şopti el.

Apoi coborâră la masă, părăsind încăperea când primele stele şi umbre apărură pe cer.

Odată ce depăşiră primele momente ale şederii la Plyn şi nu se mai simţiră ca doi străini, Christopher începu să se ocupe serios de munca lui. Era mişcat de felul în care fusese primit acasă şi era hotărât să-şi ajute verii şi pe unchiul Herbert să menţină şantierul Coombe la acelaşi nivel înalt la care se situase întotdeauna.

La început se temuse că firma nu va ajunge niciodată atât de prosperă ca în timpul bunicului său Thomas şi a unchiului Samuel. Cu fiecare an vapoarele însă creşteau în importanţă, iar afacerea devenea tot mai prosperă.

Era aproape ciudat cât de repede se acomoda Christopher cu noul său mod de viaţă, după doisprezece ani de absenţă, lăsând trecutului toată neliniştea anilor de chin.

Işi dădu seama că cel care fusese limitat, înainte, fusese tot el şi nu cei din jur; privindu-i pe ceilalţi şi iertându-se pe sine însuşi, căpătă o nouă perspectivă asupra fericirii interioare, pe care n-o mai avusese înainte.

Când „Janet Coombe“ se întoarse la Plyn, Christopher coborî dealul să-l salute pe Dick şi să-i ceară iertare pentru rătăcirea sa din urmă cu 12 ani, când îi părăsise fără o vorbă.

Emoţia îl cuprinse când se văzu din nou pe puntea vasului. Era adevărat că acolo cunoscuse mizeria şi suferinţa, dar totuşi vasul era minunat. Avea aproape patruzeci de ani, înfruntase cele mai furtunoase mări şi

oceane, nu-şi pătase niciodată reputaţia, nici nu înecase pe nimeni până atunci. Fusese mândria şi bucuria tatălui său, fusese simblul frumuseţii care-i făcuse copilăria un vis.

Le explică apoi lui Harold şi Willie toate detaliile legate de vas şi le arătă ornamentul care împodobea prova şi care nu se

schimbase deloc de-a lungul anilor, doar culoarea devenise puţin mai ştearsă şi contururile mai puţin evidente.

- Aceasta este străbunica voastră, băieţi, spuse Christopher. Era o femeie extraordinară şi mult iubită în Plyn.

- Ai cunoscut-o, tată? întrebă Harold.

- Nu, fiule, a murit înainte de a mă naşte eu.

- Crezi că îi e frică de furtunile de pe mare?

- Am auzit de la tata că pentru ea cuvântul „frică“ nu exista atunci când era în viaţă, spuse Christopher.

- Bunicul era foarte mândru de vas şi de ea, spuse Harold, după câteva minute. Pare atât de vie, acolo, în imagine...

- Aşa e fiule.

Cei trei se uitară la Janet, aşa cum stătea acolo, cu ochii pierduţi în zare, cu bărbia ridicată...

- Uite, zâmbeşte, spuse Willie vesel.

Apoi se întoarseră la Plyn, lăsând în urmă vasul şi pescăruşii care ţipau înfometaţi.

CAPITOLUL 8

Lui Christopher i se părea că nicăieri o zi nu începea la fel ca la Plyn. Se trezea dimineaţa proaspăt şi înviorat, nerăbdător să înceapă lucrul, mulţumit de ce-l aştepta, bucuros de fiecare minut pe care-l petrecea acolo.-

Se ataşa pe zi ce trecea de verii lui. Tom era un nou Samuel, James, un nou Herbert, iar Christopher îi iubea şi-i respecta aşa cum şi-ar fi iubit tatăl său Joseph fraţii. Chiar şi munca sa, odinioară monotonă, părea interesantă şi variată, era o adevărată minune să privească cum oraşul ce fusese altădată o adunătură de

cherestea şi placaj devenea artă pură.

Christopher depăşise demult neîncrederea ce o avusese pe mare şi de-a lungul verii şi chiar la începutul iernii, mergea cu băieţii la pescuit. Se simţea acum pe mare la fel ca pe uscat. Era mereu atent, niciodată necugetat cum fusese Joseph, prevăzător, cercetând curenţii şi direcţia vântului, rareori făcea greşeli în evaluarea stării vremii. în adâncul sufletului său simţea că-i datorează tatălui său întoarcerea sa pe mare, astfel că se înscrise în echipajul marin din Plyn. îşi câştigă o poziţie în oraş şi Christopher a fost foarte mândru să afle că serviciile sale au fost acceptate. Ştiu atunci că a recâştigat o parte din ceea ce pierduse când a părăsit „Janet Coombe” şi era sigur că însuşi Joseph i-ar fi oferit iertarea lui acum.

Marea şi uscatul îi erau deopotrivă de dragi lui Christopher căci le descoperise atât de târziu şi pentru că odinioară cunoscuse şi lucrurile murdare, stridente şi lipsite de valoare ale vieţii.

Pe măsură ce dragostea pentru ele creştea, creştea şi iubirea lui pentru semenii săi, tandreţea nemăsurată pentru oamenii simpli ale căror vieţi erau pline de mizerie, care trăiau numai pentru soţiile şi copiii lor, pentru micile lor bucurii şi tristeţi, care trudeau, încercând să continue ceea ce părinţii lor făcuseră înainte şi care duminicile urcau cărarea pentru a se lua la harţă cu Dumnezeul lor la biserica Lanoc.

Christopher vorbea cu ei, trăia printre ei, observa frumuseţea bătrânilor şi tandreţea copiilor, îi asculta vorbind, se întrista şi se bucura cu ei. îşi dădea seama că până atunci trăise fără să ştie ce este înţelepciunea şi adevărul, dar acum ajunsese să le înţeleagă, să-i ajute pe cei care-i cereau ajutorul, să iubească împreună cu ei, să sufere cu ei, să nu ceară răsplată pentru nimic, doar să-şi clătească ochii în lumina ce strălucea pe faţa oamenilor.

CAPITOLUL 9

Jennifer Coombe se născu în aprilie 1906. Venirea ei pe lume fusese o adevărată bucurie pentru Christopher. Când cei doi băieţi erau mici, trecuse printr-o perioadă critică a vieţii sale, dar acum era liniştit, fără nici o grijă, nu exista nimic care să-l împiedice să-i acorde tot timpul fetiţei.

Jennifer se apropie de el încă de la o vârstă fragedă. Feţişoara ei se lumina la vederea lui şi pe măsură ce creştea, îl aştepta în prag făcându-i cu mâna. Pe Bertha o accepta ca pe o necesitate, ca pe cineva care trebuia s-d spele, s-o hrănească, s-o îmbrace; părea s-o accepte cu resemnare. Bertha eţa ceti care a învăţat ce trebuie şi ce nu trebuie să facă, era o fetiţă bună dacă mânca tot şi dacă se ducea Ia culcare fără să protesteze, dar era o fetiţă rea dacă îşi băga degeţelul în gură sau îşi uda scutecele.

Taţi era cel care o ridica pe umeri şi alerga cu ea în jurul grădinii, tati era cel care o lăsa să călărească şi tot lui tati îi şoptea seara la ureche că-i pare rău de ce se întâmplase peste zi.

Era plăcut pentru Harold şi Willie să aibă un copil în casă, mai ales că ei crescuseră deja mari, se bărbiereau regulat şi fumau, chiar dacă cel mare nu avea încă douăzeci şi unu de ani.

Richard Coombe care avea acum cincizeci de ani simţea că este mult prea târziu s-o ia de la capăt şi atâta vreme cât era în putere, va continua să fie căpitan do goeletă, atâta tot.

Albert Coombe era acum comandantul unui vas aparţinând unei companii la Adelaide şi îşi petrecea aproape tot timpul în apele Australiei.

Charlie Coombe se întorsese în. Anglia la sfârşitul războiului cu burii şi rămăsese pentru câteva săptămâni la Plyn, dar părăsise locurile curând

împreună cu regimentul şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului în India.

Kate Coombe se măritase şi se stabilise în Yorkshire.

Astfel, Christopher nu avea pe nimeni din familie alături. Se apropiase mult de verii săi Dick şi Fred, Tom şi James. În sfârşit se părea că-şi găsise adevărata menire în viaţă. întotdeauna se găsea pentru el un cuvânt de bun-venit în casele sărăcăcioase. Oamenii simţeau că el trebuie să fi suferit mult, că suferinţa l-a făcut să accepte viaţa cu răbdare şi fără orgolii şi-i ofereau compătimirea şi înţelegerea lor.

Christopher simţea în sfârşit că aruncase ancora într-un loc sigur, după atâtea rătăciri. Viitorul i se întindea luminos înainte şi minunea aceea de fetiţă care creştea văzând cu ochii, îi umplea zilele cu o binecuvântată senzaţie de împlinire şi fericire.

CAPITOLUL 10

Până prin toamna lui 1911, comenzile păreau să fie din ce în ce mai puţine. Parcă nici nu se mai construiau vase, comandanţii achiziţionau ambarcaţiuni din fier şi oţel dintre cele mai modeme, din marile porturi. Afacerile stagnau. Din ce în ce mai multe bărci stăteau pur şi simplu de-a lungul digului şi erau mult mai numeroase decât în copilăria lui Christopher cu siguranţă.

Oraşul înflorea văzând cu ochii, noi construcţii se-ridicau, case impunătoare umpleau terenurile odinioară pustii, străzile se întindeau de-a lungul ţinutului înlocuind vechile poteci şerpuitoare. Fermierii se duceau acum ia piaţă pe motociclete şi în maşini Ford gigantice.

Herbert, acum de şaptezeci şi cinci de ani îşi scutura capul a neîncredere, adăugând că peste Plyn se abătuse cu siguranţă blestemul. Se retrăsese din toate activităţile şi se mulţumea să bombăne de dimineaţa

până seara.

Tom şi James ajunşi la vreo cincizeci de ani, se supuneau conştiincioşi programului şi ieşeau încrezători în faţă de câte ori aveau prilejul.

Se părea astfel că nu există pic de sânge tânăr care să continue tradiţia Coombe, lucru care-l întrista pe Christopher de cele mai multe ori, dar era recunoscător că tatăl său nu mai era în viaţă să fie martorul unei aşa mari decăderi. Cei doi băieţi ai săi, îşi câştigau acum singuri existenţa, erau suficient de mari pentru asta.

în toamna lui 1911, având în vedere perspectiva unei ierni lungi şi friguroase, verii Coombe s-au întâlnit la şantier să discute afaceri. Inima lui Christopher sângera la vederea celor doi bărbaţi, altădată atât de încrezători şi hotărâţi, acum îngrijoraţi şi plini de îndoieli. Şi-ar fi dat în acel moment şi propria casă dacă asta ar fi putut să le aducă bogăţia şi prosperitatea. S-au discutat atunci planurile pentru iama ce avea

să vină, dar nimic nu le-a dat certitudinea că speranţele lor pentru mai bine erau îndreptăţite. Până la sfârşitul întâlnirii nimic nu anunţa vreo schimbare când deodată Christopher îşi aduse aminte de unchiul Philip. La urma urmelor el era ruda lor, sânge din sângele lor, ajunsese un om foarte influent în Plyn, era prosper, bogat şi cu siguranţă, la cei 72 de ani ar fi putut să-i ajute, având în vedere că nu avea o familie a lui de care să fie legat.

- Mai degrabă aş stoarce sânge dintr-o piatră decât bani de la el, spuse James Coombe. Bătrânul n-a dat un bănuţ vreunei rude până acum. Ce rost are să cerşim dacă ştim că vom fi refuzaţi? Tata a crescut cincisprezece copii şi chiar dacă uneori i-a fost greu, unchiul Philip n-a ridicat un deget pentru noi. Fraţii mei sunt răspândiţi acum. Trei pe mare, doi sunt morţi, unul este la Falmouth, unul la Came, dar nici unul nu s-a îmbogăţit.

- I-a dat el bietei mătuşi Mary câte ceva, după ce mama şi tata s-au dus, dar nici măcar la înmormântarea ei n-a fost, să vadă dacă lucrurile s-au aşezat cum trebuie, spuse Tom.

- Ştiu că lumea spune că el a fost cauza nebuniei tatălui tău, Chris, spuse James. Unchiul Joe s-ar fi refăcut cu siguranţă dacă n-ar fi fost unchiul Philip. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat la Crăciunul acela blestemat. Ş-apoi să-l ţii la azil cinci ani, a fost o ruşine şi merita pentru asta cuvinte grele, dar are o fire care-l face să nu fie atins de nimic.

- Ştiu ce vrei să spui, zise Christopher. Nimeni nu poate spune că îl iubesc pe unchiul Philip. El mi-a înebunit părintele. Dar e un om influent aici şi n-ar strica să apelăm la el. în cel mai rău caz ne poate refuza.

- Nu ştiu ce să zic, spuse Tom încet. Este un tip cam ciudat, nu poţi să ştii ce poate face.

- Haide Tom, astea sunt prostii. Un om de şaptezeci

şi doi de ani nu ne mai poate face nimic. De ce ar face-o?

- Sună prostesc poate, dar n-aş avea încredere în el. Nu voi avea încredere în el decât în momentul când va zăcea în coşciug, fără suflare.

- Tom are dreptate, murmură James, omul acela e diavolul însuşi.

- Bine, dar măcar ascultaţi-mă. Ceva trebuie făcut şi repede. Ştiţi asta amândoi; stând aici şi dând din cap n-o să ne ajute cu nimic. Nu mi-e teamă de unchiul Philip, mi-a făcut destule până acum şi totul s-a terminat, slavă Domnului. Mă voi duce chiar azi la el să-i vorbesc.

- Eşti un om chibzuit, Chris, dar nimic bun nu va ieşi din asta, ascultă-mă.

Christopher nu-i mai ascultă şi părăsi încăperea şi chiar în după-amiaza aceea se duse la biroul unchiului Philip. Fu primit imediat şi-şi găsi unchiul încălzindu-şi mâinile Ia foc.

Nu se arătă deloc surprins de apariţia nepotului. Se întoarse spre el zâmbind ciudat şi frecându-şi mâinile.

- În sfârşit aţi hotărât să-mi cereţi ajutorul. Căci asta e, nu-i aşa? Rareori mă înşel. Foarte rar.

- Sunt aici din propria mea iniţiativă, verii mei n-au nici o legătură, au fost în întregime împotrivă, sunt prea mândri şi prea independenţi. Eu nu am astfel de calităţi.

- Deci fiul fratelui meu îşi recunoaşte înfrângerea. Atitudinea ta umilă mă mulţumeşte. E ceva nou. E o ironie că după cele întâmplate apelezi Ia mine.

- Ironic pentru tine, poate, unchiule, dureros pentru mine.

- Ce vrei să fac? Presupun că îţi imaginezi că sunt plin de bani. Poate speri să construieşti vase asemeni iui „Janet Coombe“ pe banii mei. Vrei să-mi cheltuiesc averea pe nişte incompetenţi. Asta e?

Christopher se îndreptă spre uşă.

- Aşteaptă! Aşteaptă! strigă bătrânul. Nu te grăbi, n-am spus că n-am să te ajut. Se întâmplă că am ceva de lucru pentru tine, aşa că vă puteţi considera norocoşi. Sunt dispus să risc deşi afacerea s-ar putea rezolva mai bine la Falmauth. Cunoşti nava Hesta?

- Da, unchiule.

- Am cumpărat-o de curând. Vreau o revizie

generală. Cu un motor puternic ar putea face faţă unui comerţ civilizat deşi mă îndoiesc că o să rezolvaţi ceva. Ce zici? O vreau pusă din nou pe picioare.

- Tu ce crezi unchiule? E ca un dar ceresc.

- Sper să o terminaţi cât de curând, vă dau termen luna martie.

- Da, sigur unchiule. Cum aş putea să-ţi mulţumesc? îmi cer scuze că m-am grăbit să te judec.

- Nu vorbi prostii, sări Philip. îţi dau de lucru numai pentru că eu am interes aici, asta-i tot. Acum şterge-o şi dă-le vestea şi capetelor pătrate care-ţi sunt veri. Vreau însă să lucraţi cu grijă.

- Sigur unchiule. La revedere, sănătate.

Christopher părăsi biroul unchiului său mai tânăr ca niciodată, simţindu-se ca în urmă cu douăzeci de ani când plecase pe mare pe „Janet Coombe“ cu speranţa iluzorie că Londra îi va schimba viaţa. La urma urmelor nu se schimbase prea mult.

CAPITOLUL 11

Ciocanele răsunau din nou la şantier, docul era plin de muncitori; pe plajă lângă vechiul zid se găsea un vas imens, numai scheletul lui ca să fim mai exacţi.

Tom Coombe şi vărul său James lucrau încordaţi, simţind că în sfârşit se făceau folositori, după atâtea luni de lenevea lă în care-şi irosiseră îndemânarea.

Christopher, în calitate de conducător, le lăsase verilor lui partea propriu-zisă a muncii manuale, el ocupându-se de ordonarea materialelor şi a articolelor necesare, scriind scrisori, luându-şi asupra sa toată povara afacerii. Unchiul Philip le ceruse perfecţiune şi asta va avea. Familia Coombe nu se va coborî la cel mai de jos nivel, cu siguranţă.

Era un obicei în Plyn, de fapt în partea de vest a ţării, să fixezi termene lungi pentru diferite angajamente. Oamenii aveau încredere unii în alţii în general. Familia Coombe respectase acest obicei de-a lungul anilor. Ştiau să-şi aleagă partenerii de afaceri şi totul se regla printr-o strângere de mână, niciodată prin contract scris.

Iarna se apropia de sfârşit, zilele începeau să se mărească.

Curând munca urma să ia sfârşit şi vasul putea fi lansat la apă. Arăta cu mult mai bine acum şi toţi erau foarte mândri de el. În prima săptămână din martie, Christopher a avut un acces de gripă şi a fost ţintuit la pat. A apucat, însă, să trimită socotelile la birou, în timp ce firmele din Plymouth şi de aiurea începuseră să-şi ceară banii. Când se simţi mai rău, îl lăsă pe Tom să se ocupe de afaceri.

O săptămână mai târziu, când fu în stare să coboare scările şi să stea în faţa focului, Bertha intră în încăpere cu o faţă îmbujorată şi-l anunţă că verii Tom şi James erau afară şi vroiau să-i vorbească.

- Invită-i înăuntru, spuse Christopher surprins. Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

Cei doi bărbaţi intrară şi Christopher observă imediat că ceva nu era în regulă.

- Nu te-am fi deranjat dacă ceva îngrozitor nu s-ar fi întâmplat. Uite, scrisoarea asta ne-a parvenit azi-dimineaţă. Christopher o luă şi citi următoarele:

Către „Coombe şi fiii“

Cu privire la lucrul dvs. în vederea recondiţionării ambarcaţiunii „Hesta“, considerăm că aţi depăşit cu mult costurile iniţiale stabilite de firma noastră.
Având în vedere că aţi acţionat pe cont .propriu şi în cunoştinţă de cauză, refuzăm să vă plătim această sumă, dumneavoastră nerămânându-yă altceva de făcut

decât să faceţi reducerile necesare ori vom renunţa la angajamentul prealabil." Al dumneavoastră,
Hogg & Williams

Christopher mototoli hârtia şi-i privi uluit pe verii lui.

- Asta ce înseamnă? spuse el prostit. Nu înţeleg.

- înseamnă un singur lucru, Chris. răspunse Tom. înseamnă că suntem ruinaţi. Se ridică şi măsură camera în lung şi-n lat în timp ce James tăcea.

- Dar ascultaţi aici! strigă Christopher, trebuie să fie o greşeală undeva. Nu poate să nu ne plătească, e imposibil, e inuman. Ai vorbit cu el?

- Imediat după ce-am primit scrisoarea, răspunse Tom. N-am stat mult. Mi-a spus că l-am jefuit, că în mod deliberat am făcut estimările mult prea superficial, fără cunoştinţa lui şi că e numai vina noastră. El nu o să plătească un şfanţ, iar legea va fi de partea lui. Cam asta a fost, în mare, Chris.

Christopher se uita când la unul, când la altul uluit.

- Dar am procedat aşa cum toţi din familia noastră ar fi făcut, spuse el. Am avut încredere în oameni şi ei au avut încredere în noi. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. întrebaţi pe oricine în Plyn, toţi vă vor spune acelaşi lucru. „Hogg şi Williams" nu pot să ne facă aşa ceva, nu pot, nu...

- Linişteşte-te Chris! strigă James. Cu Philip Coombe şi cu legea sa trebuie să luptăm noi acum. Lupta, sau ruina, după cum spune Tom.

- Uitaţi-vă aici, spuse Tom scoţând din buzunare chitanţe din Plyn, Plymouth, Londra. Materialele comandate în numele tău, pentru care va trebui să plătim. Suntem ruinaţi, vă spun eu, e sfârşitul familiei Coombe.

îşi luă capul în mâini.

- Nu-i adevărat, murmură Christopher, nu-i

adevărat, trebuie să existe o cale, trebuie.

în încăpere era linişte, nimeni nu vorbea. Tom îşi scoase batista din buzunar să-şi sufle nasul. James privea nemişcat focul ce ardea în cămin. Numai zgomotul farfuriilor pe care le aranja Bertha în bucătărie se făcea auzit din când în când. Jennifer trecu pe lângă fereastră strigându-şi mama. Cei trei .bărbaţi din salon stăteau tăcuţi. Apoi Christopher se foi în scaun şi întinse mâna spre verii săi.

- Suntem toţi în aceeaşi oală, spuse Christopher. Luptăm împreună sau ne prăbuşim împreună. Unchiul Philip poale avea legea de partea lui, dar noi avem adevărul.

James ridică din umeri şi râse răguşit.

- Cine l-a învins vreodată pe Philip Coombe? E viclean şi ştie cum să procedeze. Vom fi înfrânţi înainte de a intra în război.

Cei trei veri se priviră prostiţi pentru câteva minute, pierduţi şi neajutoraţi.

Următoarele zile au fost un coşmar. Christopher stătea treaz noaptea răsucindu-se în pat, rugându-se să găsească o cale care să-l scoată din pânza de păianjen în care se încurca tot mai tare pe zi ce trecea.

Ziua lucra cu un avocat, încercând să strângă dovezi că ceea ce făcuseră ei era perfect legal şi că vina era de fapt a firmei „Hogg & Williams“.

Avocatul, familiarizat deja cu maşinaţiile din justiţie, făcea tot posibilul să construiască un caz solid, dar îl avertiză totodată pe clientul său că şansele de câştig erau foarte mici; oricâtă sinceritate şi onestitate ar fi stat la baza afacerilor lui, legal vorbind procedase greşit.

Pe 5 aprilie au avut prima înfăţişare la Tribunalul din Sudmin. Verii Iui plecaseră cu o maşină închiriată de la un garaj din Plyn. Vremea era friguroasă, furtuna îşi arăta colţii, ploaia cădea în averse. Imaginea tatălui său îl urmărea ca o stafie. Cel care îl transformase pe el într-un nebun periculos, îi arunca fiul în mizerie acuma.

La sfârşitul zilei, Christopher află că totul fusese în zadar. Firma triumfase, iar ei trebuiau să lichideze pentru a-şi plăti datoriile.

Familia Coombe ruinată, familia Coombe trebuia să lichideze. Vechea siglă va fi dată jos, şantierul vândut. Cheiul, unde atâtea vapoare frumoase şi puternice au fost construite şi lansate la apă, va dispărea. Una dintre cele mai mari tradiţii ale Plyn-ului nu va mai exista.

întoarcerea acasă fu sumbră. înnebunit de nenorocirea care se abătuse asupra lor, Christopher păşi în casă fără să-i pese de vântul puternic care-i sfâşia hainele, fără să audă urletul mării care se izbea de stânci.

Bertha îi ieşi în întâmpinare şi o singură privire

asupra feţei lui îi dezvălui crudul adevăr.

Chris se duse împleticindu-se spre salon unde rămase ore întregi, fără să se mişte.

Venise vremea mesei şi el tot nu se mişcase din ioc.

Harold, întors de la muncă, auzise ce se întâmplase şi intră în casă ca un fulger, ducându-se glonţ spre tatăl său:

Nu-ţi face griji, tată, Q să fie bine, o să vezi. Toţi sunt de partea ta.

Christopher încercă să zâmbească, dar fără succes. Inima îi era îngheţată. Şocul îl paralizase, lăsându-l într-o amorţeală ce-l golea de orice sentiment. Era înfrânt, terminat. Nu mai putea să lupte, nu mai simţea nimic.

Masa decurse în tăcere. Micuţa Jennifer simţea greutatea atmosferei: deşi încercă de câteva ori să spună ceva, mama ei o opri, iar tatăl ei se încruntă, vizibil deranjat. Jennifer îşi simţi buzele tremurând şi inima bătând să-i spargă pieptul. Lacrimile îi alunecau pe obraji. încercă din răsputeri să înghită budinca, dar fără succes. Nu înţelegea de ce toţi erau supăraţi pe ea. Se înecă brusc şi lingura îi căzu din mână. Când Christopher îi zări lacrimile, se. sculă imediat de la masă şi părăsi încăperea. Afară, furtuna îl izbi în piept. Dar lui nu-i păsa. Nimeni şi nimic nu reuşise să-l impresioneze, nici expresia de pe feţele verilor săi, nici compătimirea soţiei, nici vorbele în van ale fiilor săi, într-atât cât reuşise fiica sa. Lacrimile ei îl aduseseră în pragul celei mai iraţionale, lipsite de sentiment decizii pe care o luase vreodată, purtându-i paşii spre casa unchiului său.

Philip Coorhbe trebuia să moară şi Christopher îl va omorî cu propriile sale mâini. Nu-i păsa de consecinţele faptei sale. Chiar a doua zi s-ar preda poliţiei.

Philip trebuia să moară. Christopher începu să bată cu pumnii în uşa de la intrare. Vântul îi şuiera în ureche şi ploaia îl orbea. Cuvântul „crimă“ îi răsuna în

cap, dragostea şi înţelegerea nu mai existau pentru el. Ucigându-l pe unchiul Philip se distrugea pe sine însuşi. Ştia asta, dar nu-i mai păsa de nimic.

„Nu există altă cale, se gândea el. Suntem condamnaţi amândoi, Philip şi cu mine. Dar nimeni nu-l mai poate salva acum“.

Făcu o scurtă pauză pregătindu-se să dea buzna în casă. În timp ce aştepta, o lovitură asurzitoare îl izbi până-n creier, urmată de alta. Haosul domnea în jurul lui. Era iadul pe pământ şi totul venea dinspre chei. Se auzea deja zgomotul bărcii de salvare.

În mai puţin de cinci minute echipajul fu adunat pe chei, unii pe jumătate dezbrăcaţi, încheindu-şi mantalele, alţii bâjbâind la firele de la pălăria marinărească. Ultimul ajunse Christopher, de abia trăgându-şi sufletul, după urcuşul dealului. Se aşeză lângă ceilalţi, sări cu ei în barca ce-i aştepta şi o porniră spre barca de salvare, rămasă în mlaştină, la 50 de iarzi** depărtare.

Undeva un vas se lupta cu moartea, erau oameni pe el care trebuiau salvaţi. Christopher era aplecat peste cârmă, sudoarea i se prelingea în ochi, cu braţele aproape smulse de la locul lor. Gândul la moarte îi pierise. Era plin de extaz. Se născuse pentru un astfel de moment care-l trimitea de la disperare spre cele mai înalte culmi. Peste marea care plângea, dincolo de orizont şi de stânci, la vasul lipsit de ajutor care avea nevoie de ajutor.

Nu-i era frică de marea furioasă, dimpotrivă, era copleşit de sentimentul acela nou, ştia că niciodată în viaţă nu mai trăise aşa ceva. Cei 46 de ani ai lui nu însemnau nimic în comparaţie cu acest moment. I se părea că însuşi curajul tatălui său devenise o parte din el şi într-un fel ştia că trec împreună prin acea experienţă înălţătoare, luptând mână-n mână. Cineva îl chemase din întunericul nopţii, cineva îi spusese că sosise vremea lui.

Totul fusese uitat în afară de regăsirea eului său şi a tatălui său, Joseph. Silueta estompată a vasului lovit se contura în întuneric, el auzi ţipetele şi strigătele bărbaţilor.

Apoi-din ceaţă se năpusti disperat, părăsit asemenea unui pescăruş gigantic cu aripile rupte, îndreptându-se spre stânci. Christopher îşi ridică ochii şi zări vasul, văzu silueta ce împodobea trufaşă prova, privind cu hotărâre înainte. Pe când vasul plonja.în apele mării, îşi aruncă o privire spre literele ce se puteau acuma distinge cu claritate:

** iard = 0,914 m

„Janet Coombe“ şi se cutremură.

Barca de salvare se trase lângă el. Comandantul era pe punte, îşi făcea mâinile pâlnie la gură şi striga:

- Putem s-o salvăm! mugi el prin vântul furios.

- Nu mai este nimic de făcut! strigă cineva. Toată lumea să sară din barcă!

Echipajul goeletei se arunca precum nişte oi speriate în barca de salvare, dar căpitanul dădea din cap. Christopher se ridică de la locul lui, se agăţă de frânghia pe care i-o aruncase vărul său şi spuse:

- Mai e încă timp. Ajutaţi-mă, putem încă s-o recuperăm. Priviţi acolo!

El arătă spre intrarea în port, unde două remorchere se pregăteau să înfrunte valurile uriaşe.

- Vor veni, vă garantez că vor veni, ţipă Christopher, haideţi pe punte să ţinem cu toţii odgonul pentru a ne fi mai uşor atunci când vor veni. Echipajul speriat era prea extenuat şi ud ca să se mai mişte, în timp ce bărbaţii din barca de salvare ezitau privind când spre remorchere, când spre stânci. Nu vor reuşi niciodată.

- Stai pe loc, Coombe, îi spuse şeful bărcii, e viaţa ta în joc, dacă te urci pe vas. Nimeni nu îl mai poate salva.

Chritopher zâmbi, prinse frânghia şi se urcă pe punte alături de vărul său, Dick. Barca de salvare se îndepărtă de vasul în derivă, dar oamenii stăteau la cârme, gata să sară în ajutor atunci când se va lovi de stânci. „Janet Coombe“ era părăsită, doar cei doi veri erau pe punte, aşteptând în tăcere şi nemişcaţi ca remorcherele să se tragă aproape şi să-l salveze de la distrugere. Chritopher ştia că nu era singur, ştia că Joseph era lângă el, insuflându-i curaj, ştia că Janet îl ajuta să rămână calm. Nu cunoscuse niciodată pericolul atât de aproape. Stâncile ameninţătoare îi înconjurau de peste tot, vântul îi şuiera pe la ureche. Dick desfăşură încet cablul, ambii veri lucrând în întuneric, împiedicându-se din când în când pe puntea spălată de valurile mării.

Se auzi un zgomot asurzitor când goeleta lovi pentru prima oară stâncile, dar cablul ţinu. Un val uriaş spălă puntea vasului, dar cablul rezistă şi de

data asta. Bucăţică cu bucăţică înaintau pe marea agitată cele două remorchere cu „Janet Coombe“ trasă după ele, cu o gaură mare pe fund şi plină de apă. O altă rafală îl mătură pe Christopher de unde stătea şi-l aruncă lângă un catarg rupt. Dick, lângă cârmă, striga la el cu disperare.

- Ajută-mă Chris, încă puţin: ce-a fost mai greu a trecut.

Dar vărul său nu se mai mişca.

Când Christopher îşi deschise ochii, primul lucru pe care-l văzu fu cerul întunecat de deasupra capului şi simţi ploaia căzându-i pe faţă.

Zăcea pe pietrele de pe dig şi vedea cum zeci de ochi îl priveau comentând. încercă să se mişte, dar sângele îi ţâşni pe gură şi-l sufocă. îşi aminti de lupta de,pe mare, de momentul înălţător când „Janet Coombe“ rezistase şi zâmbi uşor.

Cineva îi şterse sângele de la gură.

- Am reuşit? întrebă el.

O voce îi şopti în ureche:

- Da, ai reuşit, dar nu va mai ieşi niciodată în larg. Are o gaură mare în spate şi o mare parte este distrusă.

- Mă bucur că este în siguranţă, spuse Christopher.

Vocile celor din jur aproape că nu se mai auzeau şi nu le mai putea vedea feţele. Se simţea foarte, foarte obosit. Oamenii îi ridicaseră capul şi îl ţinură în mâini. Alunecau pur şi simplu pe lângă el, degeaba îşi întindea mâinile spre ei căci dispăreau cu toţii rând pe rând.

- Spune-i tatei că nu mi-a fost frică, zise Christopher. Spune-i tatei că nu-mi va mai fi frică niciodată de mare căci azi am învins-o în sfârşit.

CARTEA A PATRA

JENNIFER COOMBE

(1912-1930)

Iubire dulce-a tinereţii mele, Târât de valul vremii te-am pierdut. Mânat de doruri şi nădejdi rebele Dar care rău să-ţi facă nici n-au vrut.

E. BRONTE

/

x

...Cu strânse legături ca să mă fină
Adâncurilor toate le-a fost dat.
Şi-au fost şi ochi ce-mprăştiind lumină M-au încălzit şi binecuvântat.
Ei fi-vor ochii unicei clipite
Când spiritul eternei despărţiri Va stinge gânduri nebuneşti, rostite

Jelind în ale tale amintiri.

E. BRONTE

CAPITOLUL 1

Jennifer Coombe avea şase ani când tatăl său trecu în lumea umbrelor. Oroarea şi teama pe care le-a simţit atunci aveau s-o însoţească de-a lungul copilăriei şi chiar mai târziu, ani de zile după moartea lui; amintirea morţii lui avea s-o bântuie şi s-o chinuiască provocându-i o teamă inexplicabilă pentru viitorul ei. Noaptea în care el îj- fusese luat avea s-o urmărească mereu.

Era ca şi cum un întuneric de nepătruns se aşeza peste existenţa ei. De atunci viaţa ei a fost o succesiune de luni şi anotimpuri, momente când 'se juca în grădină ore în şir şi, momente când trebuia să stea în casă printre jucăriile ei pentru că ploua sau sufla vântul. Existenţa sa se transformase în rutină. Dimineaţa se trezea cu câte o melodie pe buze, se întindea după ursuleţ şi apoi arunca o privire spre patul unde mama şi tatăl ei dormeau. Numai o parte din părul tatălui ei se putea distinge, căci dormea cu capul în plapumă de obicei.

După ce mama se spăla şi se îmbrăca, cobora în bucătărie şi atunci distracţia începea. Jennifer sărea în pat peste tatăl ei şi începea să ţopăie de jur împrejur. Apoi se lupta cu cearşafurile şi se încolăcea în jurul Iui simţindu-i căldura corpului.

El deschidea întâi un ochi şi Ia vederea ei începea să zâmbească şi o lua în braţe.

- Bună Jenny! spunea el.

La micul dejun se aşeza lângă el şi tot el era cel care îi tuma laptele peste fulgii de porumb. Apoi el pleca la lucru, iar Jennifer îl însoţea până la marginea drumului ţopăind, cu picioruşele ei mici chinuindu-se să ţină pasul cu el. Se agăţa apoi de poartă şi se răsucea într-o parte şi-ntr-alta privindu-l cum dispare în spatele dealului.

Pe timpul verii o lua cu el pe stâncile de la castel şi ea privea peste umărul lui marea, care se întindea în faţa lor, al cărei murmur o trezea dimineţile şi-n al cărei susur adormea serile.

în timpul zilei sunetul magic al valurilor îi răsuna în urechi, fie vară, fie iarnă. Când ploua şi era ceaţă iar vântul şi marea se uneau într-un singur glas, Jennifer se simţea fericită. Nu-şi putea imagina lumea fără mare, era ceva ce făcea parte din ea, ce nu putea fi schimbat, care-i bântuia visele noaptea dar n-o înfricoşa, aducându-i pace şi siguranţă. Marea era parte din viaţa ei şi nu putea să-i fie smulsă aşa cum nici tatăl ei n-ar fi putut să-i fie luat ' cu forţa.

Noaptea, în pat, ronţăind un biscuit şi privind lumânarea aproape stinsă, obişnuia să asculte murmurul vocii tatălui ei ce răzbătea din camera alăturată. Din când în când îi auzea vocea strigând-o:

- Jenny, eşti încă trează?

• Asta îi dovedea că totul era bjne. Se întorcea pe o parte suspinând fără motiv şi adormea aproape instantaneu.

în sfârşit, veni şi ziua când tăticul se duse la Sudmin. Plecase încă de dimineaţă şi uitase să-i facă cu mâna.

Se făcu întuneric când se întorsese în sfârşit acasă. Nimeni nu vorbise la masă. Când Jenny nu mai putu suporta tăcerea şi mama o dojeni, izbucni în lacrimi şi pe deasupra cănii cu lapte văzu faţa tăticului palidă şi speriată.

Se ridică şi părăsi camera. Ea se lupta să-l aducă înapoi dar el n-o auzise.

Apoi mama o duse sus şi o dezbrăcă. Casa părea bântuită de fantome; nici o stea nu strălucea pe cer iar vântul frângea crengile copacilor. Stătea în pat şi plângea, lacrimile sărate alunecându-i pe obraji.

Deodată auzi un sunet pe care n-avea să-l uite niciodată, un sunet înfricoşător, teribil de puternic.

Când zgomotul se mai potoli, Jennifer se pomi să strige:

- Taţi, nu mă părăsi... Taţi!

Alergă de-a lungul holului în halat, speriată, ea care nu ştiuse ce-i frica până atunci. Casa răsuna de voci străine. Mama alergase spre ea şi o luă în braţe. Era gata îmbrăcată, orbecăia

după şoşoni, paltonul era încheiat până-n gât şi pe deasupra îşi puse un şal foarte gros.

Harold avea în mână o lanternă, pe care i-o dădu mamei ei pentru a o lua pe ea în braţe. Alergară spre chei, se amestecară printre oameni, întrebând, chestionând, vocile lor fiind purtate de vânt. Jennifer o trăgea pe mama ei de fustă, „Unde-i tati, unde-i tati?“, dar nu primea nici un răspuns; parcă alergau din nou pe dealuri, până Ia stâncile înalte unde chipuri întunecate se mişcau prin ceaţă. Vântul aproape că o răsturna iar ploaia îi intra în ochi.

Acum ei coborau dealul, timpul se topise într-o confuzie fără speranţă de spaimă şi, tot ceea ce-i rămăsese în mintea ei de copil era salonul, la mijitul zorilor, cu duşumeaua udă şi plinăde noroi de la du-te vino-ul oamenilor. Mama, desfigurată Ia faţă, ţinându-l de mână pe Harold, iar ea, Jenhy, străduindu-se să distingă acel ceva ce se zărea sub pătura ruptă.

„Janet Coombe“ era ancorată la intrarea în golful Polmear. Fluxul o adusese foarte aproape de mal şi acum zăcea jalnic, într-o rână, pe jumătate îngropată în noroi, apa scurgându-se din ea, precum sângele.

Nu mai era demult parte din viaţa naturii, a mării, a vântului. Nu mai răspundea demult chemării valurilor. Aventura nu mai era pentru ea, la fel ca şi frumuseţea cerului albastru. Vânturile puternice, furtunile erau doar o amintire, duse erau şi cântecele şi vorbele pline de duh ale marinarilor.

Catargul ei atâma indiferent şi părăsit, pânzele erau ca nişte zdrenţe, iar ea nu mai era mândria şi fala Plyn-ului, ci doar o epavă.

Un pescăruş îşi plângea amarul pe unul dintre catargele rupte, ca un cântec de doliu, pentru ca apoi să-şi întindă aripile şi să se înalţe spre soare.

De deasupra bârnelor distruse capul lui Janet privea înspre Plyn. O vedea pe Jennifer ca pe cineva drag, apropiat, parte din ea însăşi; o vedea pe Jennifer, singură pentru prima oară în viaţă.

CAPITOLUL 2

Afacerile familiei Coombe erau pe cale de lichidare şi azi era rândul şantierului.

Ciocanele constructorilor de vapoare nu se vor mai auzi bătând niciodată, cel care se auzea acuma era al celui care conducea licitaţia. Locul era ticsit de fel de fel de persoane atrase de ce se întâmpla, unii erau din Plymouth şi nici măcar nu auziseră de familia Coombe.

Bertha Coombe stătea în salon în faţa focului, cu Cei doi băieţi de o parte şi de alta a scaunului.

De-abia o priveau din când în când pe Jenny aflată în celălalt colţ al camerei, albă la faţă şi speriată, ignorând-o ca pe uh lucru insignifiant; era mult prea mică, oricum nu înţelegea nimic.

- Ştiu că e puţin mamă, spunea Harold, dar cel puţin o să vă ajungă ţie şi lui Jenny până când ea o să poată să-şi câştige singură pâinea. Am crezut întotdeauna că tata a agonisit mult mai mult de atât, dar asta este. Totul s-a dus pe apa sâmbetei.

- Nu trebuie să-ţi faci griji, totuşi, spuse Willie. Eu pot să dau ceva din ce-am pus deoparte în ultimul timp şi sunt sigur că şi Harold va face la fel.

Bertha îşi ştergea ochii cu batista fără încetare:

- întotdeauna am fost împotriva ideii lui de a se urca în barca aceea blestemată. Nici nu vreau să-mi mai amintesc, înmormântarea, biserica aceea bătută de vânturi, totul a fost atât de sumbru. îşi şterse nasul şi se uită spre Jenny, care o privea cu ochi mari, speriată.

- Fugi şi ia-ţi şorţuleţul Jenny, doar nu vrei să-ţi murdăreşti rochiţa cea neagră şi nouă.

Copila o ascultă fără un cuvânt, apoi alergă sus. în

timp ce urca, zări pelerina de ploaie a tatei atârnată în cuier. Se clătina uşor în cuiul de care era agăţată şi fără motiv, Jenny se.înfricoşă.

Se ascunse din nou într-un colţ al camerei şi ascultă conversaţia, prinzând frânturi, căzând apoi pe gânduri.

Vocile continuau să se audă:

... fiecare zi pe care o petrec aici, mă face să mă simt îngrozitor. Mai bine te-ai ocupa serios de treabă, Harold, pentru că eu nu mai pot. Jenny şi cu mine am putea pleca la mama la Londra.

Unde să plece? Ce se întâmpla? Stătea înghesuită într-un colţ de frică să nu fie văzută şi trimisă în cameră.

- Asta e cea mai bună cale.

Cuvinte, cuvinte, cuvinte de adulţi. Mama adâncită în fotoliu, luând hotărâri peste hotărâri, de neînţeles pentru ea.

Când se va scula dimineţile se va uita spre celălalt pat să vadă dacă tăticul se întorsese peste noapte. Dar mama era singură cu faţa întoarsă spre pătucul ei şi cu ochii închişi.

Plecarea la Londra se apropia, când era poimâine când era mâine. Totul i se părea lui Jenny ciudat şi ireal. Covoarele .erau strânse, mobila dispăruse. Tablourile de pe pereţi fuseseră luate, nu mai rămăseseră decât câteva găuri mari şi negre care îi dădeau fiori.

Geamantanele erau puse în mijlocul casei, pline pe jumătate cu haine: bucăţi mari de hârtie erau împrăştiate pe jos. Dulapurile aveau uşile larg deschise, iarîntr-unul din colţuri erau îngrămădite o groază de lucruri pe care mama intenţiona să le arunce: o ramă de lemn ruptă, o mănuşă veche, câteva ace. Jennifer se întoarse cu spatele la ele şi-şi scutură umerii înfiorată şi părăsi încăperea în vârful picioarelor.

În ultima seară, cina fusese mai deosebită de cele din alte dăţi: ouă cu slănină şi conservă de came. Cu pâine pentru că dulceaţa se terminase. Lui Jenny îi fusese rău şi simţise o durere ascuţită în tot corpul, pe care nu şi-o putuse explica. Numai gândul că a doua zi avea să încalţe ghetele cele noi o împiedica să izbucnească în plâns.

Şi iată că ziua sosi. Mama se sculase încă de la şase' şi îngrămădise ultimele lucruri în geamantane.

Harold şi Willie, alergau dintr-o parte într-alta întrebând de cheile de la casă.

Lui Jenny i se părea că uşile şi ferestrele se holbau la ea cu reproş, iar camera altădată atât de vioaie, avea acum un aspect cenuşiu, dezolant.

Un ac vechi se zărea într-una din crăpăturile din podea iar sub lavabou stăteau aruncaţi pantofii ei de plajă pe care mama o sfătuise să nu-i mai ia. Lângă chiuvetă era o pastă de dinţi pe jumătate folosită.

- Mişcă-te mai repede, Jenny. în ritmul ăsta n-o să ajungem nicăieri. Nu, nu poţi să iei vechiturile astea cu tine. Harold, vrei să vii să închizi geamantanul?

Jennifer tropăia în urma lor în ghetuţele noi, care parcă nu mai semănau deloc cu ce cumpărase de la magazin. începuseră deja s-o strângă şi s-o ciupească. Deodată se făcu albă la faţă şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- Mamă, scânci ea, mamă... nu mă simt bine deloc.

Ligheanul era mult prea departe şi ei îi venea să vomite.

- Nu vreau să merg, strigă ea, nu vreau să p.lec!

Mama o sărută prin vălul de doliu dar mâna înmănuşată care o dezmierda nu-i putu oferi alinare.

Harold şi Willie stăteau neajutoraţi lângă uşă.

- Ar fi timpul să plecăm. Autobuzul vine în cinci minute.

Jenny se împotrivea din toate puterile, opintindu-se

în toate părţile, dar mama o ţinea strâns de mână, să n-o scape. Lui Jenny i se părea că pereţii dau mâna cu ea şi-i vorbesc, scările începuseră să se învârtească cu ea tot mai repede.

în câteva secunde au fost în autobuz, Jennifer înghesuită între Willie şi mama ei.

Şoferul pomi motorul.

- La revedere! La revedere!

Jenny privi lung casa cu iederă rămasă în depărtare, pustie şi singuratică. Draperiile de la dormitor fluturau în toate părţile parcă luându-şi la revedere.

K

CAPITOLUL 3

Prima amintire pe care Jennifer Coombe o păstră despre Londra fu sunetul goarnei care venea din barăcile de peste drum. Gomiştii erau primii care o trezeau dimineaţa şi ultimii pe care-i auzea înainte de a se culca. Acest lucru îi aducea aminte fără încetare de Plyn, de cât de departe îl simţea şi cât de mult ducea lipsa mării şi a valurilor ei spumoase. Goarna suna chiar şi în visele ei cele mai adânci şi o trezea brusc din somn în camera care i se părea neprimitoare şi ostilă.

Apoi, se auzea o bătaie în uşă. Era Ethel, servitoarea, care tropăia cu paşi de elefant prin cameră şi trăgea draperiile, trezind-o de tot. Poate că s-ar fi împrietenit cu Ethel până la urmă dacă aceasta n-ar fi avut o aluniţă mare şi maronie pe bărbie. Se dădea jos din pat şi începea să se îmbrace.

Apoi, suna gongul pentru rugăciune. Mama şi Jennifer coborau în camera de zi şi începeau să se roage împreună cu ceilalţi din pensiune. De pe scăunelul ei din colţ, Jennifer îi observa pe toţi cum coborau, fiecare compunându-şi câte o mină diferită când ajungeau jos. Apoi, ştia că bunica era chiar în spatele uşii, pregătindu-se să intre. Păşea uşor, legănându-se şi scuturându-şi părul lăsat pe spate care masca un gât uriaş şi butucănos. în timp ce mergea, se încrunta şi-şi strângea buzele pungă după care se aşeza în sfârşit pe scaun cu Biblia pe genunchi..

Jennifer auzea pocnetul ochelarilor, atârnaţi pe un lanţ, apoi urma vocea bubuitoare „Domnul Dumnezeul nostru care le eşti în Ceruri“ şi un mic cor de voci o urma.

Toţi internii din pensiune se aşezau la mese, după rugăciune. Jenny îi privea pe toţi, rând pe rând, dar

dacă, vreunul se apleca să-i vorbească se întorcea imediat cu spatele.

- E cam timidă cu străinii. încerca s-o scuze mama ei. de obicei e foarte vorbăreaţă. Jennifer se agăţa de scuzele mamei sale şi tăcpa cu încăpăţânare; curând descoperi că dacă îşi strângea buzele şi se uita în pământ, nimeni n-o băga în seamă.

Numai bunica îşi dădea seama de înşelăciune. Jenny simţea când era privită de ea. O dată o văzu pe Jenny scoţând o bucată de came din gură şi aruncând-o pe jos şi de atunci fu mereu cu • ochii pe ea.

- Bertha dragă, cred că copila e cam pretenţioasă ia mâncare, spuse ea.

- O, nu, acasă maveam nici o problemă cu ea din acest punct de vedere. îţi place carnea, nu-i aşa Jenny?

- Da, mormăi ea, simţindu-şi obrajii roşind şi mestecând fără încetare grăsimea care-i provoca greaţă. Pot să plec acum? întrebă ea, apoi alunecă de pe scaun şi părăsi încăperea, scoţând din gură bucăţica de grăsime pe care apoi o ascunse sub un borcan în hol, acolo unde nimeni n-o putea găsi. Holul pe care-l străbătea, unde domnii se spălau pe mâini, şi-şi agăţau hainele, îi aducea aminte de holul de acasă unde tatăl ei îşi agăţa impermeabilul şi pălăria. în jurul ei i se părea că distinge un miros teribil de familiar. Tot aici domnii îşi stingeau ţigările, pe duşumea. •

Jennifer aştepta acolo până se termina masa şi-i privea pe toţi ieşind uşuraţi, zâmbind şi vorbind de parcă li se luase o povară de pe inimă. Treceau pe lângă ea indiferenţi, niciodată n-o mângâiau, nici măcar nu-i adresau vreun cuvânt. Plecau aproape imediat după masă şi se întorceau seara. îi urmărea de la geam cum urcau scările şi se scotoceau în buzunare după chei.

Intra în hol, muşcându-şi degetul, nedându-le atenţie când îi spuneau „Hei, salut!“, totuşi mulţumită.

îi urma în vestibul şi le asculta vocile vesele vorbind despre una despre alta. îi plăcea felul cum se spălau pe mâini, frecându-se bine cu săpun pentru ca apoi să se descheie la pantaloni şi să se ducă la toaletă, nedându-i nici o atenţie, ca şi cum ar fi fost o pisică.

Femeile nu erau aşa, ele^îi şuşoteau cuvinte dulci în ureche şi o’ duceau uşjarel în dormitor închizând uşa cu grijă să nu fie auzite.

Timp de o săptămână, holul fu punctul de atracţie cel mai important pentru Jenny. Până când, într-una din seri bunica

observă cum Jenny se strecura din salon de fiecare dată când auzea voci în hol. Chiar ea o văzuse, pe când se ducea să vorbească cu unul dintre servitori şi trecea pe hol, sprijinindu-se în baston, cum stătea proţăpită pe balustradă privind spre toaleta bărbaţilor.

- Jennifer! Speriată, privi la silueta masivă a bunicii ce o privea din capul scărilor. Ce faci la toaleta bărbaţilor?

Jenny se roşi toată, vinovată ca un criminal prins asupra faptului şi o luă la fugă.

După ceai, Jennifer petrecu ore în şir răsfoind o carte fără să vadă nimic, aşteptându-se din moment în moment s-o vadă pe bunica intrând şi cerându-i socoteală.

Vremea de culcare venise, nimic nu se întâmplase, nimeni nu comentă nimic, apoi trecură câteva zile şi tot nimic. De atunci, Jenny nu mai mergea pe hol şi dacă cineva pronunţa ocazional cuvântul, Jenny tresărea şi inima îi bătea cu putere.

Săptămânile treceau şi ea locuia tot la pensiune cu mama şi bunica, iar tata tot nu se întorsese!

Nimeni nu-i spunea nimic niciodată, era nevoită să tragă propriile ei concluzii. Odată mama citise o scrisoare de la Harold: „Casa noastră mi se pare atât de ciudată acuma. Willie a plecat ieri, pe mare, bine-dispus şi mi s-a şi făcut dor de el. Şantierul arată dezolant. Vărul Tom şi vărul James sunt la pământ. Nu le merge bine deloc. Janet Coombe zace şi acum în noroi şi nu cred s-o mai scoatem vreodată în larg. Bietul tata, bine că n-a apucat să vadă toate astea, bine că n-a aflat...“ Aici mama ei mototoli scrisoarea şi ea nu mai putu citi nimic.

Ce să afle? Ce nu trebuia tata să ştie? Jenny îşi privi mama cu asprime, dar ea deja se întorsese şi vorbea cu bunica despre altceva. De ce nu-i rosteau niciodată numele în faţa ei? Exista un secret pe care ele refuzau

să i-i dezvăluie, o tratau ca pe un copil, îi era teamă să-l afle, dar ştia că trebuie.

Jennifer începu să-şi roadă unghiile şi trecu în revistă planuri peste planuri, storcându-şi creierii cum să Ie înşele pe mama şi pe bunica şi să le facă să mărturisească. Mama cosea în faţa ferestrei deschise privind la strada aglomerată şi plină de maşini. Bunica îşi puse ochelarii pe nas şi deschise ziarul de seară.

Jenny începu atunci să se joace cu ciucurii de la perdea ştiind că asta o va irita cumplit pe mama ei.

- Jenny, încetează!

Jenny se opri şi întrebă:

- Când ne întoarcem acasă?

Nici un răspuns.

- Când ne întoarcem acasă, mamă? Vocea era ca un plânset, rugătoare.

- Nu fi pisăloagă, Jenny. Du-te şi găseşte-ţi ceva de făcut.

- Dar vreau să ştiu când plecăm acasă?

- Nu ne mai întoarcem acasă, acum locuim la Londra, ştii asta foarte bine. Şi nu te mai agita atâta. Vrei să ieşi să te joci afară?

Jennifer se- duse din nou spre mijlocul camerei şi-şi văzu bunica fixând-o cu ochi dezaprobatori.

Nu mai era nimic de făcut. Plyn-ul era pierdut pentru ea pentru totdeauna. Curând va afla şi sumbrul adevăr, dar deocamdată nu putea să se gândească la nimic care să-i dea câştig de cauză.

Se îndreptă spre uşă, gata s-o şteargă, în momentul în care va afla totul. Bunica lăsă ziarul jos şi căscă. Acum era momentul.

- Unde-i tati? întrebă Jenny.

Nimeni nu spunea nimic şi Jenny se înfioră brusc.

Mama o privea palidă iar bunica se înroşise toată.

Jennifer răsuci clanţa de la uşă, mai aşteptă câteva clipe apoi izbucni cu îndrăzneală, privindu-le obraznic:

- Cred că tăticul meu a murit, zise ea.

Cum nici una nu făcu vreo mişcare spre ea şi nici nu dădeau vreun semn că vor s-o dojenească, îşi dădu seama, în sfârşit, de teribilul adevăr.

CAPITOLUL 4

Şantierul firmei „Thomas Coombe şi fiii“ arăta dezolant. Nu se mai auzea nici hârşâitul fierăstraielor, nici bubuitul ciocanelor. Vapoarele trebuiau să meargă în altă parte pentru a fi reparate şi posesorii de iahturi străbăteau cale lungă pentru a-şi găsi designeri potriviţi şi pricepuţi. Magazia din spatele şantierului fusese luată de un inginer în căutare de terenuri care şi-a instalat garajul pe locul unde fusese construită „Janet Coombe“. Mecanici tineri şi unsuroşii se plimbau de colo colo cu chei şi piuliţe în mâini, un camion Ford intra şi ieşea pe porţile şantierului, umplând aerul cu fum şi miros de benzină şi ulei, aer ce odată avusese iz de gudron, frânghii ude şi smoală. Clădirea cu mansardă nu fusese încă vândută, mansardă unde’ Thomas Coombe şi fiii săi şi-au conceput şi cizelat modelele. Tizul şi nepotul său Thomas împreună cu vărul James încă mai erau legaţi de acest loc ca o ultimă reminiscenţă a afacerii pierdute, dar nu îl mai foloseau ca atelier de creaţie, ci ca un depozit de bărci. Aici, pe timp de iarnă erau găzduite bărci cu motor şi mici ambarcaţiuni ocazionale, vara, contra cost.

Cu tatăl său mort, cu mama şi sora plecate la Londra şi fratele pe mare, Harold Coombe nu simţea nici o atracţie în a rămâne profesor la şcoala din Plyn.

Casa se vânduse destul de bine şi pentru Harold era un adevărat chin să treacă zilnic pe lângă vechiul său cămin şi.să vadă alţi oameni în poartă, aiţi copii la ferestre. După câteva luni de.gândire se hotărî să-şi dea demisia şi să plece la Londra.

În ultima noapte la Plyn, Harold avu o lungă discuţie cu cel mai bun prieten al tatălui său şi vărul său favorit, fermierul Fred Stevens. Fred avea 40 de ani şi stătuse alături de Christopher pe toată durata

procesului.

- Nu vreau să renunţ la meseia mea. Poate că nu este cine ştie ce, dar e o slujbă decentă şi sunt mândru de ea.

- Crezi c-o să reuşeşti să te acomodezi la Londra? O să-ţi,dai şi ultima picătură de sânge pentru o promovare şi tot degeaba.

- Trebuie să încerc. O să-mi lipsească locurile acestea cu siguranţă, dar nu uita că m-am născut la Londra, am locuit acolo până la nouă ani, aşa că nu-mi va fi greu să mă acomodez din nou. Apoi, acolo sunt mama şi Jenny. Ce ghinion pe biata fată! Să locuiască la pensiyne cu bunica...

Fred fluieră dezgustat. i

- Mi-aş fi dorit ca mama ta să nu se fi grăbit atât cu plecarea. Ar fi putut să locuiască la noi amândouă. Norah îmi spunea asta

în fiecare zi. Pe lângă asta, John s-ar fi bucurat să aibă o prietenă de vârsta lui. Numai copiii sunt în pericol de a fi alintaţi, nu-i aşa?-

- Nu şi John.

- Aşa crezi tu? râse Fred«.

- Sunt mai mult ca sigur că va ajunge departe.

Curând după aceea, Harold se ridică să plece.

- Mă cam grăbesc, Fred. Să te gândeşti la mine cât voi fi la Londra. O să încerc s-o conving pe mama să ne întoarcem la Plyn de sărbători, deşi cred că va fi aproape imposibil. Să sperăm că în câţiva ani se va plictisi şi se va hotărî singură să revină aici.

- Cu femeile nu poţi şti niciodată. Dar poţi s-o trimiţi pe Jenriy să locuiască la noi, dacă vezi că nu se simte bine acolo. Norah se poate ocupa de ea. Iar John se va strădui să se poarte frumos, nu-i aşa, John? Unde eşti?

Un cap apăru Ia fereastră.

- Hai vino şi ia-ţi la revedere. Harold pleacă mâine, la Londra.

Băiatul urcă pe pervaz. John Stevens avea 11 ani şi era foarte înalt pentru vârsta lui. Ochii erau albaştri ca ai tatălui său, iar părul blond îi cădea în şuviţe rebele pe faţă.

- îmi pare rău că pleci, spuse el.

- Şi mie îmi pare rău, John, dar asta e situaţia. N-are rost să mă opun.

Băiatul dădu din cap.

- Te mai întorci?

- Aşa sper. M-aş simţi îngrozitor dacă aş crede că n-o să mă mai întorc niciodată să văd Plyn-ul.

- Sigur că se va întoarce. Şi el şi Willie. Atunci, tu vei fi un om înstărit şi la pensie, râse Fred cu veselie. Aşa sper cel puţin, Willie va comanda o navă de linie gigantică pentru plăcerea lui. Cum se descurcă cu radiofonia fără fir Harold?

- -Foarte bine, vere Fred. Se pare că este pasionat. Eu nu mă pricep la aşa ceva.

- Nici eu, dar se spune că are un mare viitor. Ei bine, Ja revedere şi mult noroc. Nu te vom uita, aici, în Plyn. Vino înapoi şi

ai grijă să nu le răsfeţi pe fete prea tare. Transmite-i mamei tale, toată dragostea mea.

- La revedere, vere Fred. îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Nici eu, nici Willie n-o să te uităm niciodată. La revedere, John şi sper să ne revedem în curând.

Harold se îndreptă spre uşă. John îl privi lung şi apoi se încruntă.

- La ce te gândeşti, fiule?

- N-o să se mai întoarcă niciodată, spuse băiatul încetişor.

- Cum adică n-o să se mai întoarcă? Sigur c-o să se întoarcă. Poate o să stea el ceva mai mult la Londra, dar cu siguranţă o să se întoarcă acasă laPlyn.

- Nu, spuse John. Ştiu că îţi pare ciudat, dar am aşa un sentiment... îţi aminteşti ce ţi-am spus de unchiul Christopher? Atunci ai râs, dar eu am ştiut de la început.

- Ascultă, scoate-ţi gândurile astea negre din cap. E o prostie să te gândeşti la ce-i mai rău.

- Bine,' bine... Băiatul alergă afară fluierând. îşi scoase praştia din buzunar şi trase într-o pasăre care căzu chiar lângă legătura de grâu. Apoi o luă de-a .lungul câmpului cântând până ajunse într-un loc de unde se putea vedea foarte bine portul, golful Polmear şi rămăşiţele corăbiei „Janet Coombe“.

Cu ochii pe jumătate închişi, John urmărea scena cu atenţie.

- Nu pot să nu mă tot gândesc la lucruri rele, îşi spuse John. Ştiu că n-o să-i mai văd vreodată nici pe Harold nici pe Willie, aşa cum ştiu că vasul din golf nu se va distruge complet atâta vreme cât statueta de la proră va exista. Nimeni nu mă crede, dar într-o zi toţi vor înţelege.

Apoi auzi ţipetele băieţilor pe câmp, le făcu cu mâna, râzând apoi o luă la fugă spre casă uitând de

gândurile lui.

Harold îşi aruncă ultimile lucruri în geamantan. Se îndreptă de spate şi suspină privind portul şi marea de Ia fereastră.

- Mă voi întoarce, şopti el. într-un an sau doi mama se va sătura de Londra şi vom locui din nou aici Willie, Jenny şi cu mine. Tata aparţinea acestui loc, la fel şi tatăl şi bunicul lui. Şi noi aparţinem de aceste locuri, nu putem sta departe, cum nici Willie nu se poate despărţi de mare. Vom reveni la tine, Plyn.

într-un an sau doi, se gândi el, voi reveni. Atunci era în toamna lui 1912.

CAPITOLUL 5

Cu timpul, Jennifer se obişnui să locuiască la Londra, la pensiune.’ Lucrurile din jur începură să-i devină familiare. Casele, autobuzul care trecea în fiecare zi pe sub fereastra ei de la dormitor, zgomotul înfundat al trenurilor inter regionale.

Bertha Coombe devenea, pe zi ce trecea, aceiaşi persoană care fusese pe vremea tinereţii ei. îşi amintea frânturi din ziua când îl văzuse pentru prima dată pe Christopher. Părea atât de umilit şi de frustrat de faptul că nu putea face mai mult pentru ea şi pentru copiii lor. încă plângea privindu-i fotografia, dar acum obişnuia să-l numească „bietul Christopher“ şi să-şi scuture capul cu tristeţe când cineva îi pomenea numele.

Harold nu stătuse mai mult de o lună la pensiune. închinase o cameră în apropiere, revoltat de regulile şi legile pe care bunica ţinea cu tot dinadinsul să i ie impună.

Willie apărea din când în când, pentru scurt timp, schimbând aerul, când la pensiune, când la locuinţa lui

temporară, neînţelegând nici în ruptul capului de ce fusese nevoie ca fratele lui să plece din Plyn.

Cam tot atunci se hotărî ca Jenny să meargă la o şcoală de zi. La Plyn, ar fi urmat un pension, dar o astfel de idee a şocat;o pe doamna Perkins peste măsură, dar mai mult decât atâta o durea gândul că nepoata ei ar putea studia alături de cei mai săraci copii din cartier. S-a interesat de şcoala particulară a domnişoarei Hannock, în St. John’s Wood şi s-a oferit să plătească banii necesari.

- O să scape în sfârşit de timiditatea asta nesuferită, zise Bertha, odată ce o să mai cunoască şi alţi copii de vârsta ei. Câteodată cred că-şi foloseşte timiditatea ca pe un scut atunci când nu vrea să facă ceva.

Bunica se scobi în dinţi cu un ac şi-şi scoase o bucăţică de came.

- Copila a fost prea răsfăţată de Tatăl ei. Ce te poţi aştepta de la ea?

- Jenny, dragă! Du-te afară şi joacă-te!

Aşa că Jenny ieşi din cameră şi urcă la ea în dormitor, aşezându-se la fereastră şi privind îngândurată ploaia care cădea.

închise ochii încercând să-şi imagineze Plyn-ul, dar se părea că amintirile se depărtaseră tot mai mult şi când imploră marea să se întoarcă la ea, tot ceea ce putu să vadă fu plaja şi digul, atâta tot. Chiar şi vechiul ei dormitor îi apărea acum extrem de confuz, uitase până şi culoarea tapetului. însă ceea ce putea să-şi amintească, era un cap înfundat în peme, cu părul căzut peste ochi, un corp călduţ, lângă care era foarte confortabil să te aşezi şi asta era tot. căci trăsăturile feţeii se pierdeau în ceaţă.

Undeva în depărtare, o fetiţă alerga cu picioarele goale pe deal, cu părul în vânt, soarele îi scânteia în ochi, pescăruşii ţipau deasupra capului ei... Când deschise ochii, ploaia cădea în averse peste oraş, traficul începuse să se aglomereze şi ceaţa se lăsa din ce în ce mai groasă.

Primul ei trimestru Ia şcoală fu un succes. îşi dădu curând seama că nu conta cât de bine îşi făcea temele atâta vreme cât scrisul îi era ordonat. La jumătatea celui de-al doilea trimestru se întâmplă un lucru îngrozitor care îi lăsă o impresie foarte dureroasă. Directoarea se plânse de ea şi îi scrise mamei ei, iar pentru câteva zile se simţi ca o criminală, conştientă de privirile reci care îi erau aruncate.

Se întâmplase că Jenny observase într-o zi un grup de fetiţe care stăteau împreună la masă şi-şi şopteau ceva la ureche. O fetiţă cu părul cârlionţat o întrebase dacă nu vrea să li se alăture. Numele ei era Lillias.

. – Să mă alătur, cui? întrebase Jenny.

- Societăţii noastre secrete. E ca un joc de spionaj,

ne putem spune secretele una alteia.

- Aş putea să fiu eu căpitanul? întrebă Jenny.
- Da, dacă vrei.

Lillias îşi puse braţul după umerii uneia dintre fetiţe şi-i şopti ceva.

- Ooo! spuse cealaltă făcând ochii mari. De unde ştii?
- Sst, nu spune la nimeni?

Jennifer începu să se agite.

- Care e secretul?
- Lillias ştie, răspunse cealaltă.
- Ce ştie?
- Cum se fac copiii.

Un murmur străbătu grupul de fetiţe de la un capăt la altul.

- Oh, spuse Jenny indiferentă, asta o ştie toată lumea.
- Tu ştii?

Ezită qâteva secunde, nesigură de răspuns. Nu se gândise niciodată la asta. Dar trebuia să le câştige celorlalte respectul.

- Da, prostuţo, minţi ea.
- Şi Jennifer ştie! strigară ele. Spune-ne repede.
- Poţi să le spui tu dacă vrei! spuse Jenny politicoasă către Lillias.
- Nu sunt îngeri deloc, nu coboară din cer, cresc în oameni, asta e cu copiii.
- Da’ tu de unde ştii?
- Am întrebat-o pe sora mea care are 14 ani. E şi un cuvânt foarte caraghios pentru asta, l-am găsit în dicţionar.

Jenny se uită Ia ea suprinsă. Era oare adevărat? Ce chestie! Pe moment, se scăpă de uluire.

- Pooh! spuse ea. Nu cred. Cum se poate?
- Ha! exclamă Lillias. Vezi că nu ştiai?
- Ba ştiam! Ba da! Ba da! strigă Jenny. Doar mă

prefăceam că nu ştiu ca să văd ce zici. în orice caz ştiu mai multe decât voi pentru că eu am avut un copil.

- Ceee? Nu se poate, eşti prea mică pentru asta.

- Ba da, am avut, continuă Jenny uluită de ce scotea pe gură. Am avut unul vara trecută dar i l-am dat unei prietene.

- Nu puteai. Numai doamnele măritate fac copii.

- Ei bine, eu am făcut. Doctorii au zis că a fost un miracol.

- Jennifer, inventezi acuma. Cum a fost? A crescut în tine?

- O, da, a fost foarte uşor. Magie curată. Mama zice că o să mai fac unul la vară, în vacanţă. Odată, aruncată bomba, fetiţele dispărură una câte una, îngrozite.

Spre sfârşitul săptămânii în timp ce-şi făcea temele, mama ei

o chemă în sufragerie. Bunica şi mama stăteau în fotolii, ambele stacojii de furie.

- Jenny, îi zise mama, am primit o scrisoare de la Miss Hancock şi nu e prea măgulitoare la adresa ta. Nici eu şi nici bunica nu ştim ce să facem cu tine.

Genunchii lui Jenny tremurau. Ce s-o fi întâmplat? Ce făcuse?

- Unul dintre părinţi s-a plâns că fetiţa lui a venit acasă cu capul făcut calendar de la poveştile tale stupide şriipsite de sens. Miss Hancock a vorbit cu această fetiţă Lillias care a spus că tu ai avut ideea acestui joc stupid de-a secretele şi că le-ai spus fel de fel de lucruri despre copii... Jenny, cum ai putut să faci aşa ceva?

- .M-am prefăcut numai, spuse Jenny. N-am ştiut... n-am gândit că... Dar Lillias se tot lăuda că... Ea spunea că ştie cum se fac copiii şi eu i-am spus că am avut unul şi că...

- Jennifer! strigă mama ei dezgustată.

Bunica pufni indignată.

- Ce ţi-am spus Bertha? Nu ţi-am spus cum stătea ore în şir şi trăgea cu ochiul la toaleta bărbaţilor? Uite-o cum roşeşte. Ştia că nu e un lucru frumos şi, totuşi, îl făcea. Un copil la vârsta ei să aibă astfel de idei... E revoltător!

.Jennifer îşi puse mâinile în poală. Oare ce legătură avea toaleta bărbaţilor cu făcutul copiilor?

- Jennifer, îi spuse mama, nu ştiu dacă voi mai avea vreodată încredere în tine. Toate astea m-au şocat îngrozitor. Propria mea fiică să aibă gânduri atât de vulgare şi...

Bertha se înecă de plâns, mototolind scrisoarea fără încetare.

- Va trebui să-i scrii domnişoarei Hancock şi să-i ceri iertare, îmi promiţi că astfel de gânduri îngrozitoare nu-ţi vor mai trece niciodată prin cap?

- Da, mamă.

- Ştiu eu de la cine a moştenit ea toate astea. Cred că e prea târziu să mai facem ceva acuma. Mă întreb ce alte idei îi vor mai trece prin cap, se întrebă bunica.

Ochii lui Jenny se plecară ruşinaţi. „Vulgar“ spusese mama ei. Probabil se referise la desenele acelea cu doamnele în pielea goală, căci făcuse câteva schiţe. Poate că le găsise bunica.

Bunica îşi jucă ultima carte de data aceasta.

- Oare ce-ar zice tăticul tău de chestia asta dacă ar fi în viaţă?

Camera se învârti brusc cu ea, inima încetă să-i bată, simţi că se sufocă şi, adunându-şi ultimele puteri, fugi din cameră.

în iulie, bunica, mama, Harold şi Jenny au plecat pentru două săptămâni la Swanage. A fost o adevărată schimbare pentru ele, plaja, apa erau tot ce-şi puteau dori.

- Plyn-ul nu era aşa? Era mai puţin interesant? întrebă Jenny, curioasă. Nu, nu era aşa, cu siguranţă. Era extrem de plictisitor.

Suspină uşurată şi continuă să se joace, sperând ca el să nu se • supere că ea uitase.

Harold uitase să mai construiască castele din nisip pentru ea, citea ziarele cu voce tare. Nimic interesant, doar articole lungi şi plictisitoare despre alte ţări.

în timp ce Jenny îşi făcea o casă din nisip şi se pregătea să-i pună o scoică pe post de uşă, îl auzi spunând:

- Anglia va intra probabil în război, mamă. Până la urmă se va lua o hotărâre. Dar sunt sigur că totul se va termina până la Crăciun;într-un fel sau altul.

Jenny îşi luă găletuşa şi alergă pe malul mării pentru a o umple, împrăştiind stropi de apă în urma ei.

într-o zi plouă şi fură nevoiţi să stea în casă. Mama şi bunica stăteau lângă fereastră şi coseau. Jenny picta un marinar şi pătase deja cealaltă foaie de sus până

jos.

Harold dădu buzna în cameră, pe neaşteptate, cu un ziar în mână, haina udă leoarcă de ploaie, lăsând dâre de noroi în urma lui.

Lui Jenny îi rămase pe veci, în memorie, imaginea lui, cu capul dat pe spate, bărbia împinsă înainte, cu un zâmbet ciudat pe buze.

- Germania a atacat Rusia, spuse el.

Jennifer, indiferentă, se întoarse la tabloul ei, continuând să deseneze.

CAPITOLUL 6

La început, războiul avu puţină importanţă pentru Jennifer. După cele câteva săptămâni de vacanţă, se întoarseră cu toţii la Londra, iar spre sfârşitul lui septembrie, Jenny începu din nou şcoala. În serile de toamnă, Jenny se ducea într-un colţ unde-şi făcea temele – pentru că în camera ei era foarte frig şi acolo chiar că nu se putea sta. în timp ce .rodea capătul de la creion şi-şi sprijinea plictisită capul în mâini conversaţia celor mari ajungea nedesluşit până la ea. Bunica lipise o hartă a Europei pe perete şi marca pe ea înaintarea trupelor spre diferite regiuni ale Europei.

Bunica şi mama începuseră să împletească ciorapi. Şi Jennifer începuse un fular, dar renunţase după o săptămână.

Lui Jennifer îi făcea impresia că războiul Ie adusese adulţilor un nou punct de atracţie. în sufletul lor, de fapt, ei se bucurau de tot ce se întâmpla în jurul lor pentru că toate astea îi făceau să pară mai importanţi. Era amuzant să le urmăreşti cum trimiteau pachete în fiecare săptămână.

Bunica întreba:

- Dragă, ai uitat ceva?

Mama răspundea: [1] •

- Nu, mamă. Am pus totul: conserve de came^ biscuiţi, sardine, tutun.

Era doar un joc, se gândi Jennifer, privindu-le pe deasupra cărţii de aritmetică.

Cu timpul, internii de la pensiune începură să dispară unul câte unuL Câteodată se mai întorceau pentru câteva minute, toţi îmbrăcaţi în uniforme kaki, arătând mult mai înalţi şi mai impunători. Femeile nu făceau destul pentru ei.

Pe Jennifer războiul n-o afecta cu nimic. Ea era doar

o fetiţă pe care n-o interesau discuţiile adulţilor şi nici nu lua parte la ele.

Pe drumul spre şcoală se întâlnea adesea cu soldaţi i care făceau exerciţii în parcul Regent.-Câteodată îi vedea mărşăluind pe stradă, cu braţele legănându-se pe lângă corp.

îi plăcea să-i audă cântând şi când se întorcea acasă, fredona refrenele.

„Cu cine-ai fost aseară?

Nu era nici sora ta,

Nu era nici mama ta...“

Uneori, ei strigau copiilor din cărucioare', conduse de doici în voaluri albastre.

- Hei, salut micuţule, ce mai face doica ta?

Soldaţii păreau veseli şi plini de viaţă şi nu le păsa de bunica ei care împletea ciorapi sau de mama care trimitea pachete. Jennifer se oprea adesea pe trotuar şi-i privea bucuroasă, le făcea cu mâna, ei îi răspundeau. Oamenii ăştia înţeleseseră că este o prostie să iei totul în serios.

în acea dimineaţă, în timp ce se ducea la şcoală, ca de obicei, Jenny îşi dădu seama că războiul însemna mai mult decât câteva rânduri în ziare; el afecta vieţile oamenilor. Erau în timpul orei de desen, iar profesoara era doamna James, o femeie calmă, fără autoritate, când Jenny începu să se prostească, stând într-un picior şi răsucind o riglă deasupra capului. Profesoara ’tocmai începuse să se răstească la ea, când cineva deschise uşa şi-i spuse: , ■ -

-Doamnă James, domnişoara Hancock vrea să vă vorbească. Odată plecată din clasă, toată lumea se dezlănţui.

Copiii se urcară pe bănci, urlând iar Jenny părea să fie conducătoarea lor. Trecură zece minute, douăzeci, o jumătate de oră şi profesoara nu mai venea.

Jennifer luă o cretă şi desenă stângaci un măgar sub care scrise: „Doamna James“. Copiii râdeau de se prăpădeau. îmbătată de succes, era pe cale de a se

apuca de un alt desen când uşa se deschise şi una dintre elevele mai mari intră în clasă.

-Faceţi linişte, vă rog, spuse ea, grav. Luaţi loc în bănci. Puteţi să vă faceţi temele pentru acasă. Doamna James nu mai vine azi. A primit o telegramă în care era anunţată că soţul ei a murit pe front. A plecat cu un taxi.

Toţi copiii au încremenit. Se aşezară rând pe rând pe scaune şi-şi deschiseră cărţile şi caietele. Creta căzu din mâna lui Jenny şi se sparse în bucăţele. Caricatura doamnei James îi părea acum o ruşine. Se şi imagină alergând de-a lungul coridorului şi intrând în biroul directoarei care o aştepta cu o telegramă în mână.

O fetiţă nervoasă şi palidă, pe care o chema Lucy, începu să plângă în banca ei din fundul clasei.

- Oh! este inuman, şopti Jennifer.

Şi-l aminti pe Harold în uniformă făcându-i cu mâna de la fereastra unui tren şi pentru prima oară, îi fu frică.

Copiii începură să lipsească cu săptămânile, iar când se întorceau la şcoală purtau câte o banderolă neagră în jurul braţului. Asta însemna că pierduseră pe cineva în război. Mâncarea era sub orice critică la pensiune. Pâinea era înnegrită, nu mai aveau gem şi foloseau margarină în loc de unt. Foloseau orez în loc de cartofi şi în loc de varză un fel de tocătură.

Prăjiturile erau îndulcite cu nişte tablete mici şi albe numite zaharină. Jennifer începuse să uite gustul mâncării adevărate. Uitase şi cum arătau hainele de stradă pe care le purtau bărbaţii înainte de război. Acum, toţi erau în kaki.

Se întreba deseori dacă şi tăticul ei s-ar fi dus la război, încerca să-şi amintească figura lui, dar singurul lucru care-i rămăsese întipărit era părul lui blond, răsfirat pe pernă. Nici fotografiile pe care le avea n-o ajutau cu nimic. El aparţinea altui timp, mult prea îndepărtat. I se părea îngrozitor că el nu avea să ştie

niciodată nimic despre război. Tot ce mai rămăsese din el era o piatră de mormânt, undeva, într-un cimitir uitat de lume.

Jennifer aruncă fotografia pe saltea şi alergă în bucătărie fredonând „Tipperary“, un. cântec pe care el nu-l cântase niciodată.

Harold a fost ucis în martie.

Tocmai se întorsese de la şcoală şi ştiu imediat că ceva se întâmplase. Expresia de pe faţa servitoarei era îngrozitoare; încerca fără succes să-i ocolească privirea. Pălăria unui bărbat stătea aruncată pe canapea. Se uită în sufragerie şi văzu că ceaiul nu fusese servit. Una dintre interne trecu pe lângă ea cu ochii roşii de plâns.

Un junghi străbătu inima lui Jenny.

- Unde e mama? întrebă ea.

- Sus, cu bunica, nu se simte foarte... bine, îi spuse fempia şi coborî repede în pivniţă. Pentru câteva secunde, Jennifer ezită să urce la mama ei, temându-se de ce-ar putea să audă. îngrozită de ideea că cineva ar găsi-o şi ar putea să-i spună ceva, fugi şi se ascunse în baie. îngenunche pe podea şi începu să se roage: „Te rog Doamne, Să nu fie Harold sau Willie, te rog, Doamne“. Apoi se ridică şi începu să asculte la uşă.

După aproape douăzeci de minute auzi pe cineva coborând scările. Apoi o uşă se închise. Era linişte din nou. Jennifer ştiu că fusese bunica.,Se strecură uşor din baie, n-avea nici un rost să mai stea acolo, trebuia să afle adevărul. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Jenny intră în camera mamei ei.

Camera era întunecată, draperiile erau trase. Jenny nu putea distinge clar chipul mamei ei care stătea întinsă în pat. Rămăsese lângă uşă, ţinându-şi respiraţia, îngrozită de ceea ce ar putea să vadă. Una dintre jaluzele se lovi de geam. Din pat se auzi un zgomot slab şi silueta se mişcă.

Mama îi vorbi, cu o voce stinsă, de nerecunoscut.

- Tu eşti, Jenny?
- Da, mamă.

Urmă o tăcere scurtă, Jenny aşteptă încordată, gâtul i se uscă de tot.

Picioarele începuseră să-i tremure.

- Harold a fost ucis, draga mea... vocea mamei se pierdu.
- Da, şopti Jennifer... Ştiu.

Pentru câteva secunde, Jenny şi-ar fi dorit enorm să alerge spre pat, să se strecoare sub cuvertură şi să se ghemuiască lângă mama ei, să-i simtă căldura. Nu ştia că viitorul lor împreună depindea de acest moment. Jenny era mult prea timidă însă pentru asta.

Se strecură afară din cameră liniştită, şi ajunse pe coridor, orbită de lacrimile care-i intrau în gură.

Jennifer se trezi brusc. I se părea că aude o împuşcătură chiar lângă ureche. Bubuitura a fost atât de puternică încât pereţii casei s-au zguduit. Se sculă din pat şi se întinse după halat. Acest sunet cu care începuse să se obişnuiască îi smulgea întotdeauna un icnet de frică. Apoi, nebunia reîncepu. Scâncete, fluierături întretăiate de voci, umpleau aerul cu un ţipăt înfiorător de panică. Sărind în picioare, Jennifer se repezi spre uşă, punându-şi degetele în urechi. Cei trei servitori alergau înnnebuniţi pe scări venind din camerele lor meschine de la mansardă. Chipurile lor erau ciudate, groteşti. Imposibil să faci vreo legătură între bucătăreasă, un zbir al bucătăriei pensiunii şi femeia cadaverică ca- re-şi strângea puloverul. Era ceva şocant. Jennifer îi zâmbi politicoasă, dar îi evită ochii. Mama ei apăru pe palier, ajutând-o pe bunica, o figură oribilă, monstruoasă, îmbrăcată într-un capot roşu.

Internii ieşeau şi ei din camere. Femeile pe jumătate dezbrăcate, părul în dezordine, pline de grăsime pe la nări. Singurii bărbaţi din casă erau bătrânul domn

Hobson, ce mergea cu burta înainte şi domnul Weymes, care avea un singur plămân şi nu putea lupta şi care părea că-şi cere mereu scuze că nu este acolo unde erau toţi bărbaţii valizi.

Au coborât în pivniţă, unde erau deja pregătite rogojini şi scaune pliante, bărbaţii zâmbind mânjeşte, femeile nervoase, iar feţele lor erau stranii şi palide în lumina lumânărilor.

Jennifer stătea lângă mama ei, cu dinţii clănţănind. Ciudat, nu-i era frică, da'r, cu toate astea nu se putea abţine să nu mai c tremure, în ciuda efortului de a se controla. Liniştea era de nesuportat şi se întreba mereu ce se petrecea acolo sus.

- La naiba! Aţi auzit? întrebă unul dintre interni.

Zgomotul se repetă din nou. întâi, un glonţ urmat de o bubuitură şi de încă una. Jennifer închise ochii şi-şi apăsă mâinile pe piept.

Era ceva ce părea că nu se va mai opri, că va continua până la sfârşitul zilelor ei.

Când se opriră armele pentru câteva clipe, i se păru că aude în depărtare un murmur slab ce semăna cu un bâzâit.

- Sunt exact deasupra noastră!

Lui Jennifer i se păru că stătea acolo în pivniţă de‘o veşnicie şi că viaţa ei nu fusese niciodată altfel. într-o zi, i se spusese că războiul se va termina.

Acum avea doisprezece ani, era mare şi înţelegea.

Războiul îi ucisese pe Harold şi pe Willie. Odată fuseseră amândoi în viaţă, râzând de ea, jucându-se cu ea, îi atinsese. Acum, tot ce mai rămăsese din ei erau două telegrame, două scrisori de la nişte ofiţeri străini. Oricât de mult i-ar striga în clipele ei de singurătate, ei nu vor mai veni. În curând fotografiile lor vor deveni la fel de ireale ca şi fotografia tatălui ei. Sunt morţi. Peste câţiva ani, când va fi femeie în toată firea, ea le va privi neatentă chipurile mai tinere şi va spune: „Da, ei au fost fraţii mei“.

Ei nu vor mai avea bucuria unei jucării vechi, pline de praf, uitată într-un dulap.

Puştile se mai opriră, apoi ici colo câte o rafală pentru ca într-un târziu să înceteze de tot.

Jennifer se văzu crescând şi lăsându-i în urmă pe băieţi dar şi pe tatăl ei, trecând pe lângă ei, amintindu-şi-i în momentele de linişte printre lucruri, cărţi de copii în rafturile bibliotecii, poze rupte, cutii cu vopsele, un ursuleţ cu un braţ rupt, pulovere ce au rămas mici.

Apoi, Plyn, o imagine ştearsă a mării, a dealurilor şi a potecii de-a lungul câmpiei.

O încerca teama de a creşte şi de a nu mai râde de lucrurile cu adevărat caraghioase, de a. merge uşor adusă de spate în loc să se caţere în copaci, să smulgă panseluţe din pământ. Se vedea lipsită de plăcerea de a mai răscoli frunzele toamnei în praf, de a folosi în loc de cartofi, petale de margarete, făcând mâncare din iarbă şi ramuri şi câte şi mai câte.

Gândurile confuze şi întortocheate se răsuceau în mintea lui Jenny, în timp ce stătea într-o rână, cu dinţii clănţănind. Curând va îmbătrâni cu zgomotul de puşti în urechi; Londra, tatăl ei, băieţii, Plyn-ul, visuri moarte ale unui an uitat şi vedea alergând pe lângă ea umbra unei fetiţe care vroia să rămână veşnic tânără.

Acum era linişte, bubuiturile încetaseră. Deodată, se auzi ca o şoaptă, ca un ecou slab, îndepărtat un sunet de goarnă.

Două note, repetate de două ori, pierzându-se în imensitatea străzii.

- La o parte... la o parte..

CAPITOLUL 7

Jennifer s-a dus la şcoală până la 17 ani. Avea 12 ani când războiul s-a terminat, iar în următorii 5 ani s-a

maturizat foarte repede, lăsând la o parte timiditatea care-i marcase atât de mult copilăria. La şcoală nu se concentra decât asupra lucrurilor care o interesau cu adevărat, dar nu se implica prea mult, considerând învăţătura doar o modalitate de a-şi ocupa timpul.

Jennifer termină şcoala la sfârşitul verii anului 1923 şi după îngrozitoarea vacanţă petrecută pe litoral, la Felixstowe se trezi acasă în Maple Street nr. 7 cu perspectiva unor zile plictisitoare în faţă. Bunica direcţiona acum totul, din scaunul în care abia mai putea să stea dreaptă; o sfătuia zilnic s-o ajute pe mama ei să conducă pensiunea şi să nu mai bată străzile în căutare de lucru pentru că oricum n-avea rost.

- Sper, Jennifer să-ţi dai seama ce norocoasă ai fost în toţi aceşti ani în care ai avut un acoperiş decent deasupra capului, ai primit o educaţie solidă, iar acum la 17 ani te bucuri de o libertate pe care te asigur că nici eu şi nici mama ta n-am avut-o la vârsta ta.

Jenny se uită la ea pe deasupra cărţii. Se învăţase deja cu predicile bunicii şi acum nu mai aveau nici un efect asupra ei.

- Nu ştiu de ce libertate vorbeşti. Singura diferenţă e că acum pot să merg singură cu metroul sau cu autobuzul, iar mama la vârsta mea probabil că nu putea. în rest, toate sunt la fel.

Bunica pufni indignată:

- Astea sunt prostii. Nu-mi place cum te comporţi în ultimul timp.

Bertha-rupse în două-bucăţica de bumbac pe care încerca s-o brodeze.

- Cred că ar fi bine pentru Jenny să-şi găsească nişte prieteni de vârsta ei. Aş fi vrut să păstrezi relaţiile cu fata familiei Marshall, te-ar fi invitat la ea. Au o casă în Hereforshire.

- Ce tot spui acolo? Vorbeşte mai tare că nu te aud! strigă bunica supărată.

- Spuneam că e păcat că Jenny nu are şi ea nişte prieteni drăguţi care s-o invite pe la ei pe acasă, ţipă Bertha.

- Ce prostie! Ce, nu e fericită aici? De ce trebuie neapărat să plece undeva? Tocmai s-a întors de la Felixstowe. Zilele astea a lipsit chiar prea mult.

- Totuşi, mamă are nevoie de copii de vârsta ei. Sigur, eu le aveam pe Edith şi May înainte, dar acum? Nu, e păcat că nu ai mai mulţi prieteni, Jenny.

- Nu te îngrijora, mă simt bine şi aşa, spuse ea. Nu vreau prietene.'Le urăsc pe fete, întotdeauna le-am urât. •

- Ce tot spune fata asta, Bertha? zise bunica bătând cu bastonul în podea. De ce nu vorbeşte mai tare ca s-o aud şi eu?

- Jenny spune că nu ţine neapărat să aibă prietene, asta-i tot. Nu-i plac deloc fetele.

- Nu-i plac fetele? Asta este o prostie. Ce vrei să spui cu asta?

- Haide, Jenny spune. întotdeauna ai fost reţinută în a-ţi exprima părerile.

- Oh! nimic! Nu ştiu la ce mă gândeam. Poate pentru că sunt aşa de proaste, cel puţin aşa erau la şcoală. O ţineau numai în chicote toată ziua. Şuşoteau misterios, chipurile. Mie îmi plac oamenii care spun pe faţă ceea ce gândesc sau tac din gură.

- Cum adică spun pe faţă? întrebă bunica. Explică-te şi nu mai trage atâta-de timp.

- E doar o figură de stil, bunico. Nu înseamnă nimic. Mi-ar trebui luni de zile ca să-ţi explic de ce îmi displac fetele.

- Cel puţin, Jenny, nu cunoşti prea mulţi băieţi ca să poţi face comparaţie, dar sunt sigură că într-o zi o să cunoşti un băiat drăguţ cu care o să te ţnăriţi, spuse mama fericită.

- Nu vreau să mă mărit!

- Oh! Fiecare fată la vârsta ta spune asta, sunt sigură că şi eu am zis la fel. Aşteaptă şi o să vezi. Eşti doar timidă cu băieţii.

- Timidă? zâmbi Jenny. Nu sunt timidă cu ei mamă, îmi plac chiar. Nu cunosc mulţi, dar îi văd trecând pe stradă. Sunt mult mai umani decât femeile, la fel ca şi câinii.

- Ce spune? Ce spune?

- Jehnifer n-are nimic contra bărbaţilor, mamă. Spune că sunt precum câinii, îi vede pe stradă.

- Aha, de-asta vrei tu să te duci prin oraş singură. Bertha, nu sunt deloc de acord cu acest comportament dezgustător.

■- Mamă, Jenny glumea.

- Hm, nu văd care-i gluma. Copila ştie prea multe, asta e problema.

Bertha schimbă conversaţia şi se întoarse spre Jenny.

- Ce planuri ai pentru săptămâna asta?

- Nici un plan. Mă gândeam să fac o plimbare până la Embankment mâine, şi să privesc bărcuţele.

- Ai grijă să nu vorbeşti cu străinii.

- Nimeni nu-mi vorbeşte niciodată. Aş vrea eu, dar asta nu se întâmplă, din păcate.

- Ce, fata asta vrea acum să fie asaltată de necunoscuţi? Mâine nu te duci nicăieri.

- Ai auzit Jenny, ce-a spus bunica?

- Da, am auzit.

- Totuşi, n-ar trebui să-ţi strici ziua aşa că poate vii cu mine la ceai la familia Whiteley.

Spre surpriza lor Jenny izbucni în râs şi ieşi din cameră.

- Of, Doamne! Sper să n-avem probleme cu ea, vorbi Bertha.

Bunica pufni şi se lăsă pe spătarul scaunului.

- Are nevoie de supraveghere, să ştii. Nu-mi place deloc privirea din ochii ei.

Jennifer, care de obicei îşi respecta, cuvântul dat, suportă eroic două luni de plictiseală la pensiune, după care nu mai putu rezista. Era absurd din partea bunicii să spună că mama avea nevoie de ajutorul ei, atâta vreme cât era evident că mai degrabă o încurca.

Bertha îşi dădea seama că fiica ei era plictisită şi n-avea nimic de făcut, dar dădea vina pe caracterul ei

dificil. Bietul Christopher trebuie să fi fost la fel în tinereţe. Mereu nemulţumit, mereu neliniştit. Era un adevărat ghinion că Jenny îi moştenise această trăsătură de caracter. Bertha nu ştia ce sa se mai facă. Şi ea fusese foarte diferită în tinereţe de cum era acum. Era păcat că Jenny nu avea nici un hobby; pictura, sau poate

muzica... Oricum era încă foarte tânără, cine ştie, poate într-o zi o să cunoască un tânăr plin de bani.

Discutase chestiunea deja cu bunica şi amândouă ajunseseră la concluzia că era singura soluţie pentru Jenny:

- „De asta vreau să-şi facă prieteni; e foarte încăpăţânată, face numai cum vrea ea şi cu siguranţă'acesta nu-i un atu. Fata aceea Marshall avea o casă spendidă la ţară, acolo ar fi cunoscut o groază de oameni. Cel puţin ar fi mers la vânătoare.

- La vânătoare? Prostii. Nici o fată serioasă nu vânează bărbaţi.

- Nu, mamă, m-ai înţeles greşit. Vreau să spun la vânătoare de vulpi, ştii, călare...

Ah, înţeleg. De ce n-oi fi tu-mai explicită?! La vânătoare, desigur.

- Mi-e teamă că Jenny nu ştie cum să se comporte în societate, continuă Bertha. Le dă oamenilor impresia că râde de ei. Acelaşi lucru se întâmplă cu toţi cei pe care-i cunoaşte. Uite cum se poartă cu internii de aici. Sunt sigură că toţi o tratează cum trebuie, numai că ea are o limbă foarte ascuţită. Cred că l-ar speria pe orice bărbat care ar vrea să se apropie de ea.

- Nuuu, se preface, e doar o poză... De altfel mi s-a părut că se înţelegea, foarte bine cu domnul Tupton aseară. I-am urmărit.

- Mamă, discutau despre creşterea cailor. Nu pare foarte periculos.

- Ţi se pare? Eu găsesc că era un semn de intimitate, dacă ne gândim că sunt oameni de sex opus. Nu se ştie ce ar fi putut să-i spună. Bărbaţii sunt aşa de meşteri la vorbe cu două înţelesuri...

- Nu-l cred eu în stare pe Horace Tupton de aşa ceva. Pe deasupra are peste 50 de ani.

- Cât de naivă eşti, Bertha! La vârsta Iui devin bărbaţii mai prostănaci decât copiii. N-am să uit

niciodată ce mi s-a întâmplat mie cu ani în urmă într-un tren şi mai eram şi căsătorită pe deasupra. Oricum, nu asta e important. Important e că eu n-aş avea încredere în Jennifer. Cine ştie ce-a înţeles bietul bărbat din creşterea cailor explicată de Jenny.

- Crezi? Am să-i spun să fie mai atentă pe viitor.

„ – Dacă vrem s-o vedem pe Jennifer căsătorită, Bertha, trebuie

să avem grijă. Nici un bărbat bine-crescut n-ar face curte unei fete-care vorbeşte cu atâta familiaritate cu el. Ar putea să-şi imagineze orice.

în acel moment, Jennifer intră în cameră. Zâmbea, ţinându-şi în mână pălăria de paie.

- Bună, spuse ea. Am obţinut o slujbă.

Bertha rămase ca o stană de piatră.

- Jenny, ce tot spui acolo?

- Ce a obţinut? Ce a obţinut? Bunica se apleacă spre ea cu bărbia tremurând de emoţie.

- Am găsit de lucru. O să încep mâine dimineaţă la ora 9.

- Nu cred că acesta e un lucru frumos. Pe deasupra, comportamentul tău mă uluieşte. Cum vine asta să-ţi aranjezi de una singură viaţa de parcă ai avea 20 de ani, în timp ce eu şi cu bunica ne gândim toată ziulica să...

- Mamă, ascultă-mă un minut. Tu şi bunica vă tot preocupaţi aici pentru mine, dar nici una nu faceţi nimic. La urma urmelor de ce să faceţi voi ceva? Am făcut-o eu pentru voi.

- Dar nu era nevoie, insistă mama ei. Bunica o să aibă grijă să mu-ţi lipsească nimic. Jennifer, mă faci să sufăr îngrozitor!

jr Mamă, te rog, nu face o scenă tocmai acum. Nu văd nimic scahdalos în a-ţi găsi o slujbă. Toată lumea face câte ceva în ziua de azi. Chiar şi fetele bogate care trăiesc de pe urma averilor părinţilor. Ştiu cum era privită problema asta acum câţiva ani, dar după război situaţia s-a schimbat.

- Ce tot spune, Bertha?

- Ce să spună, că situaţia s-a schimbat şi că fetele muncesc chiar şi ele, fără să’mai găsească în asta ceva revoltător. Toată lumea face câte ceva, asta spune.

- Ce să facă! Nici n-am mai auzit aşa cevaj E un lucru de-a dreptul imoral. Nu poate să aştepte cel

puţin până se mărită. Doamne...-

- Nu, nu mamă. Jennifer vorbeşte de slujbe şi de muncă. Nici nu ştiu ce ar zice bietul Cbristopher dacă ar trăi.

- Tatei i-ar plăcea mult ideea, spuse Jennifer în grabă. Ştiu asta sigur aşa că n-are rost să mai dai din cap, mamă. În orice caz, mâine dimineaţă mă prezint la lucru la ora 9, aşa că n-are rost să mai discutăm.

- Ce fată încăpăţânată! Nu ştiu de ce trebuie să fi aşa de dificilă. Nu ştiu de unde ai moştenit firea asta ciudată. Cred că mai degrabă de la bunicul tău.

- Cine vorbeşte de bunicul ei?

- Nu de tata, dragă, vorbeam de bătrânul lui Christopher, care se purta îngrozitor cu noi.

Jennifer se ridică de pe braţul fotoliului pe care se aşezase înainte:

- Văd că nu sunt binevenită aici, aşa că mă duc sus.

- Stai, Jenny, nu ne-ai spus despre ce e vorba, care e slujba asta de care ţii cu dinţii? Sau îţi e ruşine să ne spui?

- Nu e nimic de ruşine. Am să fiu asistenta unui medic veterinar.

Urmară câteva minute de linişte apăsătoare. Jenny părăsise deja camera.

- Asistentă? Bertha îşi privi mama neajutorată. îţi poţi „ imagina ceva mai rău? Poate să vină acasă cu păduchi şi pureci. Toată ziua cu animalele acelea... N-am fost niciodată mai” îngrijorată ca acum. Câteodată îmi vine s-o duc pe Jennifer la un doctor, căci nu cred că e perfect sănătoasă. Ceva cu siguranţă-i lipseşte. O, mamă, ce ne facem acum?

- Să-i lipsească ceva? Ce prostie! Nu-i lipseşte nimic. Mă întreb cum arată veterinarul ăsta al ei.

A doua zi, îmbrăcată într-un halat lung şi alb, Jennifer ajuta un bărbat între două vârste să facă o injecţie unei biete pisici – care se sucea pe toate părţile de durere. Bărbatul o întreba regulat dacă mai poate să suporte să stea acolo cu el.

- Da, spunea Jennifer, strângând din dinţi.

Apoi întinse mâna şi mângâie pisica strângând-o la pieptul ei, încercând să-i maî aline durerea.

Opt luni de zile lucră Jenny ca asistentă a domnului Macleugh, chirurgul veterinar din Baker Street, dar până la urmă fu nevoită să renunţe din cauza stării de

sănătate a acestuia.

Mama şi bunica ei înţeleseseră până la urmă că n-avea rost să se mai certe cu ea.

Când cariera lui Jennifer ca asistentă luă sfârşit, încercă să se orienteze spre altceva. într-o zi se întoarse acasă şi le spuse că

vinde ciorapi la magazinul din colţ. Bertha o privise cu durere.

- Câteodată cred că faci asta numai ca să mă enervezi. După atâta carte să ajungi să vinzi ciorapi... Doamne!

- N-am învăţat nimic la şcoală, poate numai că nu eşti plătit fără muncă. Nici nu mai îmi amintesc toate râurile din China sau exporturile din India sau cum se desparte o propoziţie. De când am plecat de acolo am învăţat însă ce să fac ca să alin suferinţa unui animal şi asta cu siguranţă e mult mai folositor.

- La ce o să-ţi folosească toate astea? Asta vrem să ştim eu şi bunica. E bine să ştii cum să te porţi cu animalele, sunt de acord, dar să vinzi ciorapi mi se pare îngrozitor.

- Şi tata a făcut asta la început, tu mi-ai spus.

- Da, dar situaţia era diferită.

- Cum adică? '

- Bietul tău tată nu avea’situaţia pe care o avem noi acum. Sigur că nu-ţi mai aminteşti rudele din Plyn, dar să ştii că erau cam din topor. Tatăl tău le era superior din toate punctele de vedere, de-asta a şi plecat pe mare. Când era tânăr avea foarte puţini bani şi era obligat să muncească din greu. Din nefericire n-a fost niciodată un om puternic şi de altfel nu existau atâtea posibilităţi, cum sunt acum. La tine nu e acelaşi lucru. Tu ai fost crescută ca o adevărată domnişoară şi totuşi nu faci decât să contrazici asta. Când mă gândesc la •oamenii printre care o să te învârţi acolo...

- Nu-i adevărat mamă, fetele sunt foarte vesele şi drăguţe, majoritatea, şi nu mă simt deloc o lady dacă vrei să ştii.

După două luni Iui Jennifer începuse să-i facă silă vederea ciorapilor şi amuzată de câteva reclame pe care le văzuse în oraş lucră trei săptămâni ca ospătăriţă la Lyons, dar în final fu dată afară, din cauza

pagubelor materiale pe care le produsese. Nu se descurajă şi pentru următoarea slujbă făcu reclamă la un nou tip de aspirator care tocmai apăruse pe piaţă. Jennifer mergea din casă în casă, cu un caiet şi un creion şi după ce suna la uşă se angaja într-o discuţie intensă, plină de laude la adresa produsului pe care încerca să-I vândă, uneori cu succes, alteori fără.

Din nefericire aspiratorul nu se vându aşa cum toţi sperau şi Jennifer se trezi din nou fără slujbă. Dar strânsese bani suficienţi

ca să se descurce, măcar pentru o vreme. Tot mergând într-o zi grăbită cu ochii alergându-i în toate părţile se trezi în faţa unei firme strălucitoare pe care scria: „Lecţii particulare de stenografie“.

Jennifer păşi înăuntru şi aranjă să urmeze tot cursul, de la cap la coadă căzând de acord şi asupra preţului. Cel puţin va avea o ocupaţie până la Paşti. -

Şi totuşi nu se simţea fericită. Simţea că îi lipseşte ceva. Ştia că trebuie să mai existe şi altceva în viaţă în afară de muncă, micile supărări şi rarele momente de fericire, adică micile incidente inevitabile ale vieţii.

Era ameninţată să cadă într-o depresie de lungă durată cu fiecare zi care trecea pe lângă ea. I se părea că nu aparţine nici unui ioc în mod special, nu se putea adapta vieţii de la pensiune.

Londra era pentru ea acelaşi oraş ciudat şi sinistru pe care-l urâse atât în copilărie şi în care nu se simţise niciodată acasă.

I se părea că nu există pentru ea vreo portiţă de ieşire.

După Crăciun, avură un nou venit în Maple Street. Era un bărbat la 60 de ani, a cărui meserie era descrisă de acesta ca „o mare lovitură“. Felul în care se purta era fără reproş; se exprima într-un mod extrem de rafinat, astfel că deveni cea mai populară persoană din pensiune. Numele său era Francis Horton. Jennifer îl urî la început, apoi îşi dădu seama că n-are rost să-şi consume energia pe el aşa că începu să-l privească amuzată cum se străduia să câştige respectul celor din jur.

- Ce persoană distinsă, spunea bunica. Se vede că e de modă veche.

Cu timpul, domnul Horton deveni indispensabil la pensiune. Nici o seară nu era posibilă fără prezenţa iui. Aşezat între cele două femei în timp ce Jennifer se legăna într-un balansoar lângă etajera cu cărţi.

Purtarea lui faţă de ele a fost la început când preferenţială, când familiară, dornic să le asigure de respectul lui, dar apoi sentimentul de superioritate masculină a învins.

- Ei bine, doamnelor, începea el cu o voce tărăgănată, mult prea studiată pentru a fi naturală, cum v-aţi petrecut ziua de azi? Doamnă Parkins, îmi daţi voie să vă*aranjez puţin pernele? Nu-i nici un deranj, e o reală plăcere. Spuneţi-mi ce-aţi făcut azi?

- Ca de obicei, domnule Horton, spuse Berţha. Mă străduiesc, ca totul să meargă bine.

- Sunt sigur de asta, doamnă Coombe. Sunteţi o persoană foarte devotată muncii dumneavoastră. Dar ce împletesc acolo mâinile acelea drăguţe? întrebă el străduindu-se să-şi dea seama despre ce era vorba.

Bertha râse şi-l împinse uşor.

- Of, of, curiozitatea asta tipic masculină...

Jennifer care privea de pe deasupra cărţii, observă gesturile prosteşti ale mamei sale şi expresia linguşitoare de pe faţa domnului Horton.

Işi. coborî capul repede, roşie la faţă şi stânjenită, dorindu-şi să nu fi fost martoră la scenă.

- Mi se pare mie, doamnă Coombe, că mânuiţi acul cu multă pricepere. Văd destul de rar aşa ceva în zilele noastre. Dar ce face domnişoara Jennifer acolo? Ce face tăcuta noastră domnişoară? Mi-e teamă că fiica dumneavoastră e un adevărat şoarece de bibliotecă. Şi clătină din cap a reproş.

- Am renunţat de mult s-o aduc pe Jenny pe calea cea dreaptă. Tinerii de azi nu mai au pic de bune maniere. Lasă şi tu cartea deoparte şi ia parte la conversaţie, draga mea.

- Da, aşa e, domnişoară Jennifer. Muncă fără distracţie nu se poate.

Jennifer îi displăcea profund. îi era teamă că ea-l considera un bătrân prost.

- Doamnă Parkins, îmi e groază de Jennifer şi de

cursurile ei de stenografie. Am senzaţia că vrea să-mi dezbrace frazele şi să le lase goale şi lipsite de sens.

- Să dezbrace ce? Ce vrei să spui domnule Horton? Cum să dezbrace...

- Mamă, nu l-ai înţeles pe domnul Horton. Lui îi e teamă că Jenny vrea să stenografieze conversaţia noastră.

- A, da, înţeleg acum. Ce prostie, Dumnezeule!

Jennifer de-abia putea să-şi reţină hohotele de râş. Dar domnul Horton se aplecă din nou spre mama ei, răsucindu-şi mustaţa fără încetare.

- Nu e minunat cym zboară timpul? Adică chiar minunat. Sunt aici deja de cinci săptămâni.

- Ce spune? Ce face cu noi de cinci săptămâni?

- Locuiesc aici, la pensiune, am onoarea, doamnă Parkins, să fiu internul Dvs. Tocmai asta îi spuneam doamnei Coombe. A propos, scuzaţi-mi franceza săracă, ă propos, vreau să sărbătorim. Propun o petrecere, doar noi patru, poate mergem chiar şi la un teatru.

- La teatru? Prostii! Nu merg nici moartă la teatru, domnule Horton. Actorii nu mai vorbesc prea clar în zilele noastre. Ia-o pe Bertha, spuse bunica.

- Doamnă Coombe, mă onoraţi cu prezenţa Dvs.?

- Grozav! Jennifer, vii şi tu, bineînţeles?

- Nu, mulţumesc! Mai degrabă aş sta acasă. Mă simt-cam răcită. Jennifer îşi plecă ochii în jos, roşind.

- Atunci vom fi numai noi doi, doamnă Coombe. Sper să maveţi nimic împotrivă.

Jennifer o văzu pe mama ei roşind. Simţi cum i se face greaţă. împinse scaunul şi se îndreptă spre raftul cu cărţi.

- Domnişoară Coombe, am impresia că nu sunteţi de acord. Promit să am mare grijă de mama Dvs., în plus nu-i strică nici ei puţină distracţie.

- Cât timp îi este bine, n-am nici o obiecţie.

în timp ce părăsea camera o auzi pe mama ei întrebând:

- Ce fel de piesă vom vedea? Aş prefera o comedie.

Cu timpul, sărbătorirea şederii domnului Horton deveni un eveniment săptămânal. Jennifer n-a mai fost însă invitată nicăieri. Pe zi ce trecea, ea observa cum intimitatea dintre mama ei şi domnul Horton creştea gradat. El făcea eforturi să fie galant, lucru uşor acceptat. îi observa ocheadele aruncate, felul în care mama ei îşi schimba atitudinea la intrarea lui în cameră. Aerul lui de proprietar, autoritatea din vocea lui, felul ei de a-i cere părerea, fie şi pentru un fleac, nu erau greu de ghicit.

Nu mai putea să suporte să stea cu ei în aceiaşi cameră, o făcea să se simtă prost, dar în acelaşi timp o plictiseau. O considera nebună pe mama ei dacă se simţea atrasă de omul acela. Nu se putea abţine să nu tragă cu urechea la conversaţia celor doi.

- Viaţa mea a fost un chin, aş putea spune. Soţul meu n-a

apreciat niciodată sacrificiile pe care le-am făcut pentru el. I-am dăruit cei mai buni ani ai vieţii mele. Şi-a bătut joc de economiile noastre. Am avut apoi o perioadă mai bună, oferindu-ne, mie şi băieţilor o casă adevărată. Am petrecut doisprezece ani înglodaţi în datorii, după cum bine ştii, în Cornwall. N-am vociferat niciodată pentru că eram convinsă că va reuşi. Oamenii de acolo erau drăguţi, dar aveam alt statut social.

- Săraca de tine, spuse el, luând-o de mână.

- Fericirea mea stătea în Christopher şi copii, iar ei erau mulţumiţi să vadă că n-am timp să mă gândesc şi la mine.

Jennifer o luă la fugă pe scări. îi venea să vomite. Nu mai putea să suporte.

Cum putea mama ei să vorbească aşa urât de tăticul ei? Când el muncise ca un sclav pentru familie! Cum adică ea îi dăruise cei mai buni ani ai ei? Dar el? El nu-i dăduse nimic în schimb?

Săracul tata... Singurul lucru pe care şi-l amintea era capul lui blond înfundat în pernă, seara, când se ducea la culcare.

Tata... Harold... Willie. Toţi se duseseră, de parcă nici n-ar fi existat, iar mama ei dădea din gură ca o moară stricată în faţa unui străin.

Probabil spera să se recăsătorească. Şi la urma urmelor, de ce nu? Nimeni n-o obliga să rămână văduvă pentru totdeauna.

în mod logic asta era următoarea mişcare. Mama ei va deveni doamna Horton, soţia acelui biet nebun. Mama ei, care acum avea 55 de ani. Revoltător. Cum puteau oare femeile, în special după ce au iubit atât un bărbat să se mai gândeastă la un altul? Chiar dacă soţii lor ar fi morţi de ani de zile, ele tot ar trebui să se gândească la ei. încercă să-şi imagineze viaţa lor viitoare. Probabil că se vor muta în alt colţ al Londrei.

Domnul şi doamna Francis Horton şi ea, Jennifer, fiica lui vitregă. Toţi trei, aşezaţi în faţa mesei de bucătărie, la micul dejun.

- încă o ceaşcă de ceai, Francis?
- îţi mulţumesc iubito, dar m-am săturat deja.

Oribil. Dezgustător. Jennifer nici măcar nu-şi putea imagina scena în întregime atât de odioasă i se părea.

Zilele treceau şi nimeni nu zicea nimic. Jenniţer începu să-şi caute o nouă slujbă.

Trecuse şi cea de-a nouăsprezecea aniversare. în aparenţă în Londra erau mult prea multe fete care voiau să bată la maşină; era aproape disperată că n-o să reuşească să-şi găsească de lucru. Citea toate anunţurile din ziare, dar se părea că nimic nu i se potrivea. Apoi, privi pe fereastră la fumul care ie'şea din hornurile caselor. O goarnă se auzi din cazarma de peste drum.

Idiotul acela de Horton avea obiceiul supărător să ia de pe masă ziarul „Daily Telegraph“ înaintea tuturor şi să-l citească pagină cu pagină. Se hotărî să se trezească înaintea tuturor şi să treacă în revistă toate anunţurile în timp ce ceilalţi aşteptau micul dejun.

în a treia dimineaţă în care Jennifer repeta figura, se trezi oprindu-se la jumătatea drumului, pe scări. Uşa de la salon era deschisă, iar Horton îşi ţinea braţele în jurul taliei mamei ei. în mod cert, tocmai se sărutaseră şi nu pentru prima dată. Mama ei îşi aranja părul şi-l privea dulce.

-Francis, cred că ar trebui să le spunem, oamenii vor începe să vorbească, zise ea.

-Dacă aşa vrei tu, Bertha. Hai să facem anunţul oficial, în dimineaţa asta la micul dejun. Va face senzaţie.

- Cred că mama îl aşteaptă deja, dar nu ştiu Jenny ce va zice.

- Hei, lasă-mi-o mie pe Jennifer. N-or să fie probleme cu ea, te asigur. Are nevoie de o mână fermă, asta-i tot. Iar în curând, vom fi,prieteni.'

- Francis, eşti minunat!

Jennifer nu ascultă mai mult. Fugi în dormitorul mamei ei şi luă fotografia uzată a tatălui ei de pe comodă. Viaţa era uneori o corvoadă şi se întreba de ce-şi mai bătea capul.

- Tăticule, te rog, spune-mi ce să fac?

- Aşa că, dragi prieteni, am onoarea şi plăcerea de a vă informa că eu şi admirabila noastră gazdă, Bertha

Coombe, ne vom căsători, dânsa consimţind să devină doamna Horton.

Strigăte de surpriză, mulţumire şi de aprobare politicoasă,, veniră din mulţimea de interni adunaţi în sufragerie.

- E mult prea romantic de exprimat în cuvinte... eşti un bărbat cu adevărat norocos... habar n-am avut... felicitări.

- Presupun că sunteţi cu toţii curioşi să aflaţi când va avea loc fericitul eveniment, continuă el. Va fi foarte, foarte curând. Normal că şi eu sunt nerăbdător şi sper ca şi viitoarea mea soţie să-mi împărtăşească sentimentele.

Bertha dădu din cap şi zâmbi spre succesorul,lui Christopher.

- Oricum, n-am să v-o răpesc pentru prea multă vreme. Doar trei săptămâni, o lună de miere.scurtă, într-un colţ retras, apoi vom reveni la viaţa normală.

- Ce-o să se întâmple într-un colţ retras? şopti doamna Parkins. Spune-i să vorbească mai tare!

- Mamă, se gândea la Ventnor. N-ai înţeles tu bine.

Horton însă nu mai putea fi oprit din elanul său.

-... Nu numai că m-a făcut cel mai fericit om din lume, dar m-a şi salvat din ghiarele vieţii plictisitoare de burlac, a dat un nou sens existenţei mele, înainte lipsite de bucurie şi împliniri...

- Continuă, dragul meu, e minunat ceea ce spui, murmură Bertha.

- Ceea ce vreau să spun este că o voi face extrem de fericită, încheie el, aşezându-se pe scaun în aplauzele tuturor.

- Unde e Jenny? întrebă cineva.

- Oare nu trebuia să felicite şi ea fericita pereche?

- Da, chiar unde este Jennifer?

Locul ei la masă era gol. Nimeni nu observase înainte lipsa ei.

- Jennifer a întârziat la masă. Ce-o fi în capul ei? Cine ştie ce prostie face?!

Chiar în acel moment, Jennifer intră în cameră. Purta o haină lungă, deasupra unei fuste de lână şi a unui pulover. Pe cap stătea răsucită o pălărie maro iar în mână ţinea două geamantane şi un impermeabil pătat cu cerneală.

- Jennifer, exclamă bunica. Ce faci?

- Jenny, ce-i asta? strigă mama ei. Toată lumea o privea confuză.

Până la urmă, domnul Horton se dezmetici şi se ridică de la masă cu demnitate.

- Jennifer dragă, cred că-i datorezi mamei tale o explicaţie. Ce faci îmbrăcată aşa?

Toţi îi aşteptau răspunsul.

- Plec, răspunse Jennifer.
- Ai de gând să ne părăseşti în felul acesta ridicol şi stângaci?

Bunica îşi scutură capul cu mânie, iar Bertha începu să cotrobăie după batistă.

- Ascultă-mă'bine, domnule Horton, spuse Jennifer, ce fac eu şi unde mă duc e treaba mea. Aud că te căsătoreşti cu mama, asta e treaba ta. Vă doresc fericire, din toată inima v-o doresc. Dar hai să ne oprim aici, bine?

- Jenny, nu înţeleg nimic, aşteaptă puţin!

- Nu înţelegi nimic, mamă? De fapt nu prea contează nu-i aşa? Tu vrei să trăieşti într-un fel, eu în alt fel. Mi-au ajuns 13 ani din felul tău de viaţă. Am să-ţi scriu, din când în când. La revedere, la toată lumea.

- Opriţi-o! Opriţi-o! strigă bunica roşie la faţă. Trebuie să fie un bărbat implicat în toată povestea asta! Vedeţi unde vrea să plece!

Jennifer îşi flutură valiza în semn de rămas bun.

- Mă duc acolo de unde aparţin cu adevărat, acolo unde sunt rădăcinile mele. Mă întorc acasă la Plyn.

CAPITOLUL 8

Jennifer avea exact 5 lire şi 6 şilingi când a ieşit pe poarta de la Maple Street nr. 7. Schimbă vreo două autobuze până să ajungă la Paddington unde fu nevoită să aştepte trei sferturi de oră trenul de ora 12 care avea s-o poarte cât mai departe de Londra, pentru totdeauna.

Treizeci şi doi de şilingi i-a cheltuit pe un bilet clasa a IlI-a, trei şilingi pe o ceaşcă de cafea, 2 feliuţe de şuncă şi o banană. în tot acest timp cât mâncă, trecu în revistă tot ce se întâmplase la pensiune în dimineaţa aceea. La urma urmelor aceea fusese casa ei de când avea 6 ani, dar nu simţea nici o undă de regret părăsind-o. „Probabil că nu judec normal“, se gândea Jenny. „Dar nu- pot să nu mă abţin să nu urăsc locul acela din toată inima“.

Stătea pe peron şi urmărea mulţimea de oameni care se perinda prin faţa ei, trenurile care veneau şi plecau...

Cu treisprezece ani în urmă sosise în Londra, tot aici, în aceiaşi gară, atârnată de mâna mamei ei, supusă, cu ochii plini de lacrimi, uluită de luminile şi zgomotele din jurul ei. Privind în urmă i se părea că toţi aceşti ani nu însemnaseră de fapt nimic în viaţa ei, fuseseră un timp irosit. Se simţea încă un copil de 6 ani. Jennifer se aşeză într-un colţ al vagonului, care o purta Uşor, departe de oraşul pe care îl ura atât, departe de străzile aglomerate, de vitrinele luminoase, de sărăcie şi bogăţie, de; feţele înguste ale femeilor şi bărbaţilor.

Mai târziu, inima începu să-i salte de bucurie. Privea fericită cum Ia orizont se ridică dealurile înverzite, care se îmbinau aproape magic cu cerul albastru de deasupra, iar la poalele lor văzu o mulţime de oi, alergând pe cărările abia marcate mânate de. un grup de muncitori care, zărind trenul începură să facă semne cu mâna, plini de veselie.

Deodată inima încetă să-i mai bată şi.răsuflarea i se opri. În faţa ei se întindea marea, stâncile roşiatice de la Devon şi bărcuţele de mărimea celor de jucărie, legănate de valuri.

Ajunsese în Cornwall, ţinutul în care se născuse. Văile se îmbinau în mod ciudat cu dealurile, căsuţele cenuşii mărgineau pădurile dese şi zdrenţuite. Agitată şi fericită, coborî din greşeală la St. Brides şi văzu cu părere de rău că trenul pleacă. începu să-şi târască

bagajele după ea, nepărând să bage de seamă că mai avea cincisprezece mile până la destinaţie.

Fără să-i pese de bani, care şi aşa erau puţini, Jennifer ieşi din gară şi se îndreptă spre un garaj. în mai puţin de douăzeci de minute o conducea spre Plyn un Ford prăfuit şi închiriat.

Praful de pe drum n-o deranja absolut deloc, aşa că-şi scoase pălăria din cap, lăsând vântul să-i răsfire părul în toate părţile, ignoră şi zgomotul motorului şi mirosul înţepător de benzină şi se aplecă pe fereastră respirând parfumul panseluţelor şi al pomilor înverziţi.

La un moment dat ajunseră pe vârful unui deal. Privi fascinată lacul care scălda poalele munţilor din depărtare, clătindu-şi ochii în lumina ce se reflecta în apa limpede. Un oraş mititel se

întrezărea la poalele unui alt deal. Privi bărcile care pluteau legănate de valuri şi zâmbi.

Şoferul coti la stânga, se întoarse spre Jennifer şi îi spuse:

- Uitaţi! Am ajuns la Plyn.

Trase de frână şi pomi spre dealul plin de pietre. Pe de o parte se întindeau câteva căsuţe dărăpănate, iar pe de alta raţe şi găini se bălăceau în şanţ.

Jennifer ieşi din maşină şi se sprijini de peretele uneia dintre ele şi atunci simţi că putea să se întoarcă în timp fără nici o problemă; suspinând, se uită de jur împrejur şi se simţi împăcată cu sine pentru prima oară în atâţia ani.

Plăti şoferul şi începu să rătăcească pe străduţele înguste din Plyn, de-abia trăgând valizele după ea, neştiind pe ce drum s-o apuce.

Işi aminti mai mult intuitiv de casa cu iederă care era pe undeva la capătul oraşului, între dealuri şi mare. Dar imediat îşi dădu seama că locul acela nu-i mai aparţinea, că nu mai fusese a ei de ani de zile, că era o străină în propria ei casă.

Se opri în loc obosită, înfometată, descurajată. Opri cu inima strânsă ppmul trecător asupra căruia îi căzură privirile.

- Spuneţi-mi, cunoaşteţi pe cineva în Plyn cu numele de Coombe?

Omul o privi curios.

- Depinde la care din ei vă referiţi. Sunt foarte mulţi cu acest nume aici.

Jennifer încercă să-şi ia inima în dinţi. Nu multe din rudele ei 6 cunoşteau de mică, ştia că avea unchi, veri foarte mulţi, dar nu-şi putea aduce aminte nici o figură pe care s-o asocieze cu numele.

- Nu sunt prea sigură, zise ea nefericită. Au trecut ani buni de când n-am mai fost aici. Sunt cam speriată şi nu ştiu încotro s-o apuc.

- Sunt aici două domnişoare Coombe, care au un magazin dincolo de strada principală – poate vă ajută

ele? Sunt fiicele lui Samuel Coombe, dar el a murit de mult. Sunt foarte cumsecade amândouă. Nu vreţi să încercaţi acolo?

- O, da! strigă Jennifer. Poate mă ajută ele întf-un fel. Sunteţi sigur că n-o să le deranjez? Mai bine m-aş duce la un hotel...

- Sunteţi rude cumva?

- Da, cel puţin aşa sper. Numele meu este tot Coombe.

- Atunci, dominşoarele vă vor primi sigur bine. Uitaţi acolo stau! îi arătă el casa cu degetul. Noapte bună!

- Noapte bună şi mulţumesc!

Traversă strada şi bătu uşor la uşă. Se simţea puţin nervoasă, nesigură, neştiind ce să le spună. Omul acela îi spusese că se numesc Mary şi Martha, să le fi menţionat Harold vreodată? Chiar şi aşa, asta nu însemna că şi ele trebuiau s-o cunoască.

Uşa se deschise şi o femeie înaltă, cu părul alb deschise:

- Tu eşti Annie Hocking, ai adus hârtia, nu-i aşa? începu ea. O, scuzaţi-mă, nu prea văd bine pe întuneric. Magazinul e închis acum. Doreaţi ceva în mod special?

Jennifer, atât de hotărâtă, de calmă şi de raţională când părăsise Londra, tremura acum din toate mădularele.

- Scuzaţi-mă, spuse ea. Nu aş vrea să vă deranjez, dar nu ştiam la cine să apelez. Aţi putea să-mi spuneţi dacă un anume Christopher Coombe vă era rudă în vreun fel?

Femeia o privi curioasă, apoi îi zâmbi:

- Sigur, eram veri primari, eu şi sora mea am avut grijă de el şi de fraţii lui. Ne numea mătuşi câteodată.

- O, spuse Jennifer, simţind cum lacrimile îi alunecă pe obraji. Mă bucur aşa de tare. Nu vă amintiţi de mine, sunt sigură, dar sunt fiica lui, Jennifer Coombe.

- Doamne! Tu eşti Jenny, fata bietului Christopher?

Femeia se dădu înapoi uimită.

- Da.

- Martha, vino repede! Doamne, este oare posibil?

în uşă apăru o altă bătrână, care semăna foarte bine

cu sora ei, numai că era mai scundă şi mai solidă.

- Ce se întâmplă?

- Ea e fetiţa lui Christopher. Uite ce mare a crescut! Ţi-o aminteşti pe Martha, Jenny?

- Fata lui Christopher! Nu pot să-mi cred ochilor! De unde ai mai răsărit şi tu draga mea, după atâţia ani? Vino înăuntru, drăguţă, să ne vedem mai bine.

O conduseră în bucătăria micuţă. Jenny putu să vadă pe fereastră, înainte de a se aşeza pe un scaun, luminile portului aprinzându-se una câte una. Camera era micuţă şi răspândea un aer de intimitate plăcut. Focul ardea vesel, iar masa fusese deja pusă – pâine, brânză şi paste. Camera era luminată de trei lumânări şi o pisică stătea tolănită lângă una din ele, lingându-şi lăbuţele nepăsătoare la ce se întâmpla în jurul ei. într-un colţ, un bufet demodat plin cu obiecte de porţelan şi un ceas vechi ticăia solemn. Pe maşina de gătit un ceainic fierbea încet.

Jennifer asculta atentă toate zgomotele din jurul ei, trezindu-i parcă amintirile. Erau ecourile propriilor ei vise. Se văzu copil în dormitorul părinţilor ei, purtată pe braţe de tatăl ei, care-i zâmbea fericit. Se uită în jurul ei, privi focul şi lumânările care de-abia pâlpâiau, umbrele care dansau pe tavan, mobila simplă şi masa întinsă în faţa ei, apoi feţele celor două bătrâne zâmbindu-i blând şi izbucni în plâns.

- Nici nu ştiţi cât de mult înseamnă asta pentru mine! Sunt în sfârşit acasă.

CAPITOLUL 9

A doua zi a fost extrem de plină pentru Jennifer. Mătuşile voiau să ştie totul despre plecarea ei de la Londra, îi puseră o groază de întrebări despre oraşul pe care ele nu-l văzuseră niciodată până atunci, vorbiră despre război, despre moartea lui Harold şi aflară cu surprindere că şi Willie murise.

Apoi Jennifer întrebă la rândul ei despre celelalte rude, dar numele numeroşilor unchi şi veri nu-i spuseră nimic.

Plimbându-se prin orăşel, câteva ore mai târziu constată cu stupoare că îşi amintea extrem de puţin, cu excepţia câtorva locuri: ruinele castelului, poteca ce ducea la biserică, panta dintre dealuri. Oraşul în ansamblu îi părea complet străin, dar în acelaşi timp se simţea acasă.

Portul o atrăgea în mod deosebit, vasele, apa, clinchetul valurilor.

Tot plimbându-se ajunse la Lanoc. Rătăci minute în şir

printre mormintele acoperite de iarbă, înnegrite de vreme. Zări mormântul lui Herbert Coombe şi al soţiei sale Mary Coombe, al lui Sámuel şi al soţiei lui Posy. Mai.era apoi cel al lui Elizabeth Stevens şi al soţului ei Nicholas. Lângă gardul viu zări o piatră funerară, ce părea mai veche decât celelalte, puţin lăsată în jos şi foarte, foarte cenuşie.

„Janet Coombe din Plyn, născută în aprilie 1811, decedată în septembrie 1863 şi Thomas Coombe, soţul mai sus menţionatei, născut în decembrie 1805, decedat în septembrie 1882. Odihnească-se în pace".

Nu văzu nici un mormânt mai vechi ca acesta şi se întrebă dacă nu cumva aceştia erau primii săi strămoşi, fondatorii familiei Coombe. Puţin mai la stânga era mormântul lui Susan Collins Coombe, soţia lui Joseph Coombe, iar lângă el, cel al celeilalte soţii a lui Joseph, Annié moartă la 24 de ani. Joseph nu era aici. Oare acesta fdsese bunicul ei, despre care mama îi spunea că a fost egoist şi crud? Biata Anhie, la numai 24 de ani...

Găsi în sfârşit ceea ce căuta, puţin mai departe şi citi emoţionată literele bine încrustate în piatră: „Christopher Coombe, fiul lui Joseph şi al lui Susan Collins Coombe, care şi-a dat viaţa vitejeşte pe data de 5 aprilie 1912, la[1] vârsta de 46 de ani".

Jennifer îngenunche şi-şi trecu mâna uşor peste numele tatălui ei, apoi luă puţină apă în căuşul palmelor şi udă narcisele pe care i le adusese şi le puse alături de piatra funerară. Apoi se ridică şi-şi aruncă o ultimă privire asupra micului grup de morminte, mulţumită cel puţin că-i ştie pe toţi eliberaţi de necazurile vieţii.

Pe drumul de întoarcere întrebă un băiat despre Casa cu iederă, dar acesta clătină din cap şi-i spuse că nu există aşa ceva în Plyn. Ea a insistat, totuşi, explicându-i că a locuit acolo înainte de război şi atunci el apelă la ajutorul unei femei din apropiere.

- Ştii ceva despre Casa cu iederă, doamnă Tomiin? Tânăra asta spune că a locuit acolo, dar eu n-am auzit niciodată de ea.

- Ah! Cea cu vedere la mare, răspunse femeia. Da, parcă în urmă cu nişte ani buni, i se spunea Casa cu iederă.

- Acum nu mai are iederă, zise băiatul. Este o casă nouă.
Domnul şi doamna Watson sunt proprietarii ei. Uite, ea este, cea din grădină.

Jennifer păşi nesigură spre casa înconjurată de un gard din merişor.

Avea o poartă verde şi o potecă îngrijită ce ducea spre intrarea principală. Şi uşa era vopsită tot în verde. Acoperişul era, fără îndoială, nou, gresia veche dispăruse şi fusese înlocuită cu una nouă, de culoare neagră. Nu mai era nici pic de iederă. Acolo unde fusese spălătoria, au construit o mică seră şi, faţă-n faţă cu grădina, pornind de la salonul original, verandă.

O femeie stătea într-un şezlong, cu un pechinez în poală, iar un bărbat în vârstă era aplecat peste un strat de flori, cu o foarfecă în mână.

Se ridică şi-şi şterse fruntea cu o batistă.

- Cred că n-ar fi rău dacă am pune nişte tei, draga mea, spuse el femeii şi văzând-o pe Jennifer privindu-l fix, se încruntă şi-i întoarse spatele. Câinele începu să latre.

- Cuminte, Boo-Boo, zise bărbatul. Este? totuşi, un bun câine de pază. îi simte pe străini de la o poştă.

Jennifer se întoarse şi alergă înapoi pe deal, cu ochii roşii şi un nod în gât.

Casa cu vedere la-mare. Pentru noii ei proprietari era doar ceva ce nu putea altera adevărul. îşi imaginau că locul le aparţinea, că puteau schimba cum vor ei, dar undeva, nu era nici un şezlong, nici un câine care lătra, ci doar o fetiţă ce-i făcea cu mâna tatălui ei.

Restul zilei, Jennifer le ajuta pe mătuşile ei la magazin, dar nu prea era nevoie de ea, pentru că nu era mare lucru de făcut, iar ele erau atât de obişnuite cu munca, în ciuda celor şaizeci şi nouă de ani ai lor. •

Seara, Jennifer le ruga să-i povestească câte ceva despre Plyn, despre tatăl ei, despre bunicul ei, despre

problemele şi grijile care-i frământaseră.

Una câte una s-au perindat prin faţa ei scenele trecutului, ea văzând bărbaţi şi femei ale căror nume păreau departe şi care cunoscuseră tristeţi, bucurii, suferinţe şi disperare, iubindu-se şi urându-se unii pe alţii, trecând peste realitate, devenind nişte morminte gri în cimitirul Lanoc.

Janet, Joseph, Christopher, Jennifer, toţi legaţi unii de alţii printr-o dragoste ciudată şi potrivnică, lăsându-şi moştenire neliniştea şi durerea, năzuinţa intolerabilă după frumuseţe şi libertate; toţi în căutarea unor lucruri fără nume, dar găsindu-şi pacea doar la Plyn'şi fiecare dintre ei, rupţi de lângă persoana iubită prin separarea fizică a morţii, dar uniţi prin nebănuite fire de prezenţa vie a spiritului iubitor, având cu toţii o mare putere de a iubi.

- Mi se pare mie că unchiul Philip şi-a revărsat ura pentru bunicul asupra tuturor generaţiilor care au urmat. Tata a trebuit să sufere de pe urma ei, la rândul lui. Jennifer simţi ura şi dispreţul pentru acest bătrân care adusese ruina şi mizeria familiei ei. Mi-ar plăcea să-l fac să sufere, mai spuse ea. Aş vrea să-I fac să se teamă, aşa cum a procedat şi el. Nu ştim nimic despre moarte. De ce i se permite să meargă liber şi nimeni n-are curajul să-l înfrunte? Doar pentru că este bătrân. Cred că problema este că nimeni n-are curajul să-l înfrunte.

- Vărul tău Fred l-a înfruntat cu multă îndrăzneală, o întrerupse mătuşa Martha. EI l-a luat pe bunicul tău de la Sudmin şi tot el i-a vorbit în faţă după ce a murit tatăl tău, acum şaptesprezece ani. Fred a fost bun prieten cu Christopher şi cu unchiul Joseph.

- Aş vrea să-i pot mulţumi, dar am auzit că a. murit în război.

- Da, săracul. În ce an s-a întâmplat Mary? 1917? Aşa cred, iar Norah n-a mai trăit nici ea mult după moartea lui. în schimb, băiatul e un adevărat Coombe. E o celebritate locală.

- Da, zâmbi Mary. John e mândria noastră. Numele lui e pe buzele tuturor.

- De ce? Ce face? întrebă Jennifer. îmi amintesc că mă jucam când eram mică, de câţiva, anişori, cu un băieţel pe nume John, care era mai mare decât mine.

- El trebuie să fie, John al nostru, care locuia cu familia la fermă. John e un băiat frumos. La 17 ani, a încercat să ajungă cu o barcă în Franţa, în timpul

războiului, dar Slavă Domnului, a fost prins şi adus sub escortă acasă.

- Ce ruşine! Deci el n-a fost la război?

- Nu, pe atunci n-avea vârsta. Atunci a murit mama lui şi el a trebuit să se descurce singur cu ferma.

- Ce crezi că face el acuma? întrebă Martha, cu obrajii roşind de mândrie.

- Nu cred că pot să ghicesc, spuse Jennifer, zâmbind.

- Fratele lui Tom şi vărul Jim lucrează din nou la şantier, care n-a mai fost folosit de la lichidare, sub îndrumarea lui, iar el călătoreşte mai tot timpul pentru că vrea să-şi îmbunătăţească meşteşugul şi priceperea. De când s-a întors acum patru ani de pe unde a fost, tot construieşte la iahturi, din vară până-n iarnă şi-i vin comenzi de peste tot. Uită-te pe fereastră, draga mea, vezi vasul acela uriaş lângă golful Polmear, vezi macaralele şi bucăţile acelea mari de lemn? Acolo, e şantierul lui John, fostul şantier Coombe, dar de zeci ori mai mare. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

- Şi toate astea în numai patru ani? Cred că a muncit ca un .Sisif. Ce este catargul care basculează în spatele macaralei?

- Ei bine, este motonava de o sută de tone pe care o construieşte. Două din bărcile de curse ale lui John construite în cel de al doilea an vor lua startul anul acesta, la Cowes. Aparţin unor domni din Falmouth. Vor veni, aici, pentru regata din august.

- Bănuiesc că a recuperat toate pierderile şi că are bani mai mulţi ca în vremurile bune ale şantierului.

- Aşa e, draga mea. Fratele Tom locuieşte acum într-o căsuţă foarte drăguţă, cu grădină şi terasă, iar Jim stă alături de el, împreună cu fiica lui cea mare care este măritată. Sunt oameni în vârstă acuma, ca şi noi, de altfel, dar ei încă lucrează şi pe legea mea, că n-am văzut muncitori ca ei. Tu, Mary?

- Nu, dar totul se datorează lui John. Ah! Jenny, dacă tatăl tău ar fi trăit să vadă toate astea!

- Ar fi fost mândru şi fericit să ştie că toate s-au

întors ia cursul lor firesc. Nu cred că l-ar fi deranjat schimbările de pe aici, spuse Jenny.

- Nu, draga mea, în nici un caz. Ar fi fost, probabil, surprins, dar toată lumea poate vedea că este o schimbare în bine.

- Unchiul Philip ce zice de toate astea?

- Se face că nu observă. Dacă ar fi fost mai tânăr, în mod sigur că s-ar fi opus.

- Cred că ar fi căzui să-i fac o vizită unchiului Philip, nu credeţi? Nu mi-e frică de el, zise Jennifer.

- Doamne fereşte! Nu cumva să faci aşa ceva. O să te mănânce de vie.

- O să-mi asum riscul.

- Eu nu te-aş sfătui! Tu ce zici, Martha? f

- Nu, în nici un caz.

- E un om înfricoşător, de-a dreptul. Nu vorbeşte decât cu cel care se ocupă de angajări şi care este şi mâna Iui dreaptă. în rest, de exemplu, Maggie Bate, dactilografa, şi-a dat demisia săptămâna trecută pentru că s-a măritat. îi era groază de el şi să ştii că nici nu prea se întâlneau. De altfel, găseşte foarte greu oameni să lucreze pentru el. S-a angajat cineva în locul lui Maggie?

- Nu, nu cred, răspunse Martha.

- Dactilografă? Caută pe cineva?

- N-aş putea spune, dar este posibil. Foarte puţine fete sunt amatoare, pentru salariul ăla de mizerie.

- Ei bine, tot trebuie să-mi găsesc de lucru în Plyn, nu? De ce să nu încerc aici.

- Poţi să baţi la maşină?

- Oarecum. Am terminat un curs la Londra.

- I-auzi! Dumnezeule! Cât a crescut fata asta! Eu, totuşi, nu m-aş duce la unchiul Philip, draga mea. Mă întreb dacă o să-ţi placă să stai toată ziua jos, lângă un om dezagreabil ca el?

- Nu, Jenny, să nu te duci!

- Vreau să încerc, măcar. Dacă nu-mi place, pot să fac oricum altceva. Aş putea vorbi chiar cu funcţionarul acela pe care tocmai l-aţi menţionat. Cum se numeşte locul?

- „Hogg şi Williams“, e pe chei. Dar nu crezi că ar fi mai bine să nu te duci, Jenny?

- O să mă descurc. O să vedeţi.

A doua zi dimineaţă, Jennifer se sculă devreme şi pomi spre birourile unchiului ei. Deasupra uşii, cu litere şterse, era scris „Hogg şi Williams“.

Nici nu deschise bine uşa de la intrare că se trezi în faţă cu un băiat de vreo 17 ani care o întrebă ce

doreşte.

- Să vorbesc cu funcţionarul şef, zise ea.

- Domnul Thorton? Ce doriţi de la el?

- Aş vrea să ştiu dacă aş putea ocupa postul de dactilografă. Am.auzit că e liber.

- Aşteptaţi un minut.

Peste câteva minute, băiatul se întoarse însoţit de domnul Thorton.

- Aud că vă interesează postul, spuse el. Nu pot să neg că avem multă treabă pe aici, aşa că avem mare nevoie de cineva, însă dumneavoastră păreţi atât de tânără, iar nouă ne trebuie cineva cu experienţă.

- Asta sunt chiar eu, spuse Jenny, la dispoziţia dumneavoastră. Nu-mi puteţi da câteva zile de probă? întrebă Jenny.

- Nu mi-aţi spus numele dumneavoastră.

- Jennifer Coombe.

- Ah! strigă el surprins. Sunteţi rudă cu domnul Coombe?

- Se poate să fim rude mai de departe, spuse Jennifer prevăzătoare. E un nume destul de comun aici în Cornwall.

- Aşa este. Bătrânul are foarte multe rude, dar nu vorbeşte cu nici una. E un om mai retras.

Peste două zile, Jenny avu în sfârşit ocazia să-l vadă pe unchiul Philip.

Rămăsese peste program ca să termine de bătut la maşină câteva scrisori. Toată lumea plecase de la cinci, iar la şase fără un sfert când tocmai se pregătea şi ea să iasă, observă că uşa de la biroul unchiului ei era, între-deschisă.

Curiozitatea se dovedi a fi mult prea mare pentru strănepoata lui Janet Coombe astfel că, fără să ezite, o luă de-a lungul coridorului şi deschise uşa, surprinsă de chipul de la masă.

Aşezat în faţa biroului era un bătrân a cărui faţă palidă era ridată şi ofilită. Trupul îi era uscat şi cocoşat şi îţi dădea impresia de schelet ambulant; era doar

ojjmbră a celui ce fusese. Mâinile împreunate pe birou arătau ca ghiarele unei bufniţe, iar paloarea feţei contrasta neplăcut cu hainele negre de pe el.

„Unchiul Philip? Acesta să fie omul acela de temut, cel mai mare duşman al tatălui ei?“

- Philip Coombe? rosti ea uşor. El îşi ridică ochii spre ea şi văzu în pragul uşii silueta unei fete, cu mâinile pe piept, cu bărbia ţâşnind trufaşă înainte, cu părul dat pe spate, cu ochii căprui închis fixaţi asupra lui.

Nu-i răspunse nimic însă apucă marginile scaunului cu mâinile tremurânde privind uluit viziunea care îl hăituia acum, venită de undeva din trecut. Barierele timpului se topiseră; în faţa lui stătea însăşi Janet care-i bântuise visele de copil, Janet care-l preferase pe Joseph în locul lui.

- De ce te-ai întors? întrebă el. Asta e probabil răzbunarea lui Joseph.

- De ce-mi vorbeşti de Joseph? întrebă Jenny. L-ai uitat pe Christopher, fiul lui? '

- N-am avut nimic cu fiul lui! strigă Philip. A meritat tot ce i s-a întâmplat. Nu pot fi responsabil eu pentru toţi rataţii din familie. Jenny văzu rânjetul de pe faţa unchiului ei şi se înfurie.

- Să nu-l numeşti tu pe Christopher Coombe ratat! De ce un ratat? Pentru că i-a plăcut să trăiască simplu, pentru că a stat printre săraci? Era un ratat pentru că era iubit şi respectat? Tu crezi că ai reuşit ceva în viaţă? Ce-ai făcut tu vreodată pentru cineva? Toată lumea din Plyn te urăşte nu te-au pedepsit pentru că eşti prea bătrân şi prea slab.

Philip se apleca în scaunul său ros de molii şi o întrebă respirând din greu:

- Cine eşti, pentru Dumnezeu?

Jennifer zâmbi. Cum putea oare lumea să se teamă de bătrânelul acesta jalnic? Nici nu părea să ştie cine este.

- Cine crezi că sunt? întrebă ea ţanţoşă. O fantomă xlin trecutul tău? Uită-te la tine, tremuri de frică să nu te ating.

Se ridică cu greu, sprijinindu-se în baston şi se îndreptă spre ea cu paşi mici, privind-o drept în faţă.

- Cine eşti? şopti el. Cine eşti?

Ea îşi aruncă pe spate capul şi râse aşa cum Janet obişnuia să facă, aşa cum Joseph făcea, aşa cum tatăl ei o făcuse înaintea ei.

- Sunt Jennifer Coombe. Sunt fata ratatului de Christopher. Dacă am reţinut bine, aşa l-ai numit.

El o privi ciudat, nesigur, căutând prin gândurile Iui, nehotărât.

- Nu cunosc nici o Jennifer. Ă avut Christopher vreo fată? « Ea dădu din cap uluită.

- Da, eu sunt Jennifer. Lucrez aici la firmă de vreo 2 zile, eram curioasă să-l cunosc pe cel care mi-a ruinat tatăl şi bunicul.

Unchiul Philip păru din nou sigur pe el şi pe situaţie.

- Trebuie să te felicit, presupun. Ar fi trebuit să te faci actriţă. Pot să te întreb cine ţi-a dat voie să intri în această cameră?

- Dacă îţi imaginezi că mă sperii, te înşeli şi faci cea mai mare greşeală a vieţii tale. Nu-mi pasă că eşti preşedintele firmei, din nefericire eşti fratele bunicului meu şi nu sunt deloc mândră de asta. Acum, normal că vrei să mă conCediezi, mă aşteptam la asta. Oricum, nu m-am angajat decât ca să am ocazia să lămuresc câteva lucruri cu tine. Acum după ce te-am văzut, mi-am dat seama că nu valorezi nici cât o ceapă degerată. La revedere, unchiule Philip.

Se întoarse demnă şi ieşi din cameră.

- Stai! strigă el. Aşteaptă!

- Ce mai vrei?

El îşi mângâie uşor bărbia şi o privi.

- Trebuie să recunosc că mi-a făcut mare plăcere întâlnirea noastră. Aveam nevoie de ceva distracţie şi am avut-o. Deci tu eşti stră-nepoata mea, şi nici nu eşti mândră de asta, înţeleg. Ce păcat! Ce-ar fi totuşi să-mi faci onoarea să iei cina împreună cu mine disearā?

- Să iau cina cu tine?! Ce?! în casa aceea înfiorătoare?

- Da. îmi pare rău că nu corespunde pretenţiilor tale.

- De ce nu, Ja urma urmelor?

-Atunci, e hotărât. Te aştept la opt fix.

- Bine. Atunci ne vedem deseară.

Jennifer părăsi clădirea extrem de surprinsă. Se aşteptase la o ceartă în toată regula, cel puţin la o concediere, în loc de asta el o invitase Ia cină. „E probabil scrântit“, se gândi ea.

- Unchiul Philip m-a invitat la cină, le spuse ea celor două mătuşi când ajunse acasă.

Cele două femei se uitară la ea îngrozite.

- Philip Coombe te-a invitat la el acasă? Glumeşti!

- Deloc. Şi eu am fost surprinsă. I-am spus vreo câteva din suflet, iar el m-a invitat la cină. Eu cred că e nebun.

- Dar nimeni nu se duce vreodată la el acasă, Jenny. N-a invitat niciodată pe nimeni. Ascultă-mă tu pe mine, are ei un as
în mânecă. Nu te duce, ar fi o greşeală.

- Sigur că mă duc. Acum scuzaţi-mă, trebuie să plec.

Jennifer urcă dealul bine dispusă. Pentru ea totul era o adevărată aventură. Sună la uşă şi fu condusă într-o cameră rece şi puţin mobilată. Focul de-abia ardea. După felul cum fumega se vedea că nu fusese de mult aprins. ,

Unchiul ei stătea în faţa căminului. Spre amuzamentul lui Jennifer, acesta se schimbase într-o haină de seară, demodată, pe care cine ştie de unde o mai luase.

- Doamne unchiule, n-am ştiut că e ceva oficial. Din păcate nu mi-am luat nici o rochie de seară de-acasă.

- Ce porţi acum e încântător, îi spuse el, iar ea presupuse că el îi făcea un compliment.

Cina fu mai bună decât se aşteptase: peşte cu sos asortat, foarte delicios urmat de tocătură cu sos de ceapă şi budincă.

Apoi serviră cafeaua în salon, el îşi aprinse ţigara special adusă pentru această ocazie, discutând banalităţi, despre Plyn şi comerţul cu argilă. După o

scurtă pauză, evitând să se uite la ea, Philip începu să vorbească din nou:

- Trebuie să recunosc că te-am invitat aici cu un scop. Ideea mi-a venit destul de repede. Sunt un om în vârstă, după cum vezi şi mă simt foarte singur. Uite ce vreau să-ţi propun. Aş vrea să te muţi aici cu mine şi să mă laşi să te adopt...

- Cred că eşti nebun. Nu mă cunoşti deloc! Şi pe lângă asta mi se pare cam ciudat că vrei să mă adopţi, având în vedere felul în care te-ai purtat cu tatăl meu şi cu bunicul.

- Am eu motivele mele. S-ar putea să fie legate tocmai de ce ai spus mai înainte. De cum m-am purtat cu tatăl şi cu bunicul tău.

Jennifer simţi cum o năpădeşte dispreţul.

într-un fel, ea îl speriase în propriul lui birou, i-a clătinat încrederea în el şi acuma el vroia, nu din dragoste pentru ea, ci pentru liniştea lui să-i cedeze câte ceva ei, fiica lui Christopher, nepoata lui Joseph în cazul în care există adevăr în existenţa de după moarte. Adoptând-o, de fapt, se achita de ceea ce făcuse. Era felul lui de a se salva. Nu din dragoste ci dintr-o spaimă ascunsă. Acesta era motivul. Vroja s-o folosească ca un paravan contra fricii lui.

Jennifer gândea cu repeziciune.

• – Aş putea fi liberă să fac schimbările pe care le-aş vrea eu? întrebă ea. Pot să schimb casa asta tristă?

El părea că întoarce problema pe toate feţele. Jennifer realiză că se gândea de fapt, la cheltuieli.

- Da, răspunse el. Vei fi liberă, independentă şi vei putea . transforma casa aşa cum vei dori.

- în acest caz, unchiule, spuse Jenny, sunt de acord. Dar vreau să înţelegi că voi sta aici numai ca să mă îngrijesc de casa

. ta. Refuz să te tratez ca pe paznicul meu şi să devin fiica ta adoptivă. Ne-am înţeles?

- Ne-am înţeles, spuse el uşurat.

îşi dădură mâna în acea seară pentru prima dată.

CAPITOLUL 10

Noutăţile circulă repede într-un oraş ca Plyn. A doua zi toată lumea vorbea cum că fiica lui Christopher Coombe, proaspăt sosită de la Londra se întâlnise cu unchiul ei Philip, fiorosul domn Coombe, de la „Hogg & Williams“ şi că urma să locuiască cu el.

Toţi erau siguri că Jennifer Coombe urmărea să pună mâna pe averea celui care îi ruinase tatăl!

Vestea ajunse la urechile lui John Stevens în aceiaşi zi. Când bătrânul Thomas Coombe îi povesti ultimele evenimentele, John dădu din cap uşor şi zâmbi:

- Crezi că-i vrea banii? Ar fi o fată de-a dreptul grozavă dacă ar reuşi să-i şi obţină. Nu-l văd eu pe Philip Coombe împărţind banii cu ea.

- John, îţi spun adevărul, crede-mă. Casa lui Coombe e schimbată din temelii. Sunt perdele noi la ferestre, vopseaua de pe ziduri nu s-a uscat încă, iar fata dă ordine în toate părţile.

- Trebuie să fie mână de fier, fata asta. E copila aceea care locuia înainte la Casa cu iederă? Sora mai mică a lui Willie şi a lui Harold?

- Ea e, John. Şi-a făcut studiile la Londra, o adevărată tady din câte aud.

- Ei bine, vere Tom, n-avem timp să dezbatem acum problema asta, deşi sună destul de interesant. Nu vrei să faci nişte verificări?

Şi cu această remarcă, şi-o scoase complet din minte pe Jennifer Coombe.

La 24 de ani, John Stevens era un bărbat care ştia ce vrea de la viaţă. Băieţelul visător se transformase într-un bărbat întreprinzător şi muncitor. Când îşi pornise propria afacere se hotărâse să le arate tuturor ce poate şi că o să răzbească prin propriile lui puteri. în câţiva ani, iahturile construite de el vor străbate lumea. John nu mai avea loc printre gândurile sale de altceva în afară de muncă şi iar muncă şi reuşi să depăşească

vechile lui obiceiuri de a visa cu ochii deschişi şi de a vedea totul în negru.

John băieţelul, alergase pe dealuri şi câmpuri privind marea, John bărbatul petrecea timpul în birou scriind şi discutând cu muncitbrii. John, băieţelul se căţăra deseori pe „Janet Coombe“ visând la trecut, cu ochii fixaţi pe silueta ce domina ambarcaţiunea. John, bărbatul lăsase la o parte sentimentalismul şi, având acum drepturile asupra vasului se gândea să-l distrugă şi să încerce să folosească piesele rămase întregi. într-o după-amiază de duminică, în miezul verii, John Stevens se trezi extrem de iritat constatând că unele din „simptomele“ lui din copilărie încercau să iasă la suprafaţă. Din când în când, vasul îşi cerea drepturile, iar John ura asta. Refuza să se lase condus de silueta unei- bătrâne, fie ea una care străbătuse mările şi oceanele.

Era ridicol „Janet Coombe“ era o adevărată pagubă, întotdeauna îl influenţase în hotărârile Iui. Ea fusese cea care îi dăduse ideea cu şantierul, dar cum totul ieşise bine, n-avea rost să se mai agaţe de ea acum. La urma urmelor, totul era numai în imaginaţia lui, ea era numai o bucată de lemn pictat, nimic măi mult.

în timp ce se uita.încruntat pe pozele dintr-o carte, auzi în depărtare strigătele pescăruşilor pe stâncile de la ruine.

- La naiba! strigă John, aruncând cartea.

Două minute mai târziu urca grăbit poteca ce ducea la golful Polmear.

Jennifer împinse barca aproape de scară şi urcă treptele cu atenţie. Deşi era în Plyn de peste două luni, aceasta era prima ei vizită în locurile care îl răpiseră cu atâta cruzime pe tatăl ei de lângă ea.

Geamul luminatorului era spart şi cioburile împrăştiate pe punte. Vinciul era şi el spart, bucăţi de vergă ruptă şi mărunţişuri din utilaje rufoase zăceau în deschiderea de scurgere a apei. Părţi din hobână dispăruseră, iar vârful catargului fusese luat de ape.

Unele lucruri au rămas, în mod straniu, intacte.

Jennifer privi cu atenţie epava din faţa ei. Pe punte erau aruncate câteva farfurii iar într-un colţ zăceau maldăre de reviste. Se vedea că acolo domniseră oameni cândva, spaţiul acela mic, dar confortabil de sub punte fusese bine folosit; stând acolo i se părea că aude vorbele pline de duh şi cântecele marinarilor. Acum, probabil morţi cu toţii. Aplecându-se, adună de pe jos o tăietură dintr-un ziar din 1907. Cineva desenase pe spatele ei o inimă străpunsă de o săgeată.-

De pe punte privi spre bucătăria îngustă; maşina de gătit era • intactă. Zări două sticle goale, prăfuite şi o farfurie spartă.

Cârma era la fel ca în urmă cu 13 ani, când Dick Coombe a adus-o în port, iar Jennifer era acolo, chiar pe locul unde Christopher căzuse cu şira spinării ruptă de verga căzută.

Işi făcu drum spre cabină. •

Mai întâi, intră în cabina ofiţerului, un spaţiu ceva mai mare decât un dulap şi de aici, în cabina principală, o cameră de şase sau şapte picioare, cu o masă în centru, cu bănci îngropate în duşumea şi chestoane de cealaltă parte.

O uşă ducea spre cabina de dormit a căpitanului, un dulap mai mare decât cel din cabina ofiţerului, dar având în plus şi o chiuvetă. Aici Christopher s-a chinuit să doarmă, la prima sa călătorie pe mare de la Bristol, în timp ce Joseph, tatăl său se plimba în lung şi-n lat pe punte, furios pe boala fiului său. Jennifer se aşeză ia masă cu bărbia în mâini. Ceasul de deasupra capului ei se oprise la 9 şi 24 de minute. Un calendar din 1912 atârna deasupra patului. Cabina mirosea a mucegai, prin podea pătrundea apa, mai ales primăvara.

Sertarul de la birou era plin cu hărţi, îngălbenite de trecerea timpului, prăfuite. Joseph a stat aici, odată, împrăştiind toate hărţile pe masă. Le pusese

sigiliul său „Joseph Coombe – căpitan“.

Jennifer se sculă, rănită şi îndurerată. Deschise un cheston unde a găsit aceleaşi obiecte; cărţi vechi, hârtie şi o şapcă de căpitan.

Trecu în cabina căpitanului, tremurând de emoţie. Acolo găsi o periuţă de dinţi roasă la un capăt, un guler şi un ciorap, iar într-un colţ, văzu o carte de rugăciuni. Pe prima pagină era scris: „Lui Dick, de la tatăl său iubitor, Samuel Coombe, mai 1878“.

Jennifer încercă, fără succes, să deschidă. înăuntru găsi o cutie de lemn, pe care o scoase cu grijă şi o puse pe masă. îi ridică uşor capacul prăfuit şi se trezi în faţa unui teanc de hârtii vechi, documente şi scrisori: unele erau chitanţe pentru diferite vânzări, altele se refereau la încărcăturile transportate de tatăl ei în diferite ocazii. Era şi certificatul lui de căpitan care i-a adus lui Joseph şi Janet o mare bucurie. Găsi o fotografie ştearsă din 1879, a lui Joseph şi Susan împreună cu cei patru copii: Christopher, Albert, Charles şi Katherine. Erau şi scrisori ale lui Joseph şi Dick despre încărcăturile vasului, detalii care puţeau creiona istoria Iui „Janet Coombe“.

în timp ce Jennifer trecea în revistă toate aceste lucruri uitate de vreme, prin faţa ochilor ei îi trecu imaginea unei corăbii înfruntând marea, auzi strigătele oamenilor de pe punte, văzu figura lui Joseph cu părul lui negru şi barba udă, auzi şuierul vântului şi văzu fulgerele brăzdând cerul. ÎI văzu pe Joseph dându-şi capul pe spate şi râzând.

Sub toate aceste hârtii, la fundul cutiei găsi un teanc de scrisori legate cu şnur. Inima i se strânse la vederea scrisului. Mai văzuse scrisul acesta înainte. Era în cărţile mamei ei. Scrisul era al lui Christopher. Toate scrisorile erau adresate lui Joseph Coombe. Le întoarse şi văzu că nu fuseseră citite niciodată.

Simţi că are dreptul să le citească. Acum putea afla adevărul despre primele zile petrecute de Christopher

la Londra. Ultima scrisoare datată 22 noiembrie 1890 fusese condamnată să zacă în cutie timp de treizeci şi cinci de ani până când fiica lui avea s-o găsească.

Lacrimile curgeau pe faţa lui Jennifer şi simţea cum durerea ei îi strângea inima ca-ntr-un cleşte.

- Oh, dragul meu tată! suspină ea.

Absorbită de scrisori, nu auzise zgomotul paşilor de pe punte, astfel că în momentul în care îşi ridică ochii se trezi în faţa unui străin, care o privea, cu ochii căscaţi de uimire. Niciunul din ei nu vorbi. Jennifer era prea speriată să mai zică ceva, avea în faţă imaginea lui Christopher privind-o cu pletele în vânt. Apoi viziunea dispăru, în locul ei rămase un tânăr pe care nu-l mai văzuse până atunci.

John, la rândul lui, văzând bărcuţa lui Jenny, venise să vadă ce se întâmplase, iar prima imagine pe care o avusese înaintea ochilor fusese a lui Janet Coombe, îngenuncheată în faţa mesei, după care viziunea dispăruse, lăsând locul unei tinere fete care plângea.

- Bună, spuse John.

- Bună, îi spuse Jennifer, ştergându-şi ochii cu mâna.

- Plângeai cumva?

- Da. El înaintă şi văzu cutia de pe masă.

- Cum de-ai reuşit să deschizi sertarul?

- Am tras de el până a cedat.

- Am crezut că l-am împins destul de bine.

- Atunci tu ai pus cutia înăuntru?

- Da, acum doisprezece ani. Am găsit-o aici pe masă, unde stai tu acum. Mi-a fost teamă să nu o găsească cumva vreun nebun curios aşa că am pus-o în sertar. Văd acum că n-a fost o alegere prea bună.

- Aşadar, mă crezi o nebună curioasă?

- Nu te cunosc deloc. Ai pus scrisorile înapoi?

- Majoritatea. O să le păstrez numai pe acestea.

- Care sunt alea? Vrei să spui că ai desfăcut sigiliul? Mi se pare un lucru mizerabil ce-ai făcut. Le-am pus la fund cu un scop. Sunt ale cuiva care a murit acum douăzeci şi cinci de ani şi mai bine.

- Ştiu asta.
- A, ştii? Ţi-ai făcut un obicei din a citi scrisorile oamenilor care au murit şi nu se mai pot apăra?

Jennifer întoarse ochii, plini de lacrimi şi suspină:

- N-aş mai vrea să repet experienţa, e mult prea dureroasă, mai degrabă rămân neştiutoare cum sunt acum.
- Vorbeşti de scrisorile care te-au făcut să plângi?
- Da.

El se aşeză lângă ea pe bancă.

- De ce te-au întristat atât? Spune-mi.
- Nu ştiu cine eşti, aşa că nu văd de ce ar trebui să-ţi răspund. Tocmai ce m-ai făcut nebună, curioasă aşa că ar fi bine să ne oprim aici.
- îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar vezi tu, vasul ăsta este al meu; m-am înfuriat cumplit când un străin, care nu înţelege nimic, mi-a violat intimitatea.
- Eu înţeleg.
- Crezi că înţelegi acum, când ai citit scrisorile. Vasul acesta e legat de vieţile unor oameni care au murit, care s-au iubit, acum n-a mai rămas nimic, decât un gol imens. A fost urât din partea ta că ai desfăcut sigiliul.
- Cum poate fi urât când sunt rudele mele?
- Ce tot spui acolo?
- Aceste scrisori au fost scrise de tatăl meu bunicului meu.
- Atunci tu eşti Jennifer?
- Da, eu sunt. Tu eşti John?
- Eu sunt John.
- Jennifer, nu vrei o batistă? Am una curată pe care o poţi folosi.
- Mulţumesc.

Jenny luă batista din mâna lui John şi-şi suflă nasul.

- Acum arăţi mult mai bine. M-am purtat îngrozitor cu tine, îmi pare rău.
- E în regulă. De unde era să ştii tu cine sunt?

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Deci locuieşti cu Philip Coombe? Cum vă înţelegeţi? Cred că eşti singura persoană care-l poate stăpâni în vreun fel.

- Cred că oamenilor le-a fost teamă de el atât de mult timp, încât a devenit o legendă. Să ştii că nu e deloc aşa înspăimântător. E doar un bătrân răutăcios căruia îi este frică de moarte.-

John nu-i răspunse. începu să se caute prin buzunare, zâmbind:

- Te deranjează dacă fumez?

- Nu.

- Ascultă Jennifer, spuse el după ce îşi aprinse pipa. Nu te mai gândi la scrisorile astea. Au trecut atâţia ani de-atunci... Eşti supărată pentru că simţi că tatăl tău n-a cunoscut niciodată iertarea. îmi aduc aminte de el aici, în Plyn. Eram doar un băieţaş pe atunci, dar mi-a făcut impresia unui om fericit, mulţumit şi împăcat cu sine. Nu-şi făcea deloc probleme în legătură cu tatăl lui. Ţineam la el enorm, era prietenul cel mai drag al tatei.

Jennifer îl atinse pe braţ.

- Poţi să citeşti scrisorile dacă vrei. Citeşte-le cu mine, acum. El o privi cu blândeţe.

- Pot? E foarte frumos din partea ta, Jennifer.

Ea le răspândi pe pat şi stătură împreună ore în şir, cu umerii atingându-li-se, citind pagini întregi scrise mărunt.

Când le terminară, Jennifer le puse deoparte fără nici un cuvânt.

- Cum de-a ajuns aici cutia? întrebă ea.

- Era a bunicului tău. O ţinea aici. Apoi când Dick Coombe a ajuns căpitan a păstrat-o şi el tot aici. Scrisorile tatălui tău trebuie să fi ajuns aici când Joseph Coombe s-a dus la Sudmin.

- Tata trebuie să mai fi scris şi alte scrisori, mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ele.

- Au fost distruse, presupun.

- Da, şi eu cred la fel.

- Vrei să păstrezi cutia?

- Nu, mai bine o lăsăm aici unde a stat întotdeauna.

El se ridică şi puse cutia în sertar. Apoi se întoarse şi, cu mâinile în buzunare, o întrebă curios:

- Deci suntem veri, Jennifer?

- Da, de departe.

- Nu chiar aşa de departe.

Jennifer râse.

- Vino pe punte, vreau să-ţi arăt ceva, îi spuse el. Au urcat împreună scara şi au mers spre teugă.

- Dă-mi mâna, zise John. O trase după el lângă bompres. Amândoi erau aplecaţi peste prova vasului. N-ai cunoscut-o pe Janet Coombe, nu-i aşa?

- Nu, spuse ea.

- Uite-o, aici, dedesubt.

Jennifer privi silueta femeii îmbrăcată într-o rochie albă, purtând o pălărie demodată, cu ochii privind îndrăzneţ înainte şi cu bărbia în aer.

- Aş fi vrut s-o cunosc, îmi pare atât de rău că a murit.

- Dar nu e moartă deloc.

-Nu e?

- Nu, ştie că amândoi suntem aici, sus.

- Da, sunt sigură că ştie.

îşi zâmbiră complice.

• – Jennifer, îţi dai seama că semeni cu ea ca două picături de apă?

- Ţi se pare?

- Da.

Ea râse.

- Crezi?

- Da! E ciudat, spuse el, aplecându-se peste balustradă, cu bărbia în palme.

- La ce te gândeşti? îl întrebă ea. .

- Mă întreb ce m-a făcut să vin azi aici.

- Mă bucur că ai făcut-o, îi spuse ea. Ar fi trebuit să ne cunoaştem, doar suntem veri.

' – Jennifer, ştii, am senzaţia că mi te amintesc destul

de bine, de când erai copil.

- Da?

- Sunt sigur că veneai la noi la ceai câteodată. Erai timidă şi ruşinoasă.

- Eram? Cred că şi eu îmi amintesc de tine. Te jucai cu mine pe câmp deseori. Fugeai mereu de mine şi nu puteam niciodată să te ajung.

- Eu eram, sigur.

El lovi cu piciorul parapetul.

- Jennifer, spuse el, după o pauză, de ce stai împreună cu Philip Coombe?

- Presupun că e ca o răzbunare mai subtilă.

- Nu prea văd eu în ce constă.

- Sunt sigură. Nimeni nu vede în afară de mine.

- E teribil de subtilă probabil.

- Teribil.

El nu-şi putu reţine un surâs.

- Ai fugit de acasă, nu-i aşa?

- Am fugit de la Londra, Plyn este casa mea.

- Iubeşti locurile astea, aşa-i?

-Da.

- Şi eu.

Se uitară unul la altul şi-şi zâmbiră.

- Câţi ani ai Jennifer?

- 19.

- Pari mult mai tânără.

- Nu-i adevărat.

După câteva secunde, el vorbi din nou:

- Nu ai vrea să vii şi tu pe la şantier într-o zi? Adică, dacă n-ai altceva mai bun de făcut. Te-ar putea interesa să vezi ce e pe-acolo? Vorbea însă de parcă nu dădea nici doi bani dacă ea ar fi venit sau nu.

- Da, mi-ar face plăcere.

- Să nu-l aduci şi pe unchiul Philip cu tine.

- Crezi că l-aş aduce?

- Jennifer, ascultă-mă! Dacă vreodată o să ajungi să-i urăşti şi umbra, o să vii la mine să-mi spui? O să vii?

- Sigur, John, promit. Vrei să spui că, în principiu aş

putea conta pe tine într-un moment de depresie sau...

- Nu, în principiu. Cu siguranţă. Oricând.

- îţi mulţumesc, spuse Jennifer. Apoi se uită la ceas şi fluieră a mirare. Trebuie să mă întorc. Pot să te las undeva cu barca?

- Nu, mă întorc pe câmp.

Coborî scara şi ea se urcăjnapoi în barcă.

- Ascultă! strigă John. Tonul lui era atât de aspru şi rece, încât lui Jennifer îi fu aproape frică de ce avea să audă. Ce-ar fi să ne întâlnim aici săptămânal şi să vorbim? Să zicem în fiecare duminică.'

Jennifer ezită. Părea atât de plictisită de idee că aproape îi venea să-l refuze.

- Eşti sigur? întrebă ea.
- Sigur, zâmbi el.
- Bine atunci.
- Bine.
- La revedere, Jennifer.
- La revedere, John.

Acum că Jennifer locuia la unchiul ei, nu mai avea nici un rost să mai lucreze ca dactilografă. Nu mai avea nevoie de bani. Ce primea de la el pentru îngrijirea casei era suficient. Jennifer nu era o extravagantă, dar văzând durerea de pe faţa bătrânului cu fiecare bănuţ pe care-l cheltuia, obişnuia să dubleze preţul oricărui lucru cumpărat, ştiind că el n-o s-o refuze. Lui îi intrase în cap că această strănepoată trebuie să fie bariera dintre el şi frica ce-l cuprinsese, şi că în prezenţa ei Janet şi Joseph nu-i vor face nimic, astfel că se agăţa de ea din toate puterile.

El o privea cheltuindu-i banii şi nu zicea nimic. Jennifer ştia că fiecare bănuţ pe care-l cheltuia îl măcina pe bătrân încetul cu încetul, iar ea-şi continua planul în linişte râzând în sinea sa, susţinută fiind de amintirea suferinţei tatălui ei.

Aceasta era răzbunarea subtilă de care vorbea.

După ce casa din Marine Terrace fusese redecorată, revopsită şi remobilată de sus până jos, atenţia ei se îndreptă spre oraşul propriu-zis. Biserica, spitalul, săracii oraşului, toţi aveau nevoie de ajutor şi când se anunţa o acţiune de strângere de fonduri, numele lui Philip Coombe figura primul pe lista de susţinători.

Philip Coombe o urmărea cheltuindu-i fiecare bănuţ, vedea năruindu-se în jurul lui averea pe care o strânsese de-a lungul timpului şi simţea cum ura urcă

în el în valuri.

Jennifer îi vedea expresia din ochii pe jumătate închişi, îi vedea mâinile încleştându-se pe braţele scaunului, dar ştia că frica din sufletul lui era mai mare decât orice şi-şi zâmbea satisfăcută.

Cum Jennifer nu avea nici o grijă, timpul trecea în mod plăcut pentru ea. îi scria mamei regulat despre ultimele noutăţi din Plyn şi de prietenia ei cu vărul John. Răspunsurile mamei ei erau întotdeauna la fel: nici prea reci, nici prea sentimentale, se arăta surprinsă că era alături de duşmanul tatălui ei, dar bucuroasă că se simţea bine în casa lui, căci la urma urmelor auzise că era un gentleman pe care Jennifer era normal să-l aprecieze, având în vedere buna ei creştere şi educaţia rafinată. Cu siguranţă că era frumos la Plyn pe timpul verii, dar iama nu va mai fi acelaşi lucru, deşi, ca nepoată a lui Philip Coombe • precis va avea o groază de invitaţi la petreceri şi serate, la care ea, Bertha, nu fusese niciodată, bietul ei Christopher neavând nici o poziţie pe scara socială. în tot acest timp ea şi Francis se instalaseră confortabil la nr. 7, după ce petrecuseră trei săptămâni de vis la Ventuor. şi era sigură că în sfârşit îşi va regăsi liniştea sufletească pierdută, în toţi aceşti ani de văduvie. Acum avea pe cineva care o înţelegea şi-i era alături şi deşi bietul Christopher va rămâne totdeauna în inima ei, avea acum şansa să cunoască dragostea adevărată.

Jennifer trebuie să-l privească pe Francis ca pe un adevărat, prieten, dacă se va hotărî să se întoarcă la Londra, va fi binevenită în casa lor.

Bertha adăugase în post-scriptum că bunica era puţin cam bolnavă şi deşi nu o iertase pe Jennifer, insistase să-i citească scrisoarea. Fusese preocupată mult de acest văr John şi voia să ştie ce făcea Jennifer singură cu el în fiecare duminică, în locurile acelea uitate de Dumnezeu. Nu-i plăcea ideea absolut deloc.

Jennifer izbucni în râs citind, post-scriptum-ul, dar se încruntă citind ultimile rânduri „... în orice caz,

Jenny draga mea, deşi bunica exagerează, nici eu nu cred că ideea acestor întâlniri de duminică este foarte sănătoasă, tu eşti mult prea tânără şi nu ai pe nimeni acolo care să aibă grijă de tine. Nu ştiu dacă e bine să te apropii prea mult de acest tânăr, mai ales că îţi este văr".

„Ce idioţi sunt", se gândi Jennifer punând scrisoarea în buzunar.

„La urma urmelor suntem veri de foarte departe, dacă tot vorbim de asta. Şi, oricum îi dispreţuiesc profund pe cei care trag concluzii într-o secundă, fără să gândească deloc".

începu să urce furioasă dealul şi se trezi, surprinsă, în faţa şantierului. John stătea chiar în mijloc, vorbind cu un muncitor. Hainele îi erau prăfuite de parcă s-ar fi tăvălit pe jos. Părul îi căzuse pe ochi, iar una din mâini flutura nesigură în aer, încercând probabil să explice ceva.

Jennifer aşteptă răbdătoare ca el să termine. Imediat după ce discuţia luă sfârşit, el se întoarse şi o văzu. Mâna îi căzu, se îndreptă de şale şi veni spre ea, împreună cu muncitorul:

- ... da, ştiu, promit să... Apoi îşi privi ceasul şi exclamă: Nici nu mi-am dat seama când s-a făcut aşa târziu. Ştii ceva, vorbim mâine dimineaţă mai bine!

John se apropie de poartă, căscând.

- A, tu erai Jennifer. Mi se păruse mie că tu erai, dar nu eram sigur.

- Eşti foarte ocupat?

- Doamne, nu! Am terminat pentru azi, minţi el.

Se îndreptă şi el spre poartă.

- Bine.

- Ce-ai mai făcut zilele astea?

- Nu prea multe. Mă simt groaznic. Tocmai am primit o scrisoare de la mama.

- Şi ce scrie?

- Ţi-o citesc dacă vrei. Vorbeşte de soţul ei, normal. Nu ştiu cum poate să fie aşa mândră de el, mai ales

după tata...

- Dar tatăl tău a murit de ani de zile. Ştiu că ţi se pare nedrept, dar nu văd de ce n-ar trebui şi ea să-şi vadă de viaţa ei.

- John, tu nu înţelegi. După ce a fost măritată cu omul cel mai -bun din câţi există, să ajungă să se recăsătorească, după cincisprezece ani cu omul acesta infatuat şi ridicol, mi se pare... mă depăşeşte.

- Sigur că te depăşeşte. Poate că mama ta n-a fost foarte fericită cu tatăl tău. Poate tipul ăsta, o fi el un prost, dar dacă ei se înţeleg... Poate că ea se simţea singură.

- Singură?

- Da, Jennifer, singură.

- îngrozitor, nu rn-am gândit niciodată la asta.

- îmi spui mereu că ea n.a încercat niciodată să te înţeleagă. Dar tu ai încercat vreodată s-o înţelegi pe ea?

- Nu, nu cred. Nu ştiu.

- Vezi?

- John, e îngrozitor. Crezi că ar trebui să mă întorc la Londra, chiar acum?

- Nu fi proastă. E prea târziu acum. Pe lângă asta e foarte fericită cu noul ei soţ.

- Crezi că e posibil să nu se fi înţeles cu tata?

- Poate că nu. Poate că erau devotaţi unul altuia, dar... nu... nu pot să mă exprim în cuvinte.

- înţeleg ce vrei să spui. Niciodată indispensabili unul altuia. -Mda.

- Trebuie să fie groaznic să fi căsătorit cu cineva şi să nu simţi că te îmbolnăveşti de inimă, dacă el te părăseşte.

- Nu cred că cineva ar trebui să facă aşa ceva. Eu nu am experienţă în domeniu, dar dacă aş iubi pe cineva şi ea ar pleca, nu m-aş îmbolnăvi de inimă; pentru o vreme lumea mi s-ar părea fără sens, dar după aceea mi-aş reveni şi mi-aş continua viaţa.

- Aşa ai face? O, eu n-aş putea. Aş suferi enorm la

început, apoi m-aş înfuria, m-aş îmbrăca bărbăteşte şi m-aş înrola în Legiunea Străină.

- Te-ar descoperi imediat.

- Nu, pentru că sunt puternică şi trasă prin inel, foarte subţire. Nu arăt ca o fată.

- Cine spune asta?

- Eu, spun.

- Atunci, eşti nebună!

-John!

- îmi pare rău, hai să schimbăm subiectul. Citeşte-mi scrisoarea mamei tale.

Ea i-o citi, în întregime, îh afară de post-scriptum.

. – Eu nu m-aş îngrijora în locul tău.

- Nu sunt îngrijorată. Numai că nu reuşesc să înţeleg.

- Unele femei se îndrăgostesc de cei mai ciudaţi bărbaţi: indi-

care miros, care au coşuri, dinţi stricaşi şi care nu se spală decât o dată pe an.

- John, nu fi scârbos!
- Dar e adevărat.
- Nici tu nu arăţi prea grozav acum. De unde vine tot praful de pe tine?
- Am răzuit lemnul. Muncesc, nu se vede?

Ea îi dădu uşor cu mâna peste haină.

- John, ne întâlnim duminica asta pe vas?
- Sigur.
- Mi se pare distractiv, ţie nu?
- Mda.
- John, tu crezi că Janet Coombe a fost fericită cu Thomas?
- Eu ştiu?! Cred că era mai degrabă mult prea preocupată de Joseph ca să se mai poată gândi la altcineva.
- lar Joseph probabil se gândea la ea sau la fiul lui, nu cred că a fost vreodată interesat de vreuna din soţiile sale.
- Ca şi tatăl tău care se gândea prea mult la tine, neglijându-şi soţia.
- Nu e îngrozitor, John? Toţi oamenii aceştia, care s-au iubit, care s-au înţeles atât de bine, care s-au certat sau care s-au urât – sunt morţi cu toţii. Eu cred că de fapt, toţi au fost singuri de-a lungul vieţii. Şi eu mă simt Ia fel, singură.
- Vorbeşti serios?
- Da. Nu ştiu.
- Dar eşti fericită aici în Plyn!
- Da foarte. N-aş vrea să mai plec vreodată.
- Atunci?
- Nu pot să-ţi explic. Mi-e frică de ce-o să vină, simt o nesiguranţă care...
- De ce ţi-e frică?
- Mi-e frică de frică, sună cam ciudat, nu-i aşa?

Câteodată mă scol noaptea şi nu văd nimic în faţa mea care să mă îndemne să trăiesc – văd numai un gol mare şi negru.

- Jennifer, promite-mi ceva.
- Ce?
- Promite-mi c-o să-mi povesteşti întotdeauna ce ţi se întâm-

plă. Când te vei simţi singură, speriată, sau fericită, să vii la mine să-mi spui.

- Cred că ţie aş putea să-ţi spun orice.

- Nu trebuie să-ţi fie frică, Jennifer. Te simţi aşa pentru că ai rămas aproape singură, de mică. Acum crezi că n-o să depăşeşti niciodată momentul, dar nu e aşa. Nu vei mai fi niciodată singură.

Ea îşi frecă faţa de mâneca lui.

- îmi pare aşa de bine că te cunosc, John. Mă simt în siguranţă cu tine.

- Aşa să rămână, Jennifer.

- Bine.

- Vii pe vas, duminică?

- Mda.

- Toată ziua, şi aduci şi mâncare?

-Mda.

- Nu eşti nefericită, nu?

- Nu.

- Atunci de ce nu te uiţi la mine?

- Nu ştiu.

Jennifer alunecă pe lângă el şi o luă la fugă fără să se uite înapoi.

Jennifer nu găsi iama la Plyn chiar aşa de rea pentru că pentru ea Plyn era acasă. Era fata lui Christopher Coombe, se născuse acolo, se întorsese acolo să trăiască printre oamenii sjmpli, pentru că inima ei era simplă. Fusese lipsită de adevăratul ei cămin pentru prea multă vreme.

Jennifer ştia că dacă ar fi rămas la Londra, viaţa ei n-ar fi avut nici un sens. Acum, se simţea atât de departe de „cealaltă viaţă“ a ei, se simţea o cu totul altă persoană, trăind în cu totul altă lume.

Plyn-ul îi era necesar. Iubea marea, iubea văile şi dealurile din jurul căsuţelor care-i deveniseră atât de familiare, iubea portul şi strigătele pescăruşilor, iubea liniştea şi pacea acelor timpuri, iubea bunătatea şi ospitalitatea oamenilor.

- Vedea figura lui Christopher profilată pe cer, îi

vedea părul blond şi ochii blânzi privind în jos. îl auzea fluierându-şi câinele şi apoi dispărând după un deal la apusul soarelui.

Haroid şi Willie alergau împreună cu ea pe câmp, o învăţau să înnoate şi strigau la ea fericiţi de pe stâncile de la Castel.

Haroid a dus-o spre cuibul pescăruşului de pe stâncă; Willie a fost acela care i-a arătat cum se prinde o scrumbie. Mergeau toţi trei mână-n mână, peste dealuri, certându-se, discutând...

Auzea alte voci, cea a lui Joseph, când mergea cu barca, făcând-o să-i fie frică de vremea rea. Joseph o învăţa forţa triumfătoare a furtunii dinspre sud vest, dându-i putere.

Dar era cineva, un singur om care o înţelegea cel mai bine pe Jennifer, căruia îi împărtăşea orice secret, care o liniştea, care îi risipea temerile şi îndoielile.

Jennifer stătea ore în şir, pe puntea lui „Janet Coombe” cu ochii în zare. Dedesubt, Janet privea în larg. Ea nu era doar o statuetă de lemn pictată, ci era acum o parte din Jennifer, o fiinţă înţeleaptă şi iubitoare. Era cineva care ştia că neliniştea vine dintr-o fire rebelă, că singurătatea era rezultatul unei inimi iubitoare, că vişele erau preludiul împlinirii, era cineva care ştia că sursa acestor lucruri, a dulcii tulburări şi nelinişti, era chiar umbra lui John coborând spre ea, venind dinspre şantier.

CAPITOLUL 11

Philip Coombe se ducea acum destul de rar la birou. De afaceri se ocupa în special adjunctul său. Philip avea optzeci şi şapte de ani.

îşi petrecea aproape tot timpul în camera din faţă privind portul şi vasele care veneau şi plecau. Aceasta era camera în care Annie îl vizitase de două ori pe săptămână în ultimele ei luni de viaţă, aceasta era camera în care Joseph îl lovise şi-l trântise la pământ, şi tot aceasta era camera în care Christopher ar fi intrat cu gândul de a-l omorî în noaptea aceea îngrozitoare în care murise.

Aproape 15 ani se scurseseră de atunci; acum împărţea singurătatea acestei case cu o fată care semăna cu Janet ca două picături de apă, avea ochii lui Joseph şi părul lui Christopher, o fată care deabia aştepta să-i moştenească banii pe care şi aşa îi arunca în toate părţile cu nechibzuinţă.

Şi totuşi Jennifer şi nu Janet era cea care stătea acum în faţa lui. Era ea cea care întruchipa într-un singur trup, sufletul lui Joseph, Janet şi al lui Christopher, era ea cea care îi amintea fără încetare de trecutul pe care voia să-l uite. Nu îndrăznise s-o izgonească, se temea mult prea tare de umbrele care dansau în jurul lui, de vocile şi şoaptele care-l învăluiau, făcându-i viaţa un coşmar. Le simţea răsuflările fierbinţi pe ceafă şi astfel prezenţa lui Jennifer devenea mai uşor de suportat. Mai bine să fie urât de o fiinţă vie decât să fie stăpânit de o groază imaterială, necunoscută lui.

Jennifer privea uluită acest bătrân neputincios, ghemuit în faţa focului, cu mâinile încrucişate pe piept şi se întreba ce anume îi îngrozise atât de mult pe oamenii din Plyn, făcându-i să le fie frică pur şi simplu de el de-a lungul a zeci de ani.

El îi vorbea foarte rar şi întotdeauna era extrem de politicos şi grijuliu, interesându-se de sănătatea ei şi sperând că totul este aşa cum trebuie. Apoi, se răsucea pe scaun, întorcându-şi ochii de la fata pe care o ura atât, şi şi-i pironea deasupra focului, rămânând în această poziţie ore în şir.

„Se întreabă când o să dau ortul popii, precis“ se

gândea el. „Sigur vrea să dea de testamentul meu, sunt convins că îl caută cu înfrigurare, ar vrea ea să ştie unde-i ascuns“...

Philip petrecea ore întregi gândindu-se cum s-o împiedice să-l lase fără avere. Nu-şi făcuse încă un testament, dar ştia că dacă moare fără să-şi exprime ultima dorinţă, banii lui vor ajunge la ruda cea mai apropiată, Jennifer sau la alte rude de-ale lui răspândite prin toate colţurile oraşului.

în tot acest timp, Jennifer habar n-avea de frământările unchiului ei. Ea stătea aplecată pe fereastră, nevăzând altceva decât un cap ciufulit şi două picioare lungi venind spre .ea, neauzind altceva decât un fluierat şi un strigăt, o voce care o chema: „Jenny, coboară“ şi nu-i păsa de nimic, decât să se plimbe mână-n mână, să cânte frânturi de cântece şi ajunşi pe deal să-şi sprijine faţa de umărul lui. „Vrei să înoţi, dragă sau vrei să nu facem nimic?“ şi răspunsul „Mi-e indiferent, John“ ştiind că şi el simţea la fel. Să stea pe jumătate adormită pe banca de lipătar, la soare, să deschidă un ochi şi să-l vadă râzând, agitând un peşte. „Scoală, leneşo, fa şi tu ceva”, să se întoarcă acasă peste câmp îmbrăcată în haina lui, prea mare pentru ea, fericită, fără să poată vorbi şi zâmbindu-i fără motiv...

-Mâine e sâmbătă, ies de la lucru pe Ia două şi jumătate, aşa că am toată după-amiaza liberă. Ce zici?

- Grozav. Aduci momeala, da?

- Sigur.

- Eu aduc ţigările. N-o să-ţi fie frig, Jenny?

- Nu.

- Nici n-o să te plictiseşti?

- Nu.

- Doamne, mi-e rău numai când mă uit la tine.

- Zău?

-Zău. Mă uit şi-mi zic: Doamne, tot ea? Tot femeia asta plictisitoare? M-am săturat să mă gândesc numai Ia tine toată ziua. Şi culmea e că devine un obicei.

Astfel îi mărturisea John Stevens lui Jennifer Coombe ca o iubeşte în vara anului 1926.

Un an întreg se tot gândi Philip Coombe cum să facă să-i excludă pe Jennifer şi pe ceilalţi din familie de la moştenire.

în ciuda vârstei, gândea încă foarte clar şi în timp ce nepoata lui îşi urma iubitul pe dealurile din jurul oraşului, el examina hărţi, dosare, documente verificând socoteli şi comparându-le.

Deşi Jennifer locuia la el numai de optsprezece luni, o mare parte din banii lui se duseseră pe donaţii.

- Infirmeria Camey are nevoie de fonduri, unchiule Philip, spunea ea. Ieri, m-am întâlnit cu casierul lor şi i-am zis că-i vei ajuta.

- Da? Nici n-am auzit de un Ioc numit aşa aici în Plyn, poate casierul a exagerat. Mă voi mai gândi.

- Dacă ai putea să scrii un cec sunt sigură că ţi-ar fi foarte recunoscători, mai spuse ea.

El ezita un moment, torturat de ideea banilor care-i alunecau printre degete, dar imaginea umbrelor bântuindu-i visele, îl hotăra definitiv.

- Sigur, o să scriu cecul chiar în seara asta.

Astfel se duse un sfert din averea lui personală. Trebuia neapărat să găsească o cale, s-o pună la zid pentru totdeauna. Nu mai avea timp de pierdut. Până la sfârşitul lui noiembrie avea deja câteva idei foarte bine definite. Astfel că, în fiecare zi, de dimineaţa până seara Philip Coombe şi-o petrecea din nou la birou şi nici chiar adjunctul său nu ştia ce se întâmplă în spatele uşilor închise.

Chiar şi sosirea unui individ pe nume Austin care stătu împreună cu Philip Coombe mai mult de şapte ore la el în birou, nu creă comentarii, mai ales că tuturor li se explică mai mult sau mai puţin evaziv că era vorba de un proprietar de vase.

în realitate, individul era un om de afaceri foarte bogat cu care Philip coresponda de foarte multă vreme, iar rezultatul lungii lor întrevederi fusese punerea în aplicare a diabolicului plan care urma să pună capăt existenţei firmei „Hogg & Williams“ şi anunţa naşterea uneia noi: James Austin Ltd.

Philip Coombe stipulase deja suma ce i se cuvenea şi semnă încântat hârtiile prin care ceda firma pe care o condusese timp de 40 de ani, unui străin din Liverpool. Contractul era secret şi urma să rămână astfel timp de o lună.

Rămăseseră astfel numai conturile personale din bancă, fondurile lichide şi câteva acţiuni şi obligaţiuni, care puteau fi ţinute deoparte cu uşurinţă. Vânzarea acţiunilor sau lichidarea unui cont era floare la ureche. La capătul a trei săptămâni, Philip Coombe transformase tot ce avea în bani lichizi şi-şi păstra acum întreaga^a avere în casa din Marine Terrace.

Totul era acolo, chiar sub ochii lui, martorul tăcut al bogăţiei lui, pe care-l putea privi şi atinge, iar sentimentul puterii îl adusese într-aşa o stare de exaltare, încât stătea pe scaun ore în şir, privind triumfător în jur, râzând, mulţumit de sine. Moartea va

veni să-l ia cândva, cine ştie când, dar cel puţin va lua totul cu el în mormânt. Se va duce urât de toţi, dar comorile se vor duce cu el în mormânt, nu vor cădea în mâinile altora, nu vor lumina zilele celor pe care-i dispreţuia.

Pentru un moment, uitase de umbrele care-l împresurau, dar cum întunericul îşi făcea apariţia, acestea se iviră din nou, voci murmurând din trecut, paşi uşori dansând în jurul lui.

„Nu poţi să scapi de noi, şopteau ele, pe tine te aşteptăm. Nu există loc de odihnă pentru tine, de noi nu te poţi ascunde".

Unchiul Philip se lăsă în jos îngrozit, îşi puse palmele peste urechi să nu le mai audă vocile care strigau din ce în ce mai tare. Se apropiau de el, pluteau deasupra lui, strângându-şi mâinile. El îşi apucă bastonul şi începu să-l rotească deasupra capului şi i se păru că le vede ţipând de durere, părăsind camera în grabă.

Râzând în hohote şi tremurând de fericire, în mintea lui începu să se contureze suprema hotărâre.

Luna răsărise deasupra portului, făcând apa să arate ca o cunună de argint.

Luminile oraşului se zăreau în depărtare.

-Jenny, draga mea, nu te întoarce în seara asta acasă, vino cu mine.

-John, nu fi absurd, n-am nici un motiv să nu mă duc. De ce să nu mă duc?

-Pentru că te doresc nespus de mult şi pentru că ceva îmi spune că dacă pleci acum acolo, ne vom pierde unul pe altul pentru totdeauna..

Ea-l înconjură cu braţele şi-şi lipi obrazul de faţa lui.

-Ştii că asta nu se va întâmpla niciodată, de ce să căutăm pericolul acolo unde nu e?

-Bine, recunosc, mă port cam prosteşte în seara asta, dar, te rog, măcar acum vino cu mine!

- Nu, John!

-Draga mea, nu încerc să te seduc, crede-mă. Dacă vrei să fii singură poţi să te duci la mine în cameră, iar eu mă voi închide în baie. Fiecare fibră a corpului meu îmi spune că în seara asta trebuie să rămâi cu mine.

-John, dacă vin cu tine, atunci cu siguranţă nu vor exista uşi închise între noi. Te rog, nu mai insista, zău, mi se pare că te comporţi de-a dreptul copilăreşte.

-Jenny, am nişte presimţiri sumbre. Ţi-am spus că întotdeauna am sesizat pericolul, nu mă înşel niciodată. Iubito, ştiu sigur că eşti în pericol diseară, eşti în pericol în casa aceea sinistră, eşti în pericol cu unchiul acela blestemat.

- Eşti nebun, John. Unchiul Philip este un bătrân neputincios, n-ar putea să facă rău unei muşte, la nouă şi jumătate e deja în pat. Ce-ar putea să-mi facă?

- Nu ştiu, nu-mi pasă. Te rog, vino cu mine în seara asta. Vreau să te strâng în braţe, să-ţi şoptesc la ureche cât de mult te-am visat şi te-am aşteptat... Te rog.

- John, te rog nu mă ispiti. N-o să cedez unor obsesii copilăroase.

- Jenny, lasă-mă să te iubesc.

- Nu, John. Nu.

- întoarce-te, Jennifef, nu pleca.

Ea fugi pe scări în sus, râzând peste umăr.

- Fugi acasă şi fi cuminte! Ne vedem mâine. Apoi trânti uşa.

Când Jennifer ajunse în casă, închizând uşa ce-o despărţea de John, teama începu s-o cuprindă; îşi sprijini uşor capul de perete, cu nările fremătând de nelinişte.

Refuzase să se ducă la el când asta era ce-şi dorea cel mai mult pe lume. Nu dorise să-i cedeze dintr-un spirit prostesc de independenţă, dintr-un sentiment că dragostea înseamnă cedare şi slăbiciune, pierderea libertăţii. Deşi ştia că nu e adevărat, continuase să-şi plece urechea la şoaptele reci ca gheaţa pe care le auzea fără încetare, iar acum era singură, iar John era probabil în drum spre casă. Privi ceasul din hol şi văzu că era deja zece şi jumătate.

Se dezbrăcă, stând pe marginea patului şi uitându-se în gol. Apoi, îşi trase pe ea pijamaua şi încercă să doarmă, înfundân- du-şi capul în pernă.

Trebuie să fi dormit deja vreo cinci ore, când o lumină puternică proiectată în ochi o trezi. Se ridică zăpăcită şi îşi văzu unchiul privind-o de pe marginea patului. Era complet îmbrăcat şi ţinea în mână o lanternă.

- Ssst, spuse el. Nimeni nu trebuie să ne audă. Pune-ţi halatul repede şi vino după mine.

Ce se întâmplase? Intraseră oare hoţii peste ei?

- Sunt jos? întrebă ea. Nu putem ajunge la telefon? Poate ar trebui să facem zgomot să-i speriem.

El îşi ridică un braţ şi-i făcu semn să-l urmeze.

• Apoi o duse în camera din faţă, unde spre surprinderea ei văzu că toate luminile erau aprinse, focul ardea în vatră. Pe masă erau hârtii mototolite, documente oficiale, maldăre de note.de bancă.

- Ce-ai făcut aici, unchiule? Nici nu cred că ai dormit vreun ceas în noaptea asta. Ce s-a întâmplat? Nu văd nici un hoţ aici. Nu înţeleg.

- Nu te alarma, Jennifer, răspunse el. îţi voi explica totul. Vrei să stai jos? Vezi hârtiile astea răspândite pe masă?

- Da, sigur. Ce-i cu ele?

- Sunt bani, Jennifer, grămezi întregi de bani. Toţi banii mei sunt aici. Sunt ai mei şi ai nimănui altcuiva.

- Şi ce vrei să faci cu ei?

- Asta e întrebarea pe care o aşteptam. Vrei să ştii probabil dacă tu îi moşteneşti, nu-i aşa? Asta aştepţi tu de la mine de fapt. Bani. Aşa-i? Te cunosc eu foarte bine. Te cunosc bine. Dar vezi tu, aici te înşeli. N-o să primeşti nici un bănuţ. Te şi vedeai cu ei în mână, aşa-i? Nu nega, te-am văzut eu, te-am urmărit cu foarte multă atenţie. începu să râdă nebuneşte, apoi se aplecă deasupra mesei, apucă fişicurile şi începu să le rupă cu repeziciune, fluturându-le prin faţa ochilor.ei.

- Uite, priveşte unde se duce preţioasa ta moştenire!

Jennifer nu spunea nimic. Acum îşi dădea seama că unchiul ei era nebun şi mai ştia că nu trebuie să facă nici o mişcare bruscă, pentru că aceasta ar fi putut să-l aţâţe mai rău.

- Unchiule Philip, acum eşti cam obosit. Ce-ar fi să te duci mai bine să te culci şi vorbim mâine dimineaţă?

El se întoarse spre ea şi-i zâmbi:

- Nuu. Crezi că sunt prea bătrân şi că mă poţi prosti,

aşa-i? Te ştiu eu. Dacă mă întorc cu spatele, precis o să te aşezi în genunchi şi o să încerci să aduni de pe jos ce-a mai rămas. Nu, de data asta eu am fost mai deştept. Se întoarse spre uşă şi o deschise larg. De pe hol venea un miros greu şi înţepător. Mirosea a ars. Jennifer sări în picioare ţipând.

- Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut?

Aerul devenea greu de respirat de la fumul care-i învăluia treptat, din toate părţile. Jennifer văzu că lemnul de la scări era deja în flăcări şi focul începuse să se întindă îngrijorător.

Deodată, în minte îi veniră cei doi servitori care dormeau în camerele din pod. Dar unchiul ei o împinse înapoi în cameră şi încuie uşa.

- Nu, nu pleca. Tu vii cu mine. Nu vreau să mă duc singur, pentru că ei vor veni după mine, sunt sigur de asta. Trebuie să îi ţii departe de mine, mă auzi?

Apoi se întoarse spre focul din cămin, luă un buştean aprins şi începu să-l rotească în aer. Cu el aprinse perdelele, covoarele şi hârtiile de pe masă. Ea îl privea înspăimântată simţind că se sufocă, neputând să strige din cauza fumului care o învăluia.

Philip apucă nervos toate cărţile din bibliotecă, una câte una şi le aruncă în foc. Jennifer privea îngrozită flăcările care înaintau spre ea, în timp ce în mijlocul camerei, unchiul ei râdea, horcăia, smulgându-şi părul din cap, lovind cu picioarele tot ce nimerea în calea lui.

Jennifer se aruncă prin flăcări spre uşă, încercând să iasă din cameră, dar fără succes. Fumul îi intrase în plămâni şi simţi cum genunchii i se îndoaie, începu să tuşească, dar curând se înecă şi-şi pierdu şi ultima picătură de putere pe care o mai avea. Mergând de-a buşilea pe duşumea căuta cheia pe care unchiul ei o aruncase, într-un târziu o găsi şi o puse în broască. Când deschise uşa, era cât pe aci să fie aruncată înapoi de fumul greu care venea de pe coridor şi de căldura degajată de scările care ardeau.

Auzi ceva căzând în camera din spatele ei, un cabinet înalt s-a desprins din perete şi a fost înghiţit de flăcări.

- Unchiule Philip! strigă ea. Ieşi afară mai repede, ieşi afară.

El auzi vocea şi veni spre ea împleticindu-se. ■

- Dă-te la o parte, Joseph! strigă el. Apoi apucă un scaun îl roti deasupra capului şi-l aruncă spre ea, lovind-o la umăr. Jennifer se împiedică de covor, îşi recăpătă echilibrul şi încercă să-şi facă loc pe scări în

jos. Auzind un ţipăt de durere, ea se întoarse pentru ultima oară şi îşi văzu unchiul în flăcări, căzut în genunchi şi râzând în hohote. încercă în zadar să se agaţe de balustradă, flăcările o ajungeau din urmă. Simţi cum i se face rău, ochii i se înceţoşară şi în jurul ei se făcu întuneric. Podeaua cedă şi ea se răsturnă peste scândurile cuprinse de flăcări.

Când John auzi uşile trântindurse, simţi că seara nu şe terminase bine pentru ea şi răsucindu-se pe călcâie, coborî pe terasă, îngrijorat pentru Jennifer, supărat că ea nu-l ascultase.

Se simţea neliniştit şi nefericit, ştia că dacă se ducea acasă n-avea să pună geană pe geană oricum. Astfel că se îndreptă spre şantier, se plimbă de-a lungul şi de-a latul lui, privi apa, luna şi cerul de deasupra se urcă în barcă, apucă vâslele şi ieşi din port.

Spera ca plimbarea să-l mai liniştească puţin, să-I calmeze, încercă să se convingă, în zadar, că totul avea să fie bine şi că nu exista nici un motiv de îngrijorare. Ar fi vrut să creadă că suferinţa lui din acel moment se datora superstiţiei, dar în adâncul sufletului său ştia că totuşi exista un motiv mult mai puternic pentru neliniştea lui. îi era frică pentru Jenny. Ştia că pericolul plutea deasupra ei, dar nu era prea sigur ce anume o ameninţa. Era din nou cuprins de sentimentele acelea premonitorii care-i înneguraseră copilăria şi care nu-i dădeau pace aproape niciodată. Pentru prima dată în viaţa lui îi era cu adevărat frică.

Fără să-şi dea seama, John vâslea spre golful Polmear; forma întunecată a epavei îşi împrăştia umbra peste apă. Ajunse pe vasul care-i trezea atâtea amintiri şi emoţii, păşi pe punte şi intră în cabina căpitanului, se aşeză pe scaun şi-şi aşeză coatele pe masă. Acolo o văzuse pentru prima oară pe Jennifer, plângând, aplecată asupra scrisorilor tatălui ei. Acolo stătuseră împreună, umăr lângă umăr, citind scrisorile şi comentându-le ore în şir. îşi aminti că tot acolo o sărutase pentru prima oară; ea stătea în picioare în faţa uşii şi-i zâmbea, iar el izbit de ceva ce nici el nu înţelegea se îndreptase spre cabină, o împinse uşor înăuntru, o strânse în braţe şi o sărutase la nesfârşit, şoptindu-i tremurat numele, nevenindu-i să creadă că încerca în sfârşit un sentiment pe care îl aşteptase de

ani de zile.

Stătuseră apoi împreună la masă, privindu-se minute în şir, Jennifer mirată şi tăcută, el fericit, triumfător, ţinându-i mâinile – în mâinile lui. Mai târziu; când se învăţaseră deja unul cu altul, îşi aduceau aminte amuzaţi de primele momente de confuzie şi căzuseră de acord că, probabil, erau primii îndrăgostiţi care îşi

dăduseră întâlniri în cabina unui vapor.

John îşi odihni faţa în mâini, gândurile îi jucau în minte şi adormi pentru un timp, trezindu-se după câteva ore, îngheţat, ştiind că trebuia să plece.

Sări încă o dată în barcă privind încruntat figura iui Janet Coombe care parcă îi şoptea ceva, ceva îngrozitor şi care avea legătură cu Jennifer şi casa înfiorătoare în care locuia. I se părea că statueta îl îndemna să se ducă Ia ea şi s-o salveze căci era în mare pericol şi avea nevoie de el.

încruntat îşi întoarse capul spre oraş şi privi spre terasa atât de familiară lui.

Şi atunci văzu flăcările care parcă voiau să înghită tot ce se afla în jurul lor. Fumul se ridica înspăimântător spre cer.

Când John ajunse în sfârşit la casa lui Philip Coombe, se trezi în faţa unei mulţimi de oameni care mai de care mai nerăbdători, strigând unul la altul şi împingându-se în faţa uşii.

Deşi pompierii păreau să-şi dea toată silinţa, trimiţând jeturi puternice de apă înăuntru, nici o schimbare majoră nu se întrevedea.'Apa izbea în valuri ferestrele, pereţii, mobila, dar flăcările înfometate se ridicau furioase spre cer, necedând cu una cu două.

%

John apucă de braţ pe unul din pompieri şi-i strigă agitat în ureche:

- Sunt cu toţii îh viaţă? Sunt în siguranţă?

Bărbatul scutură din cap, palid la faţă, privindu-l cu groază.

.- Au reuşit să scoată două femei, probabil servitoarele, dar pereţii se prăbuşesc, tavanul nu mai rezistă şi... priviţi!

Un strigăt străbătu întreaga mulţime adunată în faţă.

- Daţi-vă la o parte! La o parte, vă rog!

O parte din casă se prăbuşise, pereţii cedaseră şi tot ce se mai putea vedea de sub dărâmături era o grămadă de cărămizi încinse şi lemn afumat.

- Nu! Nu! strigă John. Sunt oameni înăuntru, sunt

sigur că sunt în viaţă! Trebuie neapărat să-i scoatem de acolo. Trebuie!

Pompierii fixaseră scara sub una din ferestrele înalte.

- Veniţi înapoi, domnule Stevens, strigă cineva, veniţi înapoi, în mod sigur nimeni nu mai e în viaţă, e prea târziu.

Surd la strigătele şi rugăminţile lor, John se căţără pe scară şi
pătrunse într-una din camerele în flăcării; fumul îi pătrunse în plămâni şi în ochi orbindu-l pentru un moment.

- Jennifer! strigă el. Jennifer! Jennifer! încercă să înainteze, împiedicându-se în drumul său de o scară distrusă pe jumătate.

- Jennifer! strigă el deznădăjduit.

Apoi, o văzu zăcând chiar lângă scara pe care o dăduse la o parte, cu picioruk O privi şi-i se păru că o vede alunecând din ce în ce mai repede, departe de el, în mijlocul flăcărilor înfometate, întinse mâna şi o apucă, o luă în braţe şi se strecură cu ea printre flăcările care începuseră să-i împresoare.

Simţi cum cineva îl apucă de braţ şi îi strigă ceva în ureche şi ştiu că erau în siguranţă, erau traşi afară; simţi aerul curat izbindu-l în faţă, intrându-i în plămâni, auzi strigătele celor de afară care-l aşteptau şi...

Când Jennifer deschise ochii îl văzu pe John îngenucheat în faţa ei, zâmbindu-i şi ţinând-o de mână. Ea îl privi şi-i zâmbi, apoi îşi ascunse faţa la pieptul Iui. John îşi ridică ochii peste umărul ei şi văzu cum din casa din care tocmai ieşiseră riu mai rămăsese decât o grămadă de aşchii, lemne şi cenuşă, care se contura jalnic la orizont!

CAPITOLUL 12

Jennifer stă îngândurată pe unul din dealurile ce mărginea' oraşul Plyn, privind în jos, spre port.

Deşi soarele e deja sus pe cer, orăşelul e încă învăluit în ceaţa de dimineaţă. Ceaţa pluteşte deasupra- oraşului ca o perdea, atingându-I din loc în Ioc precum degetele unei fantome. E vremea refluxului, apele se retrag liniştite, părăsind portul şi, devenind una cu marea. Nici un nor nu umbreşte cerul, nici o adiere de vânt nu clatină frunzele din copaci.

Trei ani şi jumătate .se scurseseră de la incendiu. Anii trecuseră uşor, alungând oroarea şi teama nopţii care păruse să-i

separe pentru totdeauna, ştergând aproape complet din memoria lor groaza acelor momente. Din tot ce se întâmplase, nu mai rămăsese decât o amintire vagă, ştearsă care nu le putea sub nici o formă umbri fericirea zilelor petrecute împreună.

Oraşul cunoscuse câteva schimbări. Casa din Marine Terrace dispăruse cu desăvârşire şi o dată cu îndepărtarea ultimelor cărămizi, o nouă casă fusese construită şi fusese transformată mai târziu în hotel.

Firma „Hogg & Williams“ care atâma odată deasupra biroului de pe chei, dispăruse demult, în locul ei apărând o alta nouă pe care se putea citi: „James Austin, Ltd“.

Oraşul Plyn e mai prosper ca niciodată; una din cele mai modeme părţi ale oraşului este fostul şantier, care s-a extins dincolo de golful Polmear. „Şantierul John Stevens” este acum imens, catargele ţâşnesc mândre din mijlocul lui, totul este o masă de var şi cherestea; comenzile curg una după alta, fără încetare.

Iahturile de aici sunt faimoase acum în tot ţinutul, iar creatorul lor este cel mai iubit şi respectat om din Plyn.

Jennifer se întoarse şi-l văzu pe John urcând dealul spre ea.

- Ce faci aici? întrebă ea. Nu trebuie să fi la şantier trudind de zor pentru siguranţa soţiei şi fiului tău?

El râse şi o trase spre el.

- Nu mi-ar păsa nici dacă cincizeci de milioane de oameni . ne-ar privi acum. Trebuia să vin după tine şi să-ţi spun cât de rău mi se face numai când mă gândesc că deja suntem căsătoriţi de 3 ani. Parcă au trecut secole.

Ea îşi trece degetele prin părul lui şi il trage râzând pe ochi.

- îţi aminteşti clopotele de la Lanoc? Sunau în continuu şi tu erai supărat pentru că nu vroiai să afle nimeni de noi. Ne gândeam că ar fi mai romantic să ne ducem la biserică în barcă, iar la jumătatea drumului motorul s-a oprit.

- Da, iar eu m-am gândit: Slavă Domnului că nu mai e nevoie să mă însor cu ea.

.- John, serios vorbind acum, ai regretat vreodată pasul pe care l-am făcut?

- Jenny, draga mea...

- Mi se pare ciudat, suntem împreună de atâta timp, ne iubim.

nu mai avem nevoie de nimic altceva. Trăim numai unul pentru altul. Mi se pare ciudat şi gândul că bunicii noştri au iubit la rândul lor, la fel şi părinţii noştri şi acum iată-ne pe noi, amândoi, aici, în soarele dimineţii.

- De ce să ne gândim acum la ei? Ştiu că-ţi par foarte egoist, dar vreau să ne amintim numai de noi, în aceste momente cel puţin, şi nu de nişte pietre funerare din cimitirul din Lanoc.

Jenny se agăţă de braţul lui, privind peste umăr.

- Acum o sută de ani, alţi doi îndrăgostiţi stăteau aici, John, la fel ca noi. Sânge din sângele nostru, fericiţi poate ca şi noi.

- Crezi, Jenny?

- Oh! John, oamenii pot să spună orice despre muncă, ambiţie, artă, frumuseţe, dar nimic, nimic nu contează în viaţă în afară de dragoste. Cei mai importanţi oameni din viaţa mea sunteţi tu şi Bill, dragul meu.

Cei doi coborâră dealul fără să-şi mai spună un cuvânt.

Casa lor e la cinci minute de şantier. E aşezată în pantă, exact • pe locul unde cu ani în urmă Thomâs Coombe a realizat primele sale modele de bărci. în timpul fluxului, apa alunecă vioaie până în pragul uşii.

Bill are doi ani. Stă vioi pe burtică, smulgând iarba cu degetele lui micuţe. Jenny îl ia în braţe şi-l ciupeşte de funduleţ.

John îl gâdilă pe la nas cu un fir de pai, iar Bill strănută şi izbucneşte în râs.

Dinspre şantier vine zgomotul ciocanelor şi al lemnului care se taie sub lovitura tâmăcoapelor. Sunt muncitorii care distrug rămăşiţele vasului din golful Polmear. Din el n-a mai rămas decât o grămadă de cioturi şi scânduri putrezite.

Jennifer îşi ridică ochii spre camera de sus care străluceşte în lumina soarelui.

Este camera Iui Bill.

Stând în lumină se profilează o mică statuetă. Ea se

ridică deasupra tuturor, cu bărbia în aer şi ochii privind încrezători în largul mării.

Deasupra caselor cenuşii şi a portului scăldat de apele mării, spiritul iubitor eliberat în sfârşit zâmbeşte împăcat.

Bodinnick-by-Fowey

octombrie 1922 – ianuarie 1930

Traducătoarea mulţumeşte pentru colaborare
Aneimaria Cenja şi Ralucăi Gaşpar.

Corector: Felicia Pop

Tiparul executat la DRAGO PRINŢ SA – TIPOGRAFIA FED
Bucureşti, Calea Rahovei 147,
telefon: 335 66 61 / 13. 335 93 18
Tehnoredactare computerizată: MARIANA IONIŢÂ

MARILE CÂRTI ALE

”Un suflu de romantism ce aduce aminte de romanele lui Emily Bronte”

Daily Telegraph

„Daphne du Maurier a reuşit să creeze o poveste plină de nerv, satiră, compasiune şi curaj”.

The Observer

Janet Coombe se născuse cu un dar divin pe care-l transmisese fiului ei Josepb. Jennifer, strănepoata ei îl moştenise şi ea, la rândul ei, rupând barierele timpului. Era ceva ciudat şi sălbatic, ceva care îi împingea dincolo de limitele raţionalului, în nevoia lor de a iubi şi de a fi iubiţi.

Străbătând istoria a trei generaţii, aceasta este povestea de dragoste plină de pasiune şi dramă din ţinuturile Cornwall – ţinutul vaselor care străbat mările, înfruntând marea şi furtuna.

1

ISBN: 973-9193-23-4 Lei 15000